STAR WARS®

GAMBITUL RĂZBOIULUI CLONELOR

ASEDIUL

KAREN MILLER

Author of *Star Wars: The Clone Wars: Wild Space*

KAREN MILLER

STAR WARS

GAMBITUL RĂZBOIULUI CLONELOR

- ASEDIUL -

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Karen Miller
Clone Wars Gambit – Siege
2010

Karen Miller

Karen Miller este o autoare australiană de fantasy care a scris trei romane pentru Războiul Clonelor. În scrierea acestor romane, Miller a consultat resurse precum Wookieepedia, Enciclopedia completă Star Wars, scenariile episoadelor din serialul de televiziune Star Wars: Războiul clonelor, cărțile de referință Essential Guide, trilogia prequel şi The Essential Atlas.

DRAMATIS PERSONAE

Obi-Wan Kenobi – Cavaler Jedi (bărbat uman)
Anakin Skywalker – Cavaler Jedi (bărbat uman)
Ahsoka Tano – Padawan Jedi (femelă Togruta)
Padme Amidala – Senator de Naboo (femeie umană)
Bail Organa – Senator de Alderaan (bărbat uman)
Bant'ena Fhernan – om de ştiinţă de prim nivel (femeie umană)
Lok Durd – General Separatist (mascul Neimoidian)
Palpatine – Cancelar Suprem al Republicii (bărbat uman)
Taria Damsin – Maestră Jedi (femeie umană)
Yoda – Mare Maestru al Ordinului Jedi (mascul non-uman)
Greti – copil Lanteeban de sex feminin
Jaklin – învăţătoare Lanteebană (femeie umană)
Rikkard – miner şef Lanteeban (bărbat uman)
Tryn Netzl – biochimist (bărbat uman)

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Lui Anakin nu-i venea să creadă.

Trecuseră mai mult de trei ore standard – de fapt, aproape patru – de când scăpaseră la limită de armata de droizi a lui Lok Durd şi încă zburau în loc să cadă. Ce păcat că Obi-Wan nu era treaz – avea chef de o mică laudă nemeritată. Dar, în ciuda faptului că se luptase din răsputeri, Obi-Wan cedase somnului cu aproape două ore în urmă. În lumina slabă a consolei maşinii de teren, mentorul său părea obosit. Extenuat, sau destul de aproape. Ultima lor bătălie din complexul Separatist îl dusese la limita rezistenței şi apoi îl împinsese chiar dincolo.

Bine că sunt Cel Ales, altfel am fi putut avea probleme.

Ei bine... Mai multe probleme. O altă privire aruncată la datele de pe bateria vehiculului furat îi trimise moralul într-o spirală descendentă rapidă. Dacă erau norocoşi, mai aveau aproximativ o oră de propulsie. Şi după aceea...

Noaptea pe Lanteeb continua să fie densă şi întunecată în jurul lor. Pentru a-şi conserva prețioasa energie – şi pentru a rămâne ascunşi de ochii curioşilor – nu aprinse farurile maşinii de teren, bazându-se în schimb pe instinctele sale şi pe Forță. Şi până acum totul fusese bine. Niciunul dintre ele nu-l îndrumase greşit. Fusese decizia lui Obi-Wan de a se îndepărta cât mai mult posibil de oraş înainte să se debaraseze de speederul lor improvizat şi, din moment ce nu era în dezacord cu acea strategie, exact asta făcuseră. Cu oraşul rămânând din ce în ce mai mult în spatele lor, îşi întinseseră împreună simțurile mult prea folosite, încercând să determine cea mai bună direcție de urmat. Pentru a găsi siguranța, sau ceea ce ar putea trece drept siguranță pe ceea ce devenise, fără avertisment, cea mai ostilă dintre lumi.

Bant'ena. Trădarea savantei răpite era doar o durere în plus, care ardea în cor cu celelalte. Cel puțin, asta încerca să-şi spună. Dar, de fapt, era o minciună. Acea durere anume ardea mai tare decât toate celelalte la un loc. *Bant'ena, cum ai putut face asta? Am avut încredere în tine. Am încercat să te salvez.*

Căzut lângă el pe scaunul pasagerului, Obi-Wan se agită.

— Nu, spuse el, cu vocea încețoşată. Ce-a fost făcut, a fost făcut, Anakin. Las-o baltă. Acum spune-mi, cum rezistă modificările la motor?

— Încă zburăm.

— Adevărat, recunoscu Obi-Wan. Şi pentru asta îți mulțumesc din suflet. Dar mi se pare că se aude o notă aspră în supapa principală de răcire.

La naiba. Bineînțeles că Obi-Wan observase.

— E în regulă. Va ține.

— Dacă spui tu. Cu un blestem înăbuşit, Obi-Wan se ridică. Oricum. Unde ne aflăm?

Anakin suspină.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu, nu chiar, zise Obi-Wan, apoi îşi înăbuşi un căscat. Cât timp am dormit?

— Oh, ştii tu, spuse el vag. Nu prea mult timp.

— Anakin. Obi-Wan îl privi fix. *Nu* sunt o relicvă senilă.

Oooh. Teren alunecos.

— Nu am spus că eşti. Dar Rex spune că un soldat inteligent mănâncă şi doarme ori de câte ori are ocazia. Dacă vrei să te cerți cu cineva, ceartă-te cu el. Eu doar îi urmez sfatul.

— Ei bine, acum poți *să urmezi* sfatul meu, răbufni Obi-Wan. Este a doua oară în această misiune când conspiri să rămâi treaz în timp ce eu dorm. Fă-o şi a treia oară şi *vor* exista repercusiuni.

Repercusiuni sau nu, ar fi făcut-o ori de câte ori ar fi trebuit – dar asta era o luptă pentru alt moment şi alt loc. Pentru a păstra pacea aici şi acum, aprobă din cap.

— Cum spui tu.

Şi asta îi aduse o altă privire tăioasă – dar o privire tăioasă cu care putea trăi.

Obi-Wan îşi trecu degetele prin păr.

— Câte sate am mai ocolit?

— De când ai adormit? Două. Nu le-am simțit sigure, aşa că am continuat.

— Bine, spuse Obi-Wan. Lasă-te ghidat de sentimentele tale, Anakin, şi nu vei greşi prea mult. Îşi înăbuşi un alt căscat. Dar chiar şi aşa, cred că circumstanțele ne vor forța mâna destul de curând. Fără să fac vreun joc de cuvinte.

— Ai dreptate, spuse el şi atinse cu un deget indicatorul celulei de energie. Aproape că zburăm pe gol. Cât timp mai vrei să ne forțăm norocul?

— Până când îl vom auzi strigând după milă, spuse Obi-Wan, încruntat. Ştiu că am călătorit deja o distanță bună de la Lanteebba, dar acum nu mai există ceva care să fie prea departe.

De fapt, încep să mă întreb despre asta.

— Nu ştiu. Avem un drum lung de făcut până la navă. Presupunând că e încă acolo şi că nu a confiscat-o vreun oficial al portului spațial. Poate ar trebui să ne gândim la…

— Mă gândesc la asta, spuse Obi-Wan, iritat. Acum taci o clipă. Aş vrea să-mi fac o idee despre cine şi ce ne aşteaptă.

Chiar şi obosit până în măduva oaselor, Obi-Wan folosi Forța aşa cum un chirurg folosea un bisturiu laser, croindu-şi cu grijă drum prin noapte.

— Acolo, murmură el, în cele din urmă. Simți asta?

Anakin aprobă din cap.

— Cred că e cel mai mare sat pe care l-am detectat până acum.

— Şi există siguranță în număr, spuse Obi-Wan, deschizând ochii. Eu nu simt niciun pericol imediat în jurul locului, tu simți?

El deja îndrepta maşina de teren în direcția satului îndepărtat.

— Nu.

În mod sinistru, comenzile se simțeau acum leneşe şi grele, mai puțin receptive ca niciodată. Fără vreun avertisment, vehiculul făcu un salt, apoi căzu. Blestemând,

încercă să-l readucă sub control.

— La naiba, spuse Obi-Wan, verificând indicatorul de energie. Eşti sigur că acest indicator este precis, Anakin?

Cu dinții strânşi, cu brațele durându-l, se luptă cu maşina de teren pentru a nu se prăbuşi din nou.

— Depinde ce înțelegi prin *precis*. Şi *sigur*.

Urmă o a treia căzătură şovăitoare, apoi o răsucire laterală care le întoarse stomacul pe dos, în timp ce speederul lor improvizat încerca să-şi croiască drum prin noapte. Obi-Wan apucă mânerul uşii pasagerului.

— Deci *ăsta* e punctul în care începem să cădem în loc să zburăm?

Nu-i plăcea să recunoască, dar…

— Da, cred că ăsta este.

— Minunat, murmură Obi-Wan. Şi apoi suspină. Ei bine, măcar aprinde farurile. Ar fi păcat să nu *vedem* moartea alergând în întâmpinarea noastră.

— Pesimistule, spuse Anakin, rânjind cu ferocitate, şi inundă întunericul nesfârşit cu lumină. Acum ține-te bine, Maestre Kenobi. Lucrurile sunt pe cale să devină ceva mai interesante.

* * *

Anakin era un pilot genial, dar asta nu însemna că nu avea nevoie de ajutor. Ignorându-şi epuizarea, durerea de avertisment din oase şi tracul din sânge, Obi-Wan renunță pentru a doua oară în acea noapte la instinctul prudent de conservare şi se abandonă fără rezerve Forței. Puterea ei urlă prin el, aprinzându-i nervii. Şi urlând odată cu puterea Forței era cel mai crud dintre avertismente: *Pericol în față, Jedi. Pericol peste tot în jur*.

Transpirând şi înjurând, Anakin se luptă cu maşina de teren muribundă. Acum nu mai avea decât rămăşițele celulei de energie, învelite într-o coajă de metal care nu mai reacționa. Farurile se estompau rapid şi, odată cu ele, orice speranță de a face o aterizare în cunoştință de cauză. Întunericul se pregăti să-i înghită. Şi moartea, de asemenea, dacă nu găseau o modalitate de a controla coborârea scăpată de sub control.

Poate că sunt un pesimist, dar nu fără motiv. Apoi, scutul maşinii cedă într-un jet sfârâutor de scântei, ca un foc de artificii. *Iată. Vezi? Minunat.*

— Îmi pare rău, spuse Anakin, cu degetele fără sânge pe manşa de control a vehiculului. Credeam că avem mai multă energie decât atât.

Obi-Wan reuşi să schițeze un zâmbet încurajator.

— Nu contează. Te descurci bine. Doar că…

Cu un murmur sinistru al îmbinărilor metalice tensionate, botul maşinii de teren coborî, trimițându-i într-un picaj brusc. Într-un oftat disperat, el înfăşură Forța în jurul lor, învăluind maşina de teren aşa cum învăluise cândva nava lui Bail care venea fără putere la docurile unei stații spațiale. Doar că de data asta era diferit. Poate că se manevrase ca o cărămidă zburătoare, dar cel puțin mica navă a lui Bail fusese într-o planare controlată. Vehiculul lor improvizat *cădea* ca o piatră. Iar atunci când pietrele loveau pământul de la o înălțime mare, aveau obiceiul deconcertant de a se sparge în aşchii şi cioburi.

— Bine! gâfâi Anakin. Te-ai prins. Ține-o bine, Obi-Wan. Dacă poți să ții nenorocita asta de maşină*, eu o să pot…*

— Las-o baltă, Anakin. Chestia asta nu mai zboară. Tot ce putem face acum e să amortizăm lovitura.

— Nu-nu-nu – încă o controlez. Pot să fac asta. Ține-o, Obi-Wan. Nu da drumul la chestia asta blestemată, orice ai face!

Dacă ar fi fost altcineva în afară de Anakin... dar *era* Anakin, aşa că Obi-Wan îşi puse toată voința în echilibrarea maşinii în timp ce fostul său ucenic o forța să coopereze. Apoi pică iluminarea consolei – şi în cele din urmă farurile. În clipa în care se stinseră, el aruncă o ultimă privire asupra solului plin de copaci. Auzi o zgârietură de crengi înalte de-a lungul burții maşinii de teren. Apoi muri celula de energie.

— Anakin? Îşi smulse privirea de pe parbrizul neprotejat. Nu mai avem timp.

Nu era nevoie să vorbească despre asta. La unison perfect şi familiar, se aruncară într-o transă activă, impunând Forța asupra maşinii de teren care nu răspundea şi aplatizând traiectoria lor mortal de abruptă. În mijlocul unor zgomote puternice şi a aşchiilor, maşina de teren alunecă printre vârfurile de copaci grupați în întunericul beznă, apoi lovi cu putere un trunchi lat şi se roti cu sălbăticie în lateral. Cu sângele învolburat, cu vederea pătată şi obturată, îşi folosiră ceea ce le mai rămăsese din puțina lor energie, menținând Forța înfăşurată în jurul maşinii de teren. Era singurul lucru care stătea între ei şi o moarte sângeroasă.

Şi apoi atinseră solul Lanteeban, sărind pe terenul deschis ca o piatră pe un iaz plat. Zgomotul fu feroce. Metalul se forfecă, țipă, se îndoi şi se rupse. Loviră ceva neclintit, o piatră sau un copac doborât, poate buza vreunui canal de scurgere, care îi aruncă într-o rostogolire laterală nebună. Cu celula de energie epuizată, sistemul de auto-reținere al scumpei maşini de la sol nu se mai putu activa. Ca pietricele într-o sticlă, se zdruncinară de colo-colo, iar şi iar. În cele din urmă, cu o ultimă rostogolire şi un țipăt sfâşietor de duroțel tensionat, vehiculul distrus se trânti cu fața în sus şi se opri.

Uluit, cu capul încă învârtindu-i-se, Obi-Wan rămase tăcut şi respiră. Doar respiră, şi aşteptă ca bătăile puternice ale inimii sale să se linişească.

Suntem în viață. Cine ar fi crezut asta? Cred că stăm mai bine decât am crezut.

Îi țiuiau urechile. Simțea gustul sângelui în gură şi îl simțea pe față, pe brațe şi pe picioare. Pe pielea lui transpirată simțea mângâierea aerului proaspăt de noapte, care pătrundea prin rupturile zdrențuite din carcasa metalică a maşinii de teren. Mirosea a rece şi curat. Fără miros de locuință, fie că era sau nu a vreunei ființe gânditoare. Nu putea vedea nimic prin parbrizul crăpat, dar oriunde s-ar fi aflat, satul pe care el şi Anakin îl simțiseră prin intermediul Forței era la kilometri şi kilometri distanță. *Minunat.* Pentru că nimic nu-i plăcea mai mult decât să străbată pe întuneric o zonă sălbatică necunoscută. Tot ce mai lipsea acum era un Holocron Sith.

Jur că data viitoare când Bail Organa spune că are informații pe care să le examinez, chiar îl voi arunca din speeder.

La fel de uimit, Anakin se prăbuşi pe scaunul şoferului. Apoi râse, părând aproape amețit de uşurare.

— Deci, Obi-Wan, *ce-i* cu tine şi cu aterizările forțate?

— Nu tu eşti cel care a spus că fiecare bărbat ar trebui să aibă un hobby?

— Eu? Nu, spuse Anakin. Îmi pare rău. Trebuie să fi fost unul dintre ceilalți foşti Padawani ai tăi. Urmă un alt râset amețitor. Serios, Obi-Wan. Până acum ai dat socoteală pentru o motocicletă speeder, o navă stelară şi acum un automobil de teren. Dacă nu eşti atent, o să-ți faci o reputație.

Cum îl durea prea tare ca să se gândească să se mişte şi nu erau în pericol de a lua foc, Obi-Wan îşi lăsă capul care îl durea să se odihnească pe spătarul scaunului paradit al pasagerului şi îşi dădu voie să se răsfețe.

— Îți resping ipoteza, spuse el, în mod deliberat. Nu eu am distrus motocicleta speeder, ci a fost aruncată în aer de o bombă. Iar Sithul este cel care a prăbuşit nava lui Bail, nu eu. În ceea ce priveşte acest vehicul, ei bine, din punct de vedere tehnic eu sunt doar un simplu pasager. Aşa că, în mod clar, nu am nicio responsabilitate.

Amuzamentul lui Anakin se aprinse şi mai tare.

— Recunoaşte. Eşti numitorul comun, Maestre Kenobi.

— Din păcate. E trist, dar adevărat, fu el de acord. Poate că ar trebui să mă strecor pe nava amiral a lui Grievous. La urma urmei, ce rost are să ai puterea mistică de a prăbuşi maşini zburătoare dacă nu eşti pregătit să o foloseşti pentru o cauză bună?

— Ăsta da plan, spuse Anakin. O să-ți amintesc să îl sugerezi Consiliului când ajungem acasă.

Când ajungem acasă. Amuzamentul dispăru, iar Obi-Wan închise ochii. *Da. Să ajungem acasă*. După ce supraviețuiseră ambuscadei lui Durd, asta era următoarea lor provocare – pe care nu aveau să o cucerească stând degeaba în întuneric.

Pasul unu: să ieşim din vehicul. Precaut, ținându-şi răsuflarea, se mişcă puțin pe scaunul său paradit. Era durere, dar nu se auzea niciun os zdrobit. Nu era niciun izvor brusc de sânge. *Mulțumesc Forței pentru micile miracole*.

— Trebuie să plecăm de aici. Eşti încă întreg?

— Cred că da, spuse Anakin. Tu?

— Se pare că da.

Urmă un pufnet moale.

— În acest caz, poate ar trebui să mergem să găsim un cazinou.

— Mă mulțumesc cu o căsuță umilă şi cu câteva fețe prietenoase de băştinaşi. Mişcându-se în continuare cu prudență, testă uşa pasagerului. Sunt prins în capcană pe partea asta. Tu poți ieşi pe a ta?

Urmă un foşnet de haine şi o înjurătură murmurată, în timp ce Anakin încerca să deschidă propria uşă.

— Nu, spuse el, renunțând. Stai aşa.

Întunericul dispăru într-o străfulgerare de lumină albastră în timp ce Anakin îşi activa sabia. Obi-Wan se lipi de uşa pasagerului.

— Ai grijă! O să mă tai în două cu chestia aia dacă nu eşti atent!

Anakin rânji.

— Haide, aş face eu asta? Protejează-ți ochii. O să curgă metal din clipă în clipă.

Încet, cu grijă, blestemând interiorul înghesuit al maşinii şi picăturile de duroțel pe care nu reuşise să le evite, Anakin tăie acoperişul îndoit, apoi folosi Forța pentru a desprinde foaia de metal cu margini stacojii.

Cu pielea usturându-l de la o mulțime de arsuri, Obi-Wan aprobă din cap.

— Bine. Acum hai să ieşim din acest sicriu de tablă, da? Mă duc eu primul.

Pentru prima dată, Anakin nu se opuse.

Cățăratul pe vehicul îi trezi până şi ultima vânătaie, zgârietură şi arsură de proiectil blaster de pe corp. Lăsând disconfortul acut să îl călărească fără opoziție, stând liber şi departe de vehiculul distrus, Obi-Wan îşi înclină fața spre noaptea fără lună şi răsuflă uşurat. Apoi căută în Forță orice pericol imediat – şi nu simți nimic.

Dar nu simțea pentru că nu era nimic, sau pentru că rezervele sale de Forță erau prea epuizate pentru ca el să-şi dea seama?

Cu un impuls lent de propulsie a Forței, Anakin sări din maşina de teren şi ateriză nesigur lângă el.

— Cred că suntem în siguranță pentru moment, Obi-Wan.

Acesta clătină din cap.

— Nu chiar. Dezorientarea Separatiştilor nu a durat prea mult. În curând vor fi droizi pe urmele noastre, dacă nu ne vânează deja. Şi nu ai nevoie de un cazinou pentru a paria pe asta.

— Sigur, vor trimite droizi după noi, spuse Anakin, neconvins. Fără să aibă nici cea mai mică idee despre ce direcție am luat, vor zbura orbeşte, Obi-Wan. Şansele ca ei să ne găsească imediat – sau oricând – sunt…

— Şi dacă Durd se duce la Dooku pentru ajutor?

— Durd n-o să-i spună lui Dooku despre noi, spuse Anakin, batjocoritor. O să păstreze tăcerea. Dacă nu o va face, riscă să i se ia capul.

— Este posibil, dar nu putem presupune asta, replică Obi-Wan. Nu putem presupune *nimic*. Fii atent. În situația noastră, un exces de încredere s-ar putea dovedi fatal.

Iritarea nerăbdătoare a lui Anakin pătrunse în Forță.

— Poate. Dar dacă ne îndoim de noi înşine, am putea fi ucişi la fel de repede. La fel şi lipsa de convingere şi faptul de a fi timid în loc de…

— Timid? Cine a spus ceva despre a fi *timid?* Respiră adânc şi dureros. *Rămâi calm. Ştii cum este el.* Spun că ar trebui să fim *prudenți*, Anakin. Există un moment pentru acțiuni îndrăznețe şi un moment pentru prudență rațională şi, în aceste circumstanțe, cred că se impune prudența.

Tăcere. Şi apoi Anakin suspină încet.

— Da, se impune. Deci, ce vrei să facem?

— Ei bine… Se scărpină în barbă, cântărind opțiunile foarte limitate. Nu te înşeli în ceea ce priveşte şansele care sunt în favoarea noastră, cel puțin pentru moment. Eu zic să le prelungim prin ascunderea maşinii de teren, apoi să ajungem la satul pe care îl vizam.

— Pe jos? Anakin mai scoase un oftat. Da. Grozav. Pentru că tocmai mă gândeam că ceea ce am nevoie acum sunt băşicile.

Oh, Anakin.

— Înveseleşte-te. Lucrurile ar putea fi întotdeauna mai rele.

— Da, ştiu, spuse Anakin. Nu ai ascultat? *Băşici.*

Într-adevăr, situația lor nu era deloc amuzantă, dar totuşi trebuia să râdă. Umorul răutăcios al lui Anakin era una dintre trăsăturile sale cele mai simpatice.

— Haide, spuse el. Maşina de teren nu se va ascunde singură.

Lucrând din nou în echipă, fără cuvinte, folosiră Forța pentru a ridica, a muta şi a lăsa să cadă şi a ridica şi a muta şi a lăsa să cadă vehiculul mutilat înapoi în grămada de copaci prin care se prăbuşiseră la coborâre. Sarcina se dovedi brutal de grea. Erau amândoi atât de obosiți şi de zdruncinați, şi nici măcar puterile intimidante ale lui Anakin nu erau nelimitate. Dar nu aveau de ales.

În sfârşit, aplecat, cu mâinile sprijinite pe genunchi şi cu respirația aspră şi rapidă, Anakin ridică privirea.

— Nu ştiu dacă e suficient de bine. Distrusă sau nu, chestia aia nenorocită tot arată ca o maşină de teren şi nu e destulă acoperire aici ca să o ascundem de un

droid spion în trecere.

Obi-Wan se sprijini de un trunchi de copac la îndemână. Nu era niciun milimetru de carne şi oase din corpul său care să nu-l doară.

— Ştiu.

Cu greu, Anakin se îndreptă.

— Va trebui să o tăiem în bucăţi. Bucăţi mici. Apoi va trebui să le împrăştiem. După aceea să împrăştiem pământ peste ele, ca să nu prindă lumina.

Ingeniozitatea nesfârşită a lui Anakin nu înceta niciodată să-l impresioneze.

— Bună idee. Şi apropo de lumină…

La marginea îndepărtată a orizontului, o linie subţire şi luminoasă se răspândea ca o plasmă revărsată. Zorii de zi. Dacă aveau de gând să facă asta, trebuiau să se grăbească. Nu se ştia câţi droizi spioni îi căutau sau cât timp îi va lua unuia dintre ei să dea de locul prăbuşirii lor. Aşa că îşi scoaseră săbiile şi dezmembrară maşina de teren, tăind-o şi tranşând-o în grămezi de fier vechi. După aceea, folosiră Forţa pentru a împrăştia şi camufla bucăţile.

Şi apoi, cu sau fără droizi spioni, se prăbuşiră amândoi pe solul inospitalier.

— Trezeşte-mă anul viitor pe vremea asta, murmură Anakin, întins cât era de lung, cu ochii închişi pe faţa lui murdară de praf şi mânjită de sânge.

Aplecat cu picioarele încrucişate pe frunze şi pietricele, Obi-Wan îşi apăsă degetele pe tâmplele dureroase.

— Mi-aş dori să pot. Dar nu putem rămâne aici, Anakin.

— Ştiu.

Anakin suspină. Lumina crescândă îi arăta o tăietură adâncă pe frunte şi o vânătaie purpurie pe obraz. Hainele lui Lanteebane umile de lucru erau foarte pătate şi rupte, iar el părea că îşi ferea umărul drept. Avea o urmă de arsură de-a lungul coastei unde fusese atins de un proiectil blaster.

— Doar… Îşi deschise o pleoapă. Lasă-mă să-mi trag sufletul.

Anakin *nu* recunoscuse *niciodată* epuizarea. Îngrijorat, Obi-Wan se uită la el. *Nu cred că a mai fost atât de stresat de la Maridun*.

— Da, în regulă. Câteva minute. Dar apoi *trebuie să* plecăm.

Un Jedi era învăţat încă din copilărie că Forţa trebuie folosită, dar niciodată abuzată. Şi că, folosită judicios, va oferi un sentiment de bunăstare. De energie. Că se va reface, se va hrăni şi va hrăni cu blândeţe.

Desigur, cuvântul cheie este discernământ. Anakin şi cu mine, pe de altă parte…

Simţea că se sfâşie, cu încetinitorul. Forţa nu era niciodată menită să fie folosită în felul în care o folosiseră în ultimele zile. În ultimele luni. De când începuse războiul, de fapt. *Bail are dreptate. Suntem din carne şi oase, nu maşini. Nu putem continua să facem asta. Într-o zi preţul va fi pur şi simplu prea mare pentru a fi plătit.*

— Hei, spuse Anakin. Eşti în regulă?

Obi-Wan îşi îndreptă coloana vertebrală, strâmbând din nas.

— Sincer? Am fost şi mai bine. Anakin…

— Da, ştiu, spuse Anakin, resemnat. Trebuie să plecăm. Îşi trase genunchii în sus. *La naiba*. Chiar şi vânătăile mele au vânătăi.

— La fel şi la mine, spuse Obi-Wan, lăsând să se vadă compasiunea. Dar ne vom simţi mai bine odată ce ne vom pune din nou în mişcare.

— Da… Anakin se uită la el. Cine anume te-a poreclit *Negociatorul*? Pentru că, din punctul meu de vedere, nu ai putea nici măcar să vinzi apă unui om care moare de sete.

Obi-Wan zâmbi.

— Vai.

— Îmi pare rău, mormăi Anakin. Dar acum, singurul lucru care m-ar face să mă simt mai bine este...

— Ce?

— Capul lui Lok Durd pe o tavă.

Să fi fost imaginația lui sau Anakin voise să spună altceva? Era greu de spus; îşi acoperise ochii cu antebrațul.

— Îl vom prinde, Anakin, zise el încet. Zilele Generalului Durd sunt numărate.

— Zilele tuturor sunt numărate, Obi-Wan, replică Anakin. Nici măcar Yoda nu va trăi la nesfârşit. Ideea este că am dat-o în bară. *Eu am* dat-o în bară. Am avut încredere în Bant'ena – te-am împins şi pe tine să ai încredere – şi acum uite unde am ajuns. Ridicându-se în şezut, îşi frecă mâna peste față. Ar fi trebuit să distrugem laboratorul când am avut ocazia. Să transformăm arma biologică în fum şi resturi.

Îl durea să-l aud atât de dezamăgit şi plin de autoînvinovățire.

— Nu fi atât de dur cu tine, Anakin. Ți-ai urmat sentimentele. Ai luptat pentru ceea ce credeai că e mai bine. Nu ai de ce să-ți fie ruşine.

— Nu? Ochii lui Anakin erau injectați cu sânge de oboseală şi încordare. Obi-Wan, încrederea în femeia aia aproape că ne-a ucis. Ai avut dreptate. Mi-a amintit de mama mea şi am lăsat asta să mă orbească. Îmi pare rău.

Anakin era un tânăr mândru care ura să-şi recunoască greşelile. Dar ideea era că acum şi-o recunoscuse. Poate nu imediat – *bineînțeles* că nu imediat – dar totuşi...

Mai bine mai târziu decât niciodată. Ridică din umeri.

— Nu mai contează acum. Ceea ce contează este că misiunea nu s-a încheiat. Dacă acționăm rapid, cred că încă îl mai putem zădărnici pe Durd înainte să poată folosi acea armă. Există chiar şi o şansă să-l recapturăm.

Cu sprâncenele ridicate, Anakin se uită în jurul lor. Chiar se aflau în mijlocul pustietății. Nu se auzea niciun cântec de pasăre. Niciun speeder. Nicio maşină de teren. Nu simțeau nici măcar cea mai rudimentară şi parțial sensibilă formă de viață prin apropiere. Tăcerea era absolută. Doar la marginea cea mai îndepărtată a conştiinței era un indiciu şoptit al satului la care încercau să ajungă. Nu aveau nici mâncare, nici apă, nici comunicații, nici transport. Nici arme, în afară de săbiile lor. Nici aliați. Niciun fel de întăriri.

— Da, bine, adăugă Obi-Wan. Nu am spus că va fi *uşor.*

Anakin făcu o grimasă.

— Serios? Apoi se ridică greoi în picioare şi se uită în jos. Obi-Wan, suntem într-o mare încurcătură.

— Ştiu.

— Dar ar trebui să găsim o soluție? Poate. Doar că nu se va întâmpla într-una din zilele astea. Întinse mâna. Ştii asta, nu-i aşa?

Obi-Wan îşi înfăşură degetele zdrelite în jurul încheieturii lui Anakin şi se ridică de la pământ.

— Da. Nu va fi astăzi.

Pentru o clipă, Anakin nu mai fu Generalul Skywalker, *Cel Ales*, spaima Separatiştilor şi eroul Republicii. Era în schimb băiețelul care căutase linişte la un străin în noaptea înmormântării lui Qui-Gon.

— Promiți?

Obi-Wan mângâie umărul nevătămat al fostului său ucenic.

— Promit. Acum să mergem.

Păstrând un ritm susținut, în cele din urmă ajunseră la capătul unui teren arid şi necultivat şi descoperiră un drum de ferrocretă, îngust, dar bine întreținut. Nu exista trafic în nicio direcție. Forța îi îndemnă să vireze la stânga, aşa că virară la stânga şi continuară să meargă. Peisajul aproape lipsit de copaci era searbăd, iar vegetația maro rară era zbârcită şi însetată. Informațiile furnizate de agentul Varrak de la Brigada de Operațiuni Speciale menționaseră seceta, iar acum aveau dovada. Cândva, acestea fuseseră câmpuri de cultură, dar acum nu mai creştea nimic. Resturile de oase albite şi fâşiile de piele deshidratată sugerau că animalele de fermă pieriseră de mult timp. Asta indica o prosperitate pierdută, poate pentru totdeauna. Mai ales dacă Lanteeb nu va putea fi eliberat de tirania lui Dooku. De Sith.

Trecu o oră. Încă una. Şi încă una. Soarele se târa mai sus pe cerul palid şi lipsit de nori, iar pământul plat din jurul lor începu treptat să scadă şi să se ridice în valuri înghețate. Conştienți în mod neliniştitor de pericolul în care se aflau, îşi povestiră şi recitiră poveştile false de viață şi se întrebară unul pe celălalt despre ele până când recitarea lor era impecabilă. Trebuia să fie aşa. La cât de obosiți erau, ar fi putut interpreta greşit Forța. Ar fi putut să existe o prezență Separatistă în sat, iar dacă era aşa, prima lor greşeală ar fi fost probabil şi ultima.

— În regulă, spuse Obi-Wan în cele din urmă. Ajunge. Mă îndoiesc că vom uita noile noastre istorii.

— Nu le vom uita, fu de acord Anakin. Sunt destul de sigur că îl voi visa pe Teeb Markl şi când voi avea nouăzeci de ani.

Lasă-mă să ajung la nouăzeci de ani şi voi visa cu plăcere despre el.

— Asta e ideea.

Ocolind micul început de groapă din drum, Anakin privi în depărtare.

— *La naiba*. M-am gândit că ar putea fi un miraj, dar nu este, nu-i aşa?

Obi-Wan se uită.

— Nu. Acelea sunt dealuri.

Cu o mână strânsă la ceafă, Anakin se clătină frustrat.

— Grozav. Mergem pe jos de ore întregi şi acum trebuie să ne *cățărăm pe munte?*

— E mai degrabă ca şi cum ai urca un dâmb, spuse el, privindu-l fix. Ştii, mă bucur că am lăsat-o pe Ahsoka în urmă. Toate aceste plângeri nu sunt ceea ce aş numi un exemplu bun. Şi dacă te-ar putea auzi *Rex*...

Nemulțumit, Anakin tăcu şi continuară să meargă. *Cultivând băşici.* Ignorând setea, foamea şi durerea. Intrând şi ieşind din Forță, rămaseră extenuați, dar atenți la primele semne de pericol. Drumul pe care-l străbăteau rămăsese gol de trafic şi până acum nu văzuseră niciun semn de activitate a droizilor. Nicio căruță, nicio cameră de securitate mobilă şi cu siguranță nicio unitate de luptă. Dar asta se putea schimba în orice moment, mai ales dacă satul spre care se îndreptau avea vreo valoare pentru Separatişti. O populație civilă neînarmată poate fi controlată eficient de o mână de droizi înarmați. Văzuseră asta pe Naboo şi pe mai mult de o duzină de planete şi mai mari, de la izbucnirea războiului.

După o vreme, Anakin încetini până la o oprire.

— Ai simțit asta? Cred că satul este chiar de cealaltă parte a *dâmbului* tău.

Oprit lângă el, Obi-Wan aprobă din cap. Satul era la doar câțiva kilometri distanță. Prin intermediul Forței, putea citi viața sa agitată şi sensibilă. Nu era frică sau suferință cruntă, nici vreun sentiment copleşitor de pericol imediat sau de

groază, ci doar tristețe surdă, înăbuşită, străbătută de fire strălucitoare de anxietate.

— Asta nu înseamnă că am scăpat de necazuri, totuşi, adăugă Anakin, aruncând o privire în lateral. Cu norocul nostru, locul va fi plin de droizi Separatişti. Dacă este aşa, cum vrei să te ocupi de ei?

— Cu grijă, răspunse el. Dar sunt sigur că, dacă ne ținem de povestea noastră, nu vor avea niciun motiv să suspecteze ceva.

— Dacă nu cumva au fost aduşi cu o alertă de securitate.

Şi tu mă faci pe mine pesimist? Îşi trecu mâneca sfâşiată şi murdară peste fața transpirată.

— Puțin probabil. Ai spus-o chiar tu, Anakin – ultimul lucru pe care îl doreşte Durd este ca Dooku să afle că am evitat capturarea.

Suspinând, Anakin îşi strânse pumnii în zona dorsală.

— Să sperăm că da, pentru că niciunul dintre noi nu e în stare să lupte din nou.

— Dacă ne păstrăm cumpătul, nu va fi nevoie să luptăm, replică el. Suntem muncitori umili, întorşi pe planeta natală după trei ani lungi în sălbăticia galactică, îți aminteşti? Cu accent pe *umilință*.

— Da, da, murmură Anakin. Apoi se uită la peisajul pustiu şi ondulat din jurul lor. Nu are sens. De ce ar construi cineva un sat aici? Ai găsi mai multă viață în Deşertul Jundland. Cel puțin în pustietăți sunt turme de bantha sălbatice. Dar aici nu e nimic în afară de copaci şi iarbă moartă.

— Nu ştiu, spuse Obi-Wan obosit.

Anakin îi aruncă o privire iritată.

— Nu eşti curios?

Oh, pentru numele lui Dumnezeu...

— Ba da, Anakin, sigur că sunt curios, dar nu am energie să mă îngrijorez. Aşa că nu am de gând să-mi fac griji acum – dacă nu te deranjează, bineînțeles!

După aceea, merseră în tăcere.

După vreo trei kilometri ajunseră la poalele dealului. Resemnați, îşi lăsară capetele în jos şi porniră spre vârf, cu respirația îngreunată, cu sudoarea curgând, cu muşchii învinețiți țipând şi cu fiecare tăietură, zgârietură şi arsură de blaster trezită. Apelând la Forța pentru a-i ajuta, simțind-o curgând ca focul prin venele lor, se forțară prin durere şi nu se opriră din mers până când nu ajunseră în vârful bont.

Sub ei, bărbații şi femeile munceau sub soarele neclintit – şi scopul satului deveni evident.

— Aia este o mină de damotită, spuse Anakin, arătând spre un aranjament de puțuri de scufundare puternic protejate, la periferia sa din dreapta extremă. Nu-i aşa?

Era, dacă informațiile pe care le adunase Bant'ena Fhernan erau corecte. Ceea ce explica izolarea satului. Toxicitatea damotitei nerafinate cerea practic ca nicio altă aşezare să nu fie înființată în raza de otrăvire.

Obi-Wan oftă.

— Am fost foarte greu de cap. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vom găsi o mină.

— Da, sigur, spuse Anakin. Eşti un naiv, Obi-Wan. Întotdeauna am crezut asta. Doar că nu am vrut să o spun.

Ha ha ha. Umbrindu-şi ochii, se uită în jos la sat. Nu vedea niciun Separatist, cel puțin nu în câmp deschis. Câteva vehicule vechi, unele dintre ele călătorind spre

şi dinspre mină. O mână de flotoare antigravitaționale. O grămadă de căsuțe în partea stângă a aşezării. Ceea ce părea a fi o mică fabrică amplasată între restul satului şi mină. Fumul palid ieşea dintr-o serie de coşuri de fum plate. Era locul unde se rafina damotita brută înainte de transport? Probabil că da. Lângă fabrică se afla un fel de depozit. Exista o centrală electrică mică, nesofisticată şi un sistem de irigații. Câteva culturi; cele două câmpuri plantate stropeau peisajul cu verde, galben şi roşu strălucitor față de maroniul tern de peste tot. Câteva animale domestice păşteau pe o altă pată de verde. Alte clădiri se aliniau pe trei laturi a ceea ce părea a fi o zonă centrală de adunare comună. Erau chiar şi câțiva copii, care se jucau cu mingea. Şi, dacă nu se înşelau, niciun droid de luptă...

— Este în regulă? întrebă Anakin, brusc nesigur. Cred că este sigur. Ți se pare sigur?

— Da. Acum haide. Trebuie să ieşim la lumină.

Atât de obosiți încât aproape că se clătinară, coborâră pe partea cealaltă a dealului, având grijă să rămână aproape de marginea îngustă a drumului, în caz că îi prindea vreun vehicul din spate. Cu ochii înțepeniți fixați pe sat, pe salvare, folosiră toate trucurile Jedi pe care le ştiau pentru a rămâne în picioare.

Erau mult dincolo de hotarul satului, trecuseră de mină şi de rafinărie şi se apropiau de inima satului, când copiii care se jucau îi văzură şi alergară strigând după un adult. La scurt timp după aceea, un plutitor antigravitațional veni spre ei pe strada principală, ghidat de o femeie înaltă şi slabă, îmbrăcată într-o tunică şi pantaloni maro largi şi cu cizme din fibre sintetice. Cea mai mare parte din părul ei cărunt era acoperită cu o eşarfă roşie decolorată. Femeia opri plutitorul în fața lor, blocându-le calea.

Atentă şi suspicioasă, cu o pipă veche într-o mână, îi privi încet de sus în jos.

— Ce vreți?

Obi-Wan respiră adânc. *Umil, umil. Nu o alarma.*

— Ajutor, spuse el, cu vocea puțin ridicată. Te rog, Teeba? Eu şi vărul meu avem nevoie de ajutor.

Capitolul 2

Contele Dooku ieşi din somnul neliniştit, cu un singur gând întunecat care îi răsuna în minte, în oase şi în sângele care îi vuia uşor. *Ceva nu este în regulă.*

Se ridică în şezut. Fereastra blindată din cabina crucişătorului său nu era mată. Strălucirea stelelor lumina umbrele şi scotea în evidență firele aurii din somptuoasa lui pătură de pat. Întinzându-şi mâna, admiră argintiul de pe pielea lui. O frumusețe atât de simplă şi elegantă.

Apoi apelă puntea.

— De ce ne aflăm la viteză subluminică?

— My Lord Conte, a fost detectată ceva în neregulă în camera de conversie a hipermotorului. Este în curs de rezolvare chiar acum.

— Rezolvă repede, spuse el, zâmbind la jocul subtil de lumină şi întuneric dintre degetele sale. Sau voi fi nemulțumit.

— Da, My Lord.

Teama ofițerului de punte îl încălzi. Mulțumirea față de proprii *servitori* era anatema. Apoi, deconectând comunicațiile, se încruntă. Deci, problema asta cu hipermotorulul era cea care îl trezise din somn? Sau se pregătea o altă nenorocire? Închise ochii în lumina stelelor şi îşi lăsă simțurile superb de perfecționate să se desfăşoare. Puterea zumzăia subliminal prin scheletul de duroțel al crucişătorului, în timp ce acesta naviga prin vânturile astrale ale Teritoriilor de pe Inelul Mijlociu al galaxiei. Atins de melancolie, suspină. Aceasta era viața lui acum: nu avea o casă permanentă, nu avea o planetă civilizată pe care să o numească a lui. Coruscantul îl refuzase. Ei bine, cel puțin deocamdată. Până când furunculul acela supurând care era Ordinul Jedi va fi stors şi drenat, iar Republica va fi eliberată o dată pentru totdeauna de tirania ipocrită pe care Yoda şi slugile sale o reprezentau... şi o perpetuau. *Doar claritatea Sithului ne poate salva.*

Dar, până când acea claritate nu se va impune, era un vagabond, crud destinat să rătăcească printre stele. Înlănțuit de cei ca Generalul Grievous, Nute Gunray şi ceilalți nătărăi din Alianța Separatistă, toți prefăcuți, lacomi şi corupți până în măduva oaselor. Faptul că respira acelaşi aer cu astfel de creaturi îl îmbolnăvea. Putea suporta sarcina doar pentru că îi ordonase Lordul Sidious. Doar visele sale despre ziua în care îi va vedea măcelăriți îi uşurau durerea de a avea de-a face cu ei.

— Nu te teme, îi spusese exigentul său Maestru. Ei au un scop şi trebuie să trăiască până când acel scop este îndeplinit. Poți avea încredere în mine, Tyranus – când nu vor mai fi de folos, voi avea grijă să fie terminați.

O consolare rece, poate, dar totuşi o consolare. Totuşi, chiar şi aşa...

Ceva nu este în regulă.

Nedumerit, şi evaziv. Dooku se retrase din Forță şi deschise ochii. Cronometrul de pe noptieră strălucea într-un albastru slab. Puțin după miezul nopții, ora navei. Nu dormea de mult timp. Îmbrăcat luxos în mătase, alunecă din pat şi trecu la fereastra protejată. Unde se aflau, mai exact? Citi cu uşurință şi nepăsare vidul înstelat de dincolo de oțelul transparent, cunoştințele sale despre Republică fiind intime şi instantanee. Ah, da. În momentul de față, crucişătorul său ocolea Kothlis,

unde localnicii se înghesuiau ca nişte furnici disperate să se pregătească în cazul unui nou atac Separatist. Deşi era trist că Grievous nu reuşise să cucerească colonia Bothană şi instalaţia de spionat, totuşi... Palpatine transformase din nou înfrângerea într-un iz subţire de victorie. O lovitură strălucită, într-adevăr, pentru a se asigura că resursele vitale ale Republicii erau redirecţionate către protecţia planetei. Dacă tactica ar fi fost pusă în aplicare în mod corespunzător, Marea Armată a Republicii ar fi slăbit foarte mult în timpul asediilor actuale ale Inelului Exterior. Şi cu Mace Windu ocupat atât cu Kothlis, cât şi cu panica lumii Bothawui, chiar şi Consiliul Jedi era slăbit. Yoda era slăbit, pentru că se baza pe sfaturile şi prezenţa fermă a lui Windu. Iar un Yoda slăbit era un lucru foarte bun.

Şi atunci de ce sunt sigur că ceva nu este în regulă?

Lăsându-şi ochii să se închidă din nou, căută iar nou în Forţă un indiciu despre nelinişte lui. În adevărata Forţă, Forţa puterii şi a măreţiei. Jedi o numeau *partea întunecată*, ca nişte copii speriaţi care se ascundeau sub pat, dar, desigur, nu era aşa. *Ei sunt doar orbiţi de putere. Prea slabi pentru a o mânui, sau chiar pentru a o înţelege.* Şi astfel ajungea la această problemă pe care o simţea. Avea legătură cu misiunea sa actuală? Crucişătorul său *Vanquisher* era pe drum spre Umgul, în sistemul Darglum. Cu costurile războiului crescând pe zi ce trece, Palpatine tocmai anunţase o nouă serie de creşteri de taxe pentru a ajuta la acoperirea cheltuielilor militare ruinătoare. Umgul, cu o cifră mare de afaceri din turism, era gata să fie culeasă, iar guvernul planetei nu era deloc amuzat. Atât de neamuzat, încât îl contactase pe Contele Dooku, omul politic înflăcărat, campionul drepturilor sistemelor, cel care făcea praf lăcomia Republicii, şi solicitase o întâlnire urgentă.

Darth Tyranus era foarte fericit să îi întâlnească.

Dar oare neliniştea lui însemna că guvernul Umgul se clătina în intenţia sa de a abandona Republica şi de a se alătura Alianţei Separatiste? Spera sincer că nu. Pentru că pierderea Umgulului hedonist, cu faimoasele sale hipodromuri şi cazinouri, palate de plăcere, staţiuni de lux şi spa-uri decadente, ar fi afectat profund bogătaşii leneşi ai Republicii... şi pe mulţi alţii care strângeau bani, economiseau şi făceau troc pentru o întâlnire unică în viaţă cu luxul neîngrădit. Iar suferinţa lor ar avea ecou în camera Senatului, stârnind mai multe proteste, mai multă dezordine, mai multă discordie. HoloNet News and Entertainment va relata cu fidelitate neliniştea, iar valurile ei se vor răspândi... şi se vor răspândi... şi se vor răspândi...

Dacă Umgul este într-adevăr ezitant...

Aşteptă ca Forţa să-i arate dacă aşa era cazul, conştient că trebuia să păşească cu grijă şi să nu accepte ceea ce i se arăta doar pe baza unei credinţe oarbe. Cu atât de multă agitaţie în galaxie, chiar şi atât de departe, în Inelul Mijlociu, vârtejurile Forţei nu erau întotdeauna de încredere. Nici măcar vasta sa pricepere şi experienţă nu-i puteau garanta un răspuns clar. Acesta era preţul pe care el şi Sidious îl plăteau pentru că stârniseră războiul în galaxie.

Dar nu, sursa neliniştii sale nu era Umgul. Ar putea fi Grievous? Generalul său dezgustător măcelărea clone deasupra lui Eriadu. Rapoartele recente spuneau că totul mergea destul de bine. Nu, problema nu era Grievous. Atunci unde altundeva ar putea fi necazuri? Ce alte mici proiecte mai avea în derulare?

Lanteeb. Desigur. Lanteeb şi Generalul Lok Durd. Savantul Neimoidian îl enerva teribil şi îi făcea pielea să se înfioare de scârbă. Toţi Neimoidienii îi provocau asta, desigur, dar Durd era cel mai rău. Era mai respingător chiar şi decât Gunray, şi asta era o performanţă. La ultima lor întâlnire, cu vreo trei zile în urmă, Durd jurase

în genunchi că arma biologică era aproape gata. Doar o ultimă mică neregularitate trebuia să fie ajustată. *O săptămână, cel mult o săptămână, My Lord Conte, şi vă promit că o veţi avea. O săptămână.* Nu simţise nicio înşelăciune în promisiunea disperată a lui Durd. Să se fi înşelat oare? Ar fi putut fi *înşelat?* Gândul îi provocă un fior. Stăpânul său voia ca arma să fie terminată. O altă întârziere l-ar fi nemulţumit. Şi nimeni în toate minţile nu-l nemulţumea pe Lordul Sith Darth Sidious.

Durd, dacă m-ai minţit, te voi jupui cu propriile mele mâini în fâşii subţiri şi te voi obliga să te înfrupţi din propria ta piele jegoasă.

Aşa că îşi îndreptă gândurile spre Lanteeb, spre Lok Durd şi spre omul de ştiinţă Corellian, Doctorul Fhernan, complicele involuntar al Neimoidianului. Se avântă cu putere în Forţa învolburată pentru a putea descoperi adevărul.

Şi acolo – *acolo, da* – era sursa nelinişti sale. Lanteeb şi Lok Durd. Teama era slabă, dar inconfundabilă. O notă diferită, un *gust diferit* faţă de frica ambientală a populaţiei irelevante a micii planete înapoiate. *Ceva nu este în regulă.*

Arma biologică a lui Lok Durd era cheia unui important dans tactic. Dacă Neimoidianul ar fi greşit cumva în sarcina sa crucială... În plus faţă de echipamentul standard de comunicaţii al lui *Vanquisher,* avea, bineînţeles, propria sa unitate holo privată pentru conversaţii discrete. Cuprins de o furie stăpânită fără milă, Dooku scoase aparatul din ascunzătoare, îl aşeză pe masa cabinei şi îl apelă pe Neimoidian.

Lui Durd îi luă prea mult timp să răspundă.

— My Lord Conte! strigă în cele din urmă gunoiul. Este o onoare. O asemenea onoare. Cu ce vă pot fi de folos astăzi?

Neimoidianul nu era uşor de citit. Nu numai din cauza distanţei mari care îi despărţea, sau pentru că citirea cuiva prin hologramă era o provocare distinctă în sine, ci pentru că specia lui duplicitară în ansamblu era o provocare alunecoasă – chiar şi pentru un Sith.

— Ce progrese aţi făcut cu Proiectul, Generale? După calculele mele, ar trebui să fiţi cu patru zile mai aproape de succes. Sunteţi?

Membranele nictitante ale lui Durd se *pliară* peste ochii lui urâţi.

— Mai aproape, My Lord Conte? Da, cu siguranţă suntem mai aproape. Da, într-adevăr, My Lord. Succesul este la îndemâna noastră.

Dooku zâmbi, având grijă să-şi arate toţi dinţii.

— Şi câte degete ai spune că ai pus ferm pe el, Generale?

— Degete, My Lord Conte? Nu sunt sigur că... adică... expresiile umane, My Lord, nu sunt întotdeauna uşor de...

— *Generale Durd!* Lăsă partea întunecată să se aprindă în jurul lui. Îţi dau un avertisment corect – nu am chef de joacă. Eşti plătit generos pentru privilegiul de a servi Alianţa Separatistă. Şi chiar dacă ne-ai dezamăgit o dată, te-am iertat. Ai impresia că un al doilea eşec va avea parte de o clemenţă asemănătoare? Pentru că dacă da... Clătină din cap. E păcat. Lucrezi sub o gravă neînţelegere. Mă înţelegi, Generale? Sau *expresiile* mele continuă să te încurce?

— Nu, My Lord Conte, spuse slab Neimoidianul. Înţeleg perfect.

— Excelent. Atunci mă pot aştepta să primesc veşti cel târziu peste patru zile – veşti bune despre finalizarea proiectului?

— Da, My Lord Conte, zise Durd, fiind cât pe ce să se înece. Patru zile, My Lord. Vă voi apela în patru zile.

O duhoare distinctă de frică bubui prin partea întunecată. Dooku îşi netezi barba, cu ochii îngustaţi.

— Ce nu-mi spui, Durd? *Adevărul.* Sau jur că vei simți degetele mele strângând cu putere ceafa ta.

Neimoidianul își stoarse mâinile pline de umezeală.

— Nu-i nimic, My Lord Conte. Vă jur. Femeia a fost deranjantă. Omul de știință. Doctorul Fhernan. A trebuit să o pedepsesc. Nu în așa fel încât să nu mai poată lucra, bineînțeles că nu, dar suficient de sever încât să se îndrepte.

Fără omul de știință, planul său era ruinat. Dacă Durd judeca greșit situația...

— Cum ai pedepsit-o, Generale?

— Am acționat împotriva unui ostatic, My Lord. Ea înțelege acum și este perfect ascultătoare.

A acționat însemna *a ucis*. Cu părere de rău, Dooku aprecie gestul.

— Ești sigur că nu-ți va mai face probleme?

— Absolut, My Lord Conte, spuse Durd, dând nerăbdător din cap. Este cât se poate de pocăită. Veți avea arma, domnule. Alianța Separatistă va învinge.

Încă mai simțea frica lui Durd, dar mândria, aroganța și adevărul se amestecau cu ea. Neimoidianul își credea propria afirmație, asta era clar.

— Și ceilalți ostatici? Au rămas în siguranță?

— Sunt în siguranță, My Lord Conte. Doctorul Fhernan este legată strâns de voința mea.

— Atunci sunt mulțumit, zise el. Deocamdată. Întoarce-te la treabă, Generale. Aștept cu nerăbdare raportul final.

Întrerupse transmisia în mijlocul promisiunilor incoerente ale lui Durd. Și, în timp ce deconecta semnalul, simți un salt în motoarele lui *Vanquisher.* O bătaie de inimă mai târziu, stelele de dincolo de fereastra cabinei sale tremurară și se zbătură în timp ce crucișătorul făcea saltul în hiperspațiu.

Cu neliniștea atenuată, Dooku se întoarse în patul său. Somnul îl cuprinse rapid. În timp ce căldura părții întunecate se închidea deasupra capului său, se simți zâmbind. *Ah, dulce victorie. Ești destul de aproape acum ca să te sărut.*

* * *

La câteva secunde după ce imaginea pâlpâitoare a Contelui Dooku dispăru de pe holoconsolă, Lok Durd vomită pe partea din față a tunicii sale.

L-am mințit pe Contele Dooku. L-am mințit pe Contele Dooku. Mama Stupilor să mă protejeze, am mințit... Vomită din nou. Slavă tuturor lucrurilor bune din stup că era singur. Îl mințise pe liderul Alianței Separatiste, un om care – după toate mărturiile, atât confirmate, cât și zvonuri – putea ucide cu o privire sau pocnind din degete. Posibil doar ridicând o sprânceană.

L-am mințit pe Contele Dooku. Și... cred că m-a crezut.

Groaza și ușurarea îi curseră prin vene. Dacă ar fi fost om, cu siguranță i-ar fi curs pe piele un râu de sudoare. Nu știa cum reușise să-l păcălească pe Dooku, dar nu era înclinat să pună la îndoială miracolul. Nu. Va accepta și se va baza pe el, pentru a salva ruinele vieții sale. *Jedii au scăpat. Toți ostaticii, cu excepția unuia, au fost salvați. Tot ce mi-a mai rămas este femeia aia nenorocită. Și dacă bănuiește că restul familiei și prietenilor ei prețioși sunt în siguranță...*

Nu avea pe nimeni în care să aibă încredere. Barev, înlocuitorul Colonelului Argat, era un gunoi uman tipic. Și de parcă asta nu era destul de rău, ofițerul de legătură răspundea în fața aripii nedroide a mașinăriei militare Separatiste, nu în

fața lui. Barev și ceilalți îl numeau *Generalul* Durd, dar el nu era cu adevărat unul dintre ei. Acela era un titlu de curtoazie, o dovadă de respect pentru care trebuise să lupte. Oamenii erau atât de bigoți. Contele Dooku era un bigot, deși niciun simțitor care voia să trăiască nu era atât de prost încât să i-o spună în față.

Durd scânci. Afundat până la subsuori în necazuri, pândit de calamități oriunde se întorcea, exista o singură creatură în care putea avea încredere. Şi nici măcar nu era o creatură vie, ci un droid. Construit după cele mai atente specificații ale sale şi echipat cu un senzor unic şi o programare cu infraroşu care făcea imposibil ca cineva să dea ordine maşinii în locul lui.

KD-77 era cel mai apropiat lucru pe care îl avea ca prieten.

Biroul său din complexul acum compromis, era dotat cu un mică baie. Durd se spălă pe față şi îşi clăti gura, forțând panica din ultimele ore să dispară. Este adevărat, armata sa de droizi nu reuşise să ucidă sau să captureze Jedii care o ajutaseră pe Doctorul Fhernan, dar speranța nu era complet pierdută. La urma urmei, nu erau decât doi. Maşina de teren cu care reuşiseră să scape nu avea să-i ducă prea departe. Iar dincolo de limitele abia civilizate ale oraşului Lanteebba nu se aflau decât câmpii deschise şi sate împrăştiate. Nicio navă spațială. Niciun echipament de comunicare. Sătenii de pe Lanteeb nu erau cu mult mai buni decât animalele lor de carne. Chiar şi cu transponderul maşinii dezactivat, era doar o chestiune de timp până când Jedii vor fi găsiți. *Găsiți şi uciși, implicarea lor aici fiind ascunsă pentru totdeauna. M-au învins o dată. Nu mă vor mai învinge niciodată.*

Cel mult o zi, cu siguranță, i-ar fi luat pentru a-şi elimina duşmanii care fugeau. Contele Dooku nu va şti niciodată cât de aproape fusese Proiectul de dezastru. Avea totul sub control...

— Droid! spuse el, ieşind din baie. Droid, am ordine pentru tine.

KD-77 stătea răbdător într-un colț. La auzul vocii lui Durd, fotoreceptorii săi se aprinseră.

— Domnule.

— Aceasta este o sarcină prioritară, spuse el, ştergând cu o cârpă umedă voma lipicioasă, pe jumătate uscată, de pe tunica sa. Doctorul Fhernan trebuie să creadă că ostaticii sunt încă ostatici. Vreau să fie create holoimagini credibile pentru a o convinge. Pe o perioadă de câteva săptămâni. Ai înțeles?

— Da, domnule, spuse droidul. Considerați că s-a făcut.

Ce altceva? Ce altceva? Oh, da. Da, desigur. Bine. Problema era că abia îl cunoştea pe om. Pe Argat avusese timp să-l disece psihologic şi să învețe cum să-l manipuleze. Dar Colonelul Barev abia sosise. Abia fuseseră prezentați.

Dar este om, iar oamenii sunt lacomi şi conduşi de frică. Ei vor să trăiască cât mai mult timp. Mă pot folosi de asta. Trimise după înlocuitorul Colonelului Argat.

* * *

— Este o afacere proastă, asta, domnule General, spuse Barev.

Era scund chiar şi pentru un om. Deşi nu era încă de vârstă mijlocie, cea mai mare parte a părului său roşcat dispăruse. Ceea ce mai rămăsese fusese ras pe lângă craniul său jalnic de vulnerabil. Ochii îi erau albaştri şi mici. Dinții strâmbi îi ieşeau în afară. Pielea îi era de o paloare dezgustătoare şi era acoperită de... cum le spuneau oamenii? Oh, da. *Pistrui.* Cel puțin vocea lui era plăcut de gravă. Prea mulți oameni scârțâiau, ca nişte rozătoare.

— Proastă? Durd aprobă din cap. Da, foarte proastă. Oamenii tăi de la portul spațial m-au dezamăgit, Colonele.

Ochii Colonelului Barev se îngustară aproape până la închidere. *Ha.*

— Îmi cer scuze, domnule General? V-au dezamăgit?

Da, da. *Fățărnicie*. Oamenii nu se descurcau bine cu *fățărnicia*. Şi nu le plăcea când siguranța lor era amenințată.

— Sunteți surd, domnule Colonel? întrebă el. Da. *M-au dezamăgit.* Jedii au apărut din senin? Nu. Au venit aici cu o navă. Au trecut de controalele preliminare de securitate şi au andocat la portul spațial. Şi apoi oamenii tăi le-au dat permisiunea de a intra în oraş. Oamenii tăi au pus în pericol Proiectul meu vital, Colonele Barev.

— Strict vorbind, spuse Barev încet, înainte de sosirea mea, Colonelul Argat era responsabil pentru orice deficiențe de securitate. Un mic muşchi de lângă ochiul său drept avu un spasm. Vina este a lui.

Cu un mic efort, Durd îşi înăbuşi încântarea. *Da, da, Barev, acum te am.* Autoconservarea era o bună motivație.

— Un simplu amănunt tehnic, domnule Colonel. Argat este mort. L-am executat eu însumi, cu aprobarea Contelui Dooku. Tu eşti la conducere acum. Prin urmare, eşti responsabil.

— Mort? Gâtul lui Barev se convulsionă într-o înghițitură. Am înțeles că Argat a fost redistribuit.

Acum îşi permise să zâmbească.

— Da, aşa e. Redistribuit către *divinitatea* sa – nu aşa îi spuneți voi, oamenii?

În loc să răspundă, Barev se întoarse şi se îndreptă spre fereastra biroului. Dincolo de ea, incinta securizată a complexului era întesată cu droizi de luptă care patrulau vigilenți.

— Lucrurile ar putea fi mai rele, spuse Barev, cu mâinile ținute lejer la spatele său îngust. Doctorul Fhernan este neînduplecată. Proiectul este în siguranță. În ceea ce-i priveşte pe Jedi… ei bine, serios, Generale Durd – cât rău pot face doi oameni?

Simți cum i se subțiază buzele într-un rictus.

— Eşti un prost dacă îi subestimezi, domnule Colonel. Vreau să fie găsiți, e clar? Nu pot permite ca Proiectul meu să fie perturbat şi mai mult. Contele Dooku aşteaptă, şi nu este un om răbdător.

Umerii Colonelului Barev se încordară.

— Nu trebuie să vă faceți griji, Generale – sau să-l implicați pe Contele Dooku. Jedii sunt ca şi morți.

— Cum intenționezi să îi găseşti?

Barev se întoarse de la fereastră.

— Droizii cercetaşi sunt deja desfăşurați. De îndată ce Jedii vor fi văzuți şi locația lor exactă va fi calibrată, vor fi copleşiți de forțele noastre.

Părea un plan destul de solid.

— Nu trimite oameni împotriva lor, zise Durd, ridicând un deget de avertizare. Doar droizi. Jedii nu pot simți droizii. Trebuie să le exploatați slăbiciunile. Nu au multe, aşa că nu vă puteți permite să ratați nici măcar una.

Gura lui Barev se încordă la colțuri.

— Generale, sunt un soldat cu experiență. Sfatul dumneavoastră este… apreciat, dar inutil, vă asigur.

Un puternic simț al autoconservării şi al mândriei. Acest Barev avea să fie uşor

de controlat.

— Vă simțiți jignit, domnule Colonel? spuse el, simulând regretul. Îmi cer scuze. Nu asta a fost intenția mea. Încerc doar să vă salvez de mânia Contelui Dooku. Dacă mi-ar ordona să te omor, aş fi obligat să mă supun. Şi după Colonelul Argat… Simulă un tremurat. Ei bine. Ar fi mare păcat.

Cu ochii vigilenți şi speriați, Colonelul Barev îşi reveni.

— Nu vă îngrijorați de Jedi, Generale Durd. Ne ocupăm de ei. Acum, mai este ceva ce pot face pentru dumneavoastră?

— Într-adevăr este, domnule Colonel, spuse el, trecându-şi degetele peste mijloc. Mulțumită – zâmbi – Colonelului Argat, această facilitate este compromisă fatal. Este foarte posibil ca Jedii să fie ascunşi undeva prin apropiere, intenționând să se întoarcă şi să-mi saboteze munca. Şi dacă vor scăpa de forțele tale, s-ar putea să reuşească. Vreau ca etapa a doua a instalației să fie pregătită pentru o mutare imediată. Doctorul Fhernan şi cu mine trebuie să ne putem muta acolo nu mai târziu de mâine la prânz.

— La prânz, spuse Barev, cu vocea încordată. Da, domnule General.

— Şi domnule Golonel? adăugă el, chiar când Barev ajunse la uşa biroului. Vorbeam serios când am spus că nu vreau să mă confrunt cu sarcina de a vă… *redistribui*. Aşa că, pentru binele amândurora, cred că ceea ce s-a întâmplat pe Lanteeb ar trebui să fie ținut secret. Putem stăpâni această situație fără să-l deranjăm pe Contele Dooku. De acord?

Colonelul Barev îl privi în tăcere. Patrulele de droizi care îşi cereau reciproc identitățile fură singurul sunet pentru o bună bucată de timp. Apoi, omul aprobă din cap.

— De acord.

De îndată ce fu din nou singur, Durd urcă la etaj, în locuința criminal de generoasă a Doctorului Fhernan. Fu cât pe ce să dea peste şase patrule de droizi pe drum. Alți zece droizi păzeau coridorul din fața camerei Doctorului. Alți cinci erau staționați în interiorul acesteia.

Femeia se ridică de pe scaun şi îl privi cu o ură surdă în timp ce închidea uşa în urma lui.

— Vreau să-mi văd restul familiei şi prietenilor mei, spuse ea categoric. Vreau să ştiu că sunt bine.

Dacă ea îl ura, nu era nimic în comparație cu ceea ce simțea el pentru ea. Lovindu-şi prizoniera peste genunchi, Durd auzi mârâitul ei ascuțit de durere şi simți cum înfloreşte în el o plăcere caldă.

— Nu mă pune la încercare, doamnă Doctor, spuse el, stând deasupra ei. Nu după tot ceea ce ai făcut.

Din colțul gurii îi curgea sânge uman roşu. Lacrimi slabe i-au umplut ochii.

— Ce se va întâmpla acum?

Îşi arătă gingiile în fața ei.

— Acum ne terminăm Proiectul. Dar nu aici. Plecăm mâine din această facilitate. Împachetați laboratorul.

— Unde mergem?

— De ce îți pasă? spuse el, şi o lovi cu piciorul în coaste. *Cu grijă. Vânătăi, nu rupturi. Ăsta era scopul.* Tot ce trebuie să ştii este că Jedii nu te vor găsi niciodată. Vor fi morți în curând. Şi dacă nu faci exact ce-ți spun eu, când îți spun eu, nu vor fi singurii. Arătă cu capul spre holodisplayul de pe masă, care reda în buclă continuă

execuția prietenului ei Samsam. Droizii care o păzeau aveau ordin să se asigure că nu o oprea, că nu se îndepărta sau că nu închidea ochii. Ai înțeles?

Privirea ei se îndreptă spre silueta în galben în timp ce se prăbuşea în lac.

— Da.

Aplecându-se, îi prinse între degete fața umană urâtă şi apăsă până când oasele de sub carnea ei amenințară să cedeze.

— Bine.

* * *

Rămas fără grai, Bail Organa se uită fix la omul pe care îl numise prieten timp de aproape 15 ani. *Cred că aud lucruri. Nu poate să fi spus ceea ce cred eu că a spus. Pentru că Tryn Netzl poate fi întruchiparea umblătoare şi vorbitoare a unui profesor distrat, dar nu este un idiot.*

— Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. *Ce* ai făcut?

Îmbrăcat de la gât şi până la jumătatea coapsei în halatul său de laborator albastru norocos, pătat şi peticit, cu părul său palid tras înapoi într-o împletitură de pe fața sa de prădător, Tryn nu îşi ridică privirea de la acțiunea de a răsturna cu grijă o mică cantitate de cristale de un albastru închis într-un pahar de sticlă.

— Hmm? Oh. Am reuşit să creez o mostră de armă biologică. Arătă cu capul spre cuşca de siguranță din laborator, care se afla la o aruncătură de băț, la celălalt capăt al mesei sale. Este acolo.

Şi într-adevăr, prin uşa de oțel transparent securizată a cuştii, Bail putu vedea un recipient cu capac, plin pe trei sferturi cu o substanță verzuie, cu aspect nociv. Înainte de a se putea opri, făcu alarmat un pas în lateral.

— *Tryn*…

Surprins, Tryn se uită în sfârşit la el.

— Ce?

Am vorbit aiurea? Nu m-am făcut înțeles?

— Tu ai *creat* chestia aia murdară? Credeam că trebuia să găseşti o modalitate de a o *ucide*!

Tryn ridică din umeri.

— Nu pot *ucide* ceea ce nu am, Bail.

Amuzant. Uitase cât de pragmatic de indiferent putea fi prietenul său. *E un om de ştiință, îți aminteşti? Se închină la altarul obiectivității.*

— Ştiu asta, dar…

— Dar ce? Bail… Tryn puse jos paharul de sticlă. Uite. Ce zici de asta ca idee? Eu mă abțin să-ți spun cum să faci să treacă o lege în Senat şi tu poți să te abții să-mi spui cum să fiu biochimist. Sună corect?

Nimic din această criză actuală nu era *corect*. Înțepenit de nelinişte, Bail începu să se plimbe în jurul impresionantului laborator al Templului Jedi pe care Yoda i-l oferise prietenului său atâta timp cât era nevoie de el.

— Nu mai fi atât de superficial, Doctore Netzl, spuse el. Nu am chef de aşa ceva. Tocmai am petrecut o jumătate de zi închis cu cei mai interesați, mai îndreptățiți şi mai *egoişti* Senatori pe care am avut ghinionul să-i cunosc vreodată. Mi-e foame, sunt obosit şi dacă trebuie să mai aud încă o veste proastă, o să…

— Nu sunt veşti rele, Bail, spuse Tryn, privindu-l cu atenție. Sunt veşti bune. Formula toxinei este dovedită. Acum am un punct de plecare solid.

— Dovedită? Oprindu-se în partea îndepărtată a laboratorului, Bail simţi cum i se răsuceşte burta într-o rotire greţoasă. Vrei să spui că ai testat-o? Aici? *La ce se gândea?* Tryn, ştim deja că funcţionează chestia aia murdară!

— Nu, ni s-a *spus* că funcţionează. Acum avem dovada. Este o diferenţă.

— Ai *testat-o.* Se plimba din nou, luptându-se cu dorinţa furioasă de a sparge ceva. Tryn, acesta este *Templul Jedi.* Acolo sus – arătă cu degetul spre tavan – este Consiliul Jedi. Nu-i *poţi* pune în pericol prin...

— Hei! Acum era rândul lui Tryn să se enerveze. Nu-mi spune mie ce pot şi ce nu pot face în propriul meu laborator. Locul ăsta este cea mai bună facilitate în care am lucrat vreodată. Crede-mă, eu sunt singurul în pericol.

Ceea ce era un motiv în plus pentru el să se simtă rău.

— Nu-mi pasă cât de sigur este acest laborator, ceea ce faci este prea periculos.

Tryn se holbă la el.

— Nu e decizia ta.

— Scuză-mă, dar cred că da. În calitate de şef al Comitetului de Securitate al Republicii, eu...

— Bail, cu tot respectul, dar nu ştii despre ce vorbeşti, spuse Tryn. Am făcut ceea ce a trebuit să fac, cu ştiinţa şi aprobarea deplină a Maestrului Yoda. Iar acum că ştiu pe de rost această armă biologică, pot să mă apuc de crearea unui antidot. Ceva suficient de amplu pentru a traversa bariera speciilor şi a lega toxinele active în timp ce acestea se află încă în sângele victimei.

Asta îl făcu pe Bail să se oprească.

— Vorbeşti serios? spuse el, cu inima bătându-i coastele. Chiar poţi face asta?

— Ei bine, nu fac nicio promisiune, spuse Tryn, făcând o grimasă. Dar nu mi-aş fi lăsat studenţii la jumătatea semestrului dacă nu aş fi crezut că pot ajuta.

— Bineînţeles că nu ai fi făcut-o. Nu sugerez... Eşti genial, nu am vrut să... Încurcat, Bail se opri din vorbit şi începu să se plimbe din nou. În spatele ochilor lui obosiţi se pregătea o durere de cap cauzată de tensiune. Îmi pare rău. Cum am spus, a fost o zi lungă şi încă nu s-a terminat.

Tryn veni în faţa mesei sale şi se sprijini pe ea. Pantalonii săi portocalii strălucitori coborau până la gleznele sale subţiri, dezvăluind şosete nepotrivite de un verde şi un roz fluorescent. Saboţii lui de laborator erau purpurii. La fel şi ochii lui. Ei bine... Astăzi erau purpurii. Ieri fuseseră violeţi. Mâine, cine ştia? Tryn era un om cu dispoziţii schimbătoare.

— Bail? zise el, blând acum, cu enervarea abandonată. Nu te-am auzit niciodată să pari atât de speriat. Ce nu-mi spui? Ce s-a întâmplat?

Nu se întâmplase nimic şi asta era problema. Nu mai primise nici o veste de la Obi-Wan sau Anakin de când îl anunţaseră pe Yoda că se întorc la complexul lui Lok Durd. Iar în această situaţie, nicio veste *nu* însemna *o veste bună.* Nicio veste însemna *foarte rău.*

— Nu trebuie să spui, adăugă Tryn. Dar, aşa cum stau lucrurile, eu sunt cel mai bun lucru pe care îl ai drept public captivat.

Bail ezită. Tryn Netzl fusese martor la căsătoria sa. Îi pusese pe el şi pe Breha în legătură cu cel mai bun medic de fertilitate din Republică şi îl egalase băutură cu băutură după fiecare dintre cele cinci avorturi spontane ale Brehăi. Tryn îl lăsase să plângă fără să scoată un cuvânt atunci când ultima lor speranţă de a avea un copil se epuizase. Nu era nimic ce nu putea să încredinţeze acestui om.

Dar am nevoie de el concentrat. Aşa că adună-te, Organa. Dacă e îngrijorat

pentru tine, nu-şi poate face treaba. Şi dacă nu-şi poate face treaba…

— Ai dreptate, mă îngrijorează ceva, spuse el, pentru că nu l-ar fi mințit niciodată pe Tryn. Dar poate aştepta. Ce poți să-mi spui despre această armă?

Tryn se încruntă.

— Mă face să mă ruşinez că am fost vreodată mândru să o numesc colegă pe Bant'ena Fhernan.

În laborator mai era o a doua masă, plină cu bibliorafturi şi texte de biochimie pe hârtie şi cel puțin o duzină de cititoare de date. Bail îşi sprijini un şold de ea şi îşi încrucişă brațele.

— Este sub presiune, Tryn.

— Nu-mi pasă. Ceea ce a creat ea este o perversiune a ştiinței. S-a trădat pe ea însăşi şi şi-a trădat vocația.

— Sunt unii care spun că fiecare armă creată este o pervertire a ştiinței, sublinie el. Şi că folosirea acestor arme este o trădare a vieții. Mi se pare că îmi amintesc că ai adus câteva argumente aprinse în favoarea acestui argument, o dată sau de două ori.

Tryn se încruntă.

— Nu-mi place războiul. Nu-mi place să ucid.

— Nici eu, spuse el, după o clipă. Dar de când am stat ultima dată față în față, prietene, am ucis. A fost în legitimă apărare, şi în apărarea altora, dar chiar şi aşa… Amintindu-şi de bătălia disperată de pe acea stație spațială secretă, o confruntare pe care o retrăia adesea în visele sale, Bail clătină din cap. Nici măcar nu pot să spun câți. Nu am avut timp să mă opresc şi să număr. Şi, dacă tot sunt sincer, presupun că ar trebui să mărturisesc şi faptul că am votat pentru crearea armatei de clone a Republicii – asta e ştiință dusă la un nivel extraordinar de departe – şi acum două zile am aprobat deturnarea de fonduri de la un program de criză pentru refugiați către contul discreționar folosit pentru compensarea deficitului de plăți pentru înlocuirea clonelor.

— Nu pot… nu văd… Tryn îşi înfăşură împletitura lungă în jurul degetelor şi trase tare, un obicei nervos familiar. La naiba, Bail. De ce mi-ai spus asta?

— Cred că pentru… Suspină. De unde ştim ce am face dacă am fi forțați să privim cum *moare* cineva pe care îl iubim pentru că nu am făcut ceea ce ni s-a spus?

Tryn se uita la podea, inconfortabil.

— Mi-ar plăcea să cred că aş avea curajul să rămân puternic, indiferent de presiune – sau de pedeapsă.

— Da, ei bine, tuturor ne-ar plăcea să credem asta, zise el cu ironie. Dar în aceste ultime luni am învățat *multe* lucruri, Tryn. Cele mai multe dintre ele fiind neplăcute.

— Da, înțeleg, spuse Tryn, cu ochii sumbri. Privi prin laboratorul magnific echipat. Adică, tu şi Jedii? Cei mai buni prieteni, mai nou? Trebuie să-ți spun, Bail, nu mă aşteptam la asta.

— Nici eu, recunoscu el. Oh, şi am avut dreptate, apropo. Jedii nu sunt întotdeauna confortabili, dar poți avea încredere în ei. Şi sunt sigur că fără ei, Republica noastră ar fi fost deja în zdrențe. Aşa cum este, chiar şi cu ei… Brusc copleşit, Bail îşi trecu o mână pe față. Lucrurile stau prost, Tryn. Neavând cum să ştim unde şi când vor ataca Separatiştii, dacă nu avem un antidot fiabil pentru această armă biologică, atunci vor câştiga. Şi asta înseamnă sfârşitul Republicii. Aşa că am nevoie de tine pentru a face acest lucru să nu se întâmple.

— Nu, Bail! protestă Tryn. Ți-am spus, nu pot să-ți promit nimic. S-ar putea să o disprețuiesc pe Bant'ena Fhernan pentru că este o laşă fără curaj, dar este totuşi un geniu. *Chestia* asta pe care a inventat-o – această monstruozitate de armă...

Tulburarea bruscă a prietenului său era îngrijorătoare.

— Tryn, o poți să faci. Eşti cel mai bun biochimist pe care îl cunosc.

Tryn se uită încruntat la el.

— Eşti un *mincinos*, Organa. Sunt *singurul* biochimist pe care îl cunoşti.

Bail încercă să zâmbească, dar eşuă, abisal.

— Tryn. Serios. Orice ai nevoie, indiferent cât costă. Spune-mi şi o să-ți fac rost. Fără întrebări.

— Te-ai schimbat, spuse Tryn după o tăcere încordată. Pot să văd asta acum.

De parcă n-aş fi ştiut asta.

— Nu în rău, sper.

Tryn îşi muşcă capătul împletiturii: un alt obicei vechi, familiar. Cel la care recurgea atunci când era deosebit de supărat.

— Şi eu sper.

— Trebuie să plec, zise Bail, aruncând o privire la ceasul de la încheietura mâinii. În seara asta am o şedință târzie a Senatului pentru care trebuie să mă pregătesc.

— Uite, spuse Tryn, în halatul său albastru norocos de laborator. Voi face tot ce pot pentru tine, Bail. Dacă munca are nevoie de sânge proaspăt, îmi voi deschide chiar şi propriile vene. Dar trebuie să-i spui micului *om verde* şi oricui altcuiva – s-ar putea să nu se poată face. Trebuie să înțelegi asta. Trebuie să te pregăteşti.

Pentru ce? Pentru anihilare? Înspăimântat, Bail aprobă din cap.

— Aşa voi face. Dar eu cred în tine, Tryn. Cred că poți face să se întâmple.

Tryn bătu o dată cu pumnii în masă şi se întoarse la treabă.

Capitolul 3

În ciuda orei târzii şi a obligaţiilor sale continue, Bail nu părăsi imediat Templul pentru Senat. În schimb, făcu o călătorie lungă şi întortocheată de la cele mai joase niveluri ale acestuia până la înălţimile ameţitoare ale Camerei Consiliului Jedi, unde Yoda aranjase să se întâlnească cu el.

— Să înţeleg că încă nu se ştie nimic, Maestre?

Stând în faţa ferestrei panoramice, privind un crucişător Republican îndepărtat şi impresionant care se îndrepta spre docurile Marii Armate a Republicii, Yoda clătină din cap.

— Dreptate aveţi, domnule Senator.

— Şi ce înseamnă asta?

Yoda aruncă o privire peste umăr.

— Întârziaţi au fost. Morţi nu sunt.

Nu au murit... nu au murit... Bail înghiţi în sec.

— Eşti sigur?

— Umbrită de ameninţarea părţii întunecate, Forţa este, dar asta ştiu. Obi-Wan şi Anakin trăiesc.

Era ciudat, cum uşurarea putea fi la fel de bolnăvicioasă ca şi frica.

— Şi când spui *întârziaţi*?

Sprijinit de bastonul său de gimer, Yoda se întoarse de la fereastră şi începu să se plimbe fără ţintă prin camera Consiliului.

— Răspunsurile pe care le căutaţi, domnule Senator, nu vi le pot da. Băţul de gimer lovi o dată, cu o emfază ascuţită, podeaua frumos parchetată a camerei. Împotriva plecării lui Obi-Wan şi Anakin la Lanteeb, eu am fost. Spioni şi agenţi, Jedii nu sunt. O sarcină pentru oamenii tăi, această misiune a fost.

Era mustrat – şi nu prea îi păsa de asta.

— Atunci de ce aţi aprobat implicarea lor?

— De ce, tu ştii deja, spuse Yoda, cu urechile joase şi ochii acoperiţi.

Pentru că am cerut ajutorul unui prieten. Şi acel prieten te-a rugat să îl laşi să mă ajute. Dar nu avea de gând să lase vina să-l incapaciteze. Erau prea multe în joc.

— Putem arăta cu degetul mai târziu, Maestre Yoda. Acum avem o altă criză de evitat. Dacă Obi-Wan şi Anakin au probleme...

— Hmm, spuse Yoda, şi continuă să se plimbe. *Dacă?* Un Jedi nu trebuie să fii, domnule Senator, ca să ştii că necazul, Obi-Wan Kenobi şi tânărul Skywalker probabil l-au găsit.

Prinzându-şi mâinile la spate, Bail îşi îndreptă umerii.

— În acest caz, Maestre Yoda, ce intenţionezi să faci în această privinţă?

Yoda se opri din mersul său lent. Plantându-şi bastonul de gimer în faţa lui, cu ambele mâini, îşi trase bărbia la piept.

— Nimic.

— Nimic? Chiar dacă se aştepta pe jumătate la acel răspuns, tot îl şocă. Maestre Yoda, nu-i putem abandona. Uită de faptul că avem un interes personal în ceea ce se va întâmpla – din câte ştim, Obi-Wan şi Anakin deţin cheia înfrângerii lui

Durd şi a armei sale biologice. *Nu putem...*

Urmă încă o lovitură emfatică a bastonului de gimer.

— Putem şi trebuie, domnule Senator. Niciun indiciu despre ce se întâmplă pe Lanteeb, nu există. Să ne grăbim să îi ajutăm am putea, da, şi să înrăutățim lucrurile. Răbdători, trebuie să fim. Încredere în Obi-Wan şi în fostul său Padawan, noi trebuie să avem.

Nu încrederea era problema. Era o chestiune de onoare şi de obligații. *Eu i-am băgat în asta. Nu-i pot lăsa să se chinuie singuri.*

— Dar… Maestre Yoda…

— Domnule Senator Organa… Brusc, expresia severă a lui Yoda se atenuă. Pentru prietenul tău, temător eşti. Asta, eu înțeleg. Dar un supraviețuitor, Obi-Wan Kenobi este. Mai bine decât oricine altcineva, asta *ştii*. Forța, cu el este. Propriile tale bătălii, acum să le duci, ar trebui. Duşmani, Republica noastră are, atât în interior cât şi în exterior. Senatul, arena dumneavoastră este. Pe Jedi, în seama mea să-i laşi trebuie.

Ar fi putut să se certe, desigur, dar n-ar avea prea mult rost. În acest loc, Yoda era autoritatea supremă. Şi dacă l-ar fi certat pentru că se comporta ca un Jedi, nu ar fi făcut decât să amenințe noul şi, în multe privințe, timidul lor parteneriat.

— Bineînțeles, Maestre Yoda, spuse el, înclinându-se. Dar dacă va veni timpul când vă pot fi de ajutor…

— Te voi chema, domnule Senator Organa, spuse Yoda. Că o voi face, să nu te îndoieşti. Un prieten loial al Jedilor, eşti.

Şi, ca prieten, trebuia să-şi recunoască rolul în dilema lor actuală.

— Îmi pare foarte rău, Maestre Yoda, că acțiunile mele l-au pus din nou pe Obi-Wan în pericol. Şi că de data asta este şi Anakin în pericol.

Suspinând, cu privirea coborâtă, Yoda trasă un mic cerc pe podea cu vârful bastonului său de gimer.

— Nu. Asta, războiul a făcut-o, domnule Senator. Dacă nu pe Lanteeb, atunci probleme în altă parte ei pericol ar fi găsit. În aceste vremuri întunecate, fiecare Jedi probleme găseşte. Îşi ridică privirea. Prietenul tău cercetător. Doctorul Netzl. În înfrângerea armei lui Lok Durd, progrese a făcut?

Bail ezită, apoi clătină din cap.

— Nu încă. Dar s-a angajat să găsească un răspuns.

— Şi crede, oare, că se poate găsi unul?

Chiar nu vreau să răspund la această întrebare. Dar era nevoit.

— Maestre Yoda, e plin de speranță.

— Hmm. Întorcându-se, Yoda privi din nou peste Coruscantul care nu dormea niciodată. Speranță, cu toții trebuie să avem. Dar speranța, un război nu va câştiga. Să salveze vieți, speranța nu o va face. Să învingă Sithul, speranța nu o va face.

Nu-şi imaginase niciodată că-l va auzi pe Yoda descurajat.

— Jedii i-au învins pe Sith o dată. O puteți face din nou.

— Dar nu i-am învins, domnule Senator, replică Yoda. Doar în ascunzătoare i-am împins.

— Şi îi veți alunga din nou. Din ascunzătoare şi spre distrugerea lor. Ei nu pot învinge, Maestre Yoda. Doi Sithi împotriva atâtor Jedi? Pur şi simplu nu e posibil.

— Da, da, spuse Yoda. Părea atât de obosit. Să sperăm asta, noi trebuie.

Vârtejuri de ceață se strecurau prin pădurea de clădiri a oraşului. Panourile de afişaj şi balizele iluminate şi farurile speederelor şi ale altor vehicule care treceau

străluceau luminoase şi ciudat, culorile curcubeului se estompau şi se pătau. Ceața transforma Coruscantul din impunător şi frumos în misterios.

Este o minune că nu se prăbuşeşte sub greutatea secretelor pe care le ascunde.

Trebuia să se întoarcă în Senat. Aranjase să se întâlnească cu Padme acolo înainte de votul preliminar programat pentru acea seară cu privire la o dispută comercială între Devaron şi Kelada. Cearta dintre planetele rivale amenința să perturbe Ruta Comercială Corelliană, iar Corellienii amenințau la rândul lor cu acțiuni punitive.

Pentru că, bineînțeles, ceea ce are nevoie Republica acum este mai multă luptă.

El şi Padme fuseseră de acord să împărtăşească cercetările lor asupra situației. Ea îl aştepta deja. Numai că...

— Dacă o întrebare aveți, domnule Senator, atunci să o puneți ar trebui, spuse Yoda. Acum părea uşor amuzat. Şi la ea voi răspunde, dacă sunt capabil.

Odată, într-o conversație banală, Obi-Wan îl numise pe acest bătrân Jedi *cea mai intimidantă persoană pe care am cunoscut-o vreodată*. Nu se înşelase. *Şi nici măcar nu o face intenționat.* Yoda pur şi simplu emana genul de autoritate înnăscută care îi transforma pe toți cei din jurul său în subordonați. În parte era greutatea vieții sale îndelungate, dar mai ales pentru că acumulase nu doar secole ca vârstă, ci secole de înțelepciune. Maestrul Jedi nu lăsase niciun minut din cei nouă sute şi ceva de ani să se irosească.

Şi, deşi sunt puțin mai mult decât un copil în comparație cu el, îmi cere părerea şi uneori îmi urmează sfaturile.

Din când în când, amintindu-şi asta, lui Bail îi era greu să respire.

— Da, Maestre, am o întrebare, spuse el. Când intenționați să-i spuneți Cancelarului Suprem despre arma biologică şi despre misiunea de pe Lanteeb? Când ai de gând să-i spui că Obi-Wan şi Anakin au probleme?

Yoda se întoarse încet.

— Ancheta dumneavoastră privind scurgerile de informații clasificate, domnule Senator. S-a încheiat?

Maestrul Jedi ştia foarte bine că nu. Până acum, fiecare cale de investigație urmată cu discreție se oprise într-un punct mort. La câteva săptămâni după ce începuseră investigația, nu erau mai aproape de a afla cine se afla în spatele îngrijorătoarelor breşe de securitate din diviziile până la şi inclusiv din ramura executivă a Republicii. Era doar unul dintre lucrurile care îl împiedicau să doarmă bine noaptea.

— Apreciez sensibilitatea situației, Maestre Yoda, dar nu-l putem lăsa pe Palpatine în întuneric mult timp, spuse Bail. În primul rând, eu răspund în fața lui – şi dacă află din altă sursă ce se întâmplă, va dori să ştie de ce nu l-am informat.

— Dacă i se spune că tăcerea ta eu am cerut, împotriva ta Cancelarul Suprem nu va lua nicio măsură, spuse Yoda cu fermitate. Întâietatea pe care Jedii o au în chestiuni ca aceasta, el înțelege.

— Sprijinul tău este întotdeauna binevenit, Maestre Yoda, sper că ştii asta – dar în acest caz nu sunt sigur că ar ajuta. Palpatine trebuie să creadă că poate avea încredere în mine. În momentul în care îi voi pierde încrederea, îmi voi pierde poziția şi, cu riscul de a părea arogant, cred că este vital să rămân acolo unde sunt, făcându-mi treaba.

— Arogant nu sunteți, domnule Senator, spuse Yoda, cu o nouă lovitură a bastonului său de gimer pe parchet. Fără îndoială că nevoie de dumneavoastră este.

Suspinând greu, îşi frecă bărbia. Când de la Obi-Wan vom avea veşti – şi când Doctorul Netzl, antidot pentru arma biologică a lui Durd are sau nu – atunci la Cancelarul Suprem Palpatine vom merge.

— Şi când va cere o explicație de ce nu i-am spus nimic mai devreme?

— Aminteşte-i că urmărit îndeaproape de duşmanii Republicii noastre, el este, spuse Yoda, cu ochii îngustați. Să simtă adevăruri ascunse, ei pot, de aceea tăcuți am rămas cu această nouă amenințare.

Ca explicație, părea plauzibilă. Acum, dacă Palpatine o va crede sau nu...

— Chiar dacă acceptă raționamentul nostru, va fi furios. Ştii asta.

Yoda ridică din umeri, extrem de indiferent.

— Să-mi pese de furia lui, trebuie, când nenumărate vieți încercăm să salvăm?

— Nu, Maestre. Bineînțeles că nu.

— Atunci, să mă îngrijorez, nu o voi face, domnule Senator. Urmă o mică licărire de zâmbet. Şi nici tu nu ar trebui.

Mult Mai liniştit, Bail îşi luă rămas bun de la Yoda şi se întoarse la Senat. Trei etaje din imensul complex erau rezervate birourilor de curtoazie pentru oficialii guvernamentali în vizită. Acolo o găsi pe Padme şi i se alătură pentru a compara faptele şi cifrele pentru dezbaterea dinaintea votului.

— Doar că eu voi vota prin procură, spuse ea, dându-i evaluarea ei preliminară şi luându-l pe al lui ca să o citească în schimb. Regina Jamillia m-a rugat să mediez o dispută între *Breasla Meşteşugarilor* de pe Naboo şi *Consorțiul Nisipului de Argint* de pe Bonadan. Aceştia au mărit din nou prețurile, iar sticlarii sunt pe punctul de a declara război.

Bătând cu degetele pe datapadul ei, Bail se încruntă.

— Ştii, încep să cred că beligeranța este contagioasă.

Padme îi aruncă un zâmbet scurt, cu jumătate de inimă.

— Şi eu încep să fiu de acord cu tine.

Părea obosită. Simplitatea rochiei sale albastră ca miezul nopții şi părul aranjat la spate nu făceau decât să-i accentueze paloarea. Umbrele îi întunecau pielea delicată de sub ochi şi adânciturile obrajilor. Se frământa până la o slăbiciune nesănătoasă şi el nu putea face nimic pentru a o ajuta.

La câteva momente după ce începuse să parcurgă notițele din datapadul său, ea ezită, apoi apăsă funcția de pauză.

— Nu sunt noutăți?

— Nu. Ți-aş fi spus dacă ar fi existat.

— Bineînțeles că da, spuse ea, dând înapoi. Îmi pare rău.

Instantaneu contrariat, Bail îi atinse brațul cu degetele.

— Nu, mie îmi pare rău.

— Vor fi bine, spuse ea, cu toată vulnerabilitatea reprimată fără milă. Sunt Jedi înzestrați şi experimentați. Se vor descurca.

Oh, Padme. Să te audă orice zeu sau zeiță care ar putea asculta. Să te audă misterioasa lor Forță...

Nu după mult timp, îi lăsă votul prin procură şi se duse să se lupte cu artizanii şi cu *Consorțiul Nisipului de Argint*. Hotărât în privința votului, Bail luă o gustare în grabă în sala de mese aglomerată – unde i se alătură Mon Mothma, co-reprezentantul liniştit şi elegant al sectorului Bormea. Sub calmul ei obişnuit, părea aproape agitată.

— Iartă-mă că te deranjez, Bail. Ai o clipă liberă?

Nu o cunoştea bine, dar ceea ce ştia îi plăcea foarte mult.

— Bineînțeles, Mon. Te rog, ia loc.

Ea se strecură pe celălalt scaun de la masa lui şi îşi încrucişă mâinile subțiri în fața ei.

— Umgul, spuse ea, menținându-şi vocea joasă. Tocmai mi-a parvenit o şoaptă cum că guvernul său conducător este curtat de Contele Dooku. Acum, îmi dau seama că, din punct de vedere strategic, planeta are o valoare redusă, dar…

Dar ca un stimulent moral pentru cei obosiți de război? Şi ca un potențial paratrăsnet pentru creşterea tulburărilor legate de recentele creşteri de taxe ale lui Palpatine? Umgul era mult mai valoros decât voia el să creadă acum.

Îşi dădu farfuria la o parte.

— Cât de credibilă este şoapta ta?

— Destul de credibilă, spuse Mon Mothma cu melancolie. Uite. Nu vreau să-ți spun cum să-ți faci treaba, Bail. Tu eşti expertul în securitate, nu eu. Numai că mă gândesc…

— La ce mă gândesc şi eu, zise el. Dar nu-l văd pe Cancelar abrogând noile taxe. Războiul este scump şi avem nevoie de bani. Ca să fiu sincer, nu… Un clopoțel uşor răsună în încăpere: primul din cele trei avertismente care anunțau că urma să înceapă următoarea sesiune a Senatului. Uite, poate că putem vorbi despre asta mai târziu? După vot?

— Cred că ar trebui să o facem, spuse Mon Mothma în timp ce aluneca de pe scaunul ei. Cred că dacă nu găsim o cale de a împiedica Umgul să se alăture Separatiştilor, vom asista la o sângerare foarte urâtă.

Împingându-şi scaunul înapoi, Bail se ridică în picioare.

— Sunt de acord.

El şi Mon Mothma se alăturară grupului de colegi care părăseau sala de mese.

— Şi am câteva idei, răspunse Mon Mothma, aproape zâmbind. Dar, între timp, în legătură cu această încăierare ridicolă pe care urmează să o votăm…

* * *

Sătulă să se tot învârtă prin Templu şi să nu ajungă nicăieri încercând să citească Forța, şi fiind şi mai obosită să gândească răspunsuri credibile la întrebări la care nu putea răspunde cu sinceritate, Ahsoka înregistră o absență în baza de date centrală şi plecă la barăcile de clone ale Marii Armate, unde fu şocată şi încântată să-i găsească pe Căpitanul Rex şi pe sergentul Coric, întorşi cu doar o oră înainte de la centrul medical Kaliida Shoals.

— Nu mi-a spus nimeni că ai fost externat, spuse ea, radiind. De ce nu mi-a spus nimeni că ai fost externat?

Întins în sala de recreere a cazărmii de la baza de operațiuni a *Companiei Torrent*, îmbrăcat într-o uniformă neagră şi cu un zâmbet satisfăcut, Rex ridică din umeri.

— Nu te uita la mine, micuțo. Eu doar mă duc acolo unde îmi indică ei şi încep să trag când văd strălucirea fotoreceptoarelor.

Pe canapeaua lungă şi joasă de lângă el, sergentul Coric chicoti.

— Ai dreptate.

Camera de recreere zumzăia de mai multe conversații confortabile. Într-un colț, cel mai nou recrut *501*, Checkers, juca *turbo-darts* cu Fireball şi Zap din *Escadrila*

Aurie. Râsetele răsunară când Checkers depăşi placa de darts şi îşi îngropă săgeata turbo până la aripioare în perete.

Rex clătină din cap.

— Ştii că îţi vor reţine banii pentru reparaţii? spuse el, ridicând vocea deasupra amuzamentului zgomotos. Mai bine renunţi cât eşti în *avantaj*.

— Eu nu renunţ niciodată, domnule, replică Checkers, întorcându-se.

Avea o nouă cicatrice pe faţă, linia roz încreţită pe bărbie, ţinând companie vechii răni de sub ochi; fie că bacta de la Kaliida Shoal nu-şi făcuse efectul, fie că nu fusese tratat la timp. Scalpul îi strălucea intermitent de chelios sub luminile puternice ale camerei de recreere. De la Kothlis îl răsese în dungi de curse şi vopsise ce mai rămăsese într-un verde care stârnea ochii. Văzând-o pe Ahsoka, îşi duse degetele la frunte şi zâmbi.

— Doamnă.

Ea îi răspunse cu un zâmbet.

— Nu, doamnă. Ahsoka.

— Da, da. Scormoni în buzunarul hainei şi scoase o altă săgeată turbo. Ai chef de o rundă, Ahsoka?

— Imediat, spuse ea. Ţine locul cald pentru mine.

— Aşadar, spuse Rex, cu privirea lui leneşă, în timp ce ea îşi îndrepta din nou atenţia spre el. Ce pune la cale Generalul nostru?

Era o întrebare atât de simplă şi totuşi nu putu răspunde la ea. Nu doar din cauza securităţii, ci şi pentru că gâtul i se închise brusc şi strâns de frică.

Rex se aplecă în faţă.

— Micuţo?

— Îmi pare rău, spuse ea, icnind. Nu pot să-ţi spun.

El schimbă o privire cu Coric.

— Dar are probleme?

Mută, aprobă din cap, apoi îşi dădu seama că mâinile îi erau strânse şi transpirate în poală. Din clipă în clipă avea să plângă. *La naiba*.

— A mai avut probleme înainte, spuse Coric, încercând să pară mai încrezător decât se simţea. Va ieşi din asta. Întotdeauna reuşeşte.

— Întotdeauna *a făcut-o*, îl corectă ea. Dar de data asta...

— Ştii unde este? spuse Rex, încruntându-se cu ferocitate.

Ea aprobă din cap.

— Şi nu te poţi duce după el?

Ea clătină din cap.

— *Deloc?* spuse Coric, luat prin surprindere. Sau doar nu încă?

— Nu ştiu, şopti ea. Te rog, nu poţi să spui nimic nimănui. Trebuie să rămână între noi.

— Nu-ţi face griji, spuse Rex şi îşi trecu o mână pe faţă. *La naiba.*

Compania Torrent era atât de *veselă*. I se rupea inima când îi vedea râzând, tachinându-se, îmbrâncindu-se, ca şi cum nu aveau nicio grijă pe lume. Pentru că dacă ar fi ştiut ce ştia ea...

Rex se dădu în spate, prefăcându-se că nu era supărat.

— Ce ai văzut, Ahsoka? Ce ţi-a arătat Forţa?

Avea instrucţiuni stricte de a nu discuta niciodată despre faptul că Forţa devenea din ce în ce mai greu de citit. Nu trebuia să menţioneze asta nici măcar lui Rex şi Coric, în care avea încredere în ei cu preţul vieţii. Bineînţeles, de data asta nu

fu nevoită să mintă. Nu văzuse nimic, deşi aproape leşinase încercând.

— Tot ceea ce simt este o senzaţie, spuse ea, păstrându-şi vocea joasă, deşi era mult zgomot în cameră. Ca şi cum aş fi pe cale să mă îmbolnăvesc, tot timpul.

— Cunosc acest sentiment, spuse Coric, încercând să glumească. Crezi că aş putea fi şi eu un Jedi?

Rex îi înfipse un cot în coaste.

— Ce Jedi vei fi. Le-ai da coşmaruri celorlalţi Padawani.

— Uite ce-ai făcut, Căpitane, spuse Coric, mimând o tristeţe sfâşietoare. Mi-ai rănit sentimentele.

Încercau să o înveselească. Să-i distragă atenţia. Să se distragă şi pe ei înşişi. Cu toate că erau oameni duri, soldaţi experimentaţi, care nu erau înclinaţi spre blândeţe sau sentimentalism, îşi adorau Generalul.

Pentru că nu le mai putea spune nimic şi pentru că era foarte obosită să se gândească la asta – să se îngrijoreze pentru *Skyguy* –, Ahsoka schimbă subiectul.

— Deci sunteţi în permisie?

Rex aprobă din cap.

— Nu ştiu pentru cât timp. Nimeni nu ne-a spus. Şi ei ştiau că nu trebuie să întrebe. Ne vom mai lua încă o zi sau două de permisie, apoi ne vom întoarce la antrenamente în timp ce aşteptăm următoarea desfăşurare. Dar dacă nu se întoarce Generalul Skywalker până atunci…

Ahsoka simţi cum i se strângeau maţele.

— Nu ştiu. Nici mie nu-mi spune nimeni nimic.

Fu cât pe ce să adauge *Şi nu e corect,* dar se opri la timp. Nu avea de ce să se plângă că *nu e corect* în faţa acestor clone.

— Ei bine, micuţo, spuse Rex, cu cel mai sardonic rânjet al său. Asta e viaţa, nu-i aşa? Pentru asta *ne-am înscris*. *Grabă* şi *aşteptare*. Perioade lungi de plictiseală punctate de momente de teroare pură. Aplecându-se din nou în faţă, o bătu pe genunchi. Aşa că eu zic să jucăm darts. Ce părere ai?

Şi iată că inima ei se frângea din nou din dragoste pentru el. Era un om atât de decent. Sări în picioare, hotărâtă să nu-l dezamăgească.

— Cred că pot să te înving, Căpitane Rex.

— Da, bine, vom vedea asta, replică Rex, cu o sclipire în ochi. Apoi sclipirea dispăru şi redeveni Căpitanul clonă serios. Dar micuţo… Când va veni timpul? Când tu şi Generalul veţi avea nevoie de noi? Arătă cu degetul mare spre Coric, la fel de sumbru lângă el. Spune doar un cuvânt şi vom fi acolo.

Ea trebui să aştepte o clipă, înghiţind în sec.

— Ştiu că o veţi face. La fel şi el. Sări în picioare. Acum vino să te bat la darts.

* * *

A doua zi dimineaţa devreme, Maestra Jedi Taria Damsin o găsi pe Ahsoka în arboretul Templului, unde iarba era răcoroasă şi umedă, iar cascada care se rostogolea umplea aerul cald cu stropi strălucitori şi sunete.

Inspectând-o discret pe Maestra Jedi, Ahsoka se gândi că părea perfect refăcută după misiunea lor sălbatică de pe Corellia. Ori Taria era o actriţă excelentă, ori sindromul ei Borotavi era din nou sub control.

Părerea mea este că e vorba de amândouă.

— Ahsoka, spuse Taria, la fel de veselă ca întotdeauna. M-am gândit.

Desfăcându-se din postura ei finală de meditație – *o tulpină de floare se îndoaie şi nu se rupe în vânt* – Ahsoka îi oferi femeii mai în vârstă un zâmbet.

— Gândit? Asta e periculos. Ar trebui să-mi fie frică?

— Obraznico, spuse Taria. Acum ascultă. Ştiu că urăşti faptul că eşti blocată aici, aşteptând veşti de la Maeştrii Kenobi şi Skywalker. Nu e nimic mai rău decât să fii lăsată în urmă când Maestrul tău e plecat într-o misiune care nu necesită prezența unui Padawan. Iar Forța ştie că după Corellia mi s-a deschis apetitul pentru ceva mai puțin liniştit decât cercetarea în bibliotecă. Deci, ce zici să facem o mică competiție? Ceva care să-i provoace pe Padawanii seniori şi care să ne provoace şi pe noi în acelaşi timp.

— Sună intrigant, recunoscu Ahsoka. Ce fel de competiție?

Ochii cafenii ai Tariei erau aprinşi de răutate.

— O cursă prin noul dojo de antrenament. Două echipe – noi conducem câte una. Prima echipă care aprinde baliza din vârful turnului central al mini-oraşului câştigă.

— Câştigă ce?

— Dreptul de a se lăuda, desigur, spuse Taria, zâmbind. Ce altceva?

Noul dojo de antrenament, finalizat cu câteva zile înainte de misiunea Kothlis, ocupa tot masivul subnivel nouăsprezece al Templului. Amenajat cu atmosferă artificială şi buzunare zero-G generate la întâmplare, terraformat în mlaştini, frunzişuri dese, o râpă, o stâncă, o porțiune de pământ larg deschis, un râu foarte mic şi autonom şi patru blocuri mari de străzi cu clădiri şi turnuri, era populat şi de o gamă de droizi de luptă Separatişti reali – recuperați din bătălii reale – care fuseseră modificați să tragă cu proiectile înțepătoare în loc de fulgere blaster. Pe scurt, era cea mai bună variantă de terenuri de antrenament pentru război în mediul urban şi în habitate naturale. Săracii Padawani aveau să ia *bătaie*.

Dar mai bine erau *bătuți* în siguranța Templului decât în războiul real, unde o a doua şansă era rară şi unde moartea însemna cu adevărat moarte.

— Deci, spuse Taria, tachinând-o. Eşti dornică? Spune că da. Acesta ar putea fi începutul unui turneu al Templului.

— Sună distractiv, spuse Ahsoka încet. Dar un turneu înseamnă să câştigi şi să pierzi, nu-i aşa? Filozofia Jedi descurajează mândria.

— Adevărat, spuse Taria, dispărându-i amuzamentul. Dar aici nu este vorba de mândrie, Ahsoka. Este vorba despre a găsi o modalitate de a ne antrena fără să ne gândim la motivul pentru care ne antrenăm. Pentru război. Padawanii învață mai bine atunci când nu le este frică. Când se distrează? Atunci lecțiile rămân întipărite.

Şi asta era adevărat. *În ceea ce mă priveşte, acesta ar putea fi lucrul perfect pentru a-mi lua gândul de la Skyguy.*

— Atunci ce mai aşteptăm? Să mergem să ne luăm echipele!

* * *

Douăzeci de minute mai târziu, Ahsoka se afla în fața dojo-ului cu unsprezece Padawani seniori nerăbdători. Erau echipa Verde. Taria câştigase tragerea la sorți, aşa că echipa ei Albastră avea doisprezece. Albaştrii erau acum duşmanii lor – cel puțin pentru următoarea oră sau cam aşa ceva. Având în vedere că era prima dată când aceşti Padawani se aflau într-o zonă de război, toți mânuiau săbii de antrenament concepute pentru a amorți în loc să ucidă. Purtau, de asemenea,

manşete colorate pentru a se identifica unii pe alții, deşi nivelurile fluctuante de lumină şi rafalele bruşte de ploaie furtunoasă făceau dificilă vederea clară.

Echipa Verde intră prima în dojo, premiu de consolare pentru că pierduseră tragerea la sorți. Padawanii Ahsokăi erau în întregime încrezători şi alarmant de impresionați, deoarece ea era ucenica lui Anakin Skywalker, îi cunoştea pe cei mai buni soldați clonă după porecle şi îşi încrucişase săbiile cu persoane ca Asajj Ventress – şi trăise pentru a spune povestea.

Hei, Skyguy. Nu mă lăsa să stric asta.

— Deci, spuse ea, ridicându-şi vocea peste primele fulgere şi urlete ale vântului generate de computer. Concentrați-vă asupra obiectivului: să ajungeți la cel mai înalt turn din centrul mini-oraşului şi să-i aprindeți baliza. Asta înseamnă că trebuie să fiți cu ochii în patru, iar dacă aveți probleme, atunci vă bazați pe Forță… şi unii pe alții. Ați înțeles?

— Am înțeles! strigară Padawanii.

Regulile le dădeau un avans de doar trei minute față de Albaştri. Din moment ce terenul de deschidere era temutul *teren cutremurător*, era timpul să se apuce de treabă. Înainte de toate, însă, trebuia să-şi inspire echipa. *Sfatul numărul patru* al Căpitanului Rex pentru lideri: *Dacă ei cred că te distrezi, s-ar putea să uite să fie îngroziți.* Întorcându-se cu fața la Padawanii ei, mergând înapoi fără să rateze vreun pas, Ahsoka le zâmbi tinerilor cei mai apropiați de ea. Chivas şi Tabrugni îi zâmbiră înapoi, ca frații, strălucirea săbiilor de antrenament aprinse reflectându-se în ochii lor mari şi entuziasmați.

— Există o veche zicală Huttă, îi spuse ea echipei Verzi, în timp ce sub picioarele lor, terenul înşelător se trezea şi se cutremura ca avertisment. Şi spune aşa: *Ungdaliki-aigoto-aigoto-grutaaaaah!*

Urmă o clipă de tăcere surprinsă, apoi echipa Verde strigă.

— *Ungdaliki-aigoto-aigoto-grutaaaaah!*

Apoi începu jocul, iar Ahsoka uită că nimic din toate astea nu era real. Trecând prea puțin timp de când sângerase în luptă, nu mai putea gândi aşa.

Christophsis. Teth. Maridun. Kaliida Shoals. Bothawui. Kothlis.

Amintirile fiecărei întâlniri se ridicau să o înece şi, în loc să se lupte cu ele, se lăsă să se scufunde sub suprafața lor roşie şi fierbinte. Ceea ce învățase în războiul real o putea ajuta acum, îi putea ajuta pe aceşti Padawani. Ar putea chiar să facă diferența dintre viață şi moarte pentru ei într-o zi. Şi îi era datoare lui Anakin să-i antreneze la fel de bine cum o antrenase el pe ea.

Cu echipa Albastră a Tariei venind pe urmele lor, cel mai important lucru era să găsească un adăpost înainte să dea peste vreun droid Separatist. Echipa Verde se clătină, căzu şi se rostogoli pe terenul cutremurător, apoi se lovi de frunzişul gros al dojo-ului, în timp ce o ploaie puternică şi aspră începea să cadă. Acolo îi găsi primul val de droizi țânțari. Îi hărțui neîncetat pe Padawani, a căror entuziasm se schimbă rapid în nesiguranță şi confuzie, pe măsură ce ploaia îi biciuia, iar pământul cutremurător îi dezechilibra şi alți droizi țânțari veneau în forță şi în valuri.

Concentrându-se înfocată, amintindu-şi de Kothlis, Ahsoka conduse atacul, strigând încurajări şi instrucțiuni către echipa ei uimită şi şovăitoare. Se mobilizară rapid. În mod uimitor, pierdu doar unul. Zdrobit de dezamăgire, Laksh'atz, cel doborât, le făcu cu mâna un rămas bun deznădăjduit, în timp ce Verzii doborau ultimul droid țânțar şi înaintau spre râu.

Un detaşament de droizi de luptă îi aştepta pe malul celălalt. Mândră, Ahsoka

privi cum trei Padawani luară inițiativa, tăind un copac şi rostogolindu-l în apă. Reacționând instinctiv, restul echipei Verzi se grupă pentru a le oferi acoperire. Aerul umed al dojo-ului sfârâia în timp ce salvă după salvă de proiectile înțepătoare erau deviate, scoțându-i din joc pe toți droizii de luptă, cu excepția a trei dintre ei. Îl pierdură pe T'boor în acea confruntare, dar restul Verzilor rămase în siguranță, folosind trunchiul de copac pentru a se acoperi, în timp ce traversau pe jumătate înotând, pe jumătate vâslind. Când ajunseră pe cealaltă parte a râului, Ahsoka elimină unul dintre droizii rămaşi, iar Chivas pe ceilalți doi.

— Bună treabă, Verzilor! spuse ea, zâmbind, şi făcu semn echipei sale să se îndrepte spre râpă.

Simțind o agitație familiară în Forță, se uită în jur şi o văzu pe Taria, conducându-i pe Albaştri într-un atac furios.

— Hopa! spuse ea, şi alergă după echipa ei.

După aceea îşi pierdură din vedere adversarii, dar puteau auzi împuşcături de blastere îndepărtate şi vuietul bâzâit al săbiilor, chiar dacă programul atmosferic îi inunda entuziasmat cu o nouă furtună. Cineva ținea ocupată echipa Albastră. Şi apoi uitară de orice altceva în afară de propria lor supraviețuire, pentru că droizi de luptă cu STAP-uri se năpustiră pentru un atac în timp ce se împiedicau de un buzunar perfid de zero-G – care se oprea când se aflau la vreo cinci metri deasupra solului. Evitarea droizilor şi deplasarea prin Forță până la o aterizare sigură deveni un pic cam încurcată. Îl pierdură pe Padawanul Mon Calamari, Baggro, în acea confruntare.

Folosindu-se de Forță şi de puterea legăturii lor nou create, Padawanii din echipa Verde se luptară să coboare prin râpa abruptă a dojo-ului şi să urce pe partea cealaltă, trecând printr-un alt nor de droizi țânțari, apoi înfruntară stânca descurajantă. Mai mulți droizi pe STAP-uri îi amenințau acolo. Cu respirația tăiată, dar hotărâtă, Ahsoka se inspiră din fiecare lecție pe care Anakin i-o predase vreodată pentru a-şi conduce echipa. Prea ocupată acum ca să se teamă pentru el, în schimb se sprijinea de el, chiar dacă era atât de departe. *Vezi, Skyguy? Am fost atentă.*

Dar chiar şi aşa, până să ajungă la prima stradă din oraşul recreat, numărul echipei Verzi se reduse de la unsprezece la patru, fără a o număra pe ea.

— Haideți, le spuse ea Padawanilor rămaşi, amintindu-şi de *Sfatul numărul şase* al lui Rex: *Cu cât lucrurile se înrăutățesc, cu atât trebuie să pari mai încrezător*. Aceasta este ultima porțiune. O putem face. Putem câştiga.

Ceea ce mai rămăsese din epuizata echipă a Verzilor o răsplăti cu coloane vertebrale îndreptate şi o determinare reînnoită. Ea le zâmbi. *Aşa trebuie să se simtă să fii Anakin.* Apoi, strada îngustă fu plină de droideka şi de droizi de luptă, iar ei se luptară cu disperare să supraviețuiască. Alergând prin bălți, sărind peste maşini de teren şi mormane de moloz împrăştiate cu artă, plonjând prin ferestrele deschise şi rostogolindu-se pe podele sparte pentru a se arunca din nou afară, deviind proiectilele în stânga şi în dreapta – se lăsară pradă nebuniei bătăliei urbane.

Verzii mai pierdură încă doi membri ai echipei din cauza droizilor, în ultimul efort disperat de a ajunge la turn şi la baliza acestuia înaintea Albaştrilor.

Echipa Tariei o luă pe propriul drum prin oraş şi acum se întrecea pentru a lua premiul din centrul acestuia.

Echipele ajunseră la turn în acelaşi timp.

— *Haideți!* le strigă Ahsoka lui Chivas şi Veneka, ultimii doi Padawani ai ei. Baliza aia nu se va aprinde singură!

Răsuflând din greu, conştientă de muşchii dureroşi şi de zgârieturile şi vânătăile ei, îi privi pe Padawani cum escaladau zidul exterior al turnului. Taria mai avea trei membri ai echipei Albastre încă în picioare. Porniră după Verzi, lăsând-o pe Taria să-i încurajeze.

Ahsoka o privi pe Maestra Jedi mai în vârstă. Plină de noroi din mlaştina pe care Verzii reuşiseră să o evite, Taria era şi ea zgâriată şi vânătă, cu câteva rupturi în costumul ei seducător de culoare gri închis. După cele întâmplate când o salvaseră pe mama savantei, probabil că nu ar fi trebuit să ia parte la acest joc. Dar Maestra Damsin era încăpăţânată cu ea însăşi.

— Sunt bine, Ahsoka, spuse Taria, fără să-şi mute privirea de la cursa spre turn. Aşa că poţi să nu te mai uiţi la mine ca... oh. La naiba.

Unul dintre Albaştri greşise un punct de prindere şi căzuse nu foarte frumos spre strada de jos. Stăpânirea ei asupra Forţei pentru a amortiza căderea se dovedi a nu fi tocmai perfectă.

— Îmi pare rău, Michka, spuse Taria către Padawanul rămas fără aer în plămâni. Cred că asta trebuie să conteze ca o *moarte*.

Padawanul gemu şi îşi lăsă capul cu solzi galbeni să se prăbuşească pe pământ.

Ahsoka se uită din nou la turnul în care doi Verzi şi doi Albaştri se căţărau spre vârf mai mult cu entuziasm decât fineţe. Nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ai avut dreptate, Taria. Este un mod excelent de a învăţa pentru Padawani.

— Şi tu ce ai învăţat?

— Eu? zise ea, surprinsă. *Oh. Da. Şi eu sunt un Padawan*. Se gândi la Anakin. Că nimic nu e niciodată atât de uşor pe cât pare.

Taria zâmbi.

— Nu-ţi face griji, Ahsoka. Indiferent cine va câştiga, nu ţi-ai dezamăgit Maestrul.

Neliniştea care o pândea şi pe care reuşise să o depăşească reveni în forţă.

— Taria... Simţi cum îi gâfâie respiraţia. *Spune-o, spune-o. Ştii că trebuie să o spui*. Am o presimţire rea. Despre Maestrul Skywalker.

Părul verde-albăstrui al Tariei, străbătut de rămurele şi desprins din împletitura lungă, se reflecta în luminile pâlpâitoare ale străzii şi strălucea ca gheaţa vie. Pentru prima dată de când intraseră în dojo, Ahsoka văzu o urmă de disconfort în ochii ei, în timp ce boala teribilă se făcea simţită. În vârful turnului, Padawanii ajunseră împreună la baliza de competiţie şi o aprinseră împreună, cu un strigăt triumfător şi puternic. Egalitate.

Aplaudându-le efortul, Taria îşi alunecă în lateral privirea de topaz.

— Am şi eu una. Despre Maestrul Kenobi.

— Oh. Ahsoka înghiţi în sec. Serios? Şi ce înseamnă asta?

Taria strâmbă din nas.

— Eşti prea deşteaptă pentru o astfel de întrebare, Ahsoka. Ştii la fel de bine ca şi mine ce înseamnă.

Ştia. Oh, da, ştia.

Skyguy... unde eşti? Ce se întâmplă?

Capitolul 4

Anakin se ridică în şezut, trecând într-o bătaie de inimă de la somnul adânc la trezire. Chiar în timp ce privea împrejurimile sale necunoscute – o magazie, cu pereții căptuşiți cu rafturi prefabricate din duroțel, nici măcar un sfert pline cu cutii şi conserve –, îşi percepea simțurile cum se desfăşoară şi cum testează aerul rece şi uscat în căutarea unui pericol. Nimic. Cel puțin, nimic imediat. Doar aceeaşi anxietate şi tensiune tulbure pe care el şi Obi-Wan le simțiseră în timp ce se apropiau de sat. Şi o simțea pe Teeba Jaklin, femeia care le dăduse cu grijă permisiunea de a intra în sat, îi adusese aici, în casa ei, şi le oferise ceai şi supă şi paturi aspre pe podeaua ei. Vag, îşi amintea vag că băuse ceva amar, înghițise un fel de terci, iar după aceea căzuse cu fața în jos pe această saltea subțire. Şi apoi nimic.

Deci. Priveşte partea bună a lucrurilor, Generale Skywalker. Şi nu uita că lucrurile pot fi şi mai rele.

Obi-Wan era într-o grămadă adormită lângă el, cu respirația moale şi regulată. Nu era niciun motiv de îngrijorare, chiar dacă sângele uscat îi decolora barba şi fața îi era marcată de tăieturi, zgârieturi şi vânătăi. Fărâme de umbră îl străjuiau acolo unde lumina zilei noi se strecura printre obloanele deformate care acopereau singura fereastră mică a magaziei. *O nouă zi.* Dacă ne luăm după ora de pe Lanteeb, asta însemna că dormeau fără să se mişte de aproape douăzeci de ore locale. Vestea bună era că se simțea cu siguranță odihnit. Vestea proastă – întotdeauna trebuia să existe şi o veste proastă – era că burta lui goală răsuna ca o alunecare de pietre. Cu puțin noroc, avea să primească un mic dejun.

Dar nu putem rămâne aici după aceea. Trebuie să ne întoarcem în luptă. Aşa că întrebarea este, ce urmează?

Obi-Wan deschise ochii.

— Ei bine? Cum sunt vânătăile vânătăilor tale în dimineața asta?

— Super, spuse Anakin. Ale tale?

— Voi trăi.

La fel şi el, dar nu în mod confortabil. Totul durea. Şi în absența nefericită a analgezicelor…

— Hei. Nu crezi că ai putea…

— Îmi pare rău, zise Obi-Wan, părând sincer mâhnit. Vindecarea miraculoasă peste noapte este de natură să ridice sprâncene. Tresărind, îşi aruncă pătura înapoi şi se rostogoli dezordonat în picioare. Nu contează. Ne vom descurca. Acum, care sunt impresiile tale despre acest sat?

Anakin îl privi pe Obi-Wan trăgând oblonul ferestrei la o parte şi uitându-se prin oțelul transparent zgâriat şi deformat la locuințele de dincolo. Erau chiar mai dărăpănate decât cartierul de sclavi din Mos Espa al Huttei Gardulla, unde el şi mama lui locuiseră înainte să fie vânduți lui Watto. Cutii mici, fără caracteristici, cu acoperişuri plate şi ferestre cu obloane. Nu exista iarbă care să înmoaie pământul dur sau flori care să dea măcar iluzia de veselie. Ce loc trist. Dar, în ciuda tristeții sale înfundate şi înecate în soare…

— Cred că suntem în regulă, spuse el. Cel puțin pentru moment. Obi-Wan,

trebuie să transmitem un mesaj la Templu.

— Îmi citeşti gândurile, spuse Obi-Wan aprobând din cap. Cu mina activă şi furnizând damotită, satul trebuie să posede un fel de centru de comunicații. Întrebarea este...

— Ne vor lăsa să îl folosim? Ridică din umeri. Probabil că nu. Aşa că eu zic să nu ne obosim să întrebăm. Putem pur şi simplu...

Îndemnat de paşii înăbuşiți din fața uşii magaziei, Obi-Wan se întoarse.

— Se pare că gazda noastră este trează. Sugerez să mergem să ne facem prieteni. Vom avea nevoie de sprijinul ei cât timp suntem aici.

— Şi dacă nu-l obținem? spuse Anakin, ridicându-se încet de pe saltea. Zgârieturile şi vânătăile sale erau într-adevăr *super*. Atunci ce se va întâmpla? Încerci puțină persuasiune blândă?

— Nu sunt sigur că ar funcționa, spuse Obi-Wan în cele din urmă. Această Teeba are o personalitate foarte bine *definită.* Dacă nu e pregătită să ne mai ofere ospitalitate, va trebui să vedem dacă ne va primi altcineva. Şi dacă nu va funcționa, atunci va trebui pur şi simplu să găsim o altă aşezare unde localnicii sunt mai prietenoşi.

— Doar că suntem deja în mijlocul pustietății şi nu simt niciun alt sat în apropiere. Tu simți?

Obi-Wan făcu o grimasă.

— În momentul de față nu pot simți prea multe, în afară de nevoia de baie.

Bună observație. Propriul său corp nefericit făcea şi el cereri urgente. Cu o politețe elaborată, deschise uşa magaziei şi se dădu la o parte.

— După tine, văru' Yavid.

O găsiră pe Teeba Jaklin în bucătăria ei mică, tăind o pâine brută din cereale amestecate. Lăsând cuțitul jos, ea îi privi cu ochi prudenți, de un albastru palid.

— Aşadar, iată-vă. Începusem să mă întreb dacă ați murit.

Comportamentul ei era ciudat. Nu era ostilă, dar nici chiar prietenoasă. Mai mult decât orice, Anakin simți în femeie un resentiment resemnat. Ca şi cum sosirea lor la uşa ei ar fi fost doar o povară în plus într-o viață lungă şi dezamăgitoare.

Fără să se descurajeze, Obi-Wan îşi duse mâna la inimă şi îi oferi cea mai politicoasă plecăciune.

— Cu siguranță am dormit ca morții, Teeba. Din nou, ai cele mai umile mulțumiri ale noastre. Cred că eu şi vărul meu eram gata să ne întindem pe drum.

După expresia de pe fața ei, Teeba nu era sigură dacă să-l creadă sau nu. Pufni.

— Şi eu cred la fel, Teeb. Dar probabil că ați fi fost destul de în siguranță. Nu mai trece niciun convoi pentru câteva zile. Totuşi... Înfăşură pâinea rămasă netăiată într-o cârpă şi o aruncă într-un coş de pe masă. Mai bine să fii în siguranță decât să-ți pară rău.

— Într-adevăr, spuse Obi-Wan. Ah... Teeba...

Ea arătă cu degetul prin cealaltă uşă a bucătăriei.

— Baia e pe coridorul de acolo. Nu vă pot oferi cada astăzi. Nu se face baie până mâine.

Anakin îşi înghiți un geamăt. Pielea îi era lipicioasă de sudoare uscată, sânge şi murdărie. *Am putea la fel de bine să ne întoarcem pe Tatooine*.

— Apa e raționalizată?

— Corect, spuse ea, indiferentă la consternarea lui. Prima, a doua şi a treia

prioritate este mina. Apoi animalele, culturile şi băutul. Spălarea trupurilor şi a hainelor vine mult după, pe ultimul loc.

— E în regulă, Teeba Jaklin, spuse repede Obi-Wan. Ne-ai oferit adăpost şi hrană. Nu ne aşteptăm să ne şi speli.

Teeba Jaklin se holbă la Obi-Wan, refuzând cu fermitate să se lase înduioşată de farmecul lui.

— Primeşti un *strop* de umezeală de pe fundul bazinului băii pentru cea mai mare parte a mirosului. Nu mai mult de un strop, atenție. O să ştiu. Există un indicator.

— Un strop, spuse Obi-Wan. Da, bineînțeles.

Ea se încruntă la tăieturile şi vânătăile lui.

— Nu v-ați bătut între voi, nu-i aşa? Nouă nu ne place încăierarea aici.

— Nu, Teeba, zise Obi-Wan. Aşa cum am spus aseară, a avut loc un accident. Nu suntem scandalagii, îți dau cuvântul meu.

— În acest caz, există un vas de unguent în dulapul de deasupra bazinului. Foloseşte cât ai nevoie din el. Eu însumi îl fac.

Obi-Wan se înclină din nou.

— Este foarte generos din partea ta. Mulțumesc. Markl – tu eşti primul. Dar nu zăbovi.

— N-o voi face, Yavid, murmură Anakin ca un văr mai mic şi ascultător, şi îl lăsă pe Obi-Wan să o citească mai îndeaproape Teeba şi situația lor actuală.

Ca şi bucătăria murdară şi aglomerată, baia era dărăpănată şi abia dacă era suficient de mare pentru a te întoarce în ea. În timp ce-şi spăla mâinile şi fața rănite în ligheanul minuscul, folosind doar puținii *stropi* necesari, îşi privi reflexia ponosită din oglinda crăpată. Putea fi şi mai rău. O tăietură subțire de-a lungul liniei părului. Vânătăi de-a lungul pometelui stâng şi sub ochi. O zgârietură pe bărbie. Trăgându-şi cămaşa deschisă, numără mai multe vânătăi. Clavicula dreaptă îl durea rău de tot, la fel şi două coaste şi ambii genunchi. Poate că era mai bine că nu a avut acces la cadă. Avea senzația că era un mozaic de vânătăi purpurii şi verzi şi băşici roşii de blaster, ceea ce ar fi fost o privelişte deprimantă.

Totuşi. Dacă faptul că arătăm îngrozitor ne face să părem mai puțin amenințători... mai vulnerabili... asta e mai bine.

Se unse din belşug cu unguentul verde împuțit şi lipicios al lui Teeba Jaklin. Înțepa ca focul. Apoi se întoarse în bucătărie. La sosirea lui, Obi-Wan se retrase, lăsându-l singur cu gazda lor.

Obi-Wan are dreptate. Mintea ei e la fel de flexibilă ca duroțelul. Tot ce avem nevoie de la ea va trebui să obținem cu linguşiri de modă veche.

Şi nu-i spusese mama lui întotdeauna că va putea convinge stelele să coboare de pe cer dacă se străduieşte? Nu-i spunea Padme acelaşi lucru, nu întotdeauna cu admirație?

Îi oferi femeii simple şi dure zâmbetul său cel mai fermecător şi cuceritor.

— Mulțumesc, Teeba Jaklin. E foarte frumos din partea ta să ne ajuți în felul acesta. Dacă nu am fi dat peste satul tău, sau dacă ne-ai fi refuzat ca pe vagabonzi, nu sunt sigur cum am fi supraviețuit.

Cu o privire neimpresionată, Teeba aprinse vechea şi afumata sobă din bucătărie.

— În Torbel avem grijă de noi înşine, tinere Teeb, dar asta nu ne face să devenim cruzi. V-am luat la mine pentru că aşa era corect să fac.

— Şi lucrul corect pentru noi este să fim recunoscători pentru asta, răspunse el, cu toată seriozitatea. Bunătatea nu se găseşte peste tot, Teeba Jaklin.

Ea ezită, apoi clătină din cap.

— Nu, nu se găseşte.

— Ai trăit aici toată viața ta?

— Nu, zise ea, umblând la butoanele aragazului. Douăzeci şi unu de sezoane. Am venit aici cu bărbatul meu. A murit în mină. Eu am rămas aici. M-am apucat să predau.

În spatele răspunsului ei laconic, Anakin simți o fântână dureroasă de amintiri – şi îşi aminti brusc de Bant'ena Fhernan. Misiunea aceasta se transforma într-una invadată de femei triste.

Sau poate că nimeni, nicăieri, nu se poate numi cu adevărat fericit.

— Douăzeci şi unu de sezoane în acelaşi loc, spuse el, pentru a umple tăcerea. Greu de imaginat. Este aproape mai mult decât am trăit eu.

Ea pufni din nou.

— Practic, eşti un băiat.

El o privi cum aşeza două felii de pâine pe grătarul compact al aragazului. Sub rezerva şi tristețea ei, rămase precautã, urmărindu-l cu coada ochiului în timp ce prăjea pâinea.

Asta nu va funcționa dacă nu o putem face să aibă încredere în noi.

— Pot să fac ceva să te ajut, Teeba?

— Ouăle sunt în dulapul de acolo, spuse ea peste umăr. Ştii să bați ouăle, nu-i aşa?

Întrebarea trezi amintiri. Împărtăşirea timpului în bucătărie şi a râsului şi a viselor cu mama lui: aducând oale, măsurând făină de agra, feliind *ottith* uscat când fusese destul de mare pentru ca ea să aibă încredere în el cu un cuțit. *Familia.* O familie adevărată, nu acea stranie separare din Templu.

— Da, Teeba. Câte trebuie?

— Toate câte găseşti în castron. Furculița e în sertar. Cojile crăpate se pun în reciclator.

După ce goli ouăle crude în castron şi se debarasă de coji, începu să bată împreună gălbenuşurile şi albuşurile roz.

— Teeba, e bine aşa?

Un alt pufnet dispreţuitor.

— Credeam că ai spus că ştii să bați ouăle. Dar se uită în castron şi îi dădu un mic semn din cap, aprobator. Destul de corect.

Pâinea prăjită mirosea bine. Stomacul lui răbufni din nou, cu putere.

— Scuze, spuse el, văzând sprâncenele femeii ridicându-se. Miroase bine.

— Ajunge cu ouăle, spuse ea, schimbând pâinea prăjită cu cea proaspătă. Poți să le pui deoparte şi să pui farfurii pe masă. Patru. Mai vine cineva.

Pregătind locurile la masă, Anakin se uită prin bucătărie. Singura pată de culoare era un pumn de flori pe pervazul ferestrei. În rest, nu avea nicio idee despre femeia care locuia aici. De regulă, nu avea niciodată probleme în a citi oamenii, dar cu această Teeba Jaklin… Era precaută şi tristă. Asta era tot.

Şi asta nu e prea mult atunci când ne riscăm viețile.

În timp ce termina de aşezat tacâmurile alături de farfurii pe masa ponosită şi veche, Obi-Wan se întoarse cu părul ud şi fără sânge uscat în barbă. Urmă un mic semn din cap când privirile li se întâlniră şi o mişcare întâmplătoare a degetelor:

codul lui Obi-Wan pentru *Nimic neplăcut în restul casei.* Îşi făcuse propria cercetare pentru a se asigura de siguranța lor. Nimeni nu era mai *precaut* decât Obi-Wan.

Teeba Jaklin opri grătarul şi aprinse cele două plite mici ale aragazului.

— Tu... Teeb Yavid, spuse ea cu vioiciune. Scoate untul şi pasta de nuci din cutia frigorifică şi pune pâinea crocantă pe masă.

— Bineînțeles, spuse Obi-Wan. Altceva?

Gazda lor purta aceeaşi tunică, pantaloni şi cizme maro, dar părul ei cărunt era prins într-o eşarfă albastră în această dimineață. Jaklin strânse o şuviță desfăcută înapoi în grămadă şi clătină din cap.

— Nu. Niciun bărbat nu ştie să facă ceai sau să gătească în mod corespunzător ouă.

Înghițind un zâmbet, Obi-Wan făcu cum i s-a spus.

— Este un loc în plus pregătit, Teeba.

— E bine de ştiut că nu eşti orb, spuse ea, punând un ceainic cu apă la fiert. Doi dintre noi conduc satul Torbel. Eu şi Teeb Rikkard, minerul şef. E nevoie să vă cunoască, Teebi. E adevărat că nu m-ați omorât sub propriul meu acoperiş, dar acestea sunt vremuri tulburi. N-o să vă plângeți.

Anakin mai schimbă o privire cu Obi-Wan. *Nu, sunt destul de sigur că nu ne vom plânge.*

— Câți locuiesc aici în Torbel, Teeba Jaklin?

Avea acum o tigaie pe aragaz, cu ulei turnat în ea şi care începea să sară. Ținând castronul cu ouă spumoase şi rozalii gata de turnat, Teeba Jaklin îi aruncă o privire.

— Patru sute treizeci şi şapte. Erau de două ori mai mulți şi chiar mai mulți pe vremea vechii damotite. Cu producția intensificată din nou, s-ar putea să mai crească un pic. Sunt vremuri noi aici, pe Lanteeb. Dar ceea ce ne-au adus aceste vremuri... Ridică din umeri, apoi turnă ouăle în tigaia fierbinte. Vom vedea.

Ceea ce ți-au adus, Teeba, este mai multă mizerie. De fapt, dacă el şi Obi-Wan ar fi avut succes aici, ar fi lăsat-o pe această femeie în fața unui viitor crud şi nesigur. Dar nu-i putea spune asta. Într-adevăr, după dezastrul cu Bant'ena, nici măcar nu era tentat. Obi-Wan avea dreptate. Să se lase prins în viețile acestor oameni era o greşeală. *Noi suntem Jedi. Trebuie să avem o perspectivă mai lungă. Să ne concentrăm asupra imaginii de ansamblu şi să nu ne pierdem în micile detalii*.

Simți o mişcare în Forță şi o clipă mai târziu auzi bătăi în uşa casei. Pericol? Nu. Încă erau în siguranță.

— Ăsta trebuie să fie Rikkard, spuse Teeba Jaklin. Aveți grijă cu manierele, Teebi. Este un om bun şi curajos, iar cuvântul lui în Torbel are greutate.

Luă ouăle de pe aragaz şi ieşi din bucătărie. Anakin îşi dădu ochii peste cap.

— Îl face pe Maestrul Yoda să pară drăgălaş, dar nu simt că este o amenințare, murmură el. Aş vrea doar să pot spune cât de departe va merge ca să ne ajute. Tu poți?

— Nu, spuse Obi-Wan. Tot ce pot spune cu siguranță este că evenimentele sunt în schimbare. Poate de aceea...

Teeba Jaklin se întoarse cu un bărbat slab. Îmbrăcat la fel ca gazda lor, capul lui tuns scurt era plin de cicatrice livide. Ochiul drept îi cădea pe jumătate închis, iar alte cicatrice îi stricau nasul coroiat.

— Acesta este Teeb Rikkard, anunță ea. Rikkard, iată-i pe oamenii de care am vorbit. Bărbosul este Teeb Yavid, iar tânărul e Teeb Markl. Verişori din îndepărtatul

Voteb.

Teeb Rikkard părea să fie undeva la vârsta de mijloc.

— Jaklin spune că v-a adus aici un accident de maşină terestră, remarcă el. Avea o voce gravă, aproape leneşă, dar ochii căprui erau ascuţiţi. Cu siguranţă, Teebi, păreţi să fiţi răniţi şi să regreţi asta. Nu avem medici în Torbel. Vă pregătiţi să muriţi?

— Nu şi dacă ne putem abţine, Teeb Rikkard, spuse Obi-Wan, zâmbind, uşurându-şi aura sa înnăscută de autoritate, astfel încât omul, liderul satului, să nu se simtă ameninţat. V-am pus deja destul de mult în dificultate. Nu-i aşa, Markl?

Anakin clătină din cap. *Umil, umil, rămâi umil.*

— Da, am făcut-o, Yavid. Suntem foarte norocoşi.

— Puteţi vorbi stând aşezaţi la fel ca în picioare, spuse Teeba Jaklin. Trebuie să prepar ceaiul, apoi voi împărţi ouăle.

La prima înghiţitură de ou prăjit, Anakin fu gata să o scuipe înapoi, dar tresări când Obi-Wan îl lovi cu piciorul în tibie. Înghiţind cu curaj a doua înghiţitură, se gândi cu nostalgie la ultima masă la care se aşezase în afara unei săli de mese a Templului. Nu numai că Padme fusese acolo, cea mai iubită persoană, dar Bail Organa chiar ştiuse să gătească. *Să nu-ţi fie rău. Nu te vor mai lăsa să foloseşti comunicaţiile dacă vomiţi.*

— Vorbirea voastră şi-a pierdut accentul de Lanteeb, spuse Teeb Rikkard, dând pe gât ouăle îngrozitoare ca şi cum ar fi fost un banchet al Senatului. Iar bărbaţii Teebani nu obişnuiesc să poarte bărbi.

Dacă Obi-Wan se chinuia cu micul lor dejun, nu se vedea. Înghiţind încă o îmbucătură, aprobă din cap.

— Am fost plecaţi în aceşti trei ani, Teeb. Plecaţi pe Alderaan ca să facem avere.

Şi acum avea o cadenţă proprie de Lanteeban. Anakin îşi alungă invidia cu o gură de ceai fierbinte. Uneori credea că fostul său Maestru era în parte Clawdite, un metamorf care putea deveni orice sau oricine, doar dorindu-şi asta.

— Alderaan, spuse Teeb Rikkard, cu cicatricele strălucind în lumina ferestrei. Au lăsat extratereştrii să se plimbe liberi acolo, am auzit poveşti. Tot felul de creaturi, pretinzând că sunt *oameni* adevăraţi.

Anakin renunţă la ouă şi luă în schimb o felie de pâine prăjită uscată. O lăsă goală, hotărând să nu rişte cu untul sau pasta de nuci.

— Noi am avut grijă doar de noi înşine, Teeb.

Teeba Jaklin se aşeză pe scaun, meditând la cana ei de ceai.

— Făcând ce? Nu am întâlnit niciodată un tânăr Lanteeb care să vrea să-şi frece pielea lui curată cu pielea mâloasă a unui extraterestru.

Simţi cum îi clocoteşte sângele. *Nu. Au trăit toată viaţa aici. Asta e tot ce ştiu.*

— Cherestea. Erau bani buni. Ne-am pierdut ferma din cauza secetei Plough Comet.

— Aaaah, spuse Rikkard, iar privirea lui atentă se încălzi puţin cu simpatie. Plough Comet a adus mizerie atârnând de coada ei, cu siguranţă. Un firicel de rău pentru Lanteeb s-a transformat în dezastru, mulţumită lui Plough.

— E adevărat, spuse Obi-Wan, cu vocea sa artistică, aproape de a se frânge. A secat Voteb şi toate fermele sale ca sarea. Aşa că, vezi tu, Teeba Jaklin, pentru mine şi Markl era Alderaanul sau muream de foame. Şi nu voiam să murim de foame. Îşi dădu uşor un pumn în piept. Nu ne privi cu asprime. Acum suntem din nou acasă,

unde ne este locul.

În timp ce Jaklin îşi strângea buzele, Rikkard îşi scărpină cicatricea de pe nas.

— Acasă după trei ani. Vei vedea o schimbare.

— Ne-au spus în portul spaţial că Lanteeb s-a alăturat Confederaţiei, spuse Obi-Wan, cu ochii mari de parcă i se părea imposibil de înţeles o asemenea noţiune. Şi cum că Republica este inamicul nostru.

— Asta e politică, spuse Teeba Jaklin. Nu pentru bucătăria mea. Teeb Markl, ai terminat cu ouăle? N-ai mâncat nici jumătate. Parcă mirosea bine. Ce s-a întâmplat?

— Ah, da, spuse Anakin, după o clipă. Îmi pare rău. Căzătura cu maşina de teren pe care am suferit-o. Se pare că sunt un pic ameţit, Teeba Jaklin.

— E normal să fii ameţit, spuse ea, şi luă farfuria pentru ea. Mâncarea e raţionalizată aici, ca şi apa. Dacă te trezeşti flămând peste o oră, să nu mi te plângi.

— Bineînţeles că nu, mormăi el.

De data asta Obi-Wan îl călcă pe picior, mesajul său fiind perfect clar. *Taci odată din gură, înainte să ne azvârle în stradă.*

— E un mic dejun bun, Teeba Jaklin. Suntem foarte recunoscători.

— Unde v-aţi răsturnat cu maşina de teren, Teeb Yavid? întrebă Rikkard, cu propria farfurie goală. Avem oameni buni şi unelte bune în Torbel. Repararea maşinilor este un lucru pe care îl putem face aici.

Obi-Wan clătină din cap, cu regret.

— Maşina terestră nu e de reparat, Teeb. Am fost neglijenţi când am cumpărat-o. Tânărul Markl, aici de faţă, a acţionat fără să se gândească. Motorul s-a dezlănţuit pe întuneric, ne-a dus pe un teren prost şi ne-a aruncat de pe o stâncă. S-a făcut bucăţi, la kilometri şi kilometri de aici, şi aproape că ne-a omorât şi pe noi.

— Atunci noroc că ai un loc la masa asta, mâncând ouăle lui Jaklin, spuse Rikkard. Zâmbea, dar privirea îi era din nou precaută. Deşi, dacă eşti în drum spre Voteb, acesta este un loc ciudat în care să te găseşti.

— Oh, nu ne întoarcem pe Voteb, spuse Anakin. Ferma noastră e praf şi oase. Eu şi Yavid ne-am gândit să rătăcim până când vom găsi o casă nouă.

Prinzându-se imediat unde bătea, Obi-Wan zâmbi.

— Am fi bineveniţi aici, Teeb Rikkard? Teeba Jaklin? Avem bani puşi deoparte şi vrem doar să ne construim o viaţă mai bună.

— Da, spuse Anakin cu seriozitate. Şi Yavid îşi va rade cu adevărat barba.

Teeba Jaklin aruncă o privire la Teeb Rikkard.

— Nu putem să spunem doar noi singuri, spuse ea, precaută. Nu avem atât de mult aici încât să nu schimbaţi ceva dacă aţi rămâne. Aşa că este un lucru de discutat pentru tot satul. Aruncă încă o privire către colegul ei lider. Cel mai bine ar fi să mai dormiţi sub acest acoperiş încă o noapte sau două înainte să visaţi să vă opriţi aici. Daţi-ne timp să ne uităm mai bine la voi.

— Aşa e corect, spuse Obi-Wan. Dar nu te vom pune în dificultate.

— Nu îmi faceţi probleme de pe podeaua magaziei, zise Teeba Jaklin, ridicând din umeri.

Anakin îşi înghiţi un geamăt. *Pe podea? Grozav.*

— Mulţumesc, Teeba.

— Va trebui să vă gândiţi, spuse Rikkard. Suntem mineri în Torbel. Damotită. Chestie dificilă. Oamenii mor. Dar nu există altceva de muncă.

— Munca e muncă, spuse Obi-Wan, netezindu-şi barba. Vărul meu e tânăr, dar ştie cum să transpire o zi întreagă. Eu nu mai sunt tânăr, dar şi eu muncesc din

greu. Am putea să învăţăm despre damotită. Numai că... Se încruntă. Când Markl şi cu mine am plecat de pe Lanteeb au existat zvonuri despre asta.

— Nu sunt zvonuri, ci adevăr. Rikkard îşi frecă din nou nasul plin de cicatrice. Cererea de damotită a început să dispară acum trei, patru sezoane. O mulţime de mine s-au închis – dar nu şi a noastră. Damotita de la Torbel este cea mai bună şi puţina nevoie care există pentru ea, o furnizăm în cea mai mare parte. Iar acum guvernul o vrea şi el, atât cât putem scoate din pământ şi o putem face sigură pentru transport. În fiecare săptămână trimit un convoi de droizi din oraş pentru a lua ceea ce producem.

— Un convoi de droizi? spuse Anakin. Fără oameni obişnuiţi?

Rikkard clătină din cap.

— Nu este sigur pentru oameni să o transporte atât de departe. Pentru guvern scoatem doar impurităţile de bază. Damotita noastră este bună ca şi materie primă, pentru ei.

— Materie primă? zise Obi-Wan, prefăcându-se uimit. Există o întrebuinţare pentru ea, în Confederaţie, ca materie?

— Ei nu spun de ce o vor şi noi nu întrebăm, zise Rikkard, cu sprâncenele coborâte. Este vorba de guvern. Noi le trimitem damotita, ei ne trimit mâncare şi ne lasă în pace să extragem. Să trăim. Mai mult, mai mult şi mai mult. Asta e tot ce spun.

Anakin simţi cum i se umflă burta, protestând împotriva implicaţiilor, precum şi împotriva ouălor lui Teeba Jaklin. *Mai mult, mai mult şi mai mult* însemna că Dooku şi Durd plănuiau să producă cantităţi uriaşe de armă biologică – şi asta însemna că Republica era în pericol. Şi-o imagină pe Padme contorsionându-se şi murind ca rozătoarea de laborator a Bant'enei şi pentru a doua oară fu aproape să piardă micul dejun pe care îl luase.

— Nu v-aţi întrebat niciodată de ce îşi doresc atât de mult? Ştia că suna critic, acuzator, dar nu se putea abţine. Lucrurile rele se întâmplau pentru că nu se puneau întrebări. Pentru că oamenii preferau să închidă ochii şi să întoarcă spatele. Nu v-aţi întrebat niciodată ce au de gând să facă cu...

Pumnul lui Rikkard lovi masa din bucătărie.

— Nu-mi pasă de asta, Teeb Markl. Satul ăsta era pe moarte. Nu mai avea viitor. Nici speranţă. Tot ce avem este damotita. Tot ce ştim este mineritul. Dar Republicii nu-i păsa de asta. Republicii nu i-a păsat de noi. În fiecare zi, Teeba Jaklin şi cu mine priveam feţele copiilor – din ce în ce mai subţiri – şi ştiam că nu-i putem ajuta. Nu ne puteam ajuta nici pe noi înşine. Aproape nimeni nu mai voia damotita noastră. Ne aflam în faţa sfârşitului.

— Şi apoi a venit o veste din oraşul Lanteebba, spuse Teeba Jaklin. De la guvern. S-au oferit să ne ajute. Hrană în schimbul damotitei. Noi am acceptat.

Teeb Rikkard era încă încruntat.

— Aşa trăim acum, în Torbel. Aproape în fiecare oră extragem şi curăţăm damotita. Guvernul spune că atunci când va avea din nou bani, vom avea şi noi bani. Până atunci avem mâncare. Nu voi lua mâncarea de la gura unui copil flămând. Dacă eşti genul de om care ar putea face asta, Teeb Markl, atunci Torbel nu este satul potrivit pentru tine. Tu şi vărul tău puteţi găsi un alt...

— Nu, nu, spuse Obi-Wan în grabă. Teeb Rikkard, nu trebuie să pui la suflet ce spune Markl. Limba lui zbârnâie. Bineînţeles că extrageţi damotita. Oamenii tăi trebuie să mănânce. Nu avem nimic împotrivă. Nu avem nimic cu tine. Se întoarse.

Ce ruşine, vere, când aceşti oameni buni ne-au oferit adăpost.

Clipind, Anakin se uită fix la el.

— Îmi pare rău, Yavid, eu…

Obi-Wan îi puse mâna pe ceafă.

— Nu-ți cere scuze față de mine, Markl. Cere-ți scuze față de Teeb şi Teeba şi apoi speră că mai suntem bineveniți în Torbel.

Anakin îşi lăsă privirea pe masă.

— Îmi pare foarte rău. M-am înşelat. Vă rog să nu ne alungați.

— Rikkard… Teeba Jaklin îl apucă uşor de braț pe bărbat. Lasă-i să rămână. Lasă-i să-şi câştige existența. Bohle e bolnavă şi Dahm e prea *verde* şi nici Brinnie cu glezna lui sucită nu e de folos. Suntem în urmă cu mineritul şi convoiul e la doar trei zile distanță. Guvernul nu va fi mulțumit dacă livrarea va fi subdimensionată. S-ar putea să nu mai trimită mâncare data viitoare, ca să ne pedepsească.

— Sunteți în criză de personal? spuse Obi-Wan, înainte ca Rikkard să poată răspunde. Atunci, vă rog, lăsați-ne să ajutăm. Ne-ați primit, deşi suntem străini şi vremurile sunt grele. Lăsați-ne să lucrăm în mină ca să ne câştigăm existența cât timp suntem aici.

— Rikkard, este un plan rezonabil, spuse Teeba Jaklin. Ştii că este. Un om îşi arată adevărata față în timp ce transpiră. Îi vom hrăni, le vom da de băut şi îi vom adăposti pe aceşti veri, iar ei îşi vor dovedi valoarea în mină şi apoi, după ce convoiul va veni şi va pleca, ducând cantitatea potrivită de mineral înapoi la Lanteebba, atunci vom decide dacă pot rămâne în Torbel.

Teeb Rikkard bătu cu vârful degetelor pe cicatricele de pe scalp, gândindu-se.

— Este un argument bun, spuse el în cele din urmă. Dacă spun adevărul. Dacă pot învăța repede şi munci din greu.

— Vom învăța, spuse Obi-Wan. Şi vom munci.

— Eu cred că sunt sinceri, Rikkard, spuse Teeba Jaklin, ignorându-l. Dar tu eşti minerul şef. Vei şti într-o oră dacă au mințit. Şi dacă au mințit, îi vom alunga.

Anakin se uită la Obi-Wan, simțindu-i tensiunea şi îngrijorarea.

Nu ne putem permite să ne împotmolim aici. Dar cel puțin dacă mai stăm încă o zi sau două ne putem trage sufletul, îl putem contacta pe Yoda şi poate chiar să găsim un plan pentru a-l opri pe Durd înainte de a lansa primul atac… sau, dacă nu putem face asta, să plecăm de pe acest bulgăre de praf, să ne întoarcem cu întăriri şi să-l distrugem. Gândul de a-l vedea pe Lok Durd mort îi dădea o plăcere aproape fizică. Alături de Grievous şi Dooku şi, bineînțeles, de necunoscutul Lord Sith aflat în spatele tuturor problemelor, Durd era cel mai detestat duşman al său. *O să vin după tine, Generale. Frisoanele reci pe care le simți sunt respirația mea pe ceafa ta împuțită.*

Simți că piciorul lui Obi-Wan îl împinge din nou. Era un avertisment – şi o ofertă de mângâiere, însemnând că i se ierta manifestarea pripită de temperament.

Teeba Jaklin şi Teeb Rikkard, care se holbau unul la altul într-un fel de tăcere comună, aprobară din cap.

— Da, spuse Rikkard. Sunt de acord. Eşti sigură că îi poți ține aici?

— Aşa cum am spus, în magazie, spuse Teeba. Este cel mai sigur aşa, cred.

Teeb Rikkard ridică o sprânceană rărită.

— Dacă ne gândim la ce e mai sigur, Jaklin… Mâna lui o acoperi pe a ei. Vor fi în mină.

— Vor fi mineri cel mult câteva zile, spuse Jaklin, încruntându-se. Nu văd să fie necesar mai mult. Nu este bine să fii prea încrezător, Rikkard.

— Fiecare om este diferit sub pământ, spuse Teeb Rikkard. Niciun om nu se îmbolnăveşte la fel. Ştii asta. Ar fi greşit să nu ştii. Ar fi o greşeală să nu o facem. Au plecat de trei ani de pe Lanteeb, Jaklin. Plecați fără probleme, vor fi. Nu-i voi avea pe conştiință.

— Dar Rikkard, e *secret*, protestă ea. Secretul *nostru*.

— Şi dacă ei trăiesc cu noi, trebuie să fie şi al lor, spuse el cu blândețe. Niciun bărbat, femeie sau copil din Torbel nu rămâne aici fără să afle. Aceasta este regula satului nostru.

— Ei nu sunt din satul nostru!

Suspinând, Teeb Rikkard apucă umărul lui Teeba.

— Sunt până când pleacă, Jaklin. Eu sunt minerul şef. Este ultimul meu cuvânt.

Şi se părea că Teeba Jaklin lua în serios acest argument, pentru că închise ochii, suspină şi aprobă din cap.

— Tu eşti minerul şef, murmură ea, nemulțumită, dar consimțind. Îl vor avea.

Judecând că era sigur să vorbească, Obi-Wan îşi drese vocea.

— Poftim? Eu şi vărul meu vom avea ce?

Aruncându-i o privire întunecată, Teeba Jaklin se ridică de la masă, se duse la unul dintre dulapurile din bucătărie şi scoase din el un vas de lut cu dop.

— Acesta este un secret, Teeb Yavid, spuse ea, întorcându-se. A fost un secret pentru generații nenumărate. Nu numai calitatea mineralelor aduce guvernul mai întâi la noi, şi îl face să ne răsplătească cu mâncare în plus şi să ne lase în pace.

Destupă vasul, răsturnă cu grijă două pastile mari, de culoare maro-gălbuie, pe palma unei mâini şi le întinse.

— Asta pentru că muncim şi muncim şi nu prea avem *rău de verdeață*. Niciun alt sat minier de pe Lanteeb nu poate pretinde asta. Ei nu cunosc secretul nostru. Nici Chukba, nici Endvo, nici Dee-bin, nici măcar Trahn. Întotdeauna a fost pentru Torbel şi pentru nimeni altcineva. Dacă vorbeşti vreodată despre asta cu cineva care nu e din satul nostru, ne vei ruina. Sunt mineri disperați care ar ucide pentru secretul nostru. Înțelegi asta?

— Teeba Jaklin…

Obi-Wan se ridică în picioare. Anakin, privindu-l, se întrebă cum de cei doi Lanteebani nu aveau habar că un Jedi, unul dintre cei mai mari care s-au născut vreodată, stătea chiar în fața lor.

— Încrederea ta nu va fi irosită. Vocea lui Obi-Wan era liniştită şi fremăta de o sinceritate absolută. Alungați din satul tău, Markl şi cu mine am fi putut să pierim. Îți promit că secretul tău este în siguranță cu noi.

Anakin îşi împinse propriul scaun în spate.

— Vărul meu Yavid este cel mai onorabil om pe care îl cunosc. Niciodată nu l-am văzut să facă ceva greşit, sau să facă rău. Secretul tău este în siguranță.

Teeba Jaklin se întoarse spre Teeb Rikkard.

— Sper doar că ai dreptate şi că nu va exista niciun regret şi nicio modalitate de a lua totul înapoi.

Obi-Wan rostogoli pastila pe care i-o întinsese între degetul mare şi arătător.

— Ce este în asta?

— Nu trebuie să ştii, spuse Rikkard. Înghite-o şi hai în mină. Nu o înghiți şi pleci. Alegerea este a voastră, Teebi. Dar alegeți repede. Avem o normă de îndeplinit.

Privindu-şi propria pastilă, Anakin căută în Forță. Nu simți nicio înşelăciune la

niciun sătean. Era foarte puțin probabil ca acesta să fie un complot elaborat pentru a-i otrăvi. Aruncă o privire la Obi-Wan, ridicând o sprânceană. Privirea pe care i-o aruncă Obi-Wan fu la fel de puternică ca un strigăt. *Eu primul*.

Voia să se certe. *Într-una din zilele astea va trebui să încetezi să mă mai protejezi.* Dar o lăsă baltă, doar de data asta. Îl privi pe Obi-Wan cum înghițea pastila. Când nu se întâmplă nimic, o înghiți şi el pe a lui. Avea un gust mai rău decât ouăle.

Teeb Rikkard se ridică.

— Veniți cu mine atunci, Teebi, din moment ce ați făcut alegerea. Dimineața se îndepărtează de noi. E timpul să ne apucăm de treabă.

Capitolul 5

Urmându-l pe Teeb Rikkard afară din casa lui Teeba Jaklin şi ajungând pe strada pustie, Obi-Wan se scufundă puţin mai adânc în Forţă şi se întinse pentru a atinge mintea îngrijorată şi vulnerabilă a bărbatului. Afundat în dificultăţile menţinerii în viaţă a satului muribund şi de a zâmbi în timp ce inima îi crăpa de disperare, Rikkard nu-l observă deloc pe străinul care îi scormonea emoţiile intime.

— Teeb Rikkard, ai un sat frumos aici, spuse el încet. Tu şi Teeba Jaklin sunteţi de admirat pentru modul în care îl administraţi. Eu şi vărul meu am dori să ne plimbăm pe străzile din Torbel înainte să ne îngropăm sub pământ, în mină. Cred că ne puteţi acorda o oră sau două pentru asta, nu-i aşa?

Teeb Rikkard încetini, apoi se opri.

— Ei bine... da. Da, pot, spuse el, nesigur. Pot să vă arăt eu însumi împrejurimile dacă...

— Nu, nu. Este în regulă. Conştient de faptul că stăteau în mijlocul unei străzi deschise şi că în orice moment li se puteau alătura alţi săteni, îl impulsionă pe Rikkard mai tare. Este drumul nostru, pe care îl vom găsi, Teeb.

— Nu e nevoie să-mi spui Teeb, spuse Rikkard. Eşti unul dintre noi acum, Yavid. Un nor slab de confuzie îi umbri ochii. O oră şi mai mult de rătăcit. Nu sunt sigur că pot...

La naiba. Simţul responsabilităţii omului se dovedea a fi o adevărată piedică. Fără timp pentru fineţe, Obi-Wan îşi spori apăsarea asupra minţii lui Rikkard.

— Nu, eşti foarte sigur. Eşti mai mult decât fericit că ne uităm în jur. Şi avem permisiunea ta expresă de a sta cât de mult timp avem nevoie şi de a vedea tot ce dorim.

Rikkard clătină din cap, simţind constrângerea, fiind neliniştit de ea, dar incapabil să reziste.

— Da, da. Bineînţeles, Yavid. Orice.

— Ne-ar plăcea foarte mult să-ţi vedem centrul de comunicaţii, Rikkard, adăugă Anakin, apropiindu-se. Unde l-am putea găsi?

— Centrul de comunicaţii? Este în casa de închiriat. Întorcându-se, Rikkard arătă cu degetul pe stradă spre centrul micului sat. În piaţă. Urmă încă o clătinare de cap nedumerită. Este locul unde se decid lucrurile din sat. De ce...

Obi-Wan îl prinse de braţ pe bărbat, întărindu-şi controlul.

— Mulţumesc, Rikkard. Eşti un tip de treabă. Acum, te rog, nu ne lăsa să te mai întârziem.

— Voi pleca, murmură Rikkard. Veniţi la mină când sunteţi gata, Yavid. Tu şi vărul tău veţi fi aşteptaţi.

— Crezi că va ţine? zise Anakin, în timp ce îl priveau pe Rikkard îndepărtându-se pe strada îngustă, de pământ ars, cu petice de ferrocretă uzată.

Când trecu pe lângă celelalte căsuţe, uşile se deschiseră şi i se alăturară sătenii care se îndreptau să îşi petreacă ziua scoţând damotita brută din adâncurile pământului. Se holbară la cei doi străini, dar orice le spunea Rikkard bărbaţilor şi femeilor părea suficient pentru a-i satisface, cel puţin pentru moment.

— Dacă nu va ține, lucrurile ar putea deveni puțin ciudate, spuse Obi-Wan, încruntându-se. Rikkard era un om cu adevărat bun, care nu merita o asemenea interferență. *Dar eu nu-mi permit luxul de a fi capricios*. Aşa că va trebui să sperăm la ce e mai bun. Hai să mergem la centrul acela de comunicații. Cu cât mai repede află Yoda ce se întâmplă, cu atât mai repede îl putem opri pe Durd.

Adunară mai multe priviri curioase, nu întru totul prietenoase, în timp ce se îndreptau spre piața satului. Toate instinctele le strigau să fugă, dar nu puteau. Nu puteau nici măcar să meargă repede. Era vital să nu facă nimic care să trezească suspiciunile sătenilor. În schimb, se plimbară, fără nicio grijă, dând din cap şi zâmbind fețelor care se uitau la ei de la ferestrele neînchise şi de la uşile din față deschise. Pe măsură ce ajungeau din urmă, apoi treceau pe lângă mai mulți mineri în drum spre locul de muncă, salutau bărbații şi femeile cu o generozitate expansivă. Speriați, minerii schimbau priviri, dar întorceau salutul destul de cordial. Deşi vârstele lor variau de la adolescenți până la vârsta mijlocie, privirea din ochii fiecărui sătean era aceeaşi: o oboseală tristă, adâncă până în oase.

— La naiba, murmură Anakin, odată ce fu sigur să vorbească. Nu am mai simțit un loc atât de învins de pe Tatooine.

Minunat, gândi Obi-Wan. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Anakin să se gândească la casa lui mizerabilă, părăsită de Forță, din copilărie.

— Este adevărat că aceşti oameni se confruntă cu un viitor sumbru, dar nu putem face nimic pentru a-i salva acum. Spune-mi, pastilele alea pe care ni le-a dat Jaklin… Ce crezi, sunt autentice sau placebo?

Anakin făcu o grimasă.

— Cred că au un gust mai rău decât ouăle ei.

— Ouăle nu erau atât de rele, spuse el. Crede-mă, am mâncat şi mai rău.

— Serios? spuse Anakin, sceptic. Oricum. Eu cred că sunt placebo. Asta nu este singura mină funcțională de pe Lanteeb, şi ar fi fost dacă aveai nevoie de acele pastile pentru a manipula damotita brută în siguranță. Şi nu era nimic despre ele în notele de informare ale agentului Varrak, sau în datele lui Fhernan.

— Poate, spuse Obi-Wan, după o clipă. Dar chiar dacă afirmațiile lui Jaklin sunt exagerate, ar trebui să continuăm să-i luăm pastilele. Nu ne putem permite să-i jignim pe aceşti oameni. Nu cât timp trebuie să ne adăpostim aici.

— Ceea ce sperăm că nu va fi pentru mult timp, murmură Anakin. Vreau să mă întorc în luptă. Am stat pe margine prea mult timp.

Nu se putea contrazice cu asta, dar chiar şi aşa…

— Răbdare, vere. Trebuie să procedăm cu prudență. Un pas greşit şi Rikkard sau Jaklin ne-ar putea raporta autorităților.

— Ştiu, ştiu. Anakin îşi atinse clavicula dreaptă, tresărind. Nu-ți face griji. Voi fi atent.

Simți scântei prin Forță, scântei ascuțite de durere. Cu toate aparențele de afecțiune întâmplătoare, de văr, Obi-Wan îşi lăsă mâna să cadă pe umărul lui Anakin şi aşteptă ca Forța să-i arate problema.

La naiba.

— Ți-ai rupt-o, spuse el. Mai bine ia-o încet.

Anakin îi aruncă o privire amuzată.

— Obi-Wan Kenobi: Maestru Jedi ziua, vindecător secret noaptea. Misterios, de evaziv, o umbră care…

— Foarte amuzant, spuse el, şi îşi strânse puțin degetele. Vere Markl.

— Oh, oh, oh, bine, spuse Anakin, alunecând de sub palma lui. Ți-am înțeles punctul de vedere, Yavid.

Spera cu siguranță că era aşa. Dorința acerbă a lui Anakin de a-l învinge pe Durd putea fi admirabilă, dar le putea aduce cu uşurință probleme. Cu toți anii de antrenament, experiența recentă de război şi noua sa maturitate descoperită, Anakin încă era impetuos. Prea des condus de emoții.

În fața lor se întindea un şir de clădiri lungi şi joase. Fără ferestre în spate, doar pereți prefabricați goi şi acoperişuri plate. Dar, înainte să poată să se întindă cu Forța pentru a testa dacă aveau probleme, auziră un mârâit jos. Oprindu-se, se întoarseră să se uite de-a lungul străzii din apropiere.

Era o maşină de teren veche şi ponosită, care mergea pe jante îndoite – nu un vehicul de pasageri, ci o maşină de lucru, cu cabina şi bena largă şi plată combinate. Finisajul său era mat şi ciupit, iar parbrizul lipsea cu desăvârşire. Văzând doi străini, femeia care îl conducea tresări surprinsă, apoi încetini până opri lângă ei.

— Cine sunteți? întrebă ea.

Părea să fie cam de vârsta lui Padme, poate cu un an sau doi mai în vârstă, dar mult mai îmbătrânită. O mână se desprinse de pe manşa de control a maşinii de teren şi alunecă pe lângă ea, ca şi cum ar fi căutat o armă.

Obi-Wan făcu un pas înainte şi se înclină.

— Eu sunt Yavid, odinioară din Voteb. El este tânărul meu văr Markl. Stăm la Teeba Jaklin pentru câteva zile.

— Oh, spuse femeia. Mâna întinsă se întoarse pe manşa de control şi privirea ei, care îl măsură de sus în jos pe Anakin, se încălzi în felul în care se întâmpla adesea când întâlneau femei cu convingeri ceva mai largi. Jaklin vă găzduieşte?

— Da, spuse Anakin. Şi urmează să lucrăm în mină mai târziu. Toate au fost aprobate de Teeb Rikkard. Poți să întrebi.

Părul şaten şi tern al femeii era prins în noduri mici, aşa că i se ridica pe craniu ca o piele de *husliki* şi îi lăsa fața deschisă pentru a fi scrutată. Zâmbea, dezvăluind dinții mici şi butucănoşi.

— Nu e nevoie, Teeb. Cine vine aici, în Torbel, ca să facă mizerii? Nimeni pe care îl cunosc. Eu sunt Devi. Lucrez mai ales la centrala electrică. Vă voi vedea pe amândoi prin preajmă, cel mai probabil.

— Devi... spuse Obi-Wan, în timp ce femeia se pregătea să plece. Casa de închiriat... În ce direcție este?

— Vreți la casa de închiriat? Ea se încruntă din nou. De ce?

— Teeb Rikkard ne-a îndrumat acolo, spuse Anakin fără probleme, oferindu-i lui Devi cel mai orbitor zâmbet al său. Dacă ne-ai putea spune cum să...

— Voi face mai mult, spuse ea, topindu-se din nou. Vă voi duce chiar eu. Îşi aruncă degetul mare peste umăr. Urcați-vă.

Aşa că se urcară în spatele maşinii de teren şi Devi puse vehiculul în mişcare. Obi-Wan profită de plimbarea lor neaşteptată pentru a se strecura încă o dată sub suprafața Forței, întinzându-se pentru a simți pericolul sau un indiciu despre ceea ce le-ar putea rezerva viitorul. Alături de el, Anakin îi urmă exemplul. Bine. Deşi simțirea viitorului de către fostul său ucenic tindea să fie haotică – o frustrare continuă – capacitatea lui de a citi momentul era formidabilă. Şi în zilele astea, cu partea întunecată care umbrea Forța oriunde se întorceau, *momentul* era de multe ori singurul avertisment pe care îl aveau.

— Nu apare niciun semnal de alarmă, murmură Anakin pe sub gemetele

maşinii de teren. La tine?

— Nu, niciunul. Aprobă din cap mulțumit. Până acum, totul e bine.

Din câte îşi dădea seama, maşina lor era singura maşină de teren în mişcare. Devi încetini şi viră la stânga pe strada largă care ducea, în cele din urmă, în afara satului. Trecură pe lângă mai mulți bărbați şi câteva femei pe jos, care se îndreptau în direcția minei. Urmară saluturi strigate, cu o mulțime de mâini fluturate. Apoi Devi viră la dreapta şi acolo era piața: doar pământ bătătorit, fără apă prețioasă risipită pe flori sau iarbă, iar de-a lungul unei laturi era un şir de clădiri *nemaipomenit de importante*.

— Casa de închiriat, spuse Devi, arătând cu degetul. Aici vă voi lăsa jos, Teebi. Rikkard devine irascibil când centrala electrică rămâne nesupravegheată mult timp. Este temperamental, îmi pare rău să spun.

Maşina de teren se opri, iar ei coborâră pe stradă.

— Mulțumesc, Devi, spuse Anakin, zâmbind. Ai fost de mare ajutor.

Ea ridică din umeri, prefăcându-se indiferentă.

— Nu va fi nimeni în casa de închiriat atât de devreme, ascultați-mă. Va trebui să aşteptați să-şi înceapă ziua Teeba Brandeh şi să vă lase să intrați.

— Nu ne deranjează, spuse Anakin. Fiind aici, putem să ne uităm în jur până vine ea. Aveți un sat frumos în Torbel.

— Aşa este, spuse Devi, făcând gropițe. Vă gândiți să-l faceți casa voastră, nu-i aşa?

— Ai ghicit, spuse Obi-Wan. Dacă se va dovedi că ne potrivim. Îți mulțumim, Devi. Te rog să nu ne laşi să te facem să întârzii la centrală.

— Sper că ne vom revedea curând, adăugă Anakin, cu tot farmecul său.

— Ne vom vedea, spuse ea şi, cu un salut vesel şi un mic zâmbet încântat, îi lăsă lângă piața deschisă.

— Haide, spuse Obi-Wan, ignorând zâmbetul lui Anakin. Nu avem toată ziua la dispoziție.

Uşile duble ale casei, odinioară ornamentate, dar acum ponosite, erau încuiate. Aruncând o privire înăuntru prin una dintre cele două ferestre din față, Anakin arătă din cap.

— Centrul de comunicații este acolo. Trebuie să intrăm înăuntru.

— Ei bine, atunci, ce mai aş…

Paşii îi avertizară că se apropiau mai mulți săteni. La unison perfect, se estompară în Forță.

— Bine, spuse Anakin, odată ce fu sigur să vorbească. O spargere şi o intrare prin efracție, chiar acum.

Privindu-l pe Anakin cum manipula încuietorile culisante ale uşilor, Obi-Wan îşi înăbuşi un zâmbet. Uneori credea că fostul său ucenic nu-şi va depăşi niciodată plăcerea copilărească de a se juca cu Forța. Folosindu-se de ea pentru a jongla cu fructe, pentru a smulge sabia unui camarad de la centură, pentru a face să plutească prețiosul său droid astromec cu capul în jos prin hangar – sau, în cazul de față, pentru a descuia o uşă. Nu prea era o utilizare corectă a puterilor Jedi, dar de mult timp renunțase să mai protesteze. Anakin avea să se distreze, oricum… şi, în plus, în aceste vremuri grele, i se părea aiurea să-i refuze un moment de lejeritate trecătoare.

Uşile încuiate cedară, se strecurară înăuntru şi găsiră o încăpere modestă, cu o masă şi scaune dispuse în jurul ei, rafturi stivuite cu dosare şi alte fleacuri

decolorate fixate pe un panou de afişaj de pe peretele din dreapta. Echipamentul de comunicații, aşezat pe peretele din spate, părea sinistru de demodat.

Anakin se încruntă.

— Am o presimțire proastă în legătură cu asta.

— Acum cine e pesimistul? spuse el, ridicând o sprânceană. Haide. Hai să ne uităm mai atenți.

— Nu e bine, spuse Anakin în cele din urmă, frustrat. Chestia asta e inutilă. O vechitură. În niciun caz nu are destulă energie pentru a trimite un semnal direct pe Coruscant. Aş spune că practic îşi prăjeşte măruntaiele încercând să ajungă în oraş. Pumnul lui lovi peretele. La naiba.

Cu brațele încrucişate, Obi-Wan suspină.

— Haide, Anakin, să nu ne recunoaştem înfrângerea atât de repede. Cu siguranță putem face ce am făcut mai devreme şi să ne conectăm semnalul la o comunicație Separatistă în ieşire. Îmi dau seama că nu va fi uşor, având în vedere distanța la care ne aflăm față de Lanteebba, dar este fezabil.

Anakin se gândi la asta, apoi clătină din cap.

— Chiar dacă am reuşi să găsim semnalul potrivit pentru a ne cupla, nu cred că această antichitate are puterea necesară pentru a menține conexiunea până acasă. Şi dacă îi măresc puterea de ieşire, probabil că voi distruge hubul. În plus, nu am chef să-mi dezmembrez sabia de lumină. Nu când e singura armă pe care o am.

Obi-Wan se trase de barbă.

— Ştim cu siguranță că dacă conectăm o celulă de diatiu la hub vom arde echipamentul?

— Obi-Wan, haide, replică Anakin. Uită-te la asta. Hubul ăsta dă o reputație proastă antichităților. Sunt şanse mari să nu supraviețuiască unei alimentări cu diatiu. Eşti dispus să rişti?

Nu, nu era dispus. Nu numai pentru că ar putea avea nevoie de hubul de comunicații mai târziu, ci şi pentru că pierderea unui astfel de echipament vital pe fondul apariției a doi străini la uşa lor ar fi ridicat inevitabil suspiciunile sătenilor.

— Va trebui să ne ascundem la bordul convoiului de damotită, spuse el, deloc încântat de acea perspectivă. Să ne ducă înapoi în oraş. Cu puțin noroc, ne putem ascunde în vechea noastră reşedință şi de acolo îl putem contacta pe Yoda.

Anakin gemu.

— Numai că asta înseamnă încă trei zile blocați aici. Obi-Wan, în trei zile Durd ar putea fi gata să lanseze primul atac.

Îi aruncă lui Anakin cea mai fermă privire a sa.

— Sunt conştient de asta. Dar chiar dacă ne-am întoarce acum la Lanteebba, pe jos ne-ar lua mai mult de trei zile să ajungem acolo. Şi fără mâncare sau apă sau speranța de a face rost de suficiente provizii…

— Atunci putem fura o maşină de teren!

— Anakin, gândeşte-te, spuse el exasperat. Maşinile de teren din Torbel sunt la o groapă distanță de dezintegrare. Ca să nu mai vorbim de faptul că Jaklin şi Rikkard ar da alarma la cinci minute după ce am reuşi să fugim.

Anakin se încruntă din nou.

— Nu şi dacă distrugem acest hub de comunicații.

— Anakin, tot nu gândeşti! Tot ce ar face asta ar fi să întârzie inevitabilul. I-ar spune droidului care se ocupă de convoi şi acesta ar da alarma. Acum, respiră adânc şi linişteşte-te. Te comporți ca un Padawan cu urechile umede în loc de...

— Ei bine, scuză-mă că nu am gheață în vene! replică Anakin. Eu nu sunt ca tine, Obi-Wan. Nu pot pocni din degete şi să mă transform în piatră!

Uimit, Obi-Wan se holbă la el.

— Dacă nu plecăm în curând, vor muri oameni, zise Anakin, plimbându-se furios. În timp ce noi ne vom învârti degetele în însoritul Torbel, Dooku va ordona un atac folosind acea armă biologică şi sute, poate mii de nevinovați vor muri!

Şi dacă exista un lucru pe care Anakin îl găsea cu totul intolerabil, acela era gândul că un singur suflet ar putea să piară pentru că el a ajuns prea târziu. Că făcuse prea puțin pentru a-i salva şi nu suficient de repede. Întotdeauna fusese obsedat de asta, dar de când murise Shmi...

— Nu ştii asta, spuse el cu blândețe. Nu cu siguranță.

— Ştiu că e posibil, Obi-Wan, spuse Anakin. Chiar probabil.

— Poate, recunoscu el. Dar Anakin, opțiunile noastre sunt foarte limitate. Nu putem risca să fim prinşi. Cea mai bună şansă de a-i opri pe Dooku şi Durd este să aşteptăm aici până când vine convoiul.

— Trei zile, spuse Anakin, întorcându-se. Ştii la fel de bine ca şi mine cât de multe lucruri pot merge prost în trei zile.

— Şi tu ştii care este prețul care se plăteşte pentru că acționezi prea repede. Pentru că te grăbeşti fără să te gândeşti la consecințe. Ştii care este prețul, Anakin. Mai bine decât oricine.

Timpul se dădu înapoi pentru amândoi. O urmărire cu canoniera. Focuri de armă inamice explodând fără discriminare. Teroare, furie şi durere arzând prin Forță.

Nu-l pot învinge singur pe Dooku. Am nevoie de tine. Dacă îl prindem, putem opri acest război chiar acum. Dar Anakin nu ascultase. Pasiunea nebună, nepăsătoare scosese ce avea mai bun din el, grăbindu-se să-l provoace pe Dooku. Şi unde îi dusese asta? Nu doar cu un braț pierdut, ci şi cu şansa pierdută de a evita ani de vărsare de sânge şi distrugere.

— Ce? Anakin, şocat, părând atât de tânăr, făcu un pas înapoi. Se lovi de echipamentul hubului, zdruncinându-şi umărul rănit, şi tresări. Obi-Wan...

Ceea ce spusese era un adevăr sălbatic, unul pe care nu i-l aruncase niciodată în fața lui Anakin... până acum.

— Îmi pare rău, spuse el repede. Dar Anakin, am avut dreptate atunci şi am dreptate şi acum. Indiferent cât de greu este, indiferent de sentimentele noastre, trebuie să aşteptăm. Am nevoie să aştepți.

Anakin se uită fix la el. Şi apoi, după o lungă pauză, aprobă din cap.

— Ştiu.

Obi-Wan îşi încrucişă brațele, uşurat.

— Bine.

Urmă o străfulgerare de temperament, ca scânteile unui foc care se stinge.

— Nu, nu e bine. Este necesar. Nu sunt acelaşi lucru.

— Ai dreptate. Nu sunt. Îşi desfăcu brațele. Şi acum ar trebui să plecăm înainte să fim descoperiți aici. Dar mai întâi lasă-mă să mă ocup de umărul tău.

Era în egală măsură o ofertă de pace şi un gest practic. Anakin avea nevoie de mobilitate deplină, iar el trebuia să îndrepte lucrurile între ei. Nu doar pentru că aveau probleme serioase şi nu-şi puteau permite tensiunea, ci pentru că...

Pentru că l-am rănit. Şi, deşi era necesar, îmi pare sincer rău.

Anakin se uită la el, suspicios, cu resentimentul persistând.

— Credeam că ai spus că trebuie să rămânem învinețiți?

— Vânătăile sunt una. Dar dacă osul ăla se va rupe, vom fi clar în dezavantaj.

— Bine, mormăi Anakin. Atunci repară-l.

Crăpătura din clavicula lui Anakin era suficient de complicată pentru ca repararea ei să-l coste ceva, ceea ce era bine. O pedeapsă care venea uşor nu era deloc o pedeapsă.

— Mulțumesc, spuse Anakin când fu gata şi îşi legănă brațul în cercuri largi, experimental. Şi apoi apăru un zâmbet timid, cu temperamentul uitat. Apreciez asta.

Atât de schimbător...

— Cu plăcere, spuse Obi-Wan, foarte corect şi rezervat. Doar să ai grijă. Fără mişcări bruşte sau să ridici ceva greu până mâine.

Anakin aprobă din cap.

— Pot să fac asta.

— Ei bine, da, ştiu că poți. Întrebarea este: O vei face?

— *Zang, zang, zang,* spuse Anakin cu un zâmbet strălucitor. Nu te mai agita. Voi fi bine.

Obi-Wan renunță.

— Înainte de a da de urma lui Teeb Rikkard, aş vrea să continuăm să ne uităm prin sat. Nu-mi convine să dispar sub pământ până nu ştiu ce e deasupra.

— De acord, spuse Anakin. Deşi tot nu detectez niciun pericol imediat.

— Nici eu, dar să nu ne complacem. De data asta nu mai există nicio maşină de teren sofisticată pe care să o poți repara.

Anakin îi aruncă o privire.

— Chiar nu te saturi să ai dreptate, nu-i aşa?

— Nu, chiar nu mă satur, spuse el. Acum să mergem? Noua noastră meserie ne aşteaptă.

* * *

De fiecare dată când Bant'ena se întorcea, era cât pe ce să dea peste un droid de luptă. Mulțumită lui Lok Durd şi a paranoiei sale aproape isterice, noul ei laborator era plin de tinichele, slabe şi tăcute şi înarmate cu blastere care ar fi redus-o într-o clipă la oase rupte şi sânge împrăştiat. Nu putea nici măcar să ia masa fără ei.

Nu o strigau niciodată pe nume. Niciodată nu îi spuneau: *Doctore Fhernan, întoarce-te la stânga* sau *Doctore Fhernan, întoarce-te la dreapta* sau *Doctore Fhernan, pune-ți mâinile la ceafă* înainte să-i cerceteze corpul în fiecare dimineață şi noapte cu o varietate de scanere şi senzori. Niciodată nu îi spuneau altceva decât *tu*. Şi asta era opera lui Durd, era sigură de asta. Ştia destule despre droizi ca să ştie că puteau fi programați cu orice cantitate de informații personale despre un om. Faptul că îi spuneau *tu* era o manevră deliberată din partea Neimoidianului pentru a o menține laşă şi docilă. *Ce idiot este. Dacă n-aş fi fost Bant'ena Fhernan, n-ar fi avut nicio armă biologică.*

Dar din moment ce era Bant'ena Fhernan, şi toți prietenii şi familia ei, în afară de unul, se bazau pe ea pentru a-i ține în viață, atunci bineînțeles că ar fi obținut prețioasa şi monstruoasa armă biologică pe care o forța să o facă. De îndată ce ea ar fi descoperit cum să oprească descompunerea toxinei atunci când era fabricată în mai mult de jumătate de pahar. Spunându-i Generalului Durd că a găsit o eroare în proces, aproape că fusese ucisă, ca să nu mai vorbim de cei dragi ei. O zi mai târziu

încă şchiopăta, cu o parte feței încă dureroasă şi umflată acolo unde pumnul lui se izbise fără discernământ în obrazul ei.

Fără avertisment, uşa laboratorului se deschise şuierând şi el era acolo, din nou, cu agitația revărsându-se din el ca putoarea dintr-o mlaştină. Abia se crăpase de ziuă şi el nu putea s-o lase singură.

— Ei bine? Ce mai faci? Sunt progrese? Ți-ai găsit greşeala, Doctore?

Nu arăta prea bine. Petrecuse destul timp cu Durd până acum ca să recunoască semnele unui Neimoidian în primejdie. Pielea îi era palidă şi umedă, mâinile îi erau crispate şi tremurau, iar ochii îi erau fervenți, cu pupilele larg dilatate. *Jedii încă îi scapă. Şi dacă Dooku îi află minciunile, nici măcar prețiosul său Proiect nu-i va salva pielea umflată. Dooku îl va jupui de viu şi va da slujba altcuiva.*

Precaută, puse jos sonda izotermogenă şi se retrase de lângă masa de laborator. Mişcarea îi stârni durerea prin şoldul stâng vânăt, dar era un punct de onoare să nu-i arate că o rănise. Probabil că el ştia că era o şaradă, dar chiar şi aşa era aproape mai important decât putea ea să suporte, ca ea să continue să joace teatru şi să-i refuze orice plăcere.

— Generale, spuse ea, înclinându-se respectuos, pentru că viețile depindeau de supunerea ei. Cred că fac progrese.

Gura lui rămase deschisă, obscen.

— Progrese? Asta e tot ce poți spune? Progrese? Cu un strigăt confuz de furie, se întoarse spre cel mai apropiat droid de luptă, îi smulse blasterul din strânsoarea metalică şi începu să tragă. Programați cu grijă să nu îndrepte niciodată o armă spre el, droizii de luptă nu făcură nicio încercare de a se salva.

Când termină, iar cei zece droizi erau reduşi la zgură pe jumătate topită, aruncă blasterul la o parte şi scoase un comunicator din tunică.

— Vreau mai mulți droizi în laborator! strigă el. Zece! Trimiteți-mi zece droizi! Trimite-i acum! Şi o echipă de curățenie!

Nu mai respira. Inima îi bătea cu putere, iar plămânii nu mai erau decât nişte baloane flasce în pieptul ei. Sângele din venele ei striga după aer. Dar ea înghețase şi nu putea respira. *O să omoare pe cineva. Urmează să-mi omoare nepoții. Nu, nu, nu…*

Îşi arătă durerea, strigând-o cu voce tare în timp ce cădea în genunchi pe podeaua de ferrocretă a laboratorului.

— Generale! Vă rog, domnule General, lăsați-mă să termin! Am izolat lanțul molecular instabil. Îl pot repara. Îl pot repara. Vă rog, vă implor, lăsați-mă să-l repar!

Măcar asculta? Se zbătea prin laborator grohăind îngrozitor, împiedicându-se de droizii de luptă distruşi, într-o criză de nervi. Furia lui era atât de elementară încât o făcea să se simtă rău. Şi apoi se termină. Cu un calm straniu, se întoarse şi o privi, cu fața lui ciudată şi plată, lipsită de emoții.

— Da, Doctore, spuse el pe un ton plăcut. Rezolvă problema. Mai ai o zi la dispoziție. Dacă problema nu este remediată până atunci, va trebui să facem alte aranjamente.

Alte aranjamente? Ce înseamnă asta?

— Generale…

Ca şi cum nu ar fi auzit-o, ca şi cum nu ar fi vorbit, el se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Aceasta se deschise şuierând înainte ca el să ajungă la ea, şi intrară zece noi droizi de luptă. Droidul din frunte scoase un salut ascuțit.

— Domnule, la datorie.

Durd îi ignoră şi pe ei şi ieşi din laborator. Câteva clipe mai târziu, doi droizi de

întreținere cu un cărucior mare cu roți sosiră şi începură să adune bucăți de droizi distruşi. Noul droid de luptă şef îşi fixă pe ea fotoreceptorii rotunzi strălucitori şi făcu un gest cu blasterul său letal.

— Întoarceți-vă la treabă.

Am înțeles. Tremurând, rănită atât de tare încât ochii o usturau de la lacrimile curse, Bant'ena se ridică în picioare şi se întoarse la treabă.

* * *

— Domnule General Durd. Ați vrut să mă vedeți?

Era Barev. Chiar dacă omul nu ar fi deschis gura, şi-ar fi dat seama, pentru că oamenii puțeau în multe feluri diferite şi oribile. Mirosul lor era la fel de unic ca şi amprentele lor digitale şi ca şi retina lor.

Mă dezgustă. Toți. Chiar şi Contele Dooku. Vezica lui de echilibru intern tresări, aşa că se legănă pe călcâie. *Dooku*. Mai mult decât uman. Mult mai mult. Mult mai mult decât un Jedi. Dooku era întruchiparea coşmarului viu.

Durd se întoarse.

— Ai spus că-i poți găsi pe Jedi, Colonele. Nu i-ai găsit. Sunt încă aici şi plănuiesc să mă doboare. Vreau să ştiu ce faci în legătură cu asta.

Ceva din furia sa anterioară trebuie să se fi văzut în ochii lui, pentru că Barev înghiți în sec şi făcu o jumătate de pas înapoi.

— Domnule General. Îi caut.

— Nu prea bine, dacă nu i-ai găsit încă.

Ochii mici şi albaştri ai lui Barev se măriră.

— Lanteeb este o planetă mare, Generale, iar ei sunt Jedi. Au trucuri în mânecă.

Aşa, din senin, furia lui se întoarse.

— Nu-mi pasă! Nu-mi pasă! strigă el, agitându-şi pumnii în sus şi în jos, dorindu-şi să îl lovească pe Barev până când pielea palidă a omului ar fi sângerat. Vreau să-i găseşti! Vreau să-i găseşti, să-i omori şi să-mi aduci trupurile lor mutilate!

— Generale, asta este şi intenția mea, spuse Barev, privindu-l cu atenție. Sunt la fel de dezamăgit ca şi dumneavoastră, domnule.

Cu un efort care îi sparse vasele de sânge din spatele ochilor, îngălbenindu-i vederea, Durd se luptă să-şi controleze temperamentul.

— Orice ai face pentru a-i găsi, Barev, nu funcționează. Trebuie să schimbi tactica. Trebuie să faci ceva diferit.

Barev se înclină din nou.

— Generale, am ajuns la aceeaşi concluzie. Pentru că vânăm Jedi, simt că trebuie să folosim metode neconvenționale. Singura mea îngrijorare este că metodele neconvenționale sunt rareori... necostisitoare.

Oh, da? Oh, da? Ştia ce înseamnă asta.

— Dacă aflu că m-ai înşelat, Barev, ştii ce voi face? spuse el, închizând ochii pe jumătate. O să te dau Doctorului Fhernan. Poți fi un subiect de test. Şi ultimul lucru pe care îl vei auzi va fi râsul meu în timp ce carnea se va dezlipi de pe oasele tale.

Pielea deja palidă a lui Barev deveni de un alb mort.

— Cuvântul meu de ofițer, Generale. Nu va fi nicio înşelăciune.

Durd băgă mâna în buzunarul tunicii, scoase o cârpă şi îşi tamponă saliva acră din colțurile gurii.

— Cui îi vei da banii mei, Barev? Cine o să-mi găsească Jedii?

— Există o... persoană, spuse Barev încet. În lipsă de un termen mai bun. Un vânător de recompense. Este un căutător medium. Odată ce le va prinde *mirosul*, vor fi ca şi morţi. Nimeni nu scapă de el, domnule General. Nimeni. Niciodată.

Un căutător medium. Asta suna promiţător. Suna ca şi cum ar putea funcţiona. Şi dacă ar fi funcţionat, atunci, indiferent cât ar fi trebuit să plătească, preţul ar fi meritat. *Îi vreau morţi pe aceşti Jedi nenorociţi.*

Se şterse din nou la gură, apoi ascunse cârpa.

— Foarte bine, Barev. Trimite după el. Căutătorul tău medium. Şi pentru binele tău, să sperăm că e atât de bun cum spui.

Capitolul 6

Pe sub masca pe care o purta în calitate de *Cancelar Suprem Palpatine*, Lordul Sith Darth Sidious simţi cum i se agită fiecare instinct rafinat. Yoda era îngrijorat. Foarte îngrijorat. Nu doar în legătură cu războiul, care mergea prost pentru Republică, ci şi cu ceva mai personal. Ca cel mai priceput şi experimentat Maestru Jedi din Templu, Yoda putea ascunde aceste sentimente incomode de toţi cei care îl cunoşteau, dar ele erau acolo. *Şi eu le pot simţi. Oricât ai încerca, Yoda, nu te poţi ascunde de mine.*

Din păcate, nu îndrăzni să rişte o întrebare evidentă de genul: *Maestre Yoda, e totul în regulă?* Pentru că, pentru orice alt observator Yoda era *Yoda cel obişnuit*, neimplicat emoţional. Nici măcar minunatul Cancelar Palpatine, minunat de simpatic şi intuitiv, nu trebuia să trezească suspiciunile Jediului cu o astfel de întrebare.

El şi bătrânul Maestru Jedi serveau ceaiul în apartamentul său executiv. Doar ei doi. O întâlnire informală, privată, în care puteau discuta despre progresul luptei Republicii împotriva Separatiştilor fără a fi nevoie de formulări diplomatice şi atent evaluate. Fără un anturaj de Senatori şi Jedi de rang inferior şi birocraţi a căror sarcină era să insiste asupra unei piste de date pentru fiecare decizie. Într-o zi, în curând, va conduce galaxia într-un astfel de mod şi aştepta cu nerăbdare acel moment, care se apropia tot mai mult acum. Era destul de aproape pentru a-l atinge, pentru a-l gusta, pentru a-l visa într-un somn scurt.

Dincolo de ferestrele din oţel transparent ale biroului lui Palpatine, Coruscantul se scufunda încet şi inevitabil în amurg. Îi plăcea amurgul – un moment atât de simbolic al zilei. Îi plăcea să privească cum acest oraş-planetă, vast şi ţipător, cobora în întuneric. Pentru că numai în întuneric putea cu adevărat să strălucească lumina Sithului. *Şi aşa cum Coruscantul se scufundă... la fel se scufundă şi această Republică patetică şi fărâmiţată.*

Yoda vorbea despre criza comunicaţiilor de la bordul navelor. Progresul în curăţarea corupţiei din flota Marii Armate a Republicii era lent, dar constant. Vinovaţii responsabili nu fuseseră încă găsiţi, dar vor fi găsiţi, îl putea asigura pe Cancelarul Suprem de asta. Experimentaţii cititorii Jedi de adevăr intervievau chiar acum personalul cheie al şantierului naval şi al Marii Armate a Republicii. Ei vor descoperi faptele acestei conspiraţii şi apoi Marea Armată a Republicii, proaspăt revigorată, va repara pagubele sabotajului, recâştigând astfel terenul pierdut în faţa Separatiştilor.

Înţelept, Sidious aprobă din cap.

— Da, Maestre Yoda. Nu mă îndoiesc de asta. Încrederea mea în capacitatea ta de a depăşi această regretabilă răsturnare de situaţie e de nezdruncinat, te asigur.

Investigaţia era sortită eşecului, desigur – la fel ca şi epurarea sistemelor de comunicaţii ale Marii Armate a Republicii. Acei câţiva agenţi Separatişti responsabili de introducerea diverşilor viruşi informatici în acele şantiere navale strategice dispăruseră de mult. Sabotajul fusese planificat şi executat cu luni de zile în urmă, iar viruşii fuseseră concepuţi cu o funcţie de eliberare în timp, astfel încât nimeni

implicat în crearea sau implementarea lor să nu fie găsit. Mai mult decât atât, existau şi alţi viruşi de comunicare latenţi care încă nu fuseseră descoperiţi. Yoda, preţioşii săi Jedi şi Marea Armată a Republicii nu aveau nicio idee despre ceea ce îi aştepta.

— Întradevăr, Maestre Yoda, adăugă el, umplându-şi din nou ambele ceşti cu ceai parfumat. Deşi apreciez cât de îngrijorat sunteţi de această situaţie nefericită de comunicaţii, sprijinul biroului meu pentru Jedi rămâne nedisimulat – aşa cum am insistat chiar astăzi, când HoloNet News mi-a cerut părerea despre efortul de război.

Urechile lui Yoda coborâră, o fracţiune infimă, iar degetele lui butucănoase se strânseră în jurul mânerului ceştii. Sidious îşi ascunse un zâmbet.

— Evit să fac declaraţii publice ori de câte ori pot. În general, îi găsesc pe aceşti jurnalişti stridenţi şi conflictuali – dar Mas Amedda m-a asigurat că trebuie, din când în când, să-mi *relaxez* standardele. Aş vrea să nu fie necesar, Maestre Yoda. Dar sunt încrezător că, cel puţin astăzi, am reuşit să întăresc orice sprijin public şubred pentru Jedi.

— Apreciez asta, domnule Cancelar Suprem, spuse Yoda, după o scurtă ezitare. Răbdare, publicul trebuie să aibă, în timp ce înfrângerea Separatiştilor Contelui Dooku, noi urmărim.

— Este foarte adevărat, spuse Sidious cu gravitate. Ştiu că trebuie să am o mare încredere în eficacitatea răbdării. Deşi mă tem că devine rapid o artă pierdută. Acum, mai era ceva ce doreai să-mi spui, Maestre Yoda?

Yoda lăsă jos ceaşca.

— Cu Maestrul Windu mai devreme am vorbit, domnule Cancelar Suprem. Aproape restaurată, instalaţia de spionaj de la Kothlis este. Mult îmbunătăţită, securitatea sa a fost.

Da, aşa auzise el. Vestea nu-l mulţumea. Sperase la câteva accidente. Un pic de certuri utile.

— Excelent, Maestre Yoda. Ştiam că ne putem baza pe Maestrul Windu pentru asta. Deşi…

— Aveţi vreo îngrijorare, domnule Cancelar Suprem?

— Mă tem că da, spuse el. Nu sunt deloc sigur că propunerea de compromis a Senatorului Organa va funcţiona pe termen lung. În lumina acelui atac monstruos al lui Grievous, noul guvern de pe Kothlis este nervos, ceea ce este de înţeles. Au început să-şi exprime anumite… rezerve… cu privire la ideea ca noi să îndepărtăm navele şi personalul experimentat de la patrularea sistemului lor şi să predăm protecţia lor unor trupe mai puţin experimentate ale Marii Armate a Republicii.

Yoda păru că vrea să scuipe.

— De către Maestrul Windu mi s-a spus, că depăşite au fost aşteptările pe care de la clonele mai tinere şi ofiţerii Marii Armate a Republicii noi le avem. Temător pentru viitorul său, Kothlis nu trebuie să fie. Şi nevoie în altă parte este, de Maestrul Windu şi personalul experimentat al Marii Armate a Republicii.

— Oh, ştiu, spuse el, ridicând o mână liniştitoare. Maestre Yoda, nu e nevoie să mă convingi. Dar, prietene, aici se află miezul dilemei. După propria ta recunoaştere, ne bazăm foarte mult pe informaţiile adunate de Kothlis şi de facilităţile surori de pe Bothawui. Se aplecă în faţă. Acum, dacă se va întâmpla ca aceşti birocraţi miopi să-şi piardă încrederea în capacitatea noastră de a-i proteja, ei bine, din câte îmi dau seama, nimic nu-i opreşte să-şi reconsidere loialitatea. Înţelegi ce vreau să spun?

— Către Separatişti că s-ar putea întoarce, credeți? Urechile lui Yoda se aplatizară şi buzele i se strânseră. În Forță, aşa ceva nu simt, domnule Cancelar.

Îşi drese delicat glasul.

— Nu ai spus tu, Maestre Yoda, că partea întunecată ascunde viitorul? Mi-e teamă că, dacă aşa stau lucrurile, nu pot să nu mă întreb dacă eşti absolut sigur că te poți baza pe ceea ce simți.

Şi acolo, din nou, brusc, observă acea străfulgerare de nelinişte stăpânită în micul trol verde.

— Sunt convins că acordul cu noi, Kothlis va respecta, spuse Yoda, cu emoțiile din nou sub control. Încredere în mine în această privință, trebuie să aveți.

— Bineînțeles, spuse Sidious, afişând cantitatea potrivită de siguranță grăbită. Îmi pare atât de rău, Maestre Yoda. Nu am avut nicio intenție de a sugera că nu aveți altceva decât controlul total asupra situației.

Yoda aprobă din cap.

— Întradevăr, am, domnule Cancelar Suprem. Şi sprijinul dumneavoastră, Jedii îl apreciază. Cel mai puternic aliat al Jedilor în acest război, tu eşti.

Îi fu greu să nu râdă în hohote.

— Într-adevăr sunt, Maestre Yoda. Chiar sunt. Dar totuşi – trebuie să insist ca Maestrul Windu să rămână pe Kothlis pentru moment. Până când guvernul său va fi mai puțin speriat.

— Domnule Cancelar Suprem…

— Te rog, Maestre Yoda, spuse el, prefăcându-se că suferă. Nu mă face să adopt un ton pe care îl vom regreta amândoi. În acest caz, mă tem că politica trebuie să învingă strategia.

— Foarte bine, domnule Cancelar, spuse Yoda după un moment. Deocamdată.

— Excelent. Se uită la cronometrul care strălucea pe biroul său. Acum, ar trebui să vă las să vă întoarceți la luptă. Doar – înainte de a pleca – dacă aş putea să vă cer o îngăduință şi să-mi dați veşti despre tânărul Anakin? Mă gândisem să-l invit să vorbească despre viața de Jedi cu o delegație a *Conglomeratului Rantofaran*, dar nu-l găsesc.

Yoda rămase atât de complet nemişcat încât aproape că dispăru în Forță… şi apoi anxietatea lui clocotitoare sări din nou, ca o supernovă. Sări atât de sus şi de fierbinte încât amenința să scape de fapt de sub controlul său formidabil.

— Tânărul Skywalker? spuse Yoda, cu un fir de tensiune în voce. Pe Coruscant nu se află în prezent, domnule Cancelar Suprem.

Da, bătrân prost. Asta am constatat şi singur.

— Este în misiune, atunci?

Şi cât de mult îl supăra pe Yoda să recunoască asta.

— Da, domnule Cancelar Suprem. Cu Maestrul Kenobi a plecat. Când se va întoarce, să vă vadă îl voi trimite.

Sidious aşteptă o clipă, în caz că Yoda se hotăra să furnizeze măcar o fărâmă de informație despre ultima misiune a lui Anakin. Când deveni clar că Jediul nu avea nicio intenție de a-i încredința detalii – şi ştiind că dacă insista nu ar fi obținut nimic altceva decât să-i stârnească suspiciunile – acceptă înfrângerea temporară şi zâmbi.

— Ei bine, Maestre Yoda, orice ar face tânărul meu prieten, sunt sigur că se va încheia cu un succes şi mai strălucit, spuse el. Şi îți mulțumesc că mi-ai acordat timpul tău prețios în această seară. Ştiu cât de obosit trebuie să fii, lucrând cu atâta sârguință pentru victoria Republicii noastre. Dar, dacă nu este ceva urgent pe care ar

trebui să îl ştiu, mă tem că trebuie să vă rog să mă scuzați. Trebuie să închei nişte negocieri destul de complicate cu Shahmistra de pe J'doytzin III. Una dintre acele conversații incomode care, din păcate, nu pot fi încredințate Biroului Diplomatic.

— Bineînțeles, domnule Cancelar Suprem, spuse Yoda şi alunecă de pe scaun pe podea. La curent cu chestiunile referitoare la Kothlis, vă voi ține. Şi dacă alte şoapte de nemulțumire din partea guvernului său, veți auzi...

— Atunci îți voi spune imediat, spuse Sidious. Ai cuvântul meu.

Yoda aprobă din cap, cel mai aproape de o reverență respectuoasă, îşi chemă bastonul de gimer în mână şi ieşi din birou în modul său bătrânesc şi ostenit.

Darth Sidious privi uşile închizându-se şuierând în spatele duşmanului său, apoi îşi permise un singur răcnet de furie tăcută. Ce păcat că Palpatine avea întradevăr o întâlnire cu plictisitoarea Shahmistra. Dar când acea afacere se va fi încheiat şi noaptea îi va aparține doar lui, atunci va investiga acea chestiune a lui Anakin. *Pentru că sunt neliniştit. Simt că ceva nu e în regulă.*

* * *

Vag dezamăgit, Yoda se întoarse la Templu într-un speeder al Senatului, atât de adânc pierdut în gânduri încât, pentru prima dată, frumusețea nopții de pe Coruscant nu îl atinse. Nu era nimic anume pe care să-l poată indica, dar în ultima vreme se simțea neliniştit în prezența lui Palpatine. Nu-şi putea explica asta. Ştia doar că ceva se simțea... ciudat. Dar atât de multe lucruri erau ciudate în acele zile încât îşi păstrase pentru el însuşi sentimentul de nelinişte, fără să i-l încredințeze nici măcar lui Mace Windu. Era din cauza amestecului continuu al lui Palpatine cu Anakin Skywalker? Niciodată în istoria administrației, un Cancelar nu fusese atât de implicat personal cu Jedii. Sau era vorba de marşul lent şi constant al lui Palpatine spre controlul absolut în Senat? Nu conta faptul că nu ceruse niciodată aceste extinderi ale jurisdicției sale, aceste amendamente la Constituția Republicii care îi permiteau o influență atât de mare asupra atâtor vieți. Nu conta nici faptul că, cu cât Palpatine primea mai multă putere, cu atât mai reticent părea să o folosească, intervenind pentru a rezolva o dispută sau pentru a crea o legislație doar atunci când Senatul îl implora să acționeze. Şi, bineînțeles, nu era niciodată decât plin de laude şi de sprijin neclintit pentru Jedi. *Chiar şi aşa, de acest politician, tulburat sunt. Mai multă încredere în el aş avea, dacă ambiția lui să o văd clar aş putea.*

Şi acest gând îl făcu să scuture din cap. Cu siguranță că un politician motivat doar de slujirea Republicii, fără să se gândească la succesul propriu sau la puterea personală, era exact genul de lider de care aceste vremuri întunecate aveau nevoie. Nu era acesta brandul de politică al lui Bail Organa, şi nu avea el încredere şi-l admira pe Senatorul de Alderaan? Da. Da. Ceea ce trebuia să însemne că îngrijorarea lui față de Palpatine era deplasată. La urma urmei, Senatoarea Amidala avea încredere totală în el. Şi aşa cum avea încredere în Bail Organa, la fel avea încredere în fosta Regină a Naboo. *Dar mai mult încredere am în ei, decât în propriile mele sentimente?*

Aceasta era într-adevăr întrebarea. Şi dacă învățase un lucru pe parcursul vieții sale lungi şi pline de evenimente, acela era că orice ființă care nu-şi permitea să se îndoiască de sine, cu siguranță, la un moment dat, ar fi făcut o gravă eroare de judecată. Nouă sute de ani îi acordaseră multe avantaje, dar infailibilitatea nu era unul dintre ele.

Obosit sunt. Pentru Obi-Wan şi Anakin, îngrijorat mă simt. Asta, percepţii distorsionate, poate cauza. Să-mi limpezesc mintea şi să caut răspunsuri în Forţă, va trebui. Şi o va face, imediat ce se va ocupa de ultimele două preocupări urgente. Primul lucru pe care îl făcu la întoarcerea sa în Templu, fu să se îndrepte spre centrul de comunicaţii, unde îl aştepta Maestrul Ban-yaro.

— Îmi pare rău, Maestre Yoda, dar încă nu se ştie nimic, spuse Ban-yaro, ca şi cum tăcerea ar fi fost din vina lui. Faţa lui întunecată era moleşită de oboseală, iar ochii violeţi îi erau umbriţi. Monitorizez toate frecvenţele posibile, am redirecţionat cât de multă energie am putut către staţia de urmărire şi am însărcinat unitatea centrală cu o căutare a amprentelor vocale cu triplă redundanţă şi cu o variaţie de plus sau minus cincizeci. Dacă Obi-Wan şi Anakin încearcă să ne contacteze, îi voi auzi. Dacă semnalul lor a fost deviat sau degradat, îl voi găsi. Dar dacă vrei părerea mea absolut sinceră…

— Întotdeauna, Ban-yaro, spuse el, încruntându-se.

— Cred că s-au ascuns. Şi cred că trebuie să avem încredere că vor găsi o cale de a comunica cu noi cât mai curând posibil. Dacă nu… Ban-yaro clătină din cap. Dar nu crezi că sunt morţi, nu-i aşa?

Era o afirmaţie, nu chiar o întrebare. Aşa cum îi stătea bine unui expert în comunicaţii, Ban-yaro era un Jedi foarte atent şi foarte sensibil.

— Nu. Doar în necazuri, răspunse Yoda.

Buzele lui Ban-yaro se crispară.

— Şi asta e destul de rău. Nu-ţi fie teamă, Maestre Yoda. Asta va rămâne între noi. Folosesc o consolă privată dedicată pentru căutarea mea.

— Încredere deplină în discreţia ta am, Ban-yaro. Şi de acord cu planul tău de acţiune, eu sunt. Alertează-mă când contact cu Jedii noştri dispăruţi vei obţine, chiar dacă cu Cancelarul Suprem sunt.

Cu mâinile încrucişate în faţa lui, Ban-yaro aprobă din cap.

— Da, Maestre.

De la centrul de comunicaţii, Yoda coborî la cele mai joase niveluri ale Templului, unde biochimistul Alderaanian se străduia să găsească o apărare împotriva armei biologice a lui Dooku. *Un om bun, Tryn Netzl este*. Bineînţeles că era de aşteptat – era prietenul lui Organa, la urma urmei.

Atât de absorbit era savantul în munca sa, încât la început nu observă că nu mai era singur. Iar când în sfârşit îşi dădu seama, aproape că se împiedică de surpriză.

— Maestre Yoda! De cât timp… când ai…

Netzl aruncă datapadul şi stylusul pe masă şi îşi trecu antebraţul peste faţă. În această seară, cămaşa lui era în dungi albe şi negre, pantalonii erau de un mov electric, şosetele de un roz vibrant, iar saboţii de un galben solar. Părul său lung şi palid scăpase în mare parte din împletitură, iar ochii – de un smarald înfiorător acum – străluceau pe o faţă de şoim care se subţiase într-un timp alarmant de scurt.

— Doctor Netzl. Să văd cum progresaţi, am venit.

Râzând pe jumătate, Netzl îşi duse mâinile la faţă.

— Oh… ştiţi. Vocea lui tremurândă era înăbuşită. Încet.

În afară de Netzl, Bant'ena Fhernan îi recomandase alţi trei oameni de ştiinţă care posedau abilităţile necesare pentru această sarcină descurajantă. Dacă ceea ce simţea de la prietenul lui Organa nu era o exagerare, poate că era timpul să ia în considerare o abordare alternativă.

— Doctore Netzl, spuse el cu severitate şi bătu cu bastonul său de gimer în podeaua laboratorului. O întrebare îți voi pune şi la ea cu sinceritate trebuie să răspunzi.

Netzl îşi coborî mâinile, clipind.

— Poftim? Care?

— De asistenți aveți nevoie, pentru ca munca aici să finalizați?

— Asistenți? Netzl clătină din cap. Nu. Nu-mi place să lucrez cu asistenți de laborator. Îmi petrec jumătate din timp explicând ce fac şi... Oh. Aşteptați. Nu asta ai vrut să spui, nu-i aşa?

— Nu. Nu asta.

Netzl îşi puse degetele pe ochi şi apăsă tare.

— Îmi pare rău, Maestre Yoda. Sunt puțin obosit. Îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă corp, apoi le băgă în buzunarele mototolite ale halatului de laborator. Nu, mulțumesc. Apreciez oferta, dar nu am nevoie de niciun ajutor din afară.

— Sigur sunteți, domnule Doctor, că din mândrie deplasată nu vorbiți?

Bărbia ascuțită a lui Tryn Netzl se ridică.

— Destul de sigur. Pentru că tot ce mă interesează este să salvez vieți. Şi oricât de competenți din punct de vedere tehnic ar fi ceilalți oameni de ştiință pe care i-a numit Fhernan, ei au priorități diferite. Dar tu ştii deja asta, Maestre Yoda.

Ştia. Forța îi spusese foarte clar că acest om ciudat era cel de care aveau nevoie pentru a-l învinge pe Dooku şi pe Durd, aghiotantul său. Dar chiar şi aşa...

— Aproape de un antidot, în acest moment eşti, Doctore Netzl?

Cu fața palidă şi înroşită, Netzl se întoarse.

— Nu ştiu cum să răspund la asta. Întotdeauna ai impresia că eşti la un milion de parseci de succes, până în clipa în care totul se aşează la locul lui.

Yoda bătu din nou cu bățul de gimer pe podea.

— Să-mi răspunzi precis, ar trebui. De succesul tău nenumărate vieți nevinovate depind.

— Zeiță din adâncuri, Maestre Yoda, spuse Netzl zdruncinat. Crezi că nu ştiu asta? Dar nu pot să-ți spun decât ceea ce i-am spus şi lui Bail: Voi face tot ce pot, dar nu pot promite nimic. Răsuflând greu, îşi sprijini un pumn pe masa de laborator şi o lăsă să preia toată greutatea corpului său, care se lăsase în jos. Formula acestei toxine este o fiară înşelătoare. Are o matrice moleculară ramificată, cu patru elice cvadruple, special concepută pentru a rezista la orice fel de agent perturbator. Da, există componente individuale pe care le pot neutraliza. Pe care le-am neutralizat deja. Doar că... Celălalt pumn al lui Netzl bătu în masă. Îmi scapă ceva. Dacă aş putea să-mi dau seama ce este, să văd ceea ce nu văd, atunci...

— Şi convins eşti, că niciun alt ochi în afară de al tău, să privească nu ar trebui?

Netzl se cocoță pe masa de laborator.

— Ştiu că pare că sunt încăpățânat şi teritorial... Îşi întoarse capul, suficient de mult încât să dezvăluie un ochi verde larg şi chinuit. Dar da. Sunt convins. Tot ce am nevoie este puțin mai mult timp.

Suspinând din nou, simțind acut greutatea anilor săi, Yoda îşi sprijini bărbia pe piept.

— Timp să-ți ofer, eu nu pot, Doctore. În mâinile duşmanului, acest dar se află.

— Ştiu, spuse Netzl. Dar nu vă faceți griji. O să obțin antidotul. Orice problemă

are o soluție. Tot ce trebuie să faci este să o priveşti exact aşa cum trebuie.

Iar acea declarație era un fel de promisiune, născută din teamă şi dintr-o disperare tăcută. Acesta era un om bun. Un om în care să ai încredere şi pe care să-l laşi singur la munca lui dificilă. Numai că…

— Nici nouă, nici altcuiva, de folos nu vei fi, Doctore Netzl, dacă prăbuşit din cauza lipsei de odihnă şi de hrană, vei fi, spuse Yoda cu severitate. Încredere în tine pot să am, că de tine însuți grijă vei avea? Sau ca pe un copil trebuie să te tratez şi o asistentă să trimit?

Netzl se îndepărtă de masa de laborator şi se uită fix la el, nedumerit.

— Vorbeşti ca bunica mea.

Pentru a treia oară, Yoda lovi podeaua cu bățul de gimer.

— Atunci o femeie înțeleaptă, ea este. Şi de amândoi, tu vei asculta.

— Maestre, spuse Netzl şi îşi împreună mâinile pentru a se înclina, sunt bine. Dar îți mulțumesc. Apreciez cu adevărat grija ta.

El aprobă din cap.

— Inima ta bună şi munca asiduă, eu apreciez. Pe vindecătoarea noastră senioare, la tine o voi trimite. Să-ți uşureze trupul şi mintea, Vokara Che va face.

Şi fără să-i dea cercetătorului şansa de a mai argumenta, se întoarse şi părăsi laboratorul.

* * *

Pentru că era Yoda, scaunul său plutitor fu oprit de nenumărate ori în timp ce se îndrepta spre nivelurile superioare ale Templului. Padawanii, tinerii şi Cavalerii Jedi ştiau cu toții că îl puteau aborda pentru un sfat şi că el îi asculta.

Deşi zeci de Jedi pieriseră pe Geonosis, iar alte zeci serveau acum în teatrul de război, viețile celor care locuiau în Templu, sau care îl vizitau, continuau. Existau copii tineri pe care să-i prețuiască şi să-i învețe, studenți mai mari pe care să-i provoace şi să-i evalueze. Erau bolnavi şi răniți de îngrijit şi vindecători de instruit. Şi, bineînțeles, mai erau încă nenumărate dispute civile de rezolvat, precum şi cercetări de efectuat şi cunoştințe de acumulat şi protejat. Uneori – mai ales când era singurul membru al Consiliului care locuia în Templu – greutatea chemării sale amenința să-l aplatizeze. De aceea dorea ca Mace Windu să fie eliberat din misiunea sa actuală. Resimțea acut absența prietenului său.

Cu o duzină de întrebări la care răspunsese şi încă o duzină de mici probleme rezolvate, ajunse în sfârşit în camera sa privată austeră. Fiind singur, din fericire, îşi activă holocomunicatorul personal şi iniție un semnal de comunicare.

— Nu pot spune că sunt surprins, spuse Mace, la auzul dorinței lui Palpatine de a rămâne pe termen nelimitat pe Kothlis. Guvernul interimar este foarte nervos. Acest atac vine după atentatul de pe Bothawui – consiliul de conducere este convins că Grievous se va întoarce să termine ce a început.

— Hmmm. Aşezat pe suportul său de meditație, Yoda îşi frecă bărbia. Ca pe o probabilitate, tu asta simți, nu-i aşa?

Mace nu răspunse pentru o bună bucată de timp.

— Mă deranjează să recunosc acest lucru, dar am probleme în a simți ceva în acest moment, spuse el în cele din urmă, cu fața sumbră. În parte, asta se datorează neliniştii generale şi tulburărilor din rândul populației locale…

— Şi în parte pentru că viitorul, partea întunecată îl ține ascuns, încheie Yoda

pentru el, oftând. Preocupările tale le împărtăşesc. Dificultăți similare şi eu întâmpin.

— Şi totuşi, tot nu crezi că e timpul să avertizezi Senatul?

— Nu. Nu, spuse el, atât de aproape de alarmă pe cât îşi permisese vreodată să ajungă. Mai important decât oricând, ca Senatul să nu ştie, este. Numai după ce identitatea Lordului Sith vom demasca, amploarea interferenței părții întunecate putem dezvălui.

Încet, Mace aprobă din cap.

— Mă voi lăsa ghidat de tine în această privință. Dar în ceea ce priveşte situația mea – i-ai spus clar lui Palpatine că prezența mea continuă pe Kothlis nu ajută la efortul de război?

— Să-i spun, am făcut-o. De acord să refuze cererea guvernului de pe Kothlis de a te păstra acolo, el nu a fost. Să te întorci, voi insista, dar nu încă.

Pentru că ultimul lucru de care avea nevoie acum era un conflict cu Palpatine. Odată ce criza de pe Lanteeb va fi rezolvată – atunci va lupta cu Cancelarul Suprem pentru întoarcerea lui Mace. Va lupta... şi va câştiga.

— Şi în rest totul este în regulă? Pari puțin distrat.

Mai mult decât orice, voia să-i mărturisească prietenului său temerile pentru Obi-Wan şi Anakin. Dar un instinct adânc îl avertiză să păstreze vestea pentru el deocamdată. Nu pentru că nu putea avea încredere în Mace, ci pentru că era atât de conştient de amenințarea crescândă a părții întunecate. Era pur şi simplu mai bine să țină secrete unele lucruri.

— Nu, spuse el. Totul e bine, Maestre Windu.

Privirea lui Mace era sceptică, dar nu insistă. Apoi, ceva din raza holocamerei îi atrase atenția. Se uită în altă parte, aprobă din cap şi se uită din nou la el.

— Yoda, este nevoie de mine în altă parte. Dar ştii unde să mă găseşti dacă pot fi de ajutor.

— Într-adevăr, ştiu, spuse Yoda şi deconectă comunicația.

Apoi, înainte să se gândească să ia o cină uşoară, uşa apartamentului său sună. Era Taria Damsin. Spiritul lui se scufundă, văzând-o.

— Maestră Damsin...

— Îmi pare rău, Maestre Yoda, spuse ea, fără să-i pară deloc rău: sfidătoare, aşa cum numai muribunzii puteau fi. Dar trebuie să vorbesc cu tine. Câteva minute. Te rog.

Putea să o refuze. Poate că ar fi trebuit. Dar nu voia să o dezamăgească.

— Foarte bine, spuse el. Câteva minute, la dispoziție am.

Ea se aşeză confortabil cu picioarele încrucişate pe al doilea suport de meditație din camera lui; boala încă nu-i transformase oasele în cretă. Părul ei frumos, îmblânzit într-o împletitură ordonată, îi stătea pe umăr. Lepădându-şi bastonul de gimer, el se aşeză vizavi de ea, la fel de confortabil, şi îşi ridică uşor mâna pentru ca ea să ştie că poate vorbi.

— Obi-Wan are probleme, spuse ea direct. Ceva a mers foarte prost. Şi dacă eu pot simți asta, atunci ştiu că şi tu poți. Trimite-mă pe Lanteeb, Maestre. Ştiu că pot ajuta.

El clătină din cap.

— Imposibil, Taria. Separatiştii de pe Lanteeb, mai mult ca sigur că în alertă maximă au fost puşi. Ca securitatea lor să poată fi încălcată, este puțin probabil.

— Maestre Yoda... Înclinându-se în față, cu ochii ei de topaz înfierbântați de intenție, îşi apăsă pumnii pe genunchi. Amândoi ştim că sunt una dintre cele mai

bune *umbre* din Templu. Îl pot găsi. Îi pot găsi pe amândoi. Şi indiferent în ce necazuri se află, pot să îi ajut să iasă din ele. Te rog. Nu-l putem lăsa acolo.

— Taria... Profund tulburat, Yoda o privi cu privirea întredeschisă. Una dintre cele mai bune *umbre* ale Templului, tu ai fost. Adevărat, asta nu mai este.

Nimic nu se arătă în exterior, dar el simți prin Forță tresărirea ei rănită.

— Ai dreptate, spuse ea, cu vocea încordată. Dar sunt suficient de bună. Sunt unele lucruri pe care nu le uiți, Maestre Yoda. *Jocul umbrelor* este unul dintre ele. Te rog, lasă-mă să o fac. Sau ai de gând să te prefaci că ne putem permite să-l pierdem?

— Valoare fiecare Jedi are, Taria. A pune unul mai presus de ceilalți, calea Jedi nu este.

O străfulgerare de batjocură apăru în ochii ei strălucitori.

— Nu mă refer la laude şi vorbe goale. Vorbesc despre... ei bine, ştii despre ce vorbesc. Obi-Wan nu este un Jedi obişnuit. Sprâncenele ei se ridicară. Sau ai crezut că mă refeream la Anakin Skywalker?

Foarte interesant.

— Să explici ce vrei să spui, cred că trebuie, Maestră Damsin.

Avea talentul de a sta perfect nemişcată şi de a lăsa Forța să curgă prin ea ca sângele. Şi-o amintea când era copil mic, aproape prea mare pentru a începe antrenamentul Jedi. Dar Forța strălucea atât de puternic în ea, încât fusese acceptată. Şi serviciul ei pentru Ordin fusese la fel de strălucitor până când a fost lovită de necaz. Acum, lumina ei era tot mai slabă. O durere neaşteptată îl lovi. Le supraviețuise atâtor Jedi. Ar fi trebuit să fie obişnuit cu asta. Şi totuşi...

— Sincer, nu-mi amintesc când mi-am dat seama sau când am înțeles prima dată, zise ea, cu vocea moale, şi cu fața încordată. Poate că am ştiut dintotdeauna. Poate că m-am născut ştiind asta. Dar chiar şi atunci când părea că şi-a pierdut complet calea – acele greşeli îngrozitoare în legătură cu Melida/Daan – am ştiut că Obi-Wan se va întoarce la noi, Maestre Yoda. Ştiam că soarta lui era alături de Jedi. Şi ştiu că, într-un fel, toate destinele noastre sunt în mâinile lui.

Cât de uşor ar fi fost să dea la o parte cuvintele ei ca fiind fanteziile unei femei bolnave şi disperate. Dar mai presus de orice, el considera adevărul ca fiind sacru, aşa că nu avu de ales decât să aprobe din cap.

— Destinat, Obi-Wan este, Taria, spuse el în linişte. Destinat, şi Anakin este. Viețile lor, destinate să fie legate sunt. Aduşi împreună de Forță au fost. Protejați de Forță, ei sunt. În siguranță când va fi momentul potrivit, îi va aduce.

Şi acum Taria se cutremură.

— Este adevărat? şopti ea. Ai văzut asta, Maestre Yoda?

Nu discuta despre viziunile sale în Forță cu niciun Jedi din afara Consiliului. Şi în mod clar nu avea de gând să menționeze lupta sa continuă cu partea întunecată.

— Permisiunea de a părăsi Templul, ai căutat, Maestră Damsin. Permisiunea mea de a părăsi Templul, nu ai primit. Să accepți decizia mea, tu trebuie.

O răsuflare i se opri în gât şi ea clipi puternic. Apoi îşi înclină capul.

— Îți mulțumesc că m-ai primit, Maestre Yoda.

El aprobă din cap fără să comenteze, iar asta însemna că ea putea să plece.

Dar la uşa lui ezită, apoi se întoarse.

— Ai putea la fel de bine să ştii că şi Ahsoka a simțit probleme. Are un potențial enorm, Maestre. Dacă prețiosul ei *Skyguy* nu se va întoarce curând, Padawan sau nu, va face urât.

Ah, da. Ahsoka. Un alt suflet menit să *calmeze* voința lui Anakin. Dar Padawana Tano, ca şi Taria Damsin, va trebui să se mulțumească cu încrederea. Cât despre el însuşi... singur din nou, închise ochii şi îşi deschise mintea obosită către Forță. *Arată-mi-l pe Anakin. Arată-mi-l pe Obi-Wan. La adăpost de orice pericol, îi voi vedea.* Dar ceea ce văzu, în cele din urmă, nu îl umplu decât de consternare.

* * *

Palpatine avu nevoie de o jumătate de oră pentru a o vrăji pe Shahmistra de pe J'doytzin III, iar la sfârşit, credea că i se va rupe fața de atâta zâmbet. Ca o mică răsplată personală, îşi promise că *Măreția Sa* va fi printre primii care vor experimenta răzbunarea din partea forțelor unei galaxii unite sub Sith.

Întâlnirea fiind încheiată, putând în sfârşit să-l lase deoparte pe Cancelarul Suprem, Sidious stătea pe balconul apartamentului său somptuos, liniştindu-şi temperamentul cu noaptea de pe Coruscant. Zi după zi, simțea cum întunericul se aduna, simțea cum partea luminoasă se retrăgea jalnic, smiorcăindu-se. Nu era de mirare că Yoda nu mai putea să citească viitorul: el hrănise partea întunecată aici până când răsturnarea părții luminoase fusese aproape completă.

Acum, liber să mediteze la întrebarea supărătoare despre Anakin, îşi deschise mintea către vârtejul părții întunecate. *Unde eşti, tânărul meu prieten? Ucenicul meu în aşteptare? Unde te-a trimis Yoda... şi de ce se teme trolul cel mic?*

Căută şi căută, dar Anakin era evaziv. Doar o umbră la marginea îndepărtată a privirii. Oricât de mult încercă, nu putu să-l aducă pe băiat mai aproape. Apoi îl căută pe Kenobi, dar ucenicul incomod al lui Qui-Gon era la fel de greu de găsit. Ceea ce simțea, rece, clar şi fără echivoc, erau problemele din jurul lui Dooku.

Contele ştia că nu era bine să-şi lase Stăpânul să aştepte. Răspunse la comunicație după trei bipuri, holoimaginea sa fiind statică din cauza distanței şi a capriciilor spațiului.

— Stăpâne Sidious, spuse Dooku, mult mai respectuos decât de obicei. Cu ce vă pot servi?

— Mărturisindu-ți eşecul, Tyranus, răbufni el. Şi explicând cum intenționezi să-ți îndrepți greşeala.

Dooku tresări.

— Lord Sidious, nu există niciun eşec. Cel puțin – este adevărat că guvernul de pe Umgul a slăbit în hotărârea sa de a ni se alătura, dar...

— Ce? Fusese o zi lungă şi iritantă, aşa că se predă luxului furiei. A slăbit? Tyranus, m-ai asigurat că mâncau din mâna ta!

Dooku căzu într-un genunchi, cu capul argintiu aplecat în jos.

— Stăpâne, nu ştiu – încă – ce s-a întâmplat. Dar am o întâlnire mâine cu Protectorul Chanso-ba. Atunci voi putea să-l citesc şi să aflu cine a îndrăznit să intervină în planurile noastre.

— Ai grijă să o faci, spuse Sidious. Revolta lui Umgul este necesară pentru ca alte sisteme să fie încurajate să i se alăture şi să slăbească şi mai mult Senatul. Cu o respirație adâncă şi tremurândă, îşi dezlănțui temperamentul. Şi cum rămâne cu Proiectul? Cercetătorul lui Durd este pe drumul cel bun?

— Este, Stăpâne, spuse Dooku. Arma va fi în curând gata de desfăşurare.

O gâdilătură în fundul minții sale îl făcu să se oprească.

— Eşti sigur de asta?

— Da, Stăpâne. Durd promite că aşa va fi şi nu ar îndrăzni să mă mintă. Ştie care ar fi pedeapsa dacă o face.

Nu era nicio îndoială că Dooku credea asta – aşa că, pentru moment, va trebui să se mulțumească cu această convingere. *Dar număr zilele până când bătrânul nebun nu va mai fi decât o amintire... şi voi avea un ucenic mai vrednic să-mi stea alături*.

Îi dădu lui Dooku o mişcare bruscă din cap.

— Foarte bine. Mă vei informa în momentul în care arma va fi gata. Şi te vei asigura că Guvernul de pe Umgul votează pentru a se alătura Separatiştilor. M-am făcut înțeles, Lord Tyranus?

Durd nu era singurul care înțelegea prețul eşecului. Acum, fruntea lui Dooku se sprijinea pe genunchiul său îndoit.

— Stăpâne Sidious, te aud şi mă voi supune.

— Bine, spuse el, apoi întrerupse legătura.

Şi după aceea rămase mult timp în noaptea dulce, *bând* întuneric.

Capitolul 7

Îi trebuiră lui Obi-Wan şi Anakin aproape două ore să exploreze întregul Torbel, mai ales pentru că trezeau mult interes şi surpriză. Deşi vremurile aspre loviseră spiritul locuitorilor, aceştia încă îi cercetau pe străinii care rătăceau pe străzile lor, pe păşunile pentru animale, la fântâna arteziană centrală, la magazinul comun de alimente şi la cotețul cu păsări de curte – în mare parte gol –, la sala de clasă, la atelierul de maşini, la entrala electrică învechită, la generatoarele de scut de furtună, la clădirile încuiate al căror scop nu era imediat vizibil şi la cimitirul de vechituri unde vehiculele de teren şi flotoarele antigravitaționale moarte erau lăsate să se odihnească şi să ruginească. Interesant era că nu exista niciun cimitir uman. S-ar putea ca aceşti oameni să-şi incinereze morții.

Au spus doar la patru săteni povestea tristă a fermei distruse de secetă a lui Yavid şi Markl, a fugii lor spre Nucleul infestat de bestii şi a modului în care sperau într-o viață mai bună acum că s-au întors pe Lanteeb. După aceea, povestea se răspândi de la sine şi în curând se treziră confirmându-şi istoria în loc să o explice.

— La fel ca în cartierul de sclavi din Mos Espa, spuse Anakin în sinea lui. Toată lumea se cunoaşte cu toată lumea şi nimic nu rămâne secret.

Obi-Wan îl împinse cu un cot. *Nu acum.*

Acumulaseră o gaşcă de copii, care se părea că nu aveau nimic mai bun de făcut decât să se țină după noii veniți, chicotind şi şuşotind şi lovind o minge de *synthafibe* prea puțin umflată. Conducătoarea lor era o fată, poate de unsprezece sau doisprezece ani, slabă într-o rochie peticită, desculță, cu ochi căprui care erau mai bătrâni decât ai Teebei Jaklin. Purta o brățară roşie împletită la încheietura osoasă a mâinii stângi, iar părul ei întunecat şi ars de soare fusese tuns până la lungimea bărbiei. Nu se juca cu mingea ca ceilalți copii, ci doar privea de pe margine şi mormăia când lucrurile o luau prea aiurea. Iar când nu-şi supraveghea micul ei trib, îi privea pe noii veniți în Torbel de sub genele coborâte, cu buzele strânse într-un mod care îi făcea pe amândoi să se gândească la Yoda.

După ce făcură ocolul satului, fără să găsească nimic care să le trezească sentimentul de alarmă care dormea neliniştit, Obi-Wan şi Anakin se întoarseră în piața cu pământ bătătorit şi la casa de închiriat. Uşile acesteia erau deschise acum şi o femeie care trebuia să fie Teeba Brandeh stătea pe treapta lată, cu mâinile pe şoldurile înguste, privind copiii care se împrăştiau prin piață pentru a juca un joc de *kickball*.

Zâmbind, fără să se obosească să întrebe dacă ar putea, sau dacă era înțelept, sau dacă aveau timp liber, Anakin alergă să li se alăture. După o clipă de ezitare uimită, copiii îl întâmpinară cu țipete de încântare, îl îmbrânciră în mijlocul lor şi îl făcură unul de-al lor. Obi-Wan clătină din cap.

— E drăguț, spuse fata cu brățara şi părul lățos, îndreptându-se spre el pentru a-i sta alături. Nu te supăra pe el, Teeb Yavid.

El se uită în jos la ea.

— Ştii cum mă cheamă?

— Am urechi.

— Da, văd asta. Două chiar. Şi ce te face să crezi că sunt supărat?

Asta îi aduse o privire batjocoritoare.

— Nu sunt nici oarbă. Poţi să zâmbeşti cât vrei, Teeb. Dedesubt eşti supărat.

Măi, măi, măi. Încet-încet, Obi-Wan îşi întinse simţurile şi simţi imediat potenţialul din copilă. Ce păcat că era pe jumătate adultă şi nu va putea fi niciodată un Jedi.

— Eu sunt Greti, spuse ea. Nu am fraţi sau tată. Mama mea e Bohle. S-a rănit la mână.

Bohle. Unul dintre minerii pe care el şi Anakin îi înlocuiau.

— Îmi pare rău să aud asta, Greti. Cum s-a rănit?

— În rafinărie, zise fata, cu sprâncenele încordate. Dacă lucrezi acolo, trebuie să ai grijă de mâinile tale, Teeb. Iar dacă lucrezi în mină trebuie să ai grijă de tot. Chiar şi degetele de la picioare, cu sau fără cizme. Teeb Jyml şi-a pierdut degetele de la picioare, odată, şi purta cizme. Dar acum e mort. Anii l-au prins din urmă.

Franchețea ei îl mişcă.

— Mâna mamei tale va fi bine?

Greti ridică din umeri.

— Nu cred, Teeb. Cred că e pe cale să se otrăvească.

— Dar… Adunându-şi gândurile, disciplinându-se, îl privi pe Anakin cum îl lua pe un băiețel emoționat, prea mic pentru a lovi mingea cu piciorul, şi îl trimitea pe deasupra capului ca o navă de luptă care urmărea un droid vultur. Băiatului aproape că i se făcu rău de atâta râs. Greti, vrei să spui…

— S-ar putea să ne ducă convoiul la Lanteebba, când va veni. Există un centru medical acolo, am auzit, spuse fata. Numai că dacă va trebui să plătim, ar putea fi o problemă.

Obi-Wan se încruntă. El şi Anakin aveau bani păstrați în buzunarele protejate ale cămăşilor, în siguranță. Nu le-ar fi lipsit. *Sau aş putea încerca să o vindec eu însumi pe Bohle*. Numai că asta le-ar pune în pericol acoperirea, nu-i aşa? Desigur, exista o şansă ca el să-şi poată ascunde urmele. Să nu o vindece complet pe mama fetei, ci doar să-i împingă corpul în direcția bună…

Dar nu. Era pur şi simplu prea periculos. Şi cum ar mai putea, cu conştiința împăcată, să-l tragă la răspundere pe Anakin pentru impetuozitățile sale, iar în clipa următoare să-şi permită una dintre ele? Chiar şi pentru o cauză bună?

— Îmi pare foarte rău, Greti, spuse el, simțind o răsucire sub coaste. Sper ca mama ta să se facă bine.

Greti se uită la el, curioasă, şi îşi atinse mâna bronzată de soare de mâneca lui murdară.

— Chiar îți pare rău, nu-i aşa? Şi tu eşti un om de treabă.

Pe treptele casei de închiriat, Teeba Brandeh bătu din palme.

— Copii, trebuie să vă potoliți! urlă ea, cu vocea ei profundă, răsunătoare ca a unui piețar. Sunteți căutați pentru a face treburi şi pentru a merge la şcoală!

Greti suspină.

— Sper că îți place mineritul, Teeb Yavid. Sper să te gândeşti să rămâi.

Trebui să-şi forțeze un zâmbet.

— Nimic nu e scris în piatră, Greti. Vom vedea.

Fără să se uite înapoi la el, fata sări pe țărâna goală pentru a-şi aduna tribul şi a-l duce acolo unde trebuia să fie. Copiii se îndepărtară, reticenți, făcându-i cu mâna de rămas bun noului lor prieten Teeb, cu fețele mici luminate de acele câteva clipe de

plăcere.

— Ce? spuse Anakin, întorcându-se. Ce-i cu privirea aia?

Îi aruncă o privire încruntată.

— Ştii foarte bine.

— Linişteşte-te, Obi-Wan, spuse Anakin. Crede-mă, cea mai rapidă cale spre inimile acestor oameni este prin copiii lor. Pune-i pe copii de partea noastră şi adulții ne vor primi cu bucurie.

— Aşadar, a fost doar un exercițiu cinic de manipulare a populației locale?

— Oh, nu, spuse Anakin, zâmbind. A fost şi distractiv.

Fie ca Forța să-mi dea putere.

— Şi treaba cu băiatul? Pentru că atunci când am spus să nu ridici greutăți...

Amuzamentul lui Anakin dispăru.

— Nu era greu. Copiii ăştia sunt piele şi os. Mă uit la ei şi... Îşi încleştă maxilarul. Oricum. Am scormonit prin preajmă şi nu am găsit nimic care să ne îngrijoreze şi am spart gheața. Aşa că, probabil, ar trebui să ne ducem la Rikkard.

Îndreptându-se spre mină, unde puteau vedea o agitație de activitate, simțind cum căldura soarelui creşte pe măsură ce urca mai sus pe cerul albastru lăptos, trecură pe lângă o piesă de echipament electronic pitită şi dărăpănată, cablată la un stâlp de metal înclinat în vârf.

— Este un monitor teta, spuse Obi-Wan, oprindu-se să se uite. În stare de funcționare, în ciuda aparențelor.

— Acul e în verde, spuse Anakin. Bun. Un lucru mai puțin de care să ne facem griji. Mai bătu o dată pe manometru, doar ca să fie sigur. Ai trecut vreodată printr-o furtună theta?

Obi-Wan clătină din cap.

— Nu.

— Nici eu, spuse Anakin. Şi asta îmi convine foarte bine.

— Qui-Gon a supraviețuit uneia, în primul său an ca şi Cavaler Jedi, spuse el în timp ce mergeau mai departe. A fost norocos. Alți trei care erau cu el nu au ajuns la adăpost la timp. Le-a luat zile întregi să moară, într-o agonie atroce.

Anakin se uită la el.

— Ştii, mai devreme sau mai târziu o să-mi spui o poveste fericită, chiar cred asta.

Înainte ca el să se poată apăra, o sirenă de avertizare răsună dinspre mină. O clipă mai târziu, simțiră pământul vibrând, tremurături slabe şoptindu-le din adâncurile planetei.

— Huh, spuse Anakin. Cât de adânc crezi că a fost asta?

— Adânc, spuse el, atins de o presimțire. Se simte ca şi cum ar fi golit planeta.

Sună o a doua sirenă şi, câteva clipe mai târziu, un convoi de flotoare antigravitaționale încărcate ieşi din mină, îndreptându-se spre rafinărie. Fără ferestre, puțurile sale înalte şi cilindrice de ventilație scoteau un fum gri-verzui murdar.

Anakin tuşi când o briză rătăcită aruncă în fața lor o scurgere cu miros acru.

— La naiba, e o chestie tare murdară, spuse el, răguşit. Sper că Jaklin are dreptate în legătură cu pastilele ei, altfel vom fi... Şi apoi încetini, neliniştea lui bruscă răsfrângându-se în Forță. Obi-Wan... Îşi scutură capul, tuşind din nou. E o grămadă de damotită.

Fiecare plutitor antigravitațional încărcat din greu era ghidat spre rafinărie de

un sătean înfăşurat din cap până-n picioare într-un echipament de protecție sufocant. Încruntându-se, Obi-Wan numără şase vehicule. Da, într-adevăr, era o mulțime de damotită. Şi era doar o fracțiune din cota necesară pentru următorul transport către Lanteebba.

— Uite, spuse Anakin. Ştiu că trebuie să stăm ascunşi până când ajunge aici convoiul, ceea ce înseamnă să ne amestecăm cu localnicii, dar... Obi-Wan, nu-l putem ajuta pe Durd să-şi facă arma biologică. Pur şi simplu nu putem.

Necazul lui Anakin era o undă subțire şi acră în Forță.

— Ce vrei să sugerezi? spuse Obi-Wan cu blândețe. Să sabotăm mina?

— Şi rafinăria, spuse Anakin. În felul acesta putem fi siguri că Durd nu va mai pune mâna pe damotită pentru arma lui.

— Anakin... Îşi trecu o mână pe față. Ştiam că vom avea această discuție mai devreme sau mai târziu. Nu ai ascultat-o pe Teeba Jaklin? Dacă satul ăsta nu reuşeşte să îndeplinească cota impusă de guvern, i se va tăia aprovizionarea cu hrană. Ai văzut cât de gol este depozitul comun. Iar cu recoltele necoapte, aceşti săteni trăiesc deja de pe o zi pe alta. Aş fi crezut că tu, dintre toți oamenii, ai fi apreciat gravitatea situației.

Buzele lui Anakin se subțiară.

— Bineînțeles că apreciez asta. Dar nu putem...

— Ba da, Anakin, putem, spuse el, privind un vehicul terestru care se apropia de ei dinspre mină. Şi trebuie să o facem. Ceea ce facem aici nu va schimba nimic. Durd este deja în posesia unei cantități suficiente de damotită pentru a-şi produce în masă toxina. Ştiu că ideea de a-i oferi mai mult este aiurea, dar va trebui să strângi din dinți şi să suporți. Nu uita că nu va fi pentru mult timp.

— Da, dar...

— Anakin, nu, spuse el. Dacă vom face ceva care să-i trezească suspiciunile lui Rikkard, misiunea noastră va eşua, ceea ce îl va ajuta pe Durd mult mai mult decât dacă am scoate câteva găleți de damotită din pământ. Şi ceea ce nu înțeleg este de ce trebuie să îți explic asta!

Anakin se întoarse, cu degetele protetice în mănuşi flexându-se şi desfacându-se ca şi cum ar fi vrut cu disperare să lovească ceva. Forța tremura odată cu furia şi frustrarea lui, emoții haotice pe care ar fi trebuit să învețe de mult timp să le controleze. *Pe care am crezut că le controla. Misiunea asta l-a perturbat destul de mult.*

— Ştiu, spuse Anakin, plin de resentimente. Ai dreptate. Eu doar... la naiba.

Maşina de teren care se apropia era atât de aproape acum, încât Obi-Wan putu vedea cine o conducea. *La naiba.*

— Înțeleg cum te simți, Anakin. Dar trebuie să fim isteți în privința asta.

Furia lui Anakin făcu loc unei afecțiuni pline de regret.

— Tu nu renunți niciodată, nu-i aşa?

— La tine? Îşi permise un zâmbet mic, de răspuns. Nu. Niciodată.

— Teeb Yavid! Teeb Markl!

Era Rikkard, strigând din vehicul. După privirea de pe fața lui, părea că nu era deloc fericit. Schimbară priviri resemnate şi se grăbiră să i se alăture.

— Teeb Rikkard, aveți un sat minunat! spuse Obi-Wan, cocoşându-se puțin şi lăsându-şi mâinile să zvâcnească într-o emoție inocentă. Este atât de prietenos, atât de bine organizat. Mici comori, copiii aceia.

Încruntându-se în spatele volanului maşinii sale care mergea la ralanti, Rikkard ignoră laudele elogioase.

— Eşti bătuți de soare, Teeb? Ştiți cât timp ați zăbovit aici sus, în timp ce jos în mină vă aşteaptă muncă şi iar muncă? Spui că vrei să trăieşti în Torbel, spui că vrei să-ți dovedeşti valoarea. Tot ce dovedeşti este că sunt smintit să te ascult!

— Vina este a mea, Teeb, spuse Anakin repede. M-am apucat să gânguresc cu tinerii voştri. Vărul meu tocmai m-a certat pentru asta. O să lucrăm fiecare oră care a mai rămas din zi. Să nu te gândeşti de două ori la noi, Teeb. Te rog.

Rikkard îşi rodea buza de jos, cu cicatricele livide în lumina soarelui. Apoi îşi smuci bărbia.

— Urcați în spate. O să aveți astăzi ocazia să dovediți că nu ar trebui să vă expediez din locul ăsta.

— Mulțumim, spuse Obi-Wan, dându-i lui Anakin un mic imbold. Eşti un om bun, Teeb.

Tăcând furios, Rikkard îi conduse până la mină, apoi prin intrarea sa elaborată şi protejată şi coborâră un rând de scări până la primul nivel subteran. Acolo scotoci într-un dulap uriaş, scoase două costume exterioare de protecție voluminoase şi aşteptă nerăbdător ca ei să se bage înăuntru. Costumele duhneau a munca altor bărbați şi femei, atât de tare încât le trezeau fiecare tăietură şi vânătaie calmată. Apoi le dădu cizme de *synthafibe*, mănuşi şi căşti robuste şi foarte folosite, iar ei şi le puseră şi pe acelea.

— Nu le dați jos, zise Rikkard cu severitate, conducându-i spre o cuşcă de metal pe un scripete care era suspendată deasupra intrării într-un puț îngust. Din el pluteau sunete slabe, dar clar definite, de mineri şi de utilaje, iar prin tălpile cizmelor puteau simți un vuiet constant şi îndepărtat. Mai ales nu acum, pentru că am desfăcut o nouă cameră şi acolo sunt bucăți de damotită cât să vă zdrobească craniile.

— Asta ți s-a întâmplat? spuse Anakin în timp ce urcau în cadrul metalic foarte firav al cuştii.

Degetele fără mănuşi ale lui Rikkard atinseră cicatricele.

— Da.

— Acum nu mai ai cască.

— Mă întorc la rafinărie după ce v-ați instalat, spuse Rikkard, închizând cu zgomot uşa cuştii. Nu voi sta mult timp aici jos.

— Credeam că sunteți în criză de personal.

— Cu lipsă de personal sau nu, cineva tot trebuie să preia conducerea, spuse Rikkard, privind fix. Teeb, vorbeşti foarte mult. Lumea învață cel mai bine ascultând.

— Îmi pare rău, mormăi Anakin. Mă întrebam şi eu.

Apăsând comutatorul scripetelui cuştii, Rikkard îl privi mai atent.

— Întreabă-te în timpul tău liber. Îmi aparții până când nu-mi mai aparții.

— Teeb, spuse Obi-Wan rapid, înainte ca Anakin să reacționeze la cuvântul *aparții*. Sus, am întâlnit-o pe Greti. Fiica lui Bohle.

Cu un mârâit de dinți de scripeți metalici împotriva cablului metalic, cuşca îşi începu coborârea lentă şi legănată în puțul cioplit grosolan. Luminile înşirate străluceau în carcasele murdare de plastic, reflectându-se în galben pe dungile de damotită brută din pereți. Sunetele mineritului se apropiau tot mai mult şi deveneau mai puternice. În jurul lor, pământul se apropia.

— Greti? Rikkard ridică o sprânceană. Ce-i cu ea?

— Părea îngrijorată pentru mâna rănită a mamei ei.

— Îngrijorată ar trebui să fie, zise Rikkard. Bohle a făcut o greşeală prostească

şi plăteşte un preț piperat pentru asta.

Viața în Torbel era brutală, aşa că duritatea minerului nu era surprinzătoare, dar chiar şi aşa…

— Nu poți face nimic pentru ea?

— Ce putem face, am făcut deja, spuse Rikkard, un umăr ridicându-se într-un mod fatalist. Mineritul nu este o afacere uşoară, Teeb. O să înveți asta astăzi, împreună cu modul de a învârti un vibro-târnăcop. Dinții lui se dezgoliră într-un zâmbet. Aveți grijă – vor fi lovituri care vă vor zdruncina. Trase de o manetă de lângă comutatorul scripetelui. Țineți-vă bine pe picioare.

Trecuseră la nivelul următor, unde siluete în echipament transferau bucăți de damotită brută din cărucioarele pe role într-o imensă găleată metalică suspendată pe lanțuri voluminoase într-un alt puț.

— Țineți-vă bine! spuse din nou Rikkard, mai tare de data aceasta, în timp ce cuşca lor metalică tremura, se legăna şi se izbea de perete.

Obi-Wan se uită la Anakin şi clătină din cap într-un mic avertisment rapid. Da, puteau să călărească Forța şi să fie la fel de lejeri şi imperturbabili ca Rikkard – dar Rikkard îi cunoştea drept fermieri. Dacă nu ar fi fost stângaci şi neîndemânatici, asta i-ar fi trezit suspiciuni.

Cuşca de metal sări mai tare pe frânghiile sale cu scripeți şi se prefăcură că se clatină, apoi se rostogoliră stângaci unul în celălalt. Anakin merse chiar mai departe, lăsându-se să cadă la jumătatea distanței până la podeaua cuştii. Amuzat, aşa cum se amuzau adesea oamenii duri de un începător, Rikkard râse.

— Țineți-vă bine pe picioare, v-am spus, zise el, trăgându-l pe Anakin în picioare. Ah, bine. Vă veți obişnui cu cuşca într-una din zilele astea – dacă rămâneți.

Mai coborâră încă patru niveluri, asigurându-se că se clătinau la fiecare tranziție dură. La fiecare nivel, sătenii îmbrăcați în costume scoteau damotita brută din pământ. Atât de mult mineral verde – planete şi planete şi planete moarte, mulțumită lui Lok Durd şi Bant'enei Fhernan. Aerul devenea mai greu şi mai cald, chiar dacă funcționa un fel de sistem de filtrare. Iluminarea puțului pâlpâia, aruncând umbre care îi transformau în oameni de coşmar. În interiorul propriilor lor costume de protecție, transpirația se revărsa şi se aduna. Obi-Wan o simțea pe zgârieturile de blaster pe care le căpătase în complexul lui Durd. Comprimată pe cutia toracică, sabia de lumină părea o armă din altă viață. Aproape un vis.

Apoi, cuşca se opri şi Rikkard deschise uşa.

— Am ajuns la fund, spuse el, făcându-le semn să meargă înainte. Aici este locul unde am găsit noua cameră. Aici este locul în care veți simți pentru prima dată gustul adevărat al lui Torbel.

Obi-Wan se uită la siluetele echipate care se chinuiau pe cele trei coridoare înghesuite care se îndepărtau de platforma cuştii. Prin intermediul Forței putea simți gândurile şi temerile sumbre şi opresive ale minerilor.

— Arrad! strigă Rikkard, făcând cu mâna către o siluetă cu cască şi costum care venea spre ei din tunelul din mijloc. Arrad, vino la mine!

Ajungând la ei, silueta îşi scoase casca. Acest Arrad era un bărbat tânăr, cam de vârsta lui Anakin, cu umeri largi, făcuți şi mai largi de echipamentul de protecție greu.

— Arrad este fiul meu, spuse Rikkard, atingând uşor cu o mână mândră brațul tânărului. Va fi miner şef după mine, cel mai probabil. El simte damotita mai bine decât mine, nu-i aşa, Arrad. Când se va tăia, cred că va avea sânge verde. Arrad…

Fără să se simtă jenat de laudele tatălui său, Arrad îi privi pe noii veniți cu ochii îngustați de suspiciune.

— Tată?

— Îi avem aici pe Teeb Yavid şi Teeb Markl, care s-au întors pe Lanteeb după câțiva ani petrecuți în Nucleu. Au rămas să vadă dacă Torbel ar putea fi un cămin. Pune-i la treabă, dar fii atent. Vor face treabă bună dacă nu-i grăbeşti.

Arrad aprobă din cap, nu foarte impresionat.

— Da, tată.

— Teeb Yavid… Rikkard se încruntă din nou. Arrad îmi va povesti despre voi, aşa că aveți grijă. Şi fii atent şi la asta – nu puneți un deget pe damotită fără să purtați mănuşi. Dacă vă găuriți mănuşile, vă duceți repede sus şi luați altele noi. Cu mănuşile pe voi, să nu vă atingeți fața goală. Sunteți în siguranță în costume, şi chiar mai bine cu ce v-a dat Jaklin. Dar nu vă jucați cu damotita, căci va învinge. Privirea lui severă se îndreptă spre Anakin. Mă auzi, Teeb Markl?

Anakin aprobă din cap.

— Te aud, Teeb.

— Ascultați de fiul meu. El vă va ține în viață în prima voastră zi cu damotita. Arrad…

— Tată?

— Cel mai bine ar fi să stai cu ei până când vei fi sigur că nu vor ucide niciun suflet.

— Da, tată, spuse Arrad, şi îşi trase casca la loc.

— Ne vedem peste câteva ore, Teebi, spuse Rikkard. Şi atunci vom şti dacă v-ați născut pentru a fi mineri.

Îl priviră cum intră înapoi în cuşca de metal şi se legăna în susul puțului şi apoi dispărea din vedere. Când tatăl său dispăru, Arrad se întoarse şi se uită la ei, resemnat cu datoria pe care nu o dorea.

— Ați fost vreodată atât de adânc într-o lume, Teebi?

Era puternic, acest tânăr. O prezență solidă în Forță.

— Nu, Teeb Arrad, spuse Obi-Wan, domolindu-se până când aproape că dispăru. Spera ca Anakin să fie atent. *Vezi asta, Anakin? Vezi ce fac?* Fermieri, am fost. Pe pământ, nu sub el.

— Fermieri, spuse fiul lui Rikkard, cu o voce plină de dezgust. Nu ați folosit niciodată un vibro-târnăcop?

— Am folosit un vibro-topor pe Alderaan, spuse Anakin.

Aproape umil. Aproape. Ar trebui să fie suficient pentru astăzi.

— Am folosit şi alte maşini când aveam ferma noastră.

— Huh. Arrad se uită în sus, la tavanul stâncos, aproape de capetele lor cu cască. Cam atât de sus se poate ajunge la cer, aici jos. Puteți respira prin costum? Cât de mult transpirați?

— Este cald, spuse Obi-Wan. Transpir.

— Huh. Ochii adânci ai lui Arrad reflectau îndoială şi nerăbdare. Dacă simți că vine panica, spune-mi. Au fost mineri care au murit dintr-odată din lipsă de spațiu. Se sufocă cu *verdele* atât de aproape. Bătu cu pumnul în peretele de piatră din apropiere. Inima voastră ar trebui să pompeze damotită pentru a trăi în Torbel.

— Până la venirea secetei, inimile noastre au pompat cereale în creştere, spuse Obi-Wan. S-ar putea să învețe să pompeze damotită în locul cerealelor.

— Vom vedea, spuse Arrad, întorcându-se. Urmați-mă. Faceți ce vă spun.

În timp ce noul lor *stăpân* se îndrepta spre cel mai apropiat tunel de piatră, Anakin își dădu ochii peste cap. Erau cam tot ce se putea vedea din fața lui, între casca joasă şi gulerul înalt al costumului.

— Haide, haide, murmură Obi-Wan. Un Jedi îmbrățişează experiențele noi, îți aminteşti?

Ceea ce sugeră Anakin că ar putea face cu această nouă experiență era... foarte improbabil.

— Teebi! strigă fiul lui Rikkard peste umăr.

Şi aşa se grăbiră să îl ajungă din urmă, angajați la o zi lungă de muncă grea fără ajutorul Forței.

* * *

Munca era neîncetată. Împinşi de teama de a nu-şi atinge cota, minerii din Torbel atacară straturile de damotită proaspăt explodate ca şi cum ar fi fost un duşman de moarte. Comunicarea verbală era minimă. Semnalele de mână şi uşurința familiarității făceau ca *dansul* să se desfăşoare fără greş.

Transpirând şi suferind, scoțând damotita brută din bucăți de rocă simplă cu vibro-târnăcopul său, Obi-Wan se trezi gândindu-se: *Nu-mi pot imagina că Durd va da peste noi aici. Cred că ar trebui să fiu recunoscător pentru asta, cel puțin*.

Fără avertisment, un fior rece de premoniție îl străbătu, lăsând în urma lui o greață glacială. Lăsă să-i scape vibro-târnăcopul.

— Ce este? spuse Anakin, aplecându-se aproape. Ce s-a întâmplat?

Supraveghetorul Arrad era în altă parte, alături de alți doi mineri, luptându-se ca să elibereze o nouă secțiune a camerei de rocile explodate. Cel puțin pentru moment, erau în siguranță să vorbească.

— Nu ai simțit asta?

— Te-am simțit pe tine. Ce s-a întâmplat?

Închizând ochii, Obi-Wan încercă să recupereze senzația evazivă. Pericol. Rău. O minte nemiloasă, necruțătoare. Dar acum dispăruse. Era doar o amintire. Poate... imaginația lui? *Nu. A fost real. Ceva, cineva, e acolo afară.*

— Trebuie să fim foarte atenți, spuse el, luându-şi vibro-târnăcopul. Cred că...

— Ce? spuse Anakin, când Obi-Wan nu continuă.

Asta o să sune ridicol.

— Cred... că suntem vânați.

Urmă o izbitură puternică, în timp ce o parte a unui perete slăbit al tunelului se prăbuşea. Strigăte, în timp ce minerii se asigurau că toată lumea era nevătămată. Furia izbucni în Forță, în timp ce Arrad se grăbea să vadă cu ce fel de întârziere se confruntau. Întotdeauna, absolut întotdeauna sub presiunea timpului.

Ținând un ochi pe fiul lui Rikkard, fără să vrea să-i atragă mânia, Anakin se îndreptă spre următoarea secțiune a propriei lor munci.

— Nu e chiar o ştire de ultimă oră. Ştiam că Durd va...

Recalibrându-şi vibro-târnăcopul, Obi-Wan clătină din cap.

— Nu a fost Durd. A fost altceva. Nefamiliar. Nu am mai simțit niciodată o atingere ca asta.

— Grozav, murmură Anakin şi îşi înfipse propriul târnăcop într-o crăpătură mică din peretele cu dungi verzi. Exact ce ne trebuia. Încă o problemă.

Zăngănit, zăngănit, bang, zăngănit... Aşa merse următoarea găleată încărcată

cu damotită în sus pe puț, spre suprafață. Mai multă otravă cu care să se joace Durd şi Bant'ena Fhernan.

Obi-Wan îşi întinse spatele dureros cu un geamăt.

— Cum rezistă umărul tău?

— Sunt bine, mormăi Anakin. Uite. Ce vom face în legătură cu…

— Nimic. Nu putem face nimic. De fapt… Cu problema alunecării tunelului rezolvată, Arrad venea în direcția lor. Trebuie să dispărem. Fără să folosim Forța, nici măcar pentru a simți eventualele alunecări de stâncă. Nu ne putem permite să facem nici măcar o undă.

Aerul şuieră printre dinții lui Anakin.

— Dar…

— Lucrați? întrebă Arrad, revenind la ei. Continuați să lucrați. Nu încetiniți ritmul. Dacă vreți să fiți mineri în Torbel, asta este. Hotărâți-vă, Teebi, Munciți, sau duceți-vă în altă parte.

Aruncând o privire de avertizare către Anakin, Obi-Wan îşi înfipse vibro-târnăcopul în perete. Simți cum şocul îi urcă pe braț, îi trecu prin oase şi prin fiecare zgârietură, arsură şi vânătaie. Anakin şuieră din nou, apoi îi urmă exemplul.

Şi în căldura şi aerul închis, sub tavanul de stâncă care apăsa, adânc îngropat în miezul lui Lanteeb, Obi-Wan simți un alt fior rece – şi ştiu cu siguranță că oricât de adânc ar fi fost… s-ar putea să nu fie suficient de adânc.

* * *

Lok Durd îl privi cu dezgust pe căutătorul medium miraculos al lui Barev. Aşadar, acesta era un Drivok. Originar de pe Faket, o lume obscură din Spațiul Sălbatic de care nu auzise niciodată. Humanoid, dar nu uman. Cel puțin asta era o binecuvântare – mirosul urât al oamenilor îi întorcea pe dos amândouă stomacurile. În mod curios, această creatură nu avea niciun miros natural. Dar ăsta era singurul lucru atrăgător la ea. Mic, extrem de slab şi fără păr, gol şi aparent fără sex, Drivokul avea ochi lăptoşi şi o piele mov umedă întinsă strâns pe scheletul său noduros. Stătea în fața holoproiectorului din biroul noului său complex secret, *adulmecând* holoimaginile capturate cu Jedii în timp ce se luptau cu droizii lui.

Durd se uită la Barev, care stătea lângă el, mic de frică.

— Ar fi bine să meargă, Colonele, murmură el. Ştii care este miza, iar chestia aia stă acolo de aproape două ore.

Barev era transpirat.

— V-am spus, domnule General. Ca vânător, Drivokul este inegalabil.

Creatura îşi trecu o mână subțire prin holoimagine, apoi se roti. Gura îi era mică şi înțesată de dinți ascuțiți.

— Îi am pe Jedi.

Durd simți o străfulgerare de uşurare pe piele.

— Eşti sigur?

— Sigur, zise Drivokul. Toți acei dinți mici şi ascuțiți tăiară cuvântul în bucăți. Am gustul unuia dintre ei în mintea mea.

— Al unuia? Dar sunt doi, vânătorule de recompense.

— Gustul unuia. Simt doi.

Toate mulțumirile mele Stupului.

— Unde sunt? Unde s-au ascuns?

Umerii slabi ai Drivokului se ridicară.

— Harta.

Îl plesni pe Barev peste piept.

— Ei bine? Ce mai aştepţi? Adu-i o hartă căutătorului tău medium!

Expresia lui Barev se încordă.

— Da, domnule General.

Se întoarse în birou câteva minute mai târziu, purtând un cub cu harta. După ce îl introduse în holoproiector şi îl activă, se retrase, lăsându-i Drivokului spaţiu de lucru. Urmă o perioadă de linişte, în timp ce Drivokul se plimba încet în jurul holoimaginii tridimensionale a planetei.

— Gata! declară căutătorul, oprindu-se şi înţepând holoimaginea cu degetul său strâmb. Minte de Jedi acolo.

Durd se năpusti înainte pentru a se uita mai de aproape.

— Şi unde este *acolo*? Arată-mi! Se uită la holoimagine, spumegând. Nu-mi pot da seama. Harta asta e inutilă, Barev.

— Lasă-mă pe mine, Generale, spuse Barev, cu vocea răguşită. Îţi promit că voi avea o locaţie exactă până dimineaţă.

Îi aruncă bărbatului o privire furioasă.

— Ai grijă să o faci, scuipă el, apoi îl lăsă pe Barev să se ocupe de problemă.

Nu o mai verificase pe Doctorul Fhernan de ore întregi... şi dacă nu o *călărea* pe femeia aceea îndeaproape, ştia – ştia sigur – că ea va face tot posibilul ca să-i zădărnicească planurile. *Dar nu voi fi zădărnicit. Nici de ea şi nici de gunoaiele alea de Jedi. Voi fi triumfător, iar Contele Dooku îmi va lăuda numele*.

* * *

La zece ore de la îngroparea de viu sub suprafaţa Torbelului, Anakin îşi dădu jos costumul de protecţie şi mănuşile şi le lăsă să cadă pe podeaua de piatră. Hainele îi erau ude de sudoare, părul îmbibat îi picura, ochii îl usturau de la sudoarea sărată, iar fiecare rană cânta într-un cor de plângeri. Era atât de preocupat de aceste simple neajunsuri fizice, încât îi trebui o clipă să observe tulburarea din Forţă.

Lângă el, Obi-Wan se îndreptă brusc.

— La naiba. Am fost găsiţi?

Erau singuri în sala de echipamente, dar se apropiau voci şi paşi grei – mai mulţi mineri care terminau lucrul în tura de noapte.

— Nu ştiu, şopti Anakin, şi aşteptă ca simţurile sale amorţite de mină să se ascută. Nu cred. Cred că e altceva.

— Ce?

Nu putu spune. Tot ce ştia era că simţea pericolul, care se ridica pe un vânt rece şi întunecat, chiar la limita simţurilor.

— Nu e ceea ce ai simţit mai devreme?

— Nu, spuse Obi-Wan, după o pauză. Dar nici nu pot defini ce este.

Şi asta nu-i stătea în fire lui Obi-Wan. Nu-i stătea deloc în fire.

— Nu contează, mormăi Obi-Wan. Hai să ne întoarcem la casa lui Jaklin. Putem medita la această întrebare acolo, în particular. Oricare ar fi necazul, mai e ceva timp până atunci. Avem ceva spaţiu de manevră.

Pericolul tremură prin Anakin.

— Nu prea mult.

— Nu. Dar suficient.

La limită. Doar că Anakin nu spuse asta, pentru că Obi-Wan nu avea chef de contradicții. Cu echipamentul de protecție bine aranjat şi cu sudoarea uscându-li-se pe piele, ieşiră din mină şi se îndreptară spre aerul proaspăt şi răcoros al nopții. Perfect frumoase, atât de departe deasupra capului, stelele împrăştiate scânteiau, şoptindu-le promisiuni de întoarcere acasă.

Coruscantul era acolo. Padme era acolo. Avea o inimă în piept, care bătea, dar era doar un ecou. Ea era adevărata lui inimă. Ea era casa lui.

— Anakin?

Se uită la Obi-Wan, a cărui față în luminile scânteietoare ale minei părea albită până la os de oboseală.

— Nu mai poți face încă zece ore mâine, spuse el, fără să-i pese câtuşi de puțin cum suna o astfel de declarație.

— Voi face ceea ce trebuie, spuse Obi-Wan. Îți jur, la cum vorbeşti ai crede că am un picior în mormânt.

Colegii lor mineri apăreau în noapte. Nu se puteau certa prea mult timp, ceea ce era probabil un lucru bun.

— Nu, nu cred asta, spuse el, cât încă mai putea. Dar…

— Nu, îl avertiză Obi-Wan. În plus, îți imaginezi lucruri.

Nu, nu era aşa. Ştia de la Yoda şi din ceea ce simțea în fiecare zi, că ceva se schimbase în Obi-Wan, datorită timpului petrecut pe Zigoola.

Poți să te prefaci cât vrei, Maestre. Dar amândoi ştim că e adevărat.

Claxonul unei maşini de teren îi făcu să se întoarcă.

— Am ieşit din rafinărie şi v-am văzut, spuse Devi, încetinind vehiculul până la un mers la ralanti pe lângă ei. Abia acum ați terminat?

Anakin aprobă din cap. Ciudat, când toți ceilalți mergeau pe jos spre casă, că ea alesese să conducă.

— Şi tu lucrezi până târziu – şi după o zi la centrala electrică? Nu ai dreptul să te odihneşti?

— Lucrăm cu toții multe ore. Ea suspină. Atât de multă damotită vor în oraş.

— Ştiți de ce?

Cineva strigă *noapte bună*. Devi îi făcu semn cu mâna, zâmbind.

— Nu. Cred că nici măcar Rikkard nu ştie. Pot să vă duc, Teebi, la Jaklin? Rămâneți sub acoperişul ei în seara asta, nu-i aşa?

— Da, spuse Obi-Wan. Şi îți mulțumim. Dar vom merge pe jos, Teeba. După atâta timp petrecut sub pământ, aerul proaspăt este o uşurare.

Ea râse.

— Patul e o uşurare. Dar mergeți pe jos dacă vreți.

O priviră cum se îndepărta, croindu-şi drum printre grupurile de mineri. Paşii din spatele lor îi făcură să se uite în jur. Era Arrad. Dezbrăcat de echipamentul de protecție sufocant, chiar şi în lumina intermitentă era clar că era fiul tatălui său.

— Vă veți întoarce mâine, spuse el, trecând pe lângă ei. Mai sunt două zile până la convoi şi mai e nevoie de damotită.

Anakin făcu o grimasă.

— Abia aştept. Pentru că nimic nu-mi place mai mult decât să miros ca un cadavru de bantha vechi de o săptămână.

— Da, spuse Obi-Wan, cu buzele crispate. Este o aromă destul de nefericită.

— Îmi pare rău să ți-o spun, vere, dar nu sunt singurul care are o problemă.

— Ştiu, spuse Obi-Wan, scoţând un oftat. Şi fără baie până mâine. Cu adevărat, asta este o viaţă foarte necivilizată.

Anakin ridică mâinile în sus.

— Acum îşi dă seama.

— Haide, spuse Obi-Wan şi îl bătu pe umăr. Mi-e foame, put, iar acum salteaua aia jalnică de pe podeaua magaziei lui Jaklin mi se pare a fi culmea luxului.

S-ar fi putut alătura celorlalţi săteni care părăseau mina. Erau aprobări din cap, zâmbete, invitaţii pe jumătate lansate. Dar, printr-un consimţământ tacit, îşi prezentară scuzele, invocând oboseala primei zile, şi continuară să meargă, întinzându-şi simţurile până la limita de rupere. Numai că nu puteau să pună o etichetă groazei înfiorătoare pe care o simţeau. Tot ce ştiau era că noi necazuri îi urmăreau... şi nu aveau unde să fugă.

Capitolul 8

La căsuță, Teeba Jaklin îi privi critic şi aprobă cu părere de rău.

— Am primit rapoarte bune, spuse ea. Deşi Rikkard nu a fost încântat că v-a luat atât de mult timp să ajungeți la mină.

Obi-Wan se prefăcu neliniştit.

— Ne-a părut rău că l-am supărat, Teeba. A spus că putem face o mică plimbare prin sat, să ne orientăm şi să vedem locul. E adevărat că ne-am băgat nasul prin mai toate colțurile.

— Şi ați dat cu piciorul în minge prin piață cu o gaşcă de tineri, adăugă Jaklin. Aşa povesteşte Brandeh.

— Nu te uita la mine, Teeba. A fost Markl.

Expresia severă a lui Jaklin se mai domoli.

— Este o inimă bună cea care place un tânăr. Şi tu ai fost drăguț cu Greti, Yavid. Este un copil sălbatic. Nu e vina ei.

— Mi-a părut rău să aud că mama ei este atât de bolnavă, spuse el încet. Greti e tânără ca să aibă astfel de temeri.

— Crezi că frica respectă vârsta, Teeb? Jaklin strâmbă din nas. Poate că eşti un prost până la urmă. Am tocană pentru voi, dar nu am haine curate. Sunt unul sau doi care cred că v-ar putea da câte o cămaşă, dar nu vor căuta până mâine. Eşti murdar în ceea ce porți, dar va trebui să descurci încă o zi.

— Ne vom descurca, spuse Obi-Wan. Mulțumesc.

Ea aprobă din cap.

— Duceți-vă să vă stropiți, atunci. Eu voi pune tocănița pe masă.

Erau atât de obosiți încât aproape că se prăbuşiră cu fața în farfurii, mâncară cu recunoştință tocănița fierbinte şi fără gust şi se împleticiră înapoi în magazie.

— Vezi, ce ți-am spus eu? spuse Anakin, cu vocea somnoroasă. Împrieteneşte-te cu cei tineri şi toată lumea va crede că eşti bine.

Obi-Wan îşi trase pătura peste cap.

Se treziră în zori, înainte de răsărit, cu sirenele țipând şi cu un urlet în Forță. Chiar în timp ce se târau de sub pături, Teeba Jaklin bătu cu pumnul în uşa magaziei şi o deschise.

— Furtuna theta, Teebi, spuse ea, aprinzând lumina. E de rău.

O singură privire la fața ei şi Obi-Wan ştiu că necazul pe care el şi Anakin îl presimțiseră era asupra lor.

— Cum putem ajuta? spuse el, întinzându-se după ghete.

Jaklin fremăta de o teamă prost ascunsă.

— Ai spus că ştiți să lucrați cu maşinile. Este adevărat? Nu vorbeați aiurea doar ca să vă acceptăm mai uşor?

— Nu, e adevărat, spuse Anakin, trăgându-şi propriile cizme. De ce ai nevoie, Teeba?

Sirenele de furtună din Torbel încă urlau, un sunet strident oribil, ca ghearele unei pantere de nisip pe duroțel. Jaklin îşi apăsă o mână pe frunte, ca şi cum sunetul strident o durea.

— Îți aminteşti ce este o furtună theta, Teeb Yavid?

Obi-Wan aprobă din cap.

— Activitatea petelor solare agită particulele radioactive theta care au fost prinse în atmosfera unei planete. O furtună poate dura minute sau ore, în funcție de puterea erupției coronale şi de concentrația de particule theta într-un anumit loc.

Cu ochii îngustați, Jaklin făcu un pas înapoi.

— Ăsta nu e un răspuns simplu de fermier.

La naiba. Obosit şi lovit de alarma puternică din Forță, uitase pentru o clipă cine trebuia să fie.

— Am citit o dată, spuse el, prefăcându-se nedumerit. O carte fantezistă a unui tip inteligent. S-a întâmplat să-mi rămână în minte, asta-i tot. N-am vrut să fac rău, Teeba.

— Aşa face el, Teeba, spuse Anakin. Citeşte lucruri, vărul Yavid, şi le debitează după aceea de parcă ar şti mai multe decât noi toți. Nu-şi face mulți prieteni. Dar el este familia mea, aşa că trebuie să trăiesc cu asta.

Ea păru îndoielnică, vrând să-i creadă, dar temându-se că dacă o făcea s-ar putea întoarce împotriva ei mai târziu.

— Teeba, noi chiar cunoaştem maşinile, spuse Anakin. Ce este de făcut şi la care putem ajuta?

— Scuturile de furtună, spuse ea, frecându-şi dosul mâinii peste ochi. Trag multă energie, dar la fel şi mina, iar mina nu se poate închide. Nici rafinăria, de asemenea.

Pentru că au rămas în urmă cu cota şi se apropie convoiul.

— Deci ai nevoie de cineva în centrala electrică, spuse Obi-Wan. În caz de suprasarcină. Ce altceva?

— Şi generatoarele scutului trebuie verificate, spuse ea. Dacă pierdem vreunul, vom avea oameni otrăviți cu theta, sau mai rău. Facem tot posibilul să menținem maşinile în funcțiune, dar…

— Nu mai sunt bani de mult timp. Ați fost nevoiți să cârpiți şi să vă descurcați, spuse Anakin. Şi să sperați ca lucrurile să nu se prăbuşească.

Jaklin se uită la el, nesigură.

— Da, e greu. Întotdeauna este greu.

— Ştiu, spuse Anakin, cu vocea înmuiată. Am trăit-o.

Şi pentru că asta era adevărat, şi putea vedea că era adevărat, Jaklin renunță la suspiciunea ei.

— Ajutorul vostru este atât de necesar. Cei mai mulți dintre oamenii noştri sunt în mină.

Derutat, Obi-Wan îşi ridică privirea de la strângerea şireturilor de la ghete.

— Cum rămâne cu femeile din sat?

— Unele cunosc maşinile. Majoritatea nu, spuse Jaklin. Încerc să schimb asta, dar schimbarea vine încet. Eşti sigur că ştii maşinile? Pot să am încredere în tine?

— Nu-ți face griji, Teeba, zise Anakin, zâmbind încrezător. Nu te vom dezamăgi.

— Are dreptate, nu o vom face, zise Obi-Wan, în timp ce Teeba Jaklin pufnea. Cui îi vom raporta?

— Ei bine, ar trebui să fie Rikkard, spuse Jaklin, nesigură. Dar probabil că s-a dus din nou în mină. Arrad este secundul lui, dar Arrad s-a dus să lucreze la rafinărie. Respirația i se întrerupse. Încă avem atât de mult de recuperat.

Obi-Wan făcu un schimb de priviri cu Anakin.

— Asta înseamnă că, dacă Rikkard şi Arrad sunt ocupați, nu mai e nimeni la conducere la uzină?

Pentru că aşa se pare şi dacă aşa stau lucrurile, atunci fie ca Forța să fie cu noi toți.

— Nu, nu, spuse Jaklin. Dacă Rikkard nu este la suprafață, cu Devi discutați. S-a schilodit în urma unei căderi de mine. Nu poate merge cum trebuie. Aşa că, pentru a se face utilă, a studiat maşinile. Va face tot ce-i stă în putință pentru ca instalația şi scuturile să funcționeze bine.

Mai schimbă o privire cu Anakin. *Măcar asta e ceva.*

— Trebuie să țineți centrala electrică în funcțiune, Teebi, spuse Jaklin, frica ei răsfrângându-se în Forță. Dacă scutul anti-furtună cedează, vom fi cu toții morți într-o săptămână. Sunt lămpi luminoase portabile pe masa din bucătărie. Nu există iluminat în sat, pentru a economisi energie. Pe oricine găseşti, Rikkard sau Devi, spune-le că ai permisiunea mea de a face ceea ce este necesar. Acum mă duc la casa de închiriat. La ora furtunii, este locul unde oamenii trimit după ajutor dacă sunt probleme.

— Dacă sunt probleme? spuse Anakin, după ce plecă Jaklin. Obi-Wan...

— Ştiu. Ştiu. Necazurile sunt deja aici şi au adus întăriri. Îşi luă o clipă pentru a gusta noaptea sălbatică, simțind zvâcnirile Forței. *Atât de mult pericol. Dar ne vom descurca.* Deci, cred că vom reuşi mai mult dacă ne despărțim. Eu voi lua centrala electrică. Tu ține generatoarele de scuturi în funcțiune. Dar, oricum ai face-o, să nu-ți scape că eşti Jedi. Nu doar de dragul sătenilor, ci şi pentru că nu vreau să ieşim în evidență în Forță.

Anakin se holbă la el.

— Încă mai crezi că suntem vânați?

De la acea înjunghiere îngrozitoare şi ascuțită a conştiinței în mină, nu mai simțise nicio atingere a prezenței din spatele ei. Dar, în timp ce dormeau, visele sale neliniştite îi spuseseră că nu erau singuri.

— Da, spuse el. Acum să mergem.

Recuperară lămpile incandescente, lăsară casa în întuneric şi ieşiră afară. Scuturile de furtună din Torbel se arcuiau deasupra capului într-o imensă cupolă albăstruie. Dincolo de acea barieră palidă, furtuna theta făcea ravagii, o supă contorsionată de otravă portocali-roşiatică supraîncărcată.

— Aproape că pare vie, murmură Anakin, fascinat. Ca şi cum ar încerca să intre.

Obi-Wan îi aruncă o privire.

— Mai puțină imaginație şi mai multă concentrare, Anakin.

— Îmi pare rău.

O luară pe drumuri separate, Anakin îndreptându-se spre cel mai apropiat generator de scut de furtună, în timp ce el continuă să meargă pe strada îngustă, raza subțire a lămpii sale incandescente ricoşând cu fiecare pas. Centrala electrică se afla în partea îndepărtată a satului, la distanță de mină şi de rafinărie şi de orice altceva care ar fi putut fi avariat în cazul unui accident. Făcând jogging prin piață, Obi-Wan rezistă impulsului de a face un sprint în Forță. Străzile puteau fi goale acum, dar asta se putea schimba în orice moment. Se uită la casa de închiriat. Ferestrele din față erau slab luminate cu lămpi incandescente, iar el putea simți prezența a vreo patru – nu, cinci – oameni îngrijorați.

Deasupra capului, dincolo de scutul anti-furtună, particulele theta se zbăteau

şi se învârteau. Atmosfera de pe Lanteeb trebuie să fi fost îmbibată cu ele, umflată chiar. Ce mod de a trăi; în fiecare zi aşteptând să erupă această nebunie. Sperând cu frenezie că sistemul de avertizare va funcţiona, că scuturile împotriva furtunilor vor rezista, că cea mai mare parte a cruzimii impersonale a naturii va trece pe lângă ei. Poate că Lanteeb era o lume înapoiată, dar în felul ei, şi ea trăia un război.

Când totul se va termina, îl voi ruga pe Bail să-şi folosească influenţa pentru a schimba ceva aici. Aceşti oameni merită mai mult.

O găsi pe Devi singură în staţia de monitorizare a centralei electrice mici şi învechite. Legată într-un ham de susţinere antigravitaţională, se plimba cu stângăcie printre circuitele şi instrumentele de măsură, privirea ei îngrijorată citind fiecare mică fluctuaţie a temperaturii miezului, a fluxului de energie şi a stării de umplere.

— Teeb Yavid? spuse ea, surprinsă. Ce cauţi aici?

— Am ceva experienţă cu maşinăriile, spuse el, lăsându-şi simţurile să atingă atmosfera centralei electrice. Nu folosind Forţa, nu tocmai… doar lăsând-o să-i şoptească la ureche. Teeba Jaklin s-a gândit că ţi-ar plăcea o mână de ajutor.

Devi privi fix spre tavan.

— Afurisitele astea de furtuni theta. Pe lângă toate celelalte. Yavid, când spui că ai experienţă cu maşinile…

Ceva nu era în regulă cu condensatorul central de flux al generatorului. Se auzi o notă aspră, un bâzâit de avertizare. Ceva care nu era la locul lui. Alertat, Obi-Wan începu să se plimbe pe lângă bancul de monitoare, căutând cu simţurile să localizeze problema. *Am o presimţire rea.*

— Markl şi cu mine nu am lucrat doar cherestea pe Alderaan, spuse el, am lucrat aproape un sezon întreg într-o centrală electrică. Era pe Alderaan, aşa că echipamentul lor era mult mai sofisticat decât al vostru – al nostru – dar… Se uită înapoi la ea. Am învăţat câteva trucuri. Aşa că, dacă vă pot fi de folos…

— Voi accepta tot ajutorul pe care mi-l poţi oferi, spuse Devi cu fervoare. Acum, ce cauţi?

Îşi târî vârfurile degetelor pe suprafaţa monitoarelor. Nu aici… nu aici… nu aici… nu aici… *Da. Aici.* Lăsând la o parte lampa, se uită mai atent la indicatoarele pâlpâitoare ale monitorului. Intrigată, Devi i se alătură, iar servomotoarele din hamul ei antigravitaţional începură să trosnească. Nu i se potrivea cum trebuie; el putea simţi durerea surdă din spatele şi picioarele ei deteriorate.

— Ce face asta? spuse el, atingând bancul de echipamente.

— Asta e citirea pentru valva de amestec a camerei de conversie, spuse ea, alarmată. Este supapa de alimentare pentru damotita lichidă.

Obi-Wan se uită fix la ea. *Damotită?* Nimeni nu a menţionat că damotita este folosită drept combustibil. Cu siguranţă că nu era o idee bună.

Devi se lovi cu degetele de la mâini în frunte, ca şi cum ar fi încercat să încurajeze gândirea rapidă.

— Camera de conversie… camera de conversie, murmură ea. Ce poate cauza o problemă cu con…

— Impurităţi în sursa principală de combustibil? spuse el, simţind cum se ascute avertismentul Forţei. Dacă au înfundat una sau mai multe valve de alimentare…

— La naiba, spuse ea încet. Yavid, ai dreptate. Cum de n-am… La naiba.

Întorcându-se atât de repede încât aproape că se dezechilibră, ea traversă staţia de monitorizare până la un banc de echipamente cu pârghii, supape manuale

şi cadrane puternic evidenţiate.

— Trebuie să fac o resetare a sistemului, spuse ea. Mai uită-te o dată la citire, te rog, Yavid. Ce supape specifice sunt afectate?

El se uită. Optsprezece supape în total, cu lumini roşii de avertizare clipind pe patru.

— Numerele doi, opt, unsprezece şi şaptesprezece.

Cu faţa crispată de concentrare, Devi apăsă pârghiile în ordinea în care o strigase el. Apoi activă spălarea supapei şi se dădu la o parte, cu ochii îngustaţi, în timp ce sunetul slab, aproape subliminal, spunea că sistemul hidraulic învechit intra în funcţiune.

— Haideţi – haideţi, murmură ea, vibrând. Yavid, ce indică acum bordul?

El se uită din nou.

— Nicio schimbare, sunt… nu, nu, nu, se schimbă. Şaptesprezece este verde.

— Oh, haide…, imploră Devi. Este patetic, doar unul din patru!

— Doi este verde, spuse el, în timp ce o altă lumină roşie se transforma într-o culoare mai rece, mai blândă. La fel şi unsprezece.

Capul ei se întoarse brusc pentru a se holba, cu ochii intenşi.

— Nu şi opt?

Ultima lumină roşie încăpăţânată pâlpâi. Pâlpâi mai repede. Apoi încetă de tot să mai clipească şi deveni un singur ochi roşu orbitor. Obi-Wan simţi un tremur de alarmă.

— Cred că opt a devenit critic.

— La naiba! strigă Devi, şi apăsă din nou pe spălarea supapei. Nenorocitul… o să-l zdrobesc pe Arrad, micul barbat arogant… I-am spus… Cu un efort îşi recăpătă controlul. Yavid, funcţionează?

O sonerie de alarmă stridentă răspunse în locul lui.

— Devi, se poate spăla manual supapa?

— Ba da, se poate, dar…

Se uită în jos la ea însăşi, la hamul de susţinere antigravitaţională voluminos şi greoi care o ţinea în picioare, dar o făcea lentă şi neîndemânatică. Pe peretele opus al staţiei de monitorizare începu să se aprindă un panou de stare.

Obi-Wan îi urmări privirea chinuită.

— Asta nu e bine, nu-i aşa?

— Nu, Yavid, şopti ea. Este foarte, foarte rău.

— Sistemul se supraîncarcă?

Ea aprobă din cap, cu faţa palidă şi transpirată de frică.

El arătă spre uşa închisă din spatele staţiei de monitorizare.

— Uzina propriu-zisă e pe acolo?

— Da, spuse ea, fără suflare. Yavid, ai făcut vreodată o spălare manuală…

— Nu. El reuşi un zâmbet rapid. Dar există un început pentru orice. Şi învăţ repede.

Devi încercă, dar nu putu să-i răspundă la zâmbet.

— Eşti sigur? Nu e uşor şi e periculos.

— Avem de ales?

— Nu prea. Respirând adânc, ea se calmă. Pe uşă, la dreapta, zece rânduri mai încolo, apoi şase rânduri mai jos. Este supapa numărul opt, da? Apoi cauţi bancul de echipamente verzi. Acolo e un robinet şi două pârghii. Trage în jos maneta din stânga. Deschizi robinetul cât mai mult posibil. Tragi în jos maneta din dreapta.

Aştepți să sune clopoțelul de dezactivare. Tragi ambele pârghii în sus în acelaşi timp, apoi închizi robinetul. Ai înțeles?

El se îndrepta deja spre uşă.

— Da. Am înțeles.

— Aşteaptă, Yavid! strigă ea după el. Ai nevoie de costum de protecție. O să le găseşti în...

— Nu mai e timp, spuse el peste umăr. Nu-ți face griji. Mă voi descurca.

— În regulă, spuse ea. Voi continua să monitorizez lucrurile aici. Mult noroc.

Mai multe alarme bubuiră în timp ce el apuca mânerul uşii şi îl întorcea.

Voi avea nevoie de mai mult decât de noroc. Fie ca Forța să fie cu mine.

* * *

Furtuna theta furioasă transformase noaptea în coşmar.

Cu toate că Anakin putea simți viețile din acest sat părăsit, înghesuite în casele lor, muncind ca sclavii sub picioarele lui şi în rafinăria mereu înfometată, se simțea ca singurul om în viață de pe planetă. Făcându-şi drum în jurul perimetrului scutului anti-furtună, nu avu nevoie de lampa sa luminoasă pentru a vedea sau de Forță pentru a-l ghida. Scutul anti-furtună îşi genera propria lumină fantomatică, iar strălucirea furtunii era ca un soare muribund care se topea pe cer.

Deşi era înspăimântătoare, găsi puritate în ferocitatea ei. O găsi seducătoare. Chema ceva adânc din interiorul lui. Dar Obi-Wan avea dreptate. Mai puțină imaginație, mai multă concentrare. Avea o treabă de făcut şi vieți de protejat.

Existau în total 15 generatoare de scuturi, plasate la intervale în jurul satului. Fiecare crease o secțiune de plasmă antigravitațională care se unea cu următoarea, formând un întreg fără cusur, impenetrabil. Ajunse la al treilea generator pentru a găsi un alt sătean care se afla deja acolo, verificând celula de alimentare şi circuitele.

— Tu ai fi Teeb Markl? spuse bărbatul, luminându-i fața cu o lampă. La sfârşitul vârstei mijlocii, avea o cicatrice veche care îi traversa ambii obraji înfundați. Eu sunt Tarnik. Jaklin te-a avertizat pe tine şi pe vărul tău că avem nevoie de ajutor.

Să ne avertizeze? Asta sună amenințător.

— Avem ceva experiență cu maşinile, Tarnik, spuse Anakin, proiectând o îngrijorare vinovată. Cu satul în criză de personal şi mina înghițind oameni, Yavid şi cu mine ne-am gândit...

— Nu e nevoie să explici, spuse Tarnik. Umbrele furtunii pâlpâiră peste el, ascunzându-i ochii. Mă bucur de asta. Dădu un ghiont la generator. Ăsta rezistă. Mă gândesc, din moment ce nu e nevoie de doi oameni pentru a se uita la un generator, s-ar putea ca noi doi să trebuiască să lucrăm în direcții opuse.

— Vrei să traversez satul? Să încep din partea cealaltă?

Tarnik îşi coborî lampa cu incandescență. În ciuda necazului lor, zâmbea, expresia ironică răsucindu-i cicatricea de pe față.

— Dacă nu te deranjează să fugi. Picioarele tale sunt cu câteva sezoane mai tinere decât ale mele.

— Pot să fac asta, spuse Anakin. Cele două generatoare din spatele meu nu prezintă defecte.

— Mă bucur să aud asta, spuse Tarnik. Şi satul, se va bucura să audă că tu şi vărul tău nu vă temeți să puneți umărul la treabă. Torbel are întotdeauna nevoie de oameni buni de talia voastră.

Poate. Dar ar putea avea nevoie şi mai mult de o flotă de crucişătoare Republicane, de Separatişti daţi afară şi de un ajutor serios pentru greutăţi.

— E bine de ştiut, Teeb, spuse el. O să mă uit la celelalte generatoare. Ne întâlnim undeva pe lângă scut.

Aşteptă până când îl cuprinse partea pe jumătate întunecată, apoi ieşi din simpla alergare şi trecu la o adevărată alergare în Forţă. Doar până în cealaltă parte a satului. Nu suficient de mult timp încât să-l facă pe Obi-Wan să se încrunte. Nu suficient de mult timp, era sigur, pentru a atrage atenţia vreunui răuvoitor. Sau să evidenţieze că era ceva de observat? Asta era încă o problemă în cârca lor. *Aş vrea să ştiu ce a simţit Obi-Wan în mină. Aş vrea să ştiu de ce nu am simţit şi eu*. Tot ce putea simţi în acest moment, grăbindu-se spre următorul generator, era ceea ce avea să facă furtuna acestui sat vulnerabil dacă el şi Obi-Wan nu o împiedicau.

Vocea mamei sale răsună în cavernele memoriei: *El vă poate ajuta. A fost menit să vă ajute.*

Când ajunse la următorul generator, ieşi din sprintul în Forţă, cu inima bătându-i tare în piept şi cu respiraţia neregulată, cu muşchii arzând din lipsă de combustibil adecvat. Sabia sa, încă în siguranţă în buzunarul său protejat, se simţea grea. Aproape împovărătoare. Aveau nevoie de mâncare decentă. Terciul grosolan şi tocăniţa anemică nu i-ar fi susţinut prea mult timp.

Ignorând lampa, lăsă Forţa să-i arate mecanismele interne ale generatorului. Vechi şi suprasolicitat, da, dar de încredere – cel puţin pentru moment.

Încă unul în regulă, dar mai sunt multe de verificat. Trecu la următorul generator.

* * *

Cu timpanele bubuindu-i, cu pielea arzând chiar şi sub hainele murdare şi pătate de sudoare, Obi-Wan îşi croi drum prin căldura feroce şi zgomotul centralei electrice foarte vechi şi zgomotoase a satului Torbel. *Zece rânduri mai încolo, apoi şase rânduri mai jos. Cauţi bancul de echipamente verzi.*

Încercă să-l simtă pe Anakin prin intermediul Forţei, să se asigure că era în regulă, dar simţurile îi erau copleşite de enormitatea furtunii. Răutatea ei impersonală îneca orice alt gând şi sentiment, pericolul pe care îl reprezenta pentru fiecare viaţă din sat, ştergând celelalte pericole despre care ştia că se aflau undeva acolo. Îi urmărea.

…rândul şase… rândul şapte… rândul opt… Aerul strălucea. Era ca şi cum s-ar fi întors pe Tatooine, simţind ameninţarea acelei călduri extraordinare, privind cum aerul uscat tremura în cuptorul dintre nisip şi cer. Atât de multe lumi vizitase în viaţa lui, dar niciuna nu se apropia de acel deşert crud şi nesfârşit, un creuzet pentru forjarea multor lucruri ciudate şi minunate.

Nu în ultimul rând, a lui Anakin.

Zece rânduri mai sus şi şase rânduri mai jos. Sentimentul de pericol crescu, iar urgenţa crescu şi ea. Lupta chinuitoare a centralei electrice îl cutremura.

…rândul nouă… rândul zece!

Acum numără până la şase şi caută *ceva verde. Numără până la şase şi caută… Acolo.* În timp ce se confrunta cu bancul de pârghii şi supape, Forţa strigă un avertisment. Luminile roşii străluciră şi răsună o alarmă stridentă. Putu simţi explozia iminentă a structurii de valve. Nu avea timp să se gândească, să-şi facă griji

sau să se pregătească. Îşi scoase cămaşa şi folosi materialul murdar pentru a-şi proteja mâinile.

Trage în jos maneta din stânga. Deschizi robinetul cât mai mult posibil. Tragi în jos maneta din dreapta. Aştepți să sune clopoțelul de dezactivare. Tragi ambele pârghii în sus în acelaşi timp, apoi închizi robinetul.

Manetele şi robinetul erau blocate de căldură şi de o întreținere imperfectă, de uzură şi de trecerea timpului. Maşinăria bătrână a satului Torbel se dezmembra bucată cu bucată. Nu avu de ales. Folosi Forța, ştiind chiar atunci când puterea ei transcendentă îl ajuta să schimbe pârghiile şi să rotească robinetul, că inamicul care îl căuta îl va vedea ca pe o flacără pe cerul nopții. *Iată-mă aici. Veniți să mă prindeți.*

Gâfâind, cu mâinile arzând, cu nasul şi gura îmbâcsite de mirosul hidraulicelor suprasolicitate şi al cablurilor şi circuitelor supraîncălzite şi de mirosul ciudat de damotită coaptă, Obi-Wan îşi trase din nou cămaşa pe el şi se dădu înapoi. Manometrele care săreau isteric încetiniră... şi încetiniră... şi mai încetiniră puțin. Închizând ochii, îşi scufundă conştiința în însuşi sistemul de valve, deveni o parte din mineralul agitat şi lichefiat. Un combustibil atât de periculos de instabil. Cât de disperați trebuie să fie aceşti oameni chiar şi numai pentru a se gândi să-l folosească. Şi apoi simți cum valul clocotitor se linişteşte, în timp ce supapa blocată se curăța şi combustibilul curgea din nou prin arterele uzinei.

Îşi permise un zâmbet foarte mic.

— Eşti bine, Yavid? întrebă Devi, cu respirația tăiată, în timp ce se întorcea la stația de monitorizare. Nu-mi vine să cred că ai reuşit. Nu-mi vine să cred că nu eşti prăjit. Că *noi* nu suntem prăjiți, sau că nu am fost aruncați în milioane de bucăți. Yavid, eşti sigur că eşti în regulă?

— Da, zise Obi-Wan, şi fu şocat să-şi audă vocea răguşită.

Se simțea încremenit din cap până-n picioare, iar liniştea relativă a stației de monitorizare îl amețise dintr-o dată.

— Oh, Teeb! spuse Devi. Ce bine că ai fost aici!

Spre surprinderea lui, ea îşi aruncă brațele în jurul lui şi îl strânse cu putere în brațe. Nevrând să-i rănească sentimentele, el îi întoarse gestul – şi aproape imediat ea îi dădu drumul şi se retrase cu un pas.

— Îmi cer scuze. De obicei nu fac asta. Să mă arunc pe bărbați străini, spuse ea, agitată.

— Nu-i nimic. Îi zâmbi. Am avut parte de îmbrățişări mult mai puțin plăcute.

Ea se holbă la el, nesigură. Şi apoi râse, în mijlocul haosului şi al fricii, cu un sunet încântător de răsunător.

— Oh, sper să rămâi în Torbel, Teeb Yavid. Ne-ar putea fi mult mai rău fără voi.

Îl durea să mintă.

— Sper şi eu să pot rămâne, Devi. Vărul meu şi cu mine...

Şi apoi se întoarse cu fața la uşa exterioară a stației de monitorizare, restul minciunii sale fiind abandonat. *Anakin. Oh, nu.*

* * *

Următorul generator de scut se supraîncărcă chiar când Anakin ajunse la el. Avu o fracțiune de secundă de avertizare şi o lovitură ca de ciocan din partea Forței. Furtuna păru să-şi țină respirația...

…şi apoi expiră cu o furie reînnoită când generatorul erupse într-un spectacol de scântei. Cu un ţipăt ca al unui animal rănit, scutul de deasupra se prăbuşi şi un vârtej de particule theta se revărsară prin deschizătură.

Acţionă din instinct – şi din pură teroare. Aruncându-şi mâinile în sus, folosi Forţa pentru a reţine fluxul de particule theta şi, cu un strigăt de furie, deveni una cu scutul de furtună, respingând-o. I se păru că-şi simte sângele borborosind. Se pierdea pe sine, dispărând în vârtejul stacojiu al Forţei, în timp ce aceasta îl consuma şi îl transforma în foc.

Şi acolo era mama lui, şoptind din nou.

El vă poate ajuta. A fost menit să vă ajute.

Furios, Anakin luptă singur împotriva furtunii.

Pe Coruscant, în Templu, Taria Damsin şi Ahsoka dansau cu săbiile de lumină. Dansau în interiorul Forţei. Deschise şi încrezătoare, ele înotau în valurile sale de lumină – şi ca una singură fură cuprinse de un val de frică. Şocul le răsuci şi se poticniră, cu degetele slăbind. Săbiile căzură. Tinerii şopteau şocaţi şi se întrebau ce să facă…

…în timp ce Yoda, aflat în meditaţie, era şocat de un sentiment de pericol ascuţit ca o durere. Cu mâna apăsată pe cap, caută să înţeleagă, caută să vadă ce s-a întâmplat. Dar partea întunecată era un giulgiu gelos. Îşi ţine secretele ascunse. Yoda strânse din dinţi şi se luptă cu ea…

…în timp ce căutătorul medium Drivok îşi ridică capul, adulmecă aerul şi se bucură de triumf, pentru că mai presus de orice era un vânător şi niciunui vânător nu-i place să fie eludat. Dar acum îi putea vedea atât de clar pe Jedii dispăruţi, luminându-i mintea, iar pe hartă îi putea localiza cu exactitate…

…şi Lok Durd râdea şi râdea şi râdea…

* * *

Toate alarmele din staţia de monitorizare sunau. Devi îşi împinse hamul antigravitaţional până la limită în timp ce se arunca de la o staţie la alta.

— Nu, nu face asta! strigă ea, lovind întrerupătoarele şi apăsând butoanele. Să nu îndrăzneşti!

— Devi! strigă Obi-Wan. Spune-mi ce pot să fac…

Ea întinse un braţ, arătând spre generatorul şi panoul de stare al scutului de furtună.

— Lipeşte-ţi ochii de indicatoarele alea. Avem un generator de scut în pană. Dacă se mai strică vreunul, s-a terminat. Suntem cu toţii morţi. Nici măcar nu ştiu cum de mai rezistă restul scutului, dar nu-mi pasă. Rezistă şi asta e tot ce contează!

Eu ştiu cum. E Anakin. Fie ca Forţa să-l protejeze. Bolnav de teamă pentru el, Obi-Wan trecu la tabloul de bord şi citi indicatoarele, chiar dacă stomacul i se învârtea şi bila îi urca în gât.

Ţine-te bine, Anakin. Voi fi acolo cât de repede pot. Pentru că, în mod sigur, nici măcar *Cel Ales* nu putea să reţină singur o furtună theta.

— A fost cel mai groaznic lucru pe care l-am văzut vreodată, îi spusese Qui-Gon, cu atâţia ani în urmă. Furtunile theta ucid în două feluri. Dacă eşti contaminat de la distanţă, ei bine, îţi ia mult timp să mori. Dar dacă te afli în calea furtunii, te va sfâşia în bucăţi şi apoi îţi va topi oasele. Am văzut cum ucide în ambele feluri, şi ambele sunt crude. Mai bine să fii înghiţit de viu de un sarlacc.

— Ei bine? întrebă Devi. Rezistă? Celelalte generatoare? Scutul? Yavid?

Obi-Wan îşi smulse mintea din trecut şi verifică din nou tabloul de stare.

— Da. Până acum, totul e bine.

Devi transpira, picături mari se rostogoleau pe fața ei firavă şi neremarcabilă. Dar, în loc să capituleze în fața fricii, se lupta cu ea.

— Asta e o nebunie, Yavid. O nebunie, spuse ea, şi bătu cu pumnul în alt indicator. Dacă aceste citiri sunt corecte, asta este o furtună de clasa patru. Nu am crezut niciodată că voi trăi să văd una atât de rea.

— Deci ar trebui să mă simt onorat? Să o privesc ca pe un fel de sărbătoare de bun venit acasă?

Ea pufni.

— Ha! Ce mai bun venit. Şi apoi chiar şi acel mic moment de umor fu şters când încă o alarmă începu să sune. Oh, ai milă, şopti ea. Nu. Te rog, nu.

— Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?

Ea se clătină până la un alt banc de monitoare, apoi se întoarse, cu fața alb-cenuşie.

— Avem o supratensiune în clădire, spuse ea, cu vocea blocată în gât. Şi nu o pot opri. Nu fără să închid întregul al doilea sector, iar asta înseamnă că trebuie să prăbuşesc scutul anti-furtună. Yavid...

Teroarea ei era aproape copleşitoare.

— Devi, eşti sigură că nu o putem opri? Să o scurtcircuitam cumva? Unde va lovi valul? Devi!

Speriată, ea scutură din cap cu putere pentru a-şi recăpăta concentrarea şi se întoarse la monitoarele ei. Un deget tremurând urmări afişajul cu cristale lichide al rețelei electrice subterane din Torbel.

— Va arunca în aer, cu siguranță, sistemul de irigații, spuse ea, aproape în lacrimi. S-ar putea să scoată din funcțiune pompa arteziană. Probabil că nu şi scutul împotriva furtunii. Şi apoi... la naiba, mina. Va lovi mina? Nu, nu, nu mina, ci rafinăria. Învârtindu-se, aproape căzu. Dacă nu se întâmplă un miracol, se va prăbuşi în rafinărie. Yavid...

— Devi, încearcă să opreşti valul acela, ordonă el, îndreptându-se deja spre uşa exterioară a stației. Trebuie să existe o modalitate de a-l devia sau de a-l decomprima. Ceva. Orice. Te rog, trebuie să încerci. Apelează-i pe Arrad în rafinărie şi pe Rikkard la mină. Spune-le să evacueze pe toată lumea la o distanță sigură.

În clipa în care puse piciorul în fața centralei electrice, se întoarse spre Anakin – şi simți cum inima îi tresare când văzu gaura imensă din scutul anti-furtună. Simți concentrarea furioasă a puterii, a Forței, în acel loc, în timp ce Anakin reținea puterea furtunii. Şi apoi simți sătenii adunați, numărul lor mărindu-se, frica şi uimirea lor crescând, în timp ce îl priveau pe străinul din Voteb făcând un lucru care nu ar fi trebuit să fie posibil din punct de vedere uman.

Ține-te bine, Anakin. Ține-te bine.

Se întoarse şi se îndreptă într-un sprint în Forță spre rafinăria aflată în pericol.

Capitolul 9

Rafinăria era ca o zonă de război. Ignorând pericolul iminent, sătenii din Torbel lucrau cu furie pentru a satisface nevoile unui guvern care îi folosea ca sclavi. Fiecare stație de lucru era în funcțiune – butoaie de sortare, camere de compresie, unități de cernere, benzi transportoare, tambururi, clasificatoare, emulsificatoare cu laser, epuratoare sonice şi compartimente de ambalare, cu cărucioare care aşteptau la un capăt pentru a fi încărcate cu damotită, apoi transportate la depozit pentru a fi colectate. Moarte pentru mii şi mii de lumi.

Totul era duhoare şi zgomot. Zdruncinături, trosnituri, lovituri, sunete, țipete, şuierături, măcinări. Obi-Wan simțea cacofonia ca o percuție pe piele. Oasele îi erau diapazoane care îi înfigeau *spini* de sunet în creier, iar nasul şi gura îi erau secate de căldură şi de fumul acru. Damotita brută era otrăvitoare şi el nu purta nicio protecție. În cât timp avea să fie afectat? Habar n-avea şi oricum nu conta. Nu era timp să-şi pună un costum. Şirurile lungi de benzi de iluminat clipeau, fiind un ecou la instabilitatea alimentării cu energie electrică a satului. Nici măcar un singur sătean în costum de protecție nu părea să fi observat asta. Erau mistuiți de disperare, de nevoia oblăduitoare de a-şi îndeplini cota imposibilă. Dacă Devi reuşise să dea un telefon aici, nu o ascultase nimeni.

Apucă pe cea mai apropiată săteancă şi o învârti. În timp ce ea se holba la el prin ochelari, el o scutură cu putere.

— Eşti în mare pericol, Teeba. Ieşi afară, acum. Fugi.

Sătenii suficient de aproape pentru a-l auzi se opriră din lucru. Dându-i drumul femeii, se întoarse spre ei.

— Cu toții, ieşiți de aici! Se acumulează o supratensiune!

Ei nu-l cunoşteau. Nu aveau încredere în el. În mod nebunesc, de înțeles, ezitară. Disperat, folosi Forța pentru a-i împinge.

— Ieşiți afară!

Sătenii îşi aruncară uneltele şi alergară spre uşă, stângaci şi lenți în hainele lor grele de protecție. Simțea cum aerul se învârtea, reacționând la rețeaua electrică instabilă. Luminile de deasupra capului pâlpâiau mai repede acum. Apoi, benzile transportoare tremurară şi gemură. La simfonia aspră a rafinăriei se adăugă un contrapunct de voci speriate.

— Ieşiți, ieşiți! strigă el, alergând de-a lungul culoarelor, printre posturile de lucru. Răspândiți ordinul! Ieşiți afară! Acest sector al rețelei electrice este pe cale să explodeze!

Nu-l putea vedea pe Arrad. Poate că fiul lui Rikkard nu ştia că erau probleme. Pentru că dacă Devi ar fi sunat aici şi el ar fi ignorat-o...

Şuvoiul de săteni care fugeau se transforma într-un potop, în timp ce avertismentul lui frenetic sărea de la o stație la alta. Descărcările statice începură un dans strălucitor şi letal peste echipamentele vechi şi ponosite ale rafinăriei, producând arcuri electrice şi scuipând scântei.

Un strigăt furios tăie zgomotul de sub acoperişul rafinăriei. Obi-Wan se întoarse. Era Arrad, făcându-şi loc înapoi în zona principală de lucru.

— Ce faci? Tânărul îi opri pe cei mai apropiați săteni care se strecurau pe lângă el, îndreptându-se spre siguranță. Nu puteți pleca, nu am terminat!

— Spune că este o supratensiune! strigă unul dintre săteni, eliberându-se. Rețeaua va exploda. Ieşi şi tu afară, Arrad!

— Ce? Arrad clătină din cap. Ce faci... Rontl, întoarce-te aici! Harba! Nu puteți să plecați! Tatăl meu se bazează pe noi să...

Dar Rontl şi Harba nu-l ascultară.

— Arrad! Obi-Wan sări spre el. Trebuie să îi scoți pe toți de aici, e un...

Arrad îl împinse de lângă el.

— Încă mai este timp. Aproape am atins cota. Trebuie să protejăm acest ultim lot de damotită, Yavid! Tu nu înțelegi ce...

— Nu, prostule, tu nu înțelegi! replică el. Uită-te în jurul tău! Uită-te la descărcarea statică! Devi spune că supratensiunea de energie se va *scurge* chiar aici!

Ultimii săteni se pregăteau să scape. Arrad se uită după ei cu o disperare furioasă, apoi făcu un gest disprețuitor cu mâna şi se întoarse cu spatele. Fără să țină cont de pericol, se repezi la cea mai apropiată bandă transportoare care se clătina şi apăsă o manetă, oprindu-i progresul înainte ca bucățile de damotită brută pe care le transporta să se prăbuşească pe podeaua de ferrocretă cu gropi.

Undeva în rafinărie începu să sune un claxon de avertizare.

— Arrad! Obi-Wan îl urmă pe bărbatul mai tânăr în timp ce acesta se strecura printre stațiile de lucru până la cel mai apropiat spălător sonic. Auzi asta? Subgeneratorul tău începe să se supraîncarce! Trebuie să vii cu mine, acum!

— Dacă vrei să fugi, atunci fugi, scuipă Arrad, tastând instrucțiuni rapide în centrul de comandă al spălătorului. Renunțase la echipamentul de protecție a capului, lăsând la vedere părul de culoarea paiului, ondulat de transpirație. Dar tatăl meu are încredere în mine să păstrez acest transport...

Tânărul ăsta e nebun?

— Tatăl tău nu vrea ca tu să mori pentru asta! Pentru numele lui Dumnezeu, Arrad...

Mârâind, Arrad smulse o cheie de la centura sa de scule şi o ridică.

— Mai am nevoie doar de câteva minute, Yavid! Dacă nu ai de gând să mă ajuți, atunci dă-te din calea mea!

Decis de zgomot şi de imboldul insistent al Forței care îl îndemna să iasă afară, Obi-Wan se năpusti asupra fiului lui Rikkard. Apucând încheietura mâinii tânărului, îşi turnă în ochi şi în voce fiecare urmă de constrângere pe care o poseda.

— Arrad, vino cu mine!

Arrad îşi eliberă încheietura.

— Nu pot! strigă el, aproape înecat de claxonul care răsuna şi de pocniturile şi scânteierile descărcărilor statice. Dacă reducem greutatea transportului, ne vor tăia mâncarea sau, şi mai rău, vor da contractul altui sat. Nu vom supraviețui după aşa ceva! Abia dacă supraviețuim acum! Dacă vrei să faci din Torbel casa ta, Yavid, atunci ajută-mă!

Obi-Wan se uită fix la el. *Dacă îl forțez să plece de aici cu vârful sabiei, se va sfârşi tot. Ne va preda din pură răutate. Nu-l pot convinge şi nu-l pot lăsa aici.*

Avea doar o singură alegere.

— În regulă, în regulă, spuse el. Te voi ajuta.

— Opreşte bancul acela de emulsificatoare laser! ordonă Arrad. Grăbeşte-te! Şi apoi vom...

— Îmi pare rău, spuse el, închizându-şi degetele în jurul cefei largi a tânărului. Dar nu mai avem timp.

Aceasta nu fu o simplă împingere a minţii – blocă rezistenţa lui Arrad cu o explozie a Forţei. Furia tânărului se stinse şi muşchii lui se înmuiară. Deasupra capetelor lor, benzile de iluminat străluciră o dată şi se stinseră, aruncând rafinăria într-un întuneric în care nu mai existau decât sclipirile albastre ciudate ale descărcărilor statice.

Încredinţându-şi vieţile în Forţă, Obi-Wan îşi trecu mâna până la umărul lui Arrad, apucă de cămaşa tânărului nebun, trase… şi apoi fugi.

Dar o făcu prea târziu. Cu un vuiet asurzitor, reţeaua de energie se supraîncărcă şi fură aruncaţi cu o violenţă dezinvoltă prin aerul împuţit şi arzător.

* * *

Anakin simţi explozia cu câteva bătăi de inimă înainte să se producă. Transpirând şi tremurând din cauza efortului de a reţine furtuna theta, ignorând sătenii care veniseră să vadă ce se întâmpla, încercă să-i trimită lui Obi-Wan un avertisment – dar mintea lui era atât de zdruncinată de chinul de a ţine la distanţă furtuna dezlănţuită, încât nu putu simţi prezenţa fostului său Maestru. Şi apoi rafinăria explodă ca focurile de artificii de pe Coruscant de Ziua Republicii.

Ţipetele şi strigătele răsunară în timp ce panica se revărsa prin Forţă, strălucitoare şi albă, şi uimitoare. Cu vederea pătată şi estompată, Anakin o căută în mulţime pe Teeba Jaklin. Venise de la casa de închiriat să vadă despre ce era vorba şi rămăsese pentru că nu-i venea să creadă ce vedea.

— Jaklin! Teeba Jaklin!

Se împinse, se strecură şi înjură croindu-şi drum spre el printre sătenii adunaţi care arătau cu degetul şi icneau şi care începeau să se mişte spre rafinărie.

— Da, Markl? Se încruntă. Dacă ăsta e măcar numele tău.

— Deocamdată este numele meu, spuse el, cu dinţii strânşi împotriva durerii implacabile a furtunii. Teeba Jaklin, te rog. Găseşte-l pe Yavid pentru mine. Asigură-te că este bine.

Ecourile exploziei se rostogoliră prin satul prins sub scutul care abia rezista. Strălucirea roşie a furtunii de dincolo de el fu egalată de strălucirea roşie a flăcărilor care săltau. Rafinăria ardea. El şi Jaklin se holbară unul la celălalt în timp ce restul oamenilor din Torbel alergau să ajute, părând nişte umbre în strălucirea furtunii. Unii se îndreptau spre fântâna arteziană, pentru apă. Alţii se îndreptară direct spre clădirea în flăcări plină cu damotită brută.

Un gând înfricoşător îl lovi. Oare mineralul în sine era inflamabil? Fumul acela – era un nor toxic gata să otrăvească până la ultimul bărbat, femeie şi copil de sub scutul de furtună?

— Teeba Jaklin! Există vreun pericol de la…

Ochii ei erau plini de teamă.

— Da. Nu sunt probleme care să ne lase morţi pe loc, dar chiar şi cu protecţia noastră secretă vom fi cu toţii bolnavi în următoarele câteva zile. Ea privi în sus, la furtuna theta care bătea cu putere deasupra capetelor lor. Dacă nu cumva se va risipi repede şi vom reuşi să coborâm scuturile pentru ca fumul să se împrăştie.

— Ceea ce… Trebui să facă o pauză, ca să se reechilibreze. Efortul de a se lupta cu furtuna ameninţa să-l îngenuncheze. Începuse să respire în gâfâieli aspre şi

repezite. Ce este... mai rău? Particulele theta – sau fumul de damotită?

Întrebarea o făcu să râdă cu poftă.

— Furtuna – dacă nu se risipeşte şi rămânem să respirăm fum ore în şir. Atunci vom fi probabil terminați, indiferent cum o iei.

Bineînțeles că aşa va fi. Universul avea un simț al umorului tare împuțit.

— Trebuie să-l găseşti pe Yavid, oftă el. Dacă nu e rănit, te poate ajuta.

Privirea de pe fața ei spunea că ea credea că erau cu toții dincolo de orice ajutor.

— Îl voi căuta. Cât mai durează până când vei da greş, Teeb?

Nu ştiu să-i răspundă. Nu voia să se gândească la asta.

— Sunt... în regulă. Du-te. Te rog. Urmă încă o respirație adâncă, tremurată. Găseşte-l pe Yavid.

Erau singuri acum, cu excepția oamenilor care lucrau la generatorul de scuturi. Jaklin se întoarse de la el.

— Guyne! În cât timp va fi reparat generatorul ăla?

Cel mai în vârstă dintre cei patru bărbați care lucrau febril îi aruncă o privire.

— Muncim cât de repede putem, Jaklin. Jumătate din circuite sunt arse.

Anakin îşi spori strânsoarea asupra Forței, simțind vâlvătaia şi valul furtunii ca pe un foc viu.

— Pot... rezista, Teeba. Nu-ți face griji pentru mine. Doar du-te. Du-te!

Pas cu pas, jumătate de pas, Jaklin începu să se retragă. În lumina stridentă, ochii ei erau îngustați. Un muşchi îi lucra de-a lungul maxilarului.

— Ştiu ce eşti, tinere Teeb. Tu...

— Nu... acum, spuse el, aproape gemând. Te rog. Găseşte-l pe Yavid. Spune-i că voi ajunge acolo cât de repede pot.

În loc să răspundă, ea se întoarse să se uite la Guyne pentru ultima oară.

— S-ar putea ca viețile noastre să depindă de tine, bătrâne Teeb, spuse ea, cu vocea scârțâită. Să nu ne dezamăgeşti.

Dinții lui se văzură pentru scurt timp pe fața subțire.

— Nu am de gând să o fac, bătrână Teeba. Pleacă acum. Rikkard va avea nevoie de tine.

Anakin mai trase o răsuflare care-i chinui coastele.

— Teeba...

— Ştiu, pocni ea, retrăgându-se. Yavid. Am spus că voi căuta şi o voi face. Sunt o persoană cinstită – chiar dacă tu nu eşti.

Ea o rupse la fugă. El o urmări timp de câțiva paşi scurți şi inegali, simțind privirea măsurată a lui Guyne.

Nu te uita la mine, bătrâne. Repară generatorul ăla, te rog.

Anakin suferea atât de mult acum încât ar fi fost uşor să... cedeze. Să renunțe. Să o lase baltă. Dar nu putu face asta. Sute de vieți depindeau de el. Trebuia să stea aici şi să suporte până când generatorul era reparat – sau până când îi ceda inima. Aşa că închise ochii. Fie că avea sens sau nu, întotdeauna îi era mai uşor să-şi concentreze voința când era învăluit în întuneric.

Cu vederea refuzată, toate celelalte simțuri ale sale deveniră mai vii. Mirosul circuitelor arse ale generatorului de scuturi. Mirosul de damotită arsă de la rafinăria explodată. Mirosul propriei transpirații. Auzi – *simți* – încă trei explozii. Mai mici de data asta, în succesiune rapidă. Urmară strigăte, sirene. Sunete şi ecouri care parcă băteau toba. Cel mai rău dintre avertismentele insistente ale Forței se stinsese,

lăsându-l golit şi uimit. Acum, tot ce simţea în Forţă era confuzie, frică şi durere. Ceea ce simţea de obicei, indiferent unde se afla. Era îngrozitor şi totuşi, în cel mai ciudat mod, era şi reconfortant. Ştia cum să se descurce cu asta.

Necunoscutul era cel care îl făcea nervos.

De cât timp stătea aici, reţinând furtuna? Probabil că de mai puţin de o oră. Se simţea ca şi cum ar fi fost zile. Ani. Nu mai avea mult timp până când alegerea de a renunţa sau de a îndura nu va mai fi în mâinile lui. Chiar şi *Cel Ales* avea limite.

Îşi aminti de el însuşi când era mic, lăudându-se lui Qui-Gon la masa mamei sale. *Ai văzut vreodată curse de ataşe? Eu sunt singurul om care poate participa.*

Şi acum era probabil singurul Jedi care se putea transforma într-un scut viu de furtună. *Nu e o laudă. E adevărul. Am un talent pentru a învinge şansele potrivnice*. Acum tot ce trebuia să facă era să învingă aceste şanse pentru încă puţin timp... Transpirat, cu inima bătând cu putere, conştient că se *stingea*, Anakin se agăţă de Forţă ca un copil de mâna mamei sale. Timpul trecu. El trecu odată cu el, în tăcere.

— În regulă, spuse Guyne în cele din urmă. Cred că asta e tot. Teeb Markl...

Răsucindu-se, deschise ochii.

— Teeb?

— O să încercăm generatorul. Pregăteşte-te.

Abia reuşi să dea din cap. Ceilalţi trei bărbaţi se îndepărtară de generator, în timp ce Guyne, amărât şi obosit, respiră adânc şi reconectă sursa de alimentare. Apăsă o serie de întrerupătoare, aşteptă – aşteptă încă o secundă – apoi activă scutul. Cu un bâzâit sfârâitor, scutul împotriva furtunii se activă din nou. Guyne şi cei trei prieteni ai săi aplaudară, extaziaţi de oboseală... iar Anakin se prăbuşi, căzând fără graţie pe pământul tare şi uscat, de parcă rămăsese fără oase.

Se simţea tremurând. Dinţii îi clănţăneau, iar plămânii îl dureau după aer; se rostogoli pe o parte şi se încolăci într-o minge. Sabia sa ascunsă i se lovi de coaste în timp ce Torbel se rotea şi se învârtea în jurul lui. Era vag conştient de vocile agitate care îi strigau numele şi de mâinile îngrijorate care îl pipăiau şi îl împungeau pentru a vedea dacă era încă întreg. Nu putea să spună cum era. Nu putu răspunde la întrebările lor neliniştite şi strigate. Nici măcar nu-şi putu da seama dacă încă îl mai durea sau dacă ceea ce simţea acum era doar amintirea durerii. Doar o singură dată mai simţise ceva asemănător, şi asta fusese pe Geonosis, în peşteră, după ce fulgerele sălbatice ale Forţei lui Dooku fuseseră aproape de a-l ucide. După o vreme – eoni – cea mai mare parte a tremuratului trecu. Deschise ochii, îşi îndreptă coloana vertebrală şi privi în sus. Da, Torbel avea un scut împotriva furtunii – şi nu era susţinut de el. De cealaltă parte a plasmei, furtuna theta continua să scuipe furie radioactivă. *Scuipă în continuare. Nu-mi pasă. Nu treci de scut.*

Se rostogoli pe mâini şi genunchi, apoi se ridică în picioare. Mâinile întinse îl ajutară şi le fu recunoscător pentru asta. Pete roşii şi negre dansau în faţa ochilor lui. Trebui să clipească şi iar să clipească pentru a-şi limpezi vederea.

— Uşurel, tinere Teeb, spuse Guyne, ţinându-l strâns de cot. Ai căzut dur. Doar trage-ţi sufletul.

— Sunt bine, spuse el, şi fu surprins să audă cât de ciudat îi suna vocea.

Clătinându-se, se întoarse să privească prin satul întunecat spre rafinărie. Flăcările se stinseseră, iar fumul de subţiase. Dar aerul era încă viciat şi dens. Încercă să nu se gândească la otrava pe care o inspira în plămâni.

Se uită înapoi la Guyne.

— Rămâi aici şi stai cu ochii pe generator, Teeb. Şi dacă se pare că va exploda

din nou, trimite după mine. O să mă întorc.

În lumina schimbătoare, sprâncenele cenuşii ale bătrânului sătean se ridicară.

— Eşti foarte sigur pe tine, pentru un tânăr Teeb, spuse el, foarte sec. Nu am cunoscut niciodată un fermier Lanteeban cu talentul tău de a prelua conducerea. Şi nici nu ştiam că un fermier poate să țină în frâu o furtună theta cu puterea minții.

În spatele lui, prietenii săi aprobară din cap, cu o mică încruntare de suspiciune, chiar dacă erau recunoscători.

Anakin suspină.

— Teeb Guyne, ştim amândoi că nu sunt fermier. Vei rămâne aici?

— Vom rămâne, spuse Guyne, aprobând din cap. Şi dacă vom avea nevoie de un Jedi, vom şti unde să căutăm.

Minunat. Obi-Wan o să mă omoare.

Nu avea nicio speranță de a ajunge cu sprintul în Forță până la rafinăria ruinată. Puseurile de durere se domoliseră, dar fiecare os, muşchi şi nerv încă îl dureau. Simțul Forței îi era puternic diminuat... şi nu putea să ghicească cât timp va dura până când va dispărea amorțeala şocului. Nu se mai epuizase niciodată atât de mult. *Există o primă dată pentru orice, presupun. Aş fi vrut doar să nu fie asta.*

Gâfâind de la mirosul de damotită arsă, porni într-o alergare împiedicată, lăsând sătenii în urma lui şi plecă în căutarea lui Obi-Wan.

* * *

Sunetele de tânguială fură cele care îl făcură să se trezească.

Amețit, Obi-Wan deschise ochii. Apoi se ridică în şezut, tuşind, şi făcu o grimasă, în timp ce vânătăile vechi şi cele noi se plângeau deopotrivă. Gustul fumului gros, al cablurilor arse şi al pământului pârjolit era dezgustător. Privind în jur, îşi dădu seama că fusese întins pe pământ la o distanță bună dincolo de intrarea în rafinărie – mult mai departe decât l-ar fi aruncat explozia, cu siguranță. Ceea ce însemna că cineva trebuie să-l fi tras la o parte şi apoi să-l fi abandonat.

Rafinăria era distrusă, flăcările pâlpâind printre dărâmături. Câțiva săteni formaseră un lanț de găleți şi treceau în mod constant recipiente cu apă din fântâna arteziană, aruncându-le pe foc. Oare nu aveau substanțe chimice de stingere? Apoi văzu mai multe canistre aruncate. Ceea ce însemna că le avuseseră, le folosiseră şi acum se descurcau cum puteau. Chiar şi cu luminile portabile cu arc electric abia dacă exista suficientă iluminare pentru a vedea clar. Totul era fantomatic în ceața de fum puturos, cenuşiu verzui. Fum de damotită. Deci respirau cu toții otravă?

Oh, minunat. Lucrurile au mers atât de bine până acum.

În apropiere, cineva plângea. Căută cu privirea sursa acelui sunet îngrozitor. Acolo. La nici măcar o aruncătură de băț, pe jumătate ascunsă în umbră – erau mai mulți săteni adunați. O femeie tânără era cea care plângea, prăbuşită lângă cineva mai în vârstă. Cineva pe care îl recunoscu.

— Teeba Jaklin!

Ea îşi întrerupse murmurul către fata care plângea şi îşi întoarse privirea suspicioasă spre el.

— Teeb Yavid – dacă ăsta chiar e numele tău.

— E destul de bun, spuse el precaut, ridicându-se în picioare. Unde este... vărul meu? L-ai văzut?

Jaklin privea prin fumul învolburat spre secțiunea de scut anti-furtună care

cedase.

— Da. A spus să-ți spun că va veni când va putea.

Ce? Anakin încă se mai afla între furtuna theta şi sat? Era greu de crezut că până şi el ar fi putut îndura un asemenea stres atât de mult timp.

— Ştii… ce face?

— Şi ce este, spuse ea, aprobând din cap. Ceea ce sunteți amândoi, Teeb.

Obi-Wan simți cum buzele i se răsucesc într-un zâmbet ironic.

— Necazuri ambulante?

— Presupun că asta rămâne de văzut.

Din moment ce ştia, din moment ce ghicise, îşi luă o clipă pentru a se întinde prin Forță şi a se asigura că Anakin era bine. Ceea ce simți îi făcu inima să bată cu putere. *Anakin, rezistă*. Şi apoi se uită din nou la Jaklin.

— Îmi pare rău, Teeba. Nu trebuia să se întâmple aşa.

— Nu, spuse ea, la fel de încet ca şi el, şi îşi lăsă obrazul să se sprijine de capul fetei care plângea încet. Multe lucruri nu ar fi trebuit.

Cea mai mare parte a focului era stinsă acum, lanțul de găleți se încheia. Era uşurat că nu mai simțea genul de panică sau de alarmă care să însemne că se pregătea un dezastru similar în altă parte a satului.

— Centrala electrică? Mina? Devi? Rikkard? Toate sunt nevătămate? Dar puțul artezian? Devi a spus…

— Sistemul de irigații a fost distrus de supratensiunea electrică, spuse Jaklin, cu vocea subțire de epuizare şi şoc. Va trebui să aşteptăm să treacă furtuna şi să se facă ziuă, pentru a vedea cum trebuie. Mina şi centrala electrică sunt în picioare. Devi lucrează până la prăbuşire, dar nu va ceda. Clătină din cap. Este o femeie bună. Am fi avut probleme fără ea.

— Cum rămâne cu victimele? Am încercat să golesc rafinăria. Toată lumea… Privirea de pe fața ei îl reduse la tăcere. Brusc îngrijorat, se uită din nou în jur. Teeba? Unde este Arrad? Este…

— Avem o casă pentru bolnavi, spuse Jaklin, şi făcu un gest în direcția pieței. Arrad e acolo, cu ceilalți grav răniți.

Gura i se uscă.

— Câți alții? Cât de grav răniți?

— Nouă, Teeb Yavid. Ochii lui Jaklin erau umbriți de tristețe. Dar Arrad e cel mai rău. Rikkard l-a lăsat acolo cu Teeba Sufi şi Teeba Brandeh. Ele se ocupă de cei mai loviți dintre noi. Sufi a lucrat într-un spital cândva, în Lanteebba.

La naiba. *La naiba*.

— Şi când spui că e cel mai rău…

Ea scoase un oftat adânc.

— Mi s-a spus că ai făcut tot ce ai putut pentru a-l salva, Yav… Urmă o scuturare bruscă a capului. Care este numele tău adevărat, Teeb? Este o minciună să-ți spun Yavid şi aceasta nu este o noapte pentru neadevăruri.

— Obi-Wan, spuse el. Jaklin, e pe moarte?

Jaklin ridică din umeri.

— Ar putea fi, Obi-Wan, spuse, aproape înfrântă. Apoi îşi ridică privirea. Cu toții am putea fi, dacă furtuna asta nu se potoleşte ca să putem coborî scuturile şi să risipim acest fum.

Aşa deci… Respirau otravă.

— Am crezut că pastilele pe care mi le-ai dat mie şi lui Mar… Anakin…

— Nu-ți vor face la fel de bine ca şi nouă, spuse ea. Noi le luăm de când suntem aici. Dar nici măcar secretul nostru nu ne va împiedica să ne îmbolnăvim dacă vom mai respira mult timp mizeria asta. Bărbia ei tresări în fața fumului în derivă. S-ar putea ca tu şi Anakin să nu o duceți prea rău, totuşi. Având în vedere că nu sunteți oameni obişnuiți.

Era amară, iar el nu o putea învinovăți pentru asta.

— Teeba, trebuie să-l văd pe Arrad. S-ar putea să pot face ceva ca să-l ajut. Dacă te las aici…

— Da, lasă-mă. Jaklin se încruntă la tumultul răsucit de moloz supraîncălzit şi fumegând din fața lor şi la sătenii care mai rămăseseră cu gălețile şi speranța lor. Se pare că am terminat cu adevărat aici, cu rafinăria în ruine şi cu viitorul nostru odată cu ea. Ne vedem în curând la casa de bolnavi. Acum, că te-ai trezit, trebuie să mă duc la îndatoririle mele.

— Şi unde este Rikkard, dacă nu este la casa de bolnavi? Ştii cumva?

— Ultima dată când l-am văzut era la centrala electrică, spuse ea. Trebuie să fie pe primul loc, dacă vrem să avem vreo şansă să nu mai existe o altă supratensiune de-a lungul rețelei. Frica o cutremură. O altă supratensiune ne va ucide, Teeb. Poți face ceva în privința asta?

Obi-Wan simți cum i se răsuceşte burta.

— Nu ştiu. Vom încerca.

— Încercați şi vă vom fi recunoscători.

Şi ce era ăsta… Un şantaj? Sau pur şi simplu vocea disperării?

— Jaklin, vom încerca.

Lăsând-o la datorie, se îndreptă spre casa bolnavilor. Sătenii pe lângă care trecea abia dacă îi acordau atenție, prea prinşi în dezastru pentru a se îngriji de un fermier din Voteb. Era clar că Jaklin nu spusese nimănui ce aflase despre el şi Anakin. Dacă ar fi făcut-o, lumea l-ar fi oprit, indiferent de dezastrul din jur.

Simți că i se taie respirația. *Arrad.* Până la urmă ar fi trebuit să-şi scoată sabia împotriva tânărului, pentru că adevărul ieşise oricum la iveală.

I-aş fi putut salva viața în loc să… Şi apoi, ajungând la marginea pieței pustii a satului, văzând lumini în casa de închiriat şi în ceea ce trebuia să fie casa bolnavilor, două uşi mai jos, disperarea se ridică în el. Simți o agitație în Forță – o prezență cu vânătăi şi lovită, dar minunat de familiară.

— Obi-Wan!

Se întâlni cu Anakin în mijlocul străzii pustii. În timpul anilor în care fuseseră Maestru şi Padawan, făcuse tot ce îi stătea în putință pentru a rupe dependența copilăroasă a lui Anakin de demonstrațiile de afecțiune. Nu reuşise. Şi acum, plin de uşurare, se trezi întinzând mâna spre umărul fostului său elev. Lumina intermitentă a torțelor cu plasmă din piață îi arăta chipul lui Anakin şi prețul pe care îl plătise pentru a ține furtuna theta la distanță.

Trecu o clipă până când putu avea încredere în vocea lui.

— Aici erai! Începusem să cred că te-ai dus undeva să tragi un pui de somn.

Cu ochii scufundați, Anakin reuşi să stoarcă un zâmbet.

— Ha-ha. Eşti bine?

— Eu sunt bine, dar Arrad nu este, spuse el. Am fost prinşi când a explodat rafinăria.

Anakin ridică o sprânceană.

— Deci, dacă nu prăbuşeşti vehicule, arunci în aer fabrici? Obi-Wan…

— Ştiu. Sunt incorigibil. Şi este foarte posibil să fiu un talisman al ghinionului. Fumul gri-verzui se învârtea în jurul luminilor cu plasmă. Anakin – damotita arsă...

— E toxică, ştiu, spuse Anakin. Zâmbetul lui înfiorător se întoarse, doar pentru o clipă. Şi eu care credeam că doar înainte am avut probleme.

Nu voia să o spună, nici măcar să o gândească, dar trebuia să o facă.

— Nu sunt sigur cât de curând, dar lucrurile se vor înrăutăți. Cine ne vânează? Te-a simțit.

Fața lui Anakin rămase nemişcată.

— Nu am avut de ales, Maestre. Scutul s-a prăbuşit şi furtuna... nu puteam să o las...

Maestre.

— Ştiu că nu ai putut. Nu sunt supărat. Dacă e ceva, sunt uimit. Anakin, ce ai reuşit tu... Obi-Wan clătină din cap. Nu sunt sigur că Yoda însuşi ar fi putut ține în frâu furtuna asta nenorocită aşa cum ai făcut-o tu, atât de mult timp cât ai făcut-o. Ai salvat satul.

— Da, spuse Anakin, încruntat acum. Exact la timp pentru ca toată lumea să moară otrăvită cu damotită. Obi-Wan, *chestia* asta care ne vânează...

— Nu ştiu. Dar de îndată ce se risipeşte furtuna asta, trebuie să plecăm de aici.

— Şi unde să mergem?

— Nici asta nu ştiu, spuse el, luptându-se cu atingerea blândă a unei frici periculoase. Ai vreo sugestie?

— Obi-Wan... Anakin îşi trecu antebrațul peste fața murdară şi transpirată. Va trebui să inventăm un cuvânt nou pentru genul de probleme în care ne aflăm.

— Poate că am putea face o mică competiție.

— Şi câştigătorul va apuca să trăiască? Sună ca un plan bun.

În ciuda tuturor problemelor, Obi-Wan simți că zâmbeşte. Lucrurile puteau fi întotdeauna mai rele. *Aş putea fi blocat aici de unul singur.*

— Anakin, trebuie să ajung la Arrad. Există o şansă să-i pot salva viața.

— Atunci du-te, spuse Anakin. Nu e ca şi cum ar trebui să mai fim *Jedi secreți.*

— Poți să te duci la centrala electrică? Jaklin spune că Rikkard şi Devi sunt acolo, încercând să se asigure că nu vom avea o altă supratensiune. Le-ar fi de folos experiența ta.

Clătinându-se pe picioare, Anakin aprobă din cap.

— Sigur. Rikkard ştie că fiul său e rănit?

— Jaklin spune că ştie.

— Vrei să-i spun că o să...

— Nu. Să nu spui nimic, spuse el. Nu vreau să-i dau speranțe. S-ar putea să nu-l pot ajuta deloc pe Arrad.

— Dacă cineva poate, tu eşti acela, spuse Anakin. Şi pentru că era Anakin, şi era atât de obosit, şi pentru că se prefăcuse doar că învățase vreodată această lecție a păstrării distanței, îi dădu o îmbrățişare rapidă. Vom trece peste asta, Obi-Wan. Asta e ceea ce facem noi, îți aminteşti? Supraviețuim catastrofelor, chiar dacă la limită.

Da, aşa e. Mi-aş dori doar să nu avem atât de mult antrenament.

Refuzând să se îngrijoreze, se îndreptă prin piața satului spre casa bolnavilor, în timp ce Anakin se îndrepta spre centrala electrică. Acolo o găsi pe Teeba Brandeh şi o altă femeie, scundă şi lată, ocupată cu bandajele. Trebuia să fie Teeba Sufi, care

lucrase cândva într-un centru medical din Lanteebba.

Mulțumi Forței pentru micile îndurări.

Sufi se întoarse, auzind tocurile cizmelor sale pe podeaua de lemn.

— Ce vrei, Teeb? Eşti rănit? Dacă nu eşti rănit, va trebui să aştepți. Aici tratăm doar cazurile grave.

Îşi dădea seama de asta. Acolo era Arrad, o grămadă nemişcată pe un pat de campanie. Iar lângă un altul stătea fetița Greti. Trebuie să fie cu mama ei. Bohle. Femeia era lungă şi slabă şi fără febră sub pătura ei. Numără alți opt săteni răniți în încăperea care mirosea a antiseptic şi urină şi sânge proaspăt şi frică.

Greti se ridică un pic mai dreaptă.

— Acesta este Teeb Yavid. Este prietenul meu.

— Am venit să-ți ofer ajutorul meu, Teeba Sufi, spuse el, închizând uşa în urma lui. Jaklin mi-a spus că Arrad a fost rănit grav în explozie.

— Mi s-a spus că ai încercat să-l scoți de acolo, spuse Teeba Sufi, privindu-l din cap până-n picioare cu o privire feroce care îi amintea pătrunzător de Vokara Che. I-ai scos şi pe aproape toți ceilalți. Ai făcut bine, Teeb Yavid.

Obi-Wan traversă podeaua până la patul lui Arrad şi se uită fix la tânărul inconştient. Ambele brațe şi piciorul drept aveau o atelă grosieră. Un bandaj îmbibat în roşu îi era înfăşurat în jurul capului. Vânătăile îi pătau partea dreaptă a feței, iar pieptul gol era găurit în douăzeci de locuri, zgâriat şi plin de vânătăi până la o masă crudă şi supurândă.

La naiba. Asta e rău. Căzând în ghemuit, îşi puse uşor degetele pe încheietura lui Arrad. Pulsul băiatului era accelerat, încercând să bată moartea.

— De fapt, Teeba Sufi… Nu sunt Yavid, spuse el, foarte încet. Numele meu este Obi-Wan Kenobi.

Surpriza lui Teeba Sufi se răspândi prin Forță.

— Şi eşti doctor? spuse ea, nesigură.

Se întoarse să se uite la femei şi o văzu pe micuța Greti holbându-se, cu ochii ei *bătrâni* căscați atât de larg.

— Nu. Sunt Jedi. Şi cred că îl pot ajuta pe acest om… dacă mă lăsați.

Capitolul 10

— Jedi? Teeba Sufi făcu un pas înapoi, cu fața încordată de frică. Greti… fugi. Ieşi afară. Găseşte-o pe Teeba Jaklin şi…

— Teeba Jaklin ştie! spuse Obi-Wan repede. Te rog… nu sunt aici ca să-l rănesc pe Arrad sau pe altcineva. Vreau cu adevărat să ajut, dacă pot.

Teeba Brandeh, la fel de surprinsă, atinse brațul tovarăşei ei.

— A intrat în rafinărie ca să scoată lumea de acolo, Sufi. A încercat să-l salveze pe Arrad.

Sufi se întoarse spre ea.

— Este Jedi, Brandeh! Ştii ce sunt, ştii de ce sunt capabili. Ei înrobesc mințile. Transformă bărbații şi femeile libere în animale pentru Republică! Uită-te la el! Abia dacă are un semn pe el, iar Arrad e făcut bucăți!

Teeba Brandeh ezită. Copila Greti se ridică în picioare.

— Nu ştiu nimic despre Jedi, dar cred că Teeb Yav – Teeb Kenobi – este un om bun. Îşi bătu pieptul cu pumnul ei mic. Cred asta aici, înăuntru. Acolo unde simt lucrurile. Ezită, apoi făcu un pas mic spre el. Teeb Kenobi…

El găsi un zâmbet pentru ea.

— Obi-Wan.

— Obi-Wan. Zâmbetul ei de răspuns fu timid şi tremură de speranță. O poți vindeca pe mama mea?

— Greti! Teeba Sufi se năpusti asupra fetei. Ține-ți limba proastească, copilă. Bohle este treaba mea, nu vreau să se amestece el în treburile…

Greti îşi ridică bărbia.

— Nu, Teeba, Bohle este treaba mea. Este sângele meu şi sunt fiica ei şi suntem tot ce există. Arătă cu degetul. Există şansa ca el să o vindece. Tu poți să o faci? Nu ai făcut-o până acum.

— Ascultă-ne, Greti, spuse Teeba Sufi, mângâind-o. Tu o iubeşti pe mama ta. Noi ştim asta. Dar nu poți avea încredere în acest om. Ne-a mințit. A venit printre noi numindu-se pe sine Yavid, numindu-se Lanteeban. El şi vărul lui. Se întoarse. Eşti sau nu un mincinos? Jedii au verişori?

— Dacă Jedii ar lua în seamă astfel de lucruri, Teeba, atunci Anakin este familia mea, spuse Obi-Wan cu grijă. Nu am venit aici ca să vă facem rău. Nu am venit aici cu intenție, iar când se va risipi furtuna vom pleca. Dar până atunci, te rog, lasă-mă să ajut.

Ignorându-le pe Sufi şi pe Brandeh, Greti se apropie şi îi luă mâna.

— Ajută-mă, şopti ea. Nu vreau ca Bohle să moară.

— Greti…

— Nu, Teeba Sufi, spuse copilul, smucindu-se. Eu vorbesc în numele ei. Vreau asta. Şi dacă o vindecă, fără probleme, atunci îl poate ajuta şi pe Arrad.

Lăsând-o pe Greti să-l tragă spre mama sa, Obi-Wan se uită înapoi la Sufi şi Brandeh.

— Am jurat să mă opun răului şi să-i protejez pe cei nevinovați. Ai cuvântul meu, Teeba Sufi, că nu voi face rău pacientei tale.

— Cuvântul tău? Sufi scuipă pe podeaua murdară. Ce valoare are cuvântul unui mincinos dovedit? Pretinzi că o poţi ajuta pe Bohle? Ajut-o şi poate mă voi răzgândi. Dar dacă nu poţi, atunci Jedi sau nu, Torbel se va răzbuna.

El aprobă din cap, acceptând provocarea ei, apoi se lăsă pe scaunul de lângă patul femeii bolnave.

— Greti... Ţinu mai strâns mâna copilei. Ştii că nu pot promite nimic.

Ochii umbriţi de frică ai copilei îl evaluară.

— Vei face tot ce poţi, Teeb?

— Tot ce pot. Îţi jur.

— Te cred, şopti ea, apoi îi dădu drumul la mână şi se aşeză cu picioarele încrucişate pe podea. Te cred.

Copila avea instincte Jedi puternice.

— Ai putea să o ajuţi şi tu, Greti. Spune-i că eşti aici. Las-o să ştie că o iubeşti.

Lacrimile se revărsară pe obrajii ei supţi. Aprobând din cap, îşi înfăşură degetele mici în jurul mâinii nevătămate a mamei sale şi o ridică la buze pentru un sărut. Gestul simplu era o declaraţie de dragoste atât de profundă, încât Obi-Wan trebui să se distragă cu desfacerea bandajului care acoperea rana lui Bohle.

Era înspăimântătoare. Umflată de aproape trei ori mai mult decât mărimea normală, mâna stângă a lui Bohle era de un verde strident şi de un violet livid în jurul unei răni adânci, putrezite. Cusăturile primitive ale rănii se rupseseră şi supura puroi împuţit. Febra îi transformase sângele în foc, pârjolindu-i pielea şi uscându-i corpul prea subţire. O infecţie otrăvitoare îi străbătea antebraţul şi îi trecea de cot, îndreptându-se nestingherită spre umăr. În carnea ei se vedeau urme verzui îngrozitoare – amprente de damotită. Obi-Wan simţi un val de nelinişte. Nu avea nicio pregătire oficială, niciun cristal vindecător la care să apeleze. Tot ce avea era disperarea şi o anumită afinitate pentru această muncă. *Oh, Vokara Che. Cât mi-aş dori să fii aici.*

Nu avea rost să se gândească la cât de obosit era, nu avea rost să se gândească la toate lucrurile pe care nu le avea sau nu le ştia. Această femeie era pe moarte. Era singura rudă a lui Greti. *Şi dacă o pot ajuta, mă vor lăsa să-i ajut pe toţi ceilalţi. Ce mod mai bun de a le arăta adevărul despre Jedi?*

Vârfurile degetelor se aşezară pe braţul încins de febră al lui Bohle, iar el închise ochii şi lăsă Forţa să-l cuprindă. Forţa din Greti tremură ca răspuns. Apoi inspiră. Expiră. Îşi găsi centrul precar al Forţei.

— Greti, şopti el. Gândeşte-te la mâna nevătămată a mamei tale. Poţi să faci asta pentru mine? Poţi să o vezi în mintea ta? Aşa cum era înainte de accident?

— Da, spuse ea, cu o voce mică. O pot vedea.

— Păstrează acea imagine, Greti. Relaxează-ţi corpul. Eliberează-ţi temerile. Simte-te plutind într-un loc cald şi sigur. Vezi mâna mamei tale. Vezi-o zâmbind în loc să sufere.

Neliniştită, respirând cu greu, Bohle îşi smuci capul pe pernă, cu durerea ca un foc de paie. Obi-Wan îşi apăsă palma pe obrazul ei şi, uşor, inexorabil, îşi impuse voinţa asupra ei. *Stai calmă, Bohle. Fii liniştită. Nu te lupta cu mine. Simte-ţi fiica alături de tine. Simte-i dragostea. Renunţă la teroarea ta. Lasă-mă să intru... lasă-mă să intru...*

Cu un fior cald şi familiar, simţi cum se scufundă mai adânc în Forţă, cum puterea ei îl inundă. Fără să ştie niciodată exact cum făcea ceea ce făcea, se transformă într-o conductă şi lăsă Forţa misterioasă să pătrundă în corpul femeii

bolnave. O auzi pe Greti icnind în timp ce Forța se agita tot mai puternic în ea, instinctul ghidându-i puterile tinere. Un tremur lent şi adânc o zgudui pe Bohle din cap până în picioare. Undeva, o femeie strigă în semn de protest.

— Nu. Opriți-vă. Ce faci? O s-o omori. Opreşte-te!

— Nu te teme, răspunse el ca în vis. Nu i se face niciun rău.

Simți cum Forța lucra prin corpul bolnav al lui Bohle, luptând cu infecția galopantă. Şi apoi icni când un ecou al bolii ei răsună prin el, în timp ce devenea o conductă pentru durerea ei. Căldura îi ardea sângele. O menghină se închise în jurul craniului său. Mâna lui izbucni într-o suferință strălucitoare şi orbitoare. O auzi – o simți – pe Greti gemând. *Îmi pare rău, Greti, dar încă are nevoie de tine. Ține-te bine.*

Fu o luptă la fel de crâncenă ca orice întâlnire pe câmpul de luptă. Infecția era duşmanul său, iar recuperarea lui Bohle era scopul său. Prins în luptă, nu-i păsă cât îl costa, nu-i păsă că îl durea. Îi păsă doar să câştige.

Luptă alături de mine, Bohle. Nu te da bătută.

Păcat că nu era un vindecător adevărat. Să aibă acea putere acum, să ştie că poate anula această infecție îngrozitoare la fel de uşor cum putea devia o salvă de blaster… *Haide, Kenobi. Fă-o să se simtă mai bine.* Şi apoi simți schimbarea în sângele lui Bohle. Nu era lecuită, nu complet, dar era o schimbare suficientă pentru a-i da şansa de a lupta. Eliberându-se de Forță, văzu că Bohle zăcea nemişcată acum, cu pieptul ridicându-se şi coborând încet şi constant. Apoi Greti, cu lacrimile udându-i fața, gemu şi se prăbuşi peste mama ei.

Teeba Sufi, cu Brandeh lângă ea, îl împinse la o parte.

— Dă-te la o parte, Jedi. Vreau să ştiu că nu i-ai făcut rău.

El căzu pe jumătate, pe jumătate alunecă de pe scaun şi se dădu înapoi. Mâna stângă încă îl durea. Febra lui Bohle persista în sângele lui. Teeba Brandeh o luă pe Greti în brațele ei puternice şi o ținu pe copilă aproape, lăsând-o să plângă pe umărul ei. În genunchi lângă pătuț, Teeba Sufi pipăi fruntea rece a lui Bohle. Apoi se uită la rana parțial vindecată din mâna femeii şi la carnea curată şi fermă a brațului ei. Nu mai rămăsese nicio urmă din acea otravă cu dungi verzui. Vindecătoarea satului îşi ridică privirea, cu ochii căprui îngustați.

— S-a vindecat în mare parte.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Ştiu.

Sufi îşi mută privirea spre Greti.

— Ce legătură a avut copilul cu asta?

— Ea… îşi iubeşte mama, spuse el, circumspect. Dragostea poate fi o forță puternică pentru bine, Teeba.

— Hmm. Sufi se uită în jos la Bohle. Poți să faci asta din nou?

Oh, fie ca Forța să-mi dea putere.

— O voi face de câte ori va fi nevoie, Teeba.

— Ai spus că pleci.

— Veți fi mai în siguranță dacă plecăm. Dar între acum şi atunci? Obi-Wan se uita prin casa de bolnavi, la paturile încărcate cu răniți. Abilitățile pe care le am sunt ale tale să le foloseşti.

Teeba Brandeh pufni, sunând ca Yoda.

— Atunci aplică-le la Arrad, Jedi. Are nevoie de ajutorul tău.

Da, Arrad avea nevoie de ajutor. Avea oase rupte şi muşchi despicați şi striviți şi un fel de presiune crescândă pe creier. Aşezat lângă patul tânărului, Obi-Wan

simți cum i se clatină curajul. *Oh, Vokara Che. Inspiră-mă, Maestră.* Şi apoi, întinzându-şi rezervele tot mai mici de putere, se scufundă adânc în Forță.

* * *

Văzându-l pe Obi-Wan cum se târâia înapoi spre conştiență, Anakin simți o teamă crescândă. Numai vindecătorii instruiți trebuiau să lucreze cu răni ca ale lui Arrad şi trebuiau să folosească cristale speciale pentru a-şi putea concentra şi reține energia în siguranță. Doi vindecători experimentați din prima linie a războiului se schilodiseră făcând ceea ce încerca să facă acum mentorul său.

La ce te-ai gândit, Obi-Wan? Asta nu e treaba ta.

Alături de el, Teeb Rikkard îşi strângea coastele în chinuri tăcute. De cealaltă parte a lui, Teeba Jaklin se legăna pe tocuri. În cele din urmă, Obi-Wan deschise ochii.

— Fiul meu, spuse Rikkard, împingându-se în față. Cum se simte fiul meu? Va trăi? L-ai vindecat?

Obi-Wan îşi trecu o mână tremurândă peste față şi aprobă din cap.

— Da, Teeb. Va trăi. Nu s-a vindecat în întregime – oasele lui rupte încă se mai sudează. Dar rana de la cap e rezolvată, la fel ca şi hemoragia din burtă. Inspiră adânc şi lăsă aerul să iasă cu putere. Trebuie să stea liniştit cu Teeba Sufi încă o vreme.

Teeba veni în față cu foarfeci şi bandaje proaspete.

— Voi avea grijă să o facă… Teeb Kenobi.

Obi-Wan se ridică în picioare, nu prea stabil.

— Mai e cineva aici care crezi că e în pericol?

Anakin deschise gura să protesteze, dar Obi-Wan ridică tăios o mână. Privirea încruntată a lui Teeba Sufi pluti peste celelalte paturi ocupate.

— Nu, spuse ea. Există durere şi puțină odihnă, dar nu există moarte pentru ceilalți. Nu din câte văd eu. Îl privi pe Obi-Wan de sus în jos. Ai făcut destule. Ai nevoie de odihnă.

— În curând, spuse Obi-Wan. Teeb Rikkard…

Rikkard se agita deasupra lui Arrad.

— Ce?

— Trebuie să te rog să ieşi afară pentru o clipă, cu mine, Anakin şi Teeba Jaklin.

— Nu. Acesta este băiatul meu, protestă Rikkard. În lumina ternă a casei de bolnavi, fața lui era atât de crispată încât părea aproape gata să se rupă. Toate cicatricele lui străluceau de ulei, murdărie şi transpirație. Nu-l voi părăsi.

— Îmi pare rău, Teeb, trebuie, spuse Obi-Wan. Chiar şi extenuat, vocea lui pocni de autoritate. Este o afacere a satului şi tu eşti minerul şef.

Sufi îl bătu pe umăr pe Rikkard.

— Voi sta eu cu el, Teeb. Dacă se agită, te voi chema.

— Te rog, Rikkard, spuse Teeba Jaklin. Nu pot decide pentru Torbel de una singură. Nu este corect.

Plin de resentimente, Rikkard dădu mâna lui Sufi de pe umăr.

— Nu mă ține mult timp departe de el, Teeb Yavid. Sau cum te-oi numi.

Anakin se holbă la el.

— Teeb Rikkard, ai putea fi mai civilizat. Maestrul Kenobi tocmai i-a salvat

viața fiului tău.

— Anakin, murmură Obi-Wan. Nu face asta. Tonul lui nu contează.

Ba conta, dar putea să argumenteze acest lucru mai târziu. Lăsându-i pe bolnavi în grija lui Teeba Sufi şi Teeba Brandeh, se retraseră pe strada din fața casei bolnavilor. Torbel se liniştise mult în ultima oră. Luminile pâlpâitoare din depărtare vorbeau despre familiile care se adăposteau în casele lor. Mina era golită. Nimeni nu mai trecea pe jos sau cu maşina prin sat. Zumzetul scăzut al generatoarelor era singurul sunet constant. Dincolo de scutul de plasmă, furtuna theta continua să îi lovească, o lumină ciudată construindu-se în spatele strălucirii sale portocalii-roşiatice. Erau zorii zilei. Aerul prins în interiorul scutului era încă îmbibat cu fum. Încă otrăvit. Tuşind, Anakin încercă să nu se gândească la asta.

— Ce vrei să ne spui, Jedi? ceru Rikkard. Scuipă cuvintele şi lasă-ne în pace.

Obi-Wan nu îi răspunse.

— Anakin. Centrala electrică? Este stabilă? Şi generatoarele… eşti sigur că nu vor mai exploda?

Sigur? Ăsta era un cuvânt îndrăzneț. Îşi petrecuse ultima oră cu Rikkard şi Devi lucrând ca un nebun pentru a consolida fiecare circuit, fiecare releu, fiecare interfață de diode şi fiecare conductă şi joncțiune de plasmă. Centrala electrică din Torbel o făcea pe cea din Mos Espa să pară sofisticată. Cum reuşeau aceşti oameni să supraviețuiască aici devenise o sursă constantă de uimire pentru el.

— Devi şi Teeb Rikkard spun că centrala rezistă destul de bine, spuse el cu prudență. Sunt de acord. Nu cred că vom avea o altă suprasarcină. Şi nu am putut găsi un alt generator de scut defect. Cu condiția ca furtuna să nu mai dureze mult timp…

— Nu se ştie când se va opri, spuse Jaklin. Va trece când va trece. Ar putea dura câteva ore. Ar putea fi zile.

Grozav.

— Nu vă faceți griji. Vom menține uzina în funcțiune cumva.

— Deci, spuse Rikkard, frecându-şi ochii. Sunteți Jedi. Şi ce înseamnă asta pentru Torbel? Ne puteți salva de guvern când va afla că nu-i putem furniza suficientă damotită?

— Nu, spuse Obi-Wan. Şi nu putem fi găsiți aici când va veni convoiul. Dar înainte să plecăm, trebuie să trimitem un mesaj la Templul Jedi de pe Coruscant.

Rikkard şi Jaklin se holbară la ei.

— Centrul nostru de comunicații nu e suficient de puternic pentru a transmite un semnal atât de departe, spuse Jaklin, ostilă. Nu este suficient de puternic nici măcar pentru a ajunge la cel mai apropiat releu HoloNet.

— Nu-i nimic, spuse Obi-Wan. Avem mijloacele necesare pentru a amplifica semnalul. Dar… probabil că vă vom distruge hub-ul făcând asta.

— Eşti nebun? întrebă Rikkard. Ne-ai tăiat legătura cu Lanteebba? Ne-ai lipsi de ajutor, dacă avem nevoie de el?

Jaklin clătină din cap.

— Nu te poți aştepta ca noi să spunem da la asta.

— Se spune că Jedii sunt aroganți, mârâi Rikkard. Mi se pare că este o reputație bine meritată.

— Scuzați-ne o clipă, vă rog? spuse Anakin şi îl trase pe Obi-Wan deoparte.

— Anakin…

Îşi coborî vocea.

— Trebuie să le spunem despre damotită. Pentru ce este folosită.

— Nu, spuse Obi-Wan. E prea periculos.

— Obi-Wan, trebuie să o facem. E singura cale de a-i atrage de partea noastră. Se uită la Rikkard şi Jaklin. Ea avea mâna pe braţul lui, aproape mângâindu-l, iar îngrijorarea lui pentru Arrad striga în Forţă. Crezi că nu putem avea încredere în ei?

— Cred că nu trebuie să ştie, spuse Obi-Wan. Au destule poveri.

— Poate, dar noi nu ne permitem luxul de a-i cruţa, replică el. Sunt şanse ca singura noastră speranţă de a-l opri pe Durd ar fi să întreprindem un asalt total asupra acestei planete înainte ca nenorocitul să-şi poată expedia arma biologică de aici. Chiar ai de gând să pui sentimentele acestor oameni mai presus de asta?

Cu faţa strânsă de oboseală, Obi-Wan închise ochii. Apoi suspină şi se întoarse spre Rikkard şi Jaklin.

— Damotita voastră e folosită pentru a fabrica o armă biologică. Un gaz toxic atât de letal încât va nimici oraşe întregi în câteva minute. Anakin şi cu mine am încercat să-i oprim producţia în Lanteebba şi am eşuat. Acum trebuie să folosim – şi cel mai probabil să distrugem – hub-ul vostru de comunicaţii dacă vrem să salvăm mii de vieţi.

— Ăsta e adevărul? şopti Rikkard. Nu este o minciună? De aceea vrea guvernul ca damotita noastră să fie aproape brută?

— De aceea, spuse Anakin. Ne vei ajuta, Rikkard?

— De ce întrebi? spuse Jaklin cu asprime. De ce nu ne suciţi minţile? Asta fac Jedii, nu-i aşa?

Obi-Wan ezită.

— Dacă trebuie să o facem, da. Dar preferăm să nu o facem. Jaklin, te rog. Nu suntem duşmanii tăi. Anakin ar fi putut muri în seara asta, reţinând furtuna. Este ăsta felul de a fi al unui monstru?

Cu braţele încrucişate, Jaklin se uită la pământ. Mânia şi frica îi tulburau prezenţa în Forţă. Anakin se întoarse spre Rikkard.

— Teeb… Obi-Wan l-a vindecat pe fiul tău. Şi-a riscat viaţa de două ori, prima dată în centrala electrică şi din nou când i-a scos pe toţi din rafinărie. Nu este o ameninţare pentru tine mai mult decât sunt eu.

— Eu nu… Rikkard îşi frecă scalpul plin de cicatrice. Nu ştiu.

— Rikkard, trebuie să avem încredere unul în celălalt, zise Anakin, apropiindu-se. Împreună îi putem opri pe Separatişti să comită un act de măcel în masă. Iar după aceea ne vom asigura că Lanteebul este eliberat de tirania lor şi că voi toţi sunteţi…

— Anakin, spuse Obi-Wan brusc. Nu face promisiuni pe care nu le poţi ţine.

— Mă voi ţine de promisiunea asta, insistă el. Chiar dacă va fi ultimul lucru pe care îl voi face, mă voi asigura că vor avea grijă de Lanteeb. Şi dacă Senatul nu va acţiona, voi apela direct la Cancelarul Suprem.

Ochii lui Jaklin se măriră.

— Îl cunoşti pe conducătorul Republicii?

— De când eram copil, Teeba, spuse el. Ai încredere în mine – dacă îi cer să vă ajute, vă va ajuta.

Jaklin şi Rikkard se priviră unul pe celălalt, feţele lor fiind indecise în lumina plasmei scânteietoare. Apoi Rikkard aprobă din cap.

— În regulă. Folosiţi hub-ul. Putem spune oricând guvernului că a explodat din cauza furtunii.

Obi-Wan îi oferi o plecăciune superficială şi nesigură.

— Mulțumesc, Teeb. Îți suntem foarte recunoscători.

— Da. Mulțumesc şi eu. Rikkard înghiți în sec, cu greu. Mi-ai salvat băiatul.

— Ar trebui să te întorci la el, Rikkard, spuse Obi-Wan cu blândețe. Va dori să ştie că eşti aproape. Şi dacă putem să-ți cerem o ultimă favoare?

— Să ne ținem gura? spuse Jaklin, pufnind. Crezi că am venit pe pământ cu ultimul strop de ploaie, nu-i aşa?

Şi pe această notă tranşantă, ea şi Rikkard se întoarseră în casa bolnavilor.

Anakin se uită la Obi-Wan.

— Pot să fac eu asta. Ar trebui să...

— Sunt bine, spuse Obi-Wan, şi se îndreptă spre casa de închiriat.

La naiba. Frustrat, Anakin se uită după el. *Bine? Nenorocit încăpățânat, aproape că nu mai poți sta în picioare. Cât de nebun eşti, să vindeci oameni care sunt pe trei sferturi morți? Asta era ceva ce aş fi făcu eu. Tu ar trebui să fii cel reținut, îți aminteşti?* Cu o scuturare resemnată din cap, alergă ca să îl ajungă din urmă.

— Bănuiesc că va trebui să ne desființăm ambele săbii pentru ca să funcționeze, spuse Obi-Wan când intrară în clădirea goală. Există o şansă ca furtuna theta să interfereze cu toate semnalele de comunicare.

— O şansă? râse el. După cum ne este norocul, poți paria pe asta, Obi-Wan.

Obi-Wan zâmbi scurt.

— Da, bine. În aceste circumstanțe, cred că mai degrabă mi-aş păstra creditele.

Dar norocul lor nu fu chiar atât de rău – dificultățile cu rețeaua electrică nu afectaseră luminile sau hub-ul. După ce verificară dacă echipamentul era operațional, se apucară de treabă, scoțând celulele de diatiu din săbiile lor, apoi conectându-le la sursa de alimentare existentă, insuficientă, a hub-ului. După ce făcură asta şi nu se confruntară cu o topire imediată a circuitelor, Anakin conectă cipul de bruiaj şi Obi-Wan porni hub-ul.

— Ei bine, spuse el după un moment de tensiune. Nu a explodat. Până acum totul e bine.

Anakin zâmbi.

— Păstrează-ți gândul ăsta. Cum arată puterea semnalului?

— Încă slabă, spuse Obi-Wan, trecând hub-ul înapoi în modul de aşteptare şi citind indicatorul. Furtuna şi scutul chiar nu ajută. Îşi ciupi puternic podul nasului, cu ochii închişi. Nu ştiu, Anakin. E o şansă foarte mică.

Obi-Wan se dădea învins? El nu se dădea niciodată învins. Nu se dădea niciodată bătut. Oricât de rău ar fi mers lucrurile, respecta regula de aur: *Întotdeauna se va ivi o soluție la problemă*. Anakin ridică din umeri.

— Mai bine decât să nu ai nicio şansă, spuse el, în mod deliberat indiferent. *Haide, Obi-Wan. Revino-ți.* Maestrul Ban-yaro a pus, probabil, tot Templul să ne *asculte*. Dacă cineva poate recepționa un semnal, el este acela.

— Adevărat. Cu picioarele încrucişate pe podea, Obi-Wan se scutură. În regulă, atunci. Acum ori niciodată. Fie ca Forța să fie cu noi.

Trecu hub-ul din standby în activ. Aparatul bâzâi puternic, vibrațiile făcându-l să zbârnâie în timp ce energia de la celulele de diatiu se revărsa prin circuitele sale reamenajate. Ceva sfârâi, iar aerul deveni pentru scurt timp acru. Unul câte unul, cu reticență, tabloul de semnalizare a comunicațiilor se aprinse în verde.

— Acum, Obi-Wan, spuse Anakin. Nu ştiu cât va mai rezista asta.

Obi-Wan tastă frecvența codificată a Templului, aşteptă ca cipul de bruiaj să se

activeze, apoi porni comutatorul de transmisie şi aşteptă din nou ca hub-ul să confirme conexiunea la rețeaua de releu de comunicații HoloNet. Nimic. Anakin simți cum primele perle de sudoare încep să-i curgă pe şira spinării. La naiba, unitatea era atât de lentă. Trebuie să fie depăşită cu cel puțin douăzeci de ani. *Haide, haide*...

Ultimul indicator luminos se făcu verde. Auziră un zumzet şi un pocnet de statică. Obi-Wan închise ochii şi îşi trecu o mână peste față. Apoi se aplecă aproape de microfonul hub-ului, cu o expresie intenționată şi urgentă.

— Aici Obi-Wan Kenobi pentru Maestrul Yoda. Repet, sunt Obi-Wan Kenobi pentru Maestrul Yoda. Prioritate Alfa. Puteți răspunde?

* * *

Bipăitul comunicatorului de securitate îl scoase pe Bail Organa din somnul său superficial, în care se răsucea. Abia dacă se culcase, iar capul încă îl durea în ciuda calmantelor pe care le luase înainte să cadă în pat cu cinci minute în urmă.

Deschise ochii.

— Lumini.

Încet, camera se ridică din umbră. Comunicatorul de securitate bipăia constant, lumina roşie de avertizare a acestuia clipind pe noptiera de lângă el.

La naiba. Ar fi bine să fie ceva bun.

— Organa.

— Sunt Maestrul Ban-yaro de la Templul Jedi, domnule Senator. Maestrul Yoda vă solicită prezența imediată în centrul de comunicații.

Bail se ridică în picioare, cu inima accelerată.

— Sunt pe drum.

Treizeci de minute standard mai târziu, era înghesuit într-o cabină de comunicații securizată cu Yoda şi cu impresionantul şef de comunicații al Templului, ascultând un mesaj aproape inaudibil de la Obi-Wan.

— N-am prins tot, spuse el, după ce înregistrarea îşi urmă cursul. Pot să-l mai aud o dată?

Yoda îi făcu semn din cap lui Ban-yaro, Jediul apăsă pe un comutator de pe consola de comunicații şi, o clipă mai târziu, mesajul slab, zgâriat de statică, se reluă.

— ...amândoi suntem încă în viață. Suntem prinşi de o furtună theta într-un sat periferic. Maestre Yoda, nu am reuşit să o extragem pe Doctorul Fhernan. Producția armei continuă pe scară largă. Vă recomandăm să lansați un atac imediat pentru a cuceri planeta. Când se va opri furtuna, ne vom întoarce în oraş şi vom face o nouă încercare de a-l opri pe Durd. Dacă vom reuşi, vom...

Şi acolo se încheia mesajul, înghițit de statică. Bail se dădu înapoi în scaunul său.

— Mulțumesc. Uitându-se la Yoda, se întrebă dacă bătrânul Jedi se simțea la fel de bolnav de uşurare ca el însuşi. Şi acum ce facem?

— Aşteptăm, spuse Yoda, stând în picioare, sprijinit de bastonul său de gimer.

— Pentru cât timp? întrebă el. Cred că este corect să spunem că Republica este în pericol mai mare acum decât a fost în ziua în care Obi-Wan şi Anakin au plecat spre Lanteeb. Trebuie să regândim strategia, Maestre Yoda. Obi-Wan are dreptate – trebuie să preluăm controlul acelei planete.

Urechile lui Yoda se aplatizară.

— La crearea unui antidot, prietenul tău om de ştiinţă încă mai lucrează, domnule Senator, preciză el. Până când împotriva acestei arme biologice, un antidot nu avem, recunoaşterea publică a planurilor Separatiştilor trebuie să evităm. Panică, asta va provoca. O mare devastare.

— Sunt de acord, spuse el. Publicul nu trebuie să ştie. Dar de când informăm publicul cu privire la desfăşurările flotei noastre? Nimeni nu trebuie să ştie unde se duce grupul de luptă.

Yoda doar se uită la el.

— Că această afacere, un secret va rămâne, tu crezi, odată ce Comandamentul Flotei Marii Armate a Republicii, informat va fi?

Cu spionii Separatişti încă în mijlocul lor? *Nu, are dreptate. Dar...*

— Atunci trebuie să mergem la Palpatine. Dacă Durd chiar adună stocuri din arma asta biologică, se pare că un atac asupra Republicii este iminent. În calitate de şef al Comitetului de Securitate, nu mai pot să îl ţin pe Cancelar în întuneric.

— Hmm. Urechile lui Yoda se aplatizară şi mai mult. Cu dumneavoastră, de acord sunt, domnule Senator. Cu părere de rău. La Palpatine vom merge.

— Adică acum?

— Da, acum, spuse Yoda. Maestre Ban-yaro, fiecare resursă a Templului, spre ascultarea următorului mesaj al Maestrului Kenobi o vei direcţiona.

— Da, Maestre, spuse şeful comunicaţiilor, înclinându-se.

Yoda întinse mâna.

— O legătură de comunicaţii securizată, te rog.

Ban-yaro îi înmână un comunicator şi Yoda plasă o comunicaţie la reşedinţa privată a lui Palpatine, aranjând o întâlnire imediată. Apoi înapoie comunicatorul şi se întoarse.

— Domnule Senator?

Ridicându-se, Bail îi oferi şefului de comunicaţii un semn din cap.

— Mulţumirile mele, Maestre Ban-yaro. Fără expertiza şi sârguinţa ta, am fi putut fi într-o situaţie şi mai grea.

Abia când el şi Yoda se aflară în speederul său, zburând pe banda prioritară de circulaţie, cu Templul la distanţă în spatele lor, bătrânul Maestru Jedi vorbi din nou.

— Trebuie să vă cer, domnule Senator, cu Cancelarul Suprem să mă lăsaţi să conduc această conversaţie.

Bail îi aruncă lui Yoda o privire pe furiş.

— Aveţi vreun motiv anume pentru asta? Având în vedere că sunt unul dintre cei mai de încredere consilieri de securitate ai lui Palpatine, el va dori să mă audă vorbind. Şi, dacă îmi permiteţi să fiu direct, nu-mi pot permite să mi se pună la îndoială priorităţile. Poate că unora le convine faptul că mă bucur de o relaţie bună cu Jedii, dar trebuie să fiu văzut ca un Senator care serveşte Republica în primul rând.

— Asta, eu ştiu, spuse Yoda, stând meditativ pe scaunul pasagerului din faţă al speederului. Cu toate astea, reticent să fiţi, trebuie să vă rog. O situaţie delicată, aceasta este.

— Te rog, Maestre Yoda, continuă, spuse Bail, în timp ce Yoda se încrunta la spectacolul de lumini sclipitoare al Coruscantului pe timp de noapte. Orice îmi vei spune, nu voi repeta.

Buzele lui Yoda tresăriră.

— Nici măcar lui Obi-Wan?

— Nu, dacă îmi spui să uit ceea ce aud.

— Domnule Senator... Yoda se uită la el, cu ochii sumbri. Uită ceea ce auzi.

Oh, ai milă.

— S-a făcut.

— Foarte interesat de afacerile Jedi, Palpatine este, domnule Senator, zise Yoda. Să-i deviez întrebările, eu pot. Să-i dezvălui mai mult decât intenţionezi sau decât aş vrea eu, tu ai putea, dacă liber vei vorbi cu el.

— Înţeleg, spuse el încet.

Obi-Wan nu şi-a ascuns niciodată dispreţul faţă de politică şi politicieni. Dar nu mi-am dat seama niciodată că această atitudine ajunge atât de sus în Ordin. Sau că îl privesc pe Palpatine cu atâta suspiciune.

— Supărat, Palpatine va fi când de misiunea Lanteeb va afla, adăugă Yoda. Mai bine ar fi ca mânia lui spre mine să fie îndreptată. Impasibil la ea, eu sunt. Rănit de temperamentul său, nu pot fi.

— În timp ce eu servesc la bunul plac al Cancelarului Suprem.

— Un om bun, tu eşti, Bail Organa, spuse Yoda încet. O mare datorie, noi îţi datorăm. Dacă să ţi se afecteze cariera aş permite, din cauza alegerilor pe care eu le-am făcut, un prieten slab aş fi.

Bail trebui să-şi dreagă glasul.

— Maestre Yoda – nu-mi datorezi nimic.

Suspinând, Yoda clătină din cap.

— În privinţa asta te înşeli, domnule Senator. Viaţa lui Obi-Wan, eu îţi datorez.

Obi-Wan. Propria mea viaţă nu este atât de aglomerată de prieteni încât să-mi permit să pierd unul.

— El şi Anakin vor fi bine, Maestre? Îi vom primi înapoi?

— Să ştiu asta, eu nu pot, spuse Yoda, ca şi cum cuvintele ar fi fost profund dureroase. Să te rogi pentru ei, tu ai putea, dacă rugăciunea, obiceiul tău este.

Ei bine, făcea asta mai mult accidental, decât ca o practică de rutină, dar...

— Voi spune toate rugăciunile pe care le ştiu, Maestre. O să şi inventez câteva, dacă asta va ajuta.

Yoda aprobă din cap.

— Vor ajuta.

Bail mută speederul de pe banda de trafic prioritară a guvernului pe cea care avea să-i ducă în sectorul rezidenţial de ultrasecuritate care adăpostea apartamentul lui Palpatine. Apoi se întoarse din nou spre Yoda.

— Ştii ce rişti, dacă amâni un asalt asupra Lanteebului.

Urmă încă o încuviinţare din cap.

— Da, domnule Senator. Ştiu.

— Şi dacă se întâmplă ce e mai rău?

Yoda nu răspunse – şi Bail nu insistă.

La naiba.

Aproape că ajunseseră la destinaţie. Chiar dacă era Bail Organa, avându-l ca pasager pe Maestrul Yoda, iar speederul său era echipat cu balize de securitate, etichete, markeri şi cipuri, totuşi fură escortaţi pentru restul călătoriei de patru speedere ale Gărzii Personale a Senatului, puternic înarmate şi blindate. După ce acostară în interiorul reşedinţei private fortificate, fură scoşi din speederul lor, scanaţi de trei ori, cu verificarea retinei, apoi fură duşi de o echipă de comandouri Senatoriale la un tub rapid blindat care îi duse în apartamentul de la mansardă,

unde îi aştepta Palpatine. Îmbrăcat din cap până în picioare într-un negru simplu, fără niciun fel de culoare – era greu de văzut după ținuta sa de ceremonie din Senat –, Cancelarul Suprem al Republicii făcu semn escortei să plece.

— Ei bine, spuse el, odată ce rămaseră singuri. De ce am sentimentul că nu-mi aduceți veşti bune?

Bail făcu un pas înainte.

— Sper că veți ierta intruziunea, domnule Cancelar Suprem. Din păcate, a fost necesară. Există evoluții de care trebuie să fiți informat, şi care nu puteau aştepta până dimineață.

Părul lui Palpatine strălucea argintiu în lumina caldă şi primitoare a foaierului său.

— Da, spuse el. Am dedus asta. Foarte bine atunci, domnule Senator. Maestre Yoda. Dacă galaxia, aşa cum o ştim noi, este pe cale să se sfârşească, nu văd de ce nu putem discuta despre asta în confort. Veniți pe aici.

În timp ce Palpatine se întorcea pentru a-i conduce în apartamentul său propriu-zis, Bail se uită la Yoda. *După tine*. Yoda aprobă din cap, cu privirea sumbră, şi merseră împreună în urma Cancelarului Suprem.

Capitolul 11

Doar autodisciplina sa riguroasă, disciplina celui mai mare Lord Sith care a trăit vreodată, îl salvă pe Sidious de la dezvăluirea profunzimii furiei sale în timp ce Yoda îi explica misiunea de pe Lanteeb. *Dooku, m-ai dezamăgit din nou.*

— Maestre Yoda, zise el, fără emoții, trebuie să mărturisesc că mă simt tulburat. De ce nu mi-ai spus despre această armă biologică atunci când ai aflat prima dată de amenințare? Își mută privirea spre bărbatul care stătea lângă duşmanul său implacabil. Şi tu, domnule Senator Organa? Ca unul dintre cei mai de încredere consilieri de securitate ai mei, cum ai putut să nu…

— Pentru asta, domnule Cancelar Suprem, pe mine vina cade, spuse Yoda. Convins de mine, Senatorul Organa a fost, secretă să țină această chestiune. Să se supună judecății mele ca Jedi, el a făcut.

Sidious se împinse în picioare şi se complăcu într-un pas temperat înainte şi înapoi în fața ferestrei salonului apartamentului său.

— Maestre Yoda, trebuie să ştii cu câtă stimă te prețuiesc atât pe tine, cât şi Ordinul tău, de aceea trebuie să ştii şi că ceea ce îți spun acum nu o spun cu uşurință. Se răsuci, înjunghiindu-l pe Jediul pe care îl ura cu cea mai fermă privire a sa. Cum îndrăzneşti? Eu sunt Cancelarul Suprem al Republicii, responsabil pentru bunăstarea cvadrilioanelor de cetățeni. Cine te-a uns pe tine paznic al cunoaşterii? Cine te-a numit tutorele meu, ca să decizi ce trebuie şi ce nu trebuie să mi se spună despre ceea ce se întâmplă în interiorul granițelor noastre? Eu sunt reprezentantul ales al poporului. Nu tu. Cum ai putut să-mi trădezi încrederea în acest mod?

Aplecat peste bastonul său de gimer, Yoda îşi plecă capul.

— Care era amploarea acestei probleme, la început nu am ştiut. Apoi îşi ridică privirea. Şi să vă informez despre fiecare misiune Jedi, eu nu trebuie să fac, domnule Cancelar Suprem.

Sidious se opri din mers şi îşi încleştă mâinile la spate.

— Atunci poate că ar trebui, spuse el cu răceală. Dar putem discuta asta mai târziu. Ceea ce voi spune acum este că atunci când a fost dezvăluită amploarea problemei ar fi trebuit să mă informați.

Pentru că atunci l-aş fi putut pune pe Dooku să ia măsuri. Iar acum e prea târziu. Acum trebuie să găsesc o cale de a salva această situație.

Organa, băgărețul, îşi drese glasul.

— Maestrul Yoda a crezut – şi eu am fost de acord – că dacă am putea să ne ocupăm de amenințare rapid şi discret, am evita încă o lovitură dată încrederii publicului. N-a fost deloc vorba de uzurparea autorității dumneavoastră, domnule Cancelar Suprem.

Poate. Poate că nu. Dar ai uzurpat-o, prinț nesemnificativ ce eşti. Şi vei plăti pentru asta. Îşi păstră vocea rece.

— Chiar şi aşa, domnule Senator…

Abătut, Organa îşi plecă capul. Yoda, deloc abătut, trolul dezgustător, îi înfruntă privirea ostilă fără să tresară.

— Ca Maestrul Kenobi şi tânărul Skywalker, să zădărnicească planul lui Lok

Durd vor reuşi, eu speram. Că încă ar putea reuşi, eu nădăjduiesc.

Anakin. Simţi o ondulaţie neliniştitoare în Forţă. Ucenicul său în aşteptare era ameninţat. O simţea. Viitorul pe care îl prevăzuse rămăsese neschimbat – se apropia cu repeziciune momentul în care Anakin avea să devină mâna lui dreaptă puternică – dar asta nu însemna că băiatului nu ar fi putut fi niciodată vătămat. Întâlnirea sa cu Dooku făcuse ca acest lucru să fie foarte clar.

Fii puternic, Anakin. Fii îndrăzneţ şi hotărât. Încă nu te pot ajuta în mod deschis, dar din umbră te voi proteja cât de bine pot.

— Nu voi face caz pe chestia asta, spuse el cu severitate. M-aţi dezamăgit şi aţi dat dovadă de o lipsă îngrijorătoare de discernământ. Mă aşteptam la ceva mult mai bun, de la amândoi.

Acordându-le o clipă să mediteze la acel reproş, îşi reluă locul. Îi lăsă în picioare, ca nişte petiţionari, ca nişte supuşi.

— Nu mă îndoiesc de faptul că aţi crezut că acţionaţi în interesul meu şi al Republicii noastre, spuse el. Cel puţin asta vă face cinste. Dar permiteţi-mi să fiu cât se poate de clar: nu am nevoie de protecţia dumneavoastră. Aţi înţeles?

— Domnule Cancelar Suprem, murmură Organa, cu privirea încă plecată.

— Am înţeles, zise Yoda, în aparenţă blând. Adevăratele lui sentimente erau nelămurite. Domnule Cancelar Suprem.

— Atunci nu vom mai vorbi despre asta, spuse el, măreţ şi mărinimos. În schimb, Maestre Yoda, spune-mi cum sugerezi să procedăm. Spui că Maestrul Kenobi cere un asalt total asupra acestei planete, Lanteeb. Eşti de acord cu evaluarea lui? Aveam impresia că suntem jalnic de compromişi în ceea ce priveşte capacităţile noastre de desfăşurare.

Şi acum Yoda nu-şi mai putu stăpâni atât de perfect emoţiile. Acestea colorară Forţa cu o îndoială delicioasă.

— Adevărat este că sabotajul comunicaţiilor, încă provoacă probleme flotei noastre.

— Ca să nu mai vorbim de acele crucişătoare care încă se află în docuri, în reparaţii, în urma întâlnirii de la Kothlis, adăugă el. Aşa că întrebarea mea rămâne – chiar este fezabilă o încercare pe scară largă de a prelua Lanteebul?

— S-ar putea să nu avem de ales, spuse Organa. Arma biologică a lui Durd are potenţialul de a schimba cursul acestui război.

Da, ştiu. Asta a şi fost ideea.

— Ce se întâmplă cu Maestrul Kenobi şi cu tânărul Anakin? Îl pot contracara pe acest Neimoidian îngrozitor înainte să fim nevoiţi să lansăm un asalt planetar? Sidious clătină din cap. Spui că ai speranţe, Maestre Yoda. Poţi să-mi dai mai multă speranţă decât atât?

— Nu, zise Yoda. Fluctuantă, această situaţie este, domnule Cancelar Suprem. Mai mult să meditez asupra ei, eu trebuie.

— Înţeleg. Domnule Senator Organa?

Organa nu-i putea ascunde nimic. Simţea îndoiala bolnăvicioasă a bărbatului, îngrijorarea lui crescândă, teama pentru prietenul său Jedi. Mai era şi vinovăţia pentru că-şi ţinuse limba atât de mult timp. Un astfel de vârtej de emoţii era foarte distractiv – şi util pentru a-l ţine pe Senator dezechilibrat şi mai puţin eficient în munca sa. *De două ori până acum, instinctele lui Organa au interferat cu planurile mele. Va trebui să-l supraveghez mai atent pe acest om.*

— Amânarea unui asalt asupra Lanteebului este riscantă, spuse încet Organa.

Dacă suntem prinşi cu garda jos şi Dooku lansează un atac cu arme biologice? Nu vreau să mă gândesc la consecințe, domnule Cancelar Suprem.

Se prefăcu că meditează profund la asta.

— Sunt de acord, domnule Senator. Orice întârziere în arestarea acestui criminal Lok Durd şi în dezmembrarea instalației sale de producție de arme ar putea duce la un atac Separatist catastrofal. Dar – şi aici apare dilema noastră – există, de asemenea, un risc semnificativ în a acționa. Dacă s-ar afla de această nouă armă teribilă, nenumărate sisteme ar intra în panică. Este posibil să asistăm la dezertări în masă de la Republică la Separatişti, într-un efort de a-l linişti pe Contele Dooku şi pe aliații săi hulpavi. Şi cum rămâne cu angajamentele noastre militare actuale? Dacă redistribuim puținele crucişătoare funcționale pe care le avem, atunci abandonăm civilii neajutorați pradă Separatiştilor. Şi asta nu va afecta credința în Jedi şi în acest guvern într-un moment în care această credință este pusă la grea încercare?

— Atunci, domnule Cancelar Suprem, să procedăm cum sugerați? spuse Yoda. Ce cale, cea mai puțin riscantă este, spuneți dumneavoastră?

— Ambele alegeri sunt neplăcute, Maestre Yoda, răspunse el. Din nou, se prefăcu că se gândeşte la opțiunile lor. Dacă nu ar fi vorba de Maestrul Kenobi şi de tânărul Anakin, cred că aş autoriza un asalt imediat asupra Lanteebului. Dar este vorba de aceşti doi Jedi anume... şi noi trei ştim de ce sunt capabili, mai ales când sunt puşi cu spatele la zid.

Organa se uită fix la el.

— Sunteți sigur? Sunt doar doi oameni, blocați pe o planetă ostilă, fără întăriri, fără comunicații sigure şi doar cu câte o sabie de lumină fiecare, şi se confruntă cu o putere de foc nelimitată din partea unei armate de droizi.

— Nu doi oameni, domnule Senator, spuse el cu blândețe. Doi Jedi. *Acei* doi Jedi. Şi da, acesta este pariul pe care doresc să mi-l asum. Am încredere absolută în ei. Mi-aş da viața în grija lor fără să mă gândesc de două ori. Tu n-ai face-o?

— Bineînțeles că aş face-o, spuse Organa. Dar nu ne riscăm pe noi înşine, ci viețile celor încredințați în grija noastră. Domnule Cancelar Suprem...

Sidious se ridică în picioare.

— Ți-am înțeles punctul de vedere, domnule Senator. Din păcate, indiferent de alegerea pe care o vom face, nenumărate mii de vieți sunt în pericol.

— Adevărat, spuse Yoda cu greutate. Şi de acord cu precauția dumneavoastră, sunt, domnule Cancelar Suprem.

— Deci împărtăşeşti credința mea în Maestrul Kenobi şi Anakin? spuse el. Crezi că ne pot salva? Din nou?

Yoda rămase tăcut o vreme, cu ochii pe jumătate întredeschişi.

— Că ar trebui să li se acorde mai mult timp, eu cred, spuse el în cele din urmă. Neclară pentru noi, situația de pe Lanteeb este.

— Dar Maestre Yoda, nu este neclară pentru ei, protestă Organa. Şi ne-au cerut să acționăm.

Sidious ridică o mână de avertizare.

— Şi vom acționa, domnule Senator. Dar mai întâi cred că ar trebui să le dăm prietenilor noştri Jedi şansa de a-şi încheia misiunea. Dacă vom reuşi cumva să zădărnicim acest complot Separatist fără a alarma şi mai mult publicul sau a redistribui forțele Marii Armate a Republicii deja obosite, atunci mă consider triplu binecuvântat.

Înghițindu-şi emoțiile, Organa aprobă din cap.

— Evident, domnule Cancelar Suprem, decizia finală vă aparține.

— Mă tem că aşa trebuie să fie, zise el. Aş vrea să pot supune problema în fața întregului Senat, prieteni. Aş vrea să pot ridica o parte din această povară de pe umerii voştri. Dar dacă acest război teribil m-a învățat ceva, m-a învățat că, mai presus de orice, circumspecția este primordială. Există rotițe în rotițe, care se învârt la nesfârşit. Pentru a învinge trebuie, aşa cum se spune, să ne jucăm cărțile protejându-le foarte bine. Dar – ridică din nou mâna şi lăsă un ton de cenzură să i se strecoare în voce – niciodată atât de bine încât eu să nu le pot vedea. Am încredere că nu va mai fi nevoie să vă reamintesc asta din nou.

— Nu, domnule Cancelar Suprem, spuse Organa, atât de plăcut de mâhnit. Nu va fi nevoie. Vă mulțumesc.

— Maestre Yoda?

— Să vă spun, o voi face, domnule Cancelar, în momentul în care, din nou contact cu Kenobi şi Skywalker, vom lua, spuse bătrânul Jedi prost. Dacă succes vor avea, nicio măsură, să luăm nu va fi nevoie. Dar dacă să-l oprească pe Lok Durd nu reuşesc, atunci un atac asupra Lanteebului, să lansăm trebuie.

— De acord, spuse Sidious. Şi între timp – ce putem face pentru a ajuta munca acestui om de ştiință?

— Nimic, domnule Cancelar Suprem, spuse Organa. Doctorul Netzl are tot ce-i trebuie. Şi este un geniu. El va găsi un răspuns la această armă biologică.

— Sper că aveți dreptate, domnule Senator, spuse el, încruntându-se. Pentru binele tuturor. Ține-mă la curent cu orice evoluție, oricât de banală ar fi.

Şi acesta fu *semnalul* că pot să plece. De îndată ce fură escortați din apartament, încercă să ia legătura cu ucenicul său, dar Dooku nu răspunse la apel. Chiar dacă era furios, îşi dădu seama că probabil nu era o sfidare insolentă. Doar că se simțea ca una, venind în urma celor mai recente dezvăluiri. Îşi lăsă semnătura pe stația de comunicații a ucenicului său şi se retrase să mediteze asupra lui Anakin şi a situației sale actuale. Dooku avea să-i întoarcă apelul de îndată ce va vedea semnalul Stăpânului său. *Moment în care îmi va simți mânia. Pentru că nu am muncit atâția ani lungi ca planurile mele să îmi fie deranjate de un coruptibil slab ca el.*

* * *

Prima urmă a zorilor atingea cerul nopții de pe Coruscant în timp ce Bail îşi conducea speederul înapoi la Templul Jedi. Aşteptă ca Yoda să spună ceva, dar Maestrul Jedi rămase tăcut, aproape retras. În cele din urmă, când Templul se profila în fața lor, îşi drese glasul.

— Cred că Palpatine avea dreptul să fie furios, Maestre Yoda. În cele din urmă, siguranța Republicii este responsabilitatea lui.

Yoda se uită la el.

— Nu, domnule Senator. În mâinile noastre, ale tuturor, siguranța acestei Republici stă. A renunța la responsabilitatea personală, să facem din libertate un ostatic înseamnă. Cu toții Republica trebuie să o protejăm, cu fiecare decizie pe care o luăm. Urmă o privire mai lungă, din lateral. Când acest lucru a început, de acord să nu-i spui lui Palpatine de suspiciunile pe care le ai, tu ai fost.

Bineînțeles că Yoda aduce acum asta în discuție.

— Da, pentru că situația a fost alta atunci. Aveam doar suspiciuni. Şi cu problemele noastre de securitate în curs de desfăşurare am considerat că o astfel de

precauție extremă era justificată. Dar am depăşit cu mult suspiciunile, Maestre Yoda. Se lăsă pe manşa de control a speederului, pregătindu-se să se strecoare pe banda de circulație dedicată Templului. Dacă pot să întreb, ai avut vreodată de gând să-i spui?

— De gând, aveam, spuse Yoda, în timp ce schimbau uşor benzile de rulare. Când misiunea, cu succes îndeplinită era.

— Are atât de multă încredere în ei. În Obi-Wan şi Anakin. Bail clătină din cap. Cred că mă sperie puțin. Nu pentru că nu cred că sunt geniali. Cred. Doar că...

— Jedii, creaturi ale mitului şi ale magiei, nu sunt, spuse Yoda. Aproape că părea trist. Din carne şi oase, ei sunt. Sângerează. Se rup. Că le cerem prea mult lui Obi-Wan Kenobi şi Anakin Skywalker, tu te temi.

— Da, aşa e. Se uită la Yoda. Tu nu?

Yoda răspunse cu tăcere.

Ei bine, asta e liniştitor.

După ce îl duse pe Maestrul Jedi la Templu, Bail se îndreptă spre apartamentul lui Padme. Îşi dorea cu disperare să-l vadă pe Tryn, să afle cât de aproape era prietenul său *sechestrat* de o descoperire în privința antidotului, dar era prea devreme. Într-adevăr, era prea devreme să o vadă pe Padme, dar ea nu l-ar fi iertat niciodată pentru că îi ascunsese veşti despre Obi-Wan şi Anakin. Ei bine, în special despre Anakin. Era aproape convins acum că, dacă interesul ei se afla undeva, era pentru cel mai tânăr. *Şi dacă asta nu stârneşte un cuib de gundarkii, nu ştiu ce o va face. Oh, Padme.*

Spre surprinderea lui, o găsi deja trează, îmbrăcată într-un body verde pădure şi aruncând haine într-o valiză. Nu era deloc amuzată.

— Îmi pare rău, Bail, spuse ea, în timp ce el se oprea în uşa dormitorului ei. Te abandonez cu cel mai îngrozitor program de întâlniri, ştiu. Dar Regina mi-a spus foarte clar că dacă nu rezolv încurcătura cu breasla artizanilor, vor exista repercusiuni interplanetare.

— Ce? Trecu pragul camerei şi se opri la picioarele patului. Credeam că ai spus că ai rezolvat acea dispută.

— Am rezolvat *acea* dispută! replică ea, smulgând o pereche de pantofi din dulap. Dar acum a redevenit nerezolvată. Aruncă pantofii în valiză. Jur că următorul nenorocit care îmi spune că are un temperament artistic şi că nu se poate aştepta să respecte politețea, se va trezi...

Cu un efort uriaş, se debarasă de restul amenințării, expiră adânc şi se lăsă pe marginea patului. Chiar şi la acea oră matinală şi atât de supărată, arăta imaculat de frumoasă, ca de obicei. Aruncându-i o privire mâhnită, ea clătină din cap.

— Îmi pare rău. M-ai prins într-un moment foarte prost.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze, spuse el, încercând să zâmbească. Uneori, să fii Senator este ca şi cum ai fi ronțăit până la moarte de *şoareci Tatariani.*

— Adevărat, spuse ea. De fapt, eu... Şi atunci ea păru să înregistreze că el se afla în dormitorul ei. Bail? Suntem în zorii zilei. Ce faci...

Apoi îşi dădu seama ce trebuia să fie.

— Au probleme. Cât de grav este? Au fost... sunt...

— Nu sunt morți, spuse el repede. Nu sunt răniți. Nu cred, oricum. Doar prinşi în capcană.

— Pe Lanteeb?

El aprobă din cap.

— Încă încearcă să-l oprească pe Durd.

— Şi apoi ce? Vocea ei era slabă, toată energia ei pasională fiind înăbuşită de frică. Cum vor pleca de pe acea planetă?

— Nu ştiu.

— Jedii nu-i vor salva?

— Padme, nu ştiu.

Sărind în picioare, începu să meargă agitată.

— Au venit să ajute pe Geonosis. Trebuie să… nu pot pur şi simplu… Fața ei se împietri. Ei bine, dacă Consiliul Jedi nu-i va ajuta, o voi face eu. Pentru că nu am de gând să îi las să rămână blocați acolo. Se întoarse, cu privirea ațintită asupra lui. Şi îi vei ajuta şi tu. Pentru că tu i-ai băgat în asta, Bail. Tu i-ai trimis în goana asta sălbatică de bantha spre Lanteeb şi doar pentru că s-a dovedit că ai avut dreptate şi că sunt probleme acolo, asta nu este o scuză pentru tine să…

— Padme, Padme, răceşte-ți propulsoarele! spuse el, întinzând ambele mâini. Nu poți să ataci ca un proiectil blaster rătăcit. Situația este incredibil de volatilă. O singură mişcare greşită şi am putea să-i omorâm! Asta e ceea ce vrei?

— Bineînțeles că nu, răbufni ea. Ceea ce vreau este ca ei să fie din nou acasă, pe Coruscant, în siguranță şi sănătoşi. Ceea ce vreau, este…

Se întoarse cu spatele la el, cu umerii tremurând, de parcă ar fi plâns, sau ar fi încercat din răsputeri să nu o facă.

La naiba.

— Padme, spuse el cu grijă. Vorbeşte cu mine. Orice ar fi în neregulă, dacă e un secret, va rămâne aşa. Te rog. Lasă-mă să te ajut.

Nu îndrăzni să mai spună nimic. Adevărul trebuia să vină de la ea. Indiferent de ceea ce bănuia el, ea trebuia să fie cea care să treacă acea linie.

Pentru ceva timp ea nu vorbi. Apoi, în cele din urmă, se întoarse. Avea ochii uscați, fața îi era calmă şi era stăpână pe sine. Nu zâmbea, dar exista o căldură în privirea fermă pe care i-o arunca.

— Eşti atât de drăguț că-ți pasă, Bail. Mulțumesc, spuse ea, cu o voce joasă şi calmă. Şi nu-mi place să fiu nepoliticoasă – dar trebuie să termin de împachetat şi să mă îndrept spre portul spațial. Având în vedere tot ceea ce îndură biata noastră Republică în acest moment, îmi dau seama că accesele de furie temperamentală ale unor artizani trebuie să pară banale – chiar meschine. Dar Naboo îşi prețuieşte meşteşugarii, iar Regina Jamillia se bazează pe mine pentru a rezolva ceea ce este – pentru ei – o adevărată criză.

Cu alte cuvinte, Bail, vezi-ți de treaba ta. Aprobă din cap.

— Unde te duci?

— Pe Bonadan, spuse ea, întorcându-se la valiză. Regina este sigură că putem ieşi din impasul actual dacă îi pot convinge pe membrii consiliului de administrație al *Consorțiului Nisipului de Argint* să stea de vorbă cu mine şi să discutăm despre preocupările sticlarilor.

Trebui să rânjească.

— Să înțeleg că suflătorii în sticlă înşişi nu au fost invitați la întâlnire?

— Mi s-a spus, zise Padme, foarte reținută, că, datorită ultimei lor crize de furie, dacă măcar un singur suflător în sticlă va fi găsit pe o rază de cincizeci de parseci de la Bonadan Patru, *Consorțiul Nisipului de Argint* va adopta o lege care va interzice toate vânzările de siliciu către Naboo – pe vecie.

— Trebuie să fi fost o adevărată criză de furie.

— Regina Jamillia este surprinsă că nu am auzit-o din camera Senatului. Cu un oftat, Padme închise valiza şi blocă încuietorile. Apoi, buzele i se strânseră şi făcu un pas înapoi de la pat. Voi avea cu mine comunicatorul privat securizat, bineînțeles, adăugă ea, fără să se uite la el. Dacă primeşti veşti – nu-mi pasă cât e ceasul – ai vrea să...

— Ştii că o voi face, spuse el. Orice aş auzi, oricând aş auzi, te voi apela imediat, îți promit.

— Mulțumesc. Eu...

Buzele i se strânseră din nou şi brusc i se păru că era din nou în pragul lacrimilor. Dacă făcea un pas spre ea, dacă o atingea sau îi oferea orice fel de compasiune, ea s-ar fi *rupt*. Şi nu l-ar fi plăcut pentru asta.

— Voi pleca atunci, spuse el, cu un fel de veselie forțată care îl făcu să se simtă uşor bolnav. Dacă *ciugulitul buzelor* devine prea obositor şi ai nevoie să faci şi tu o criză de nervi, ştii unde să mă găseşti.

— Da, ştiu, spuse ea cu blândețe. Mulțumesc, Bail.

Droidul de protocol pretențios al lui Padme insistă să-l însoțească până la uşa din față a apartamentului. În timp ce activă zăvorul şi rămase lângă spate, perfect respectuos, el se duse să plece – apoi ezită. Întorcându-se, privi în fotoreceptorii săi strălucitori, simțindu-se aiurea. Chestia aceea era un droid. Nu era viu. Şi totuşi...

— Dacă tu crezi că are probleme, să mă contactezi C-3PO, spuse el, vorbind mai încet. Zi sau noapte. Ai înțeles?

Droidul se holbă la el cu privirea pierdută. Dar oare îl judeca? Îl măsura? Decidea dacă poate avea încredere în el? *La naiba. E un droid.*

În cele din urmă, maşina aprobă din cap.

— Domnule Senator.

Deci era un *da* sau un *nu*? Nu putea spune şi nu avea de gând să întrebe. Va trebui să aştepte şi să vadă. Dar, în timp ce naviga printre fluxurile de trafic spre propriul apartament, doar vag conştient de încă un răsărit glorios de soare pe Coruscant, se trezi rugându-se din răsputeri să fie un *da* – şi rugându-se şi mai tare ca, într-un fel, cei doi prieteni imposibili pe care el şi Padme îi aveau în comun să reuşească să găsească o cale de ieşire din ultima lor situație dificilă. Pentru că nu voia să se gândească la faptul că va trebui să-i dea veşti proaste.

Oh, Padme. Dragă Padme. E o galaxie atât de mare. Nu mai era nimeni altcineva de care să te îndrăgosteşti?

* * *

Dooku avu nevoie de aproape două ore pentru a lua legătura cu el de pe Umgul. Aşteptându-l, îi ordonase lui Mas Amedda să reorganizeze programul lui Palpatine. De regulă, acesta se afla în apartamentul său executiv din Senat nu mai târziu de ora 07:30 în fiecare dimineață – un exemplu de sârguință pe care prea puțini Senatori se puteau încumeta să-l imite. Ei credeau că el nu observă.

Bineînțeles, credeau greşit.

În timp ce aştepta apelul lui Dooku, se scufundă adânc în fluxul şi refluxul părții întunecate pentru a-i explora posibilitățile şi a căuta cea mai avantajoasă cale de a exploata ceea ce se întâmplase. Problemele erau inevitabile. Ceea ce conta era modul în care le abordai. De-a lungul anilor, devenise expert în transformarea înfrângerii în victorie, în transformarea unei retrageri într-un avans – dintr-o direcție

diferită. Nu avea nicio îndoială că putea transforma eşecul lui Dooku pe Lanteeb într-un fel de avantaj. Pe termen lung, desigur, nu ar fi contat. Era destinat să conducă un Imperiu şi niciun Jedi nu putea schimba asta.

Dar trebuie să am grijă de Anakin, ceea ce înseamnă că trebuie să i se ofere toate şansele de a scăpa. Întrebarea este... cum pot face asta cel mai bine?

Afundându-se din nou, invită partea întunecată să îi arate.

Când, în cele din urmă, apelul lui Dooku ajunse la destinație, avea planul gata şi ştia cu o satisfacție solidă şi sclipitoare că, încă o dată, evenimentele vor dansa cum vrea el. Îmbrăcat în hainele sale Sith, activă holocomunicatorul din biroul securizat şi izolat fonic al apartamentului său de la ultimul etaj.

— Nu ai reuşit să convingi guvernul Umgul să se alăture Alianței tale, spuse el, ignorând salutul precaut al lui Dooku. Găsesc asta dezamăgitor, Lord Tyranus.

Deşi era atât de departe, tot simți junghiul de spaimă al lui Dooku.

— Ştiți deja? Dar abia m-am întors de la...

Pocni partea întunecată ca un bici.

— Credeai că nu voi şti?

Dooku căzu pe un genunchi bătrân.

— Lord Sidious, nu s-au lăsat convinşi.

— Ar fi trebuit să-i faci să fie predispuşi!

— Stăpâne, nu am îndrăznit. Întâlnirea noastră a fost înregistrată în direct şi transmisă în mai multe locații diferite. Au existat numeroşi martori. În aceste circumstanțe, am considerat că este mai bine să mă recunosc învins.

— Nu-mi amintesc să te fi învățat că Sithul se recunoaşte învins, Tyranus.

— Doar temporar, Stăpâne, spuse Dooku, tremurând. M-am gândit să las guvernul de pe Umgul să creadă că este liber să facă propria alegere şi apoi, odată ce duşmanii noştri vor crede că nu mai au de ce să se teamă, voi... aranja lucrurile... astfel încât Umgul să vină la noi implorând protecție.

Ah. Deci încă mai este viață în bătrân.

— Ar putea fi o alternativă acceptabilă, Lord Tyranus, zise el, după ce tăcerea se întinse până aproape de punctul de rupere al lui Dooku. Cu condiția să poată fi făcută.

Dooku făcu o plecăciune joasă.

— Stăpâne, aveți cuvântul meu că aşa va fi.

— Ai grijă să-ți ții promisiunea, Tyranus, zise el cu răceală. Iertarea mea generoasă nu este fără limite. Flutură dispreţuitor o mână. Şi am terminat cu Umgul. Acum, ce facem cu Lanteeb?

— Stăpâne? Dooku îşi ridică capul. Nu am nicio veste de raportat în această privință.

— Pentru că m-ai dezamăgit şi acolo, Tyranus! mârâi el. Jedii ştiu totul. Kenobi şi Skywalker sunt chiar acum pe planetă, căutând să-l distrugă pe Lok Durd şi arma lui. Au fost ajutați de omul de ştiință pe care pionul nostru Neimoidian l-a luat pentru scopurile sale. Jedii i-au salvat pe ostaticii pe care îi ținea Durd împotriva ei, iar una dintre cele mai mari minți ştiințifice din Republică lucrează acum la un antidot împotriva armei. Se pare, Lord Tyranus, că situația de pe Lanteeb a scăpat complet de sub controlul tău. Trebuie să te iert din nou, ucenicule?

Şocul îngrozit al lui Dooku fu sincer. Deci, cel puțin, spre deosebire de Yoda, el nu păstrase secrete nefericite.

— Lord Sidious... Tremurul din vocea bătrânului era frică pură. Nu am nicio

scuză să-ți dau.

— Nu, nu ai, răspunse el, amenințător. Şi este înțelept din partea ta, Tyranus, să nu încerci să te aperi. Dar îți voi ierta această abatere, cu condiția să îmi smulgi o victorie din această înfrângere iminentă. Îți sugerez cu tărie să-l iei la întrebări pe Neimoidian.

— Doriți ca el să supraviețuiască, Stăpâne?

— Da, spuse el. Dar nu trebuie să ştie că viața lui nu este pierdută. Nu la început. Generalul Durd are nevoie de o reamintire ascuțită a locului său în tot acest arajnament. O întâlnire definitorie cu frica.

— Stăpâne, o va avea, spuse Dooku – şi partea întunecată tremură. Dar cum rămâne cu Kenobi şi Skywalker? Cu siguranță trebuie să-i capturăm – sau şi mai bine, să-i ucidem.

Şi aici era punctul nevralgic. Pentru că, deşi trebuia să-l protejeze pe Anakin, Dooku nu putea bănui niciodată că el însuşi era doar un înlocuitor. Un lacheu util şi nimic mai mult.

— Dacă mi-aş putea permite să te trimit pe Lanteeb, Tyranus, aş face-o. Dar mă bazez pe tine pentru a-i ține în frâu pe ceilalți lideri Separatişti. Sunt deosebit de deranjat de gunoaiele din Clanul Bancar. Negustori murdari, toți, şi nu sunt de încredere când nu sunt sub ochii tăi. Instinctul îmi spune că sunt pe cale să încerce o înțelegere secretă cu Federația Comerțului. Trebuie să vezi ca această floare otrăvitoare va fi tăiată din faşă, Tyranus. Nu-ți fie teamă. Partea întunecată va avea grijă de Kenobi şi Skywalker la timpul potrivit.

— Stăpâne. Bărbia lui Dooku se strânse la piept. Eşti mult mai mărinimos decât merit. Nu vei mai fi dezamăgit din nou, îți jur.

E timpul să-l îndulcească pe bătrân cu o mică picătură de miere. Dooku îşi avea mândria lui, până la urmă. Şi, deşi oasele lui erau îmbibate în partea întunecată, totuşi... nu era nevoie să ispitească soarta.

— Tyranus, ți se cer multe în acest mare efort. Sarcinile tale sunt grele, iar aşteptările mele sunt mari. Am încredere că te vei răscumpăra.

Uşurarea lui Dooku fu la fel de răsunătoare ca şi frica lui.

— Stăpâne, aşa voi face. Încrederea ta nu este nepotrivită, îți jur.

Mulțumit, Sidious îşi concedie ucenicul. Apoi îşi puse înapoi roba neagră la locul cuvenit, îmbrăcă veşmântul bogat şi sobru al lui Palpatine şi deveni, din nou, veneratul şi umilul Cancelar Suprem al Republicii.

Şi zâmbi tot drumul până la Senat.

* * *

Lok Durd se plimba prin instalația de producție a noului său complex, atât de bucuros încât aproape că putea uita de temerile şi problemele recente. Omul de ştiință avea performanțe mult peste aşteptările sale. Ultima problemă din formulă fiind rezolvată, primele transporturi de damotită brută fuseseră livrate, testate şi aprobate, iar forța sa de muncă droidă muncea fără pauză pentru a transforma amestecul de damotită şi rondium în otravă pură, iar acum era în sfârşit capabil să se bucure de strălucirea unei lucrări bine făcute.

Mai ales că, în câteva ore, acei Jedi băgăcioşi vor fi în sfârşit morți – şi odată cu ei, şansa ca greşeala lui aproape dezastruoasă să fie descoperită.

Zâmbind, privi droizii în timp ce sigilau un alt lot de arme biologice în

recipiente mici şi sigure. Fiecare doză era suficientă pentru a nimici o secţiune de trei kilometri pătraţi din oraş. Pe unele planete, asta însemna întregul oraş. Pe altele, cum ar fi Coruscantul, Corellia, Alderaanul şi altele asemănătoare, ar fi fost nevoie de mai multe lovituri pentru a nimici o populaţie – sau cel puţin o cantitate suficientă de populaţie pentru a garanta atenţia unui guvern recalcitrant.

Serios, sunt foarte bun în ceea ce fac.

După estimările sale, mai avea nevoie de încă două săptămâni standard de producţie şi de încă un transport de damotită brută, care urma să fie livrat în curând. Apoi putea să-l contacteze pe Contele Dooku cu vestea bună că următoarea lor ofensivă devastatoare împotriva Republicii putea începe. Şi de data aceasta nu va exista nicio interferenţă Jedi. De data aceasta, Jedii vor fi forţaţi să stea neputincioşi în timp ce milioane de fiinţe vor fi măcelărite. *Mă întreb dacă îl pot convinge pe Conte să ţintească însuşi Templul Jedi? N-ar fi o răsplată glorioasă?*

Comunicatorul său personal vibră. Iritat, îl scoase din buzunarul tunicii.

— Ce e?

— Aveţi un apel prioritar, domnule General.

Şi ăsta era nenorocitul de Barev. De când preţiosul său adulmecător Drivok îl găsise pe Jedi, fusese insuportabil. Autoritar, îngâmfat, arogant – şi prezumţios. Era timpul să îl discrediteze şi să se debaraseze de el.

Când îi voi spune lui Dooku că arma biologică este gata de desfăşurare, voi fi în poziţia de a cere anumite recunoaşteri pentru serviciile mele. Pierderea lui Barev va fi doar prima, dar niciuna dintre cele care vor urma nu va avea un gust la fel de dulce.

Durd privi fix la comunicator.

— Da? Şi?

— Este Contele, spuse Barev. Pare... *nefericit.*

Şi uite aşa, dispoziţia lui triumfătoare se prăbuşi.

— Cum adică nefericit? întrebă el. Ce i-ai spus, domnule Colonel? Ai vorbit neîntrebat?

— Cu ce scop, domnule General? zise Barev. Destinele noastre sunt legate, nu-i aşa? Dacă unul dintre noi se poticneşte, ne poticnim amândoi. Habar n-am ce vrea.

— Vin acum, răbufni el. Spune-i Contelui că mă voi alătura lui în câteva clipe.

Durd preluă comunicarea în biroul său, cu uşa bine închisă. Asigurându-se că are un comportament reţinut, aşa cum se cuvine, porni unitatea de holocomunicaţii şi aşteptă să apară imaginea lui Dooku. Când apăru, expresia Contelui era descurajantă.

— Ţi se pare că sunt un prost, Generale Durd?

— Un prost? Nu, nu, my Lord. Sunteţi cel mai înţelept om pe care îl cunosc.

— Atunci tu eşti cel prost! replică Dooku. Credeai că nu voi afla adevărul?

Durd simţi cum i se răsuceşte stomacul.

— Adevărul, my Lord?

— Despre Jedi! Despre ostatici! Nu mi-ai spus decât minciuni?

Şocul fu atât de mare încât aproape căzu pe podea.

— My Lord Conte, my Lord Conte...

— Opreşte-ţi limba Neimoidiană să fluture sau jur că ţi-o voi smulge!

Durd aprobă din cap în tăcere, în timp ce sudoarea unsuroasă îi aluneca pe piele sub tunica brusc prea groasă.

— Ai minţit în legătură cu arma, Durd?

— Nu! Nu! Nu! My Lord, nu am minţit! Am arma. Tocmai am venit de la

inspectarea ei. Rezerva noastră creşte de la o oră la alta, vă jur! Se auzea bâlbâindu-se, dar nu se putea opri. *Ochii lui Dooku... O să mă omoare. De îndată ce voi fi inutil pentru el, voi fi mort.* Vă voi trimite câteva mostre. Să vă trimit câteva?

Dooku îl ignoră.

— Există un om de ştiință pe Coruscant care creează chiar acum un antidot pentru armă.

— My Lord Conte, trebuie să fiți dezinformat, spuse el cu voce slabă. Nu e posibil niciun antidot. Dacă nu credeți nimic altceva din ce vă spun, vă rog să credeți asta.

Linişte, în timp ce ochii teribili ai lui Dooku îl străpungeau.

— Te cred. În ceea ce priveşte restul – vei da socoteală. Curând. Deocamdată te vei concentra pe producerea armei mele. Şi vei fi pregătit pentru răzbunarea mea.

Holoimaginea lui Dooku dispăru când legătura fu tăiată.

Durd se ridică în spatele biroului său şi trase aer în piept.

Nu, nu, nu. Nu se poate aşa ceva. Nu voi permite să se întâmple aşa ceva.

Strigă după Barev. Câteva clipe mai târziu, uşa biroului se deschise în viteză.

— Generale? Colonelul se uită în jur, cu blasterul scos. Sunteți atacat?

Prostul. Prostul de om împuțit.

— Trebuie să opreşti armata de droizi care se îndreaptă spre Torbel. Trebuie reprogramată. Vreau ca Jedii să fie capturați în viață.

Încet, Barev coborî blasterul.

— În viață?

— Da, idiot incompetent! În viață! strigă el. Dooku ştie. Mă auzi? Ştie. Şi vom fi morți dacă nu-i vom potoli mânia. Îl vreau pe Jedi în viață, ca să i-l dau lui în dar. Droizii trebuie să fie programați cu holoimaginile Jedilor, ca să ştie pe cine să nu ucidă. Şi vreau… vreau… Îşi bătu pumnii în piept ca şi cum asta ar fi putut scoate cuvintele din corp. Vreau să-i arăt Contelui Dooku valoarea mea. Vreau să-i arăt arma.

— Vreți să o testați? spuse Barev, surprins. Sunteți sigur? Aveți permisiunea?

— Acesta este Proiectul meu! scuipă el. Nu am nevoie de permisiune. Voi alege o țintă în inima Republicii şi vei avea grijă ca demonstrația noastră să fie executată perfect. Totul este pregătit pentru a lansa un atac, nu-i aşa? Sau am fost înşelat şi în această privință?

Barev nu era chiar un cretin. Ştia foarte bine că viața lui era în joc.

— Nu, domnule General, nu v-ați înşelat. Dați ordinul şi va fi lansat un atac.

— Atunci de ce mai stai acolo? întrebă Durd, aproape țipând. Mai întâi droizii şi apoi atacul. Ieşi afară. Ieşi afară! Nu mai e timp de pierdut!

Capitolul 12

— Obi-Wan…

Vocea lui Anakin şi o atingere pe umărul său îl scoaseră din meditaţie şi îl făcură pe deplin conştient. Obi-Wan deschise ochii şi îşi ridică privirea.

— O altă problemă?

— Dimpotrivă, spuse Anakin. Deşi era clar obosit, zâmbea. Rikkard spune că emisiile theta scad în sfârşit. Furtuna a trecut.

O lumină de zi ciudat de apoasă se revărsa înăuntru prin uşile deschise şi ferestrele neastupate ale casei de închiriat. Aerul rece duhnea încă a fum şi a metale arse, dar mirosea şi a mâncare proaspăt gătită. Şi se auzeau voci, amestecate într-un vacarm indistinct. Simţi anxietatea persistând în Forţă, dar nu şi teama copleşitoare.

— Astea sunt veşti bune. Cu picioarele încrucişate pe podea, cu spatele sprijinit de perete, Obi-Wan îşi relaxă umerii şi se uită la hubul de comunicaţii ars. Ai avut noroc?

Zâmbetul lui Anakin dispăru.

— Nu. E prăjit. Nu există nicio şansă de a-l face din nou operaţional.

— Şi cipul nostru de bruiaj?

— Este complet terminat. Anakin căută în buzunarul murdar al pantalonilor şi scoase o bucată mică de circuite topite, apoi întărite. Îl întinse. Ceea ce va face lucrurile interesante.

Inspectând cipul distrus, făcu o grimasă.

— Mai interesante, vrei să spui.

Anakin ridică din umeri.

— Toată lumea ştie că viaţa liniştită este plictisitoare. Singura noastră consolare este că celulele de diatium nu au fost deteriorate. Îşi mângâie buzunarul protejat al cămăşii. Mi-am asamblat sabia la loc.

Aprobând din cap, aruncă cipul distrus într-o parte.

— Bine. Mă apuc imediat de a mea.

— Nu e nevoie, spuse Anakin, mulţumit de el însuşi. Poftim.

Obi-Wan îşi smulse sabia din aer.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Oh – şi dacă ţi-e foame? Anakin arătă cu un deget în spatele lui. Se organizează un fel de mic dejun comun în piaţă.

Îi era foame, dar…

— Voi mânca după ce mă voi uita la pacienţii lui Teeba Sufi. Ai mâncat ceva?

— Da. Nu a fost prea rău. Un alt zâmbet rapid. Dar am avut grijă să mă feresc de ouăle lui Teeba Jaklin.

Chiar nu avea chef de glume.

— Şi sătenii? Ce mai fac?

— Acceptă, zise Anakin, cu moderaţie. Ştiu cât de aproape au fost de dezastru noaptea trecută. Şi acum, cu rafinăria făcută praf… ştiu că încă sunt probleme. Buzele i se strânseră. Am vorbit serios, Obi-Wan. Despre faptul că trebuie să le aducem ajutor.

— Ştiu că ai făcut-o, spuse el, cu blândețe, pentru că amândoi erau obosiți. Şi îl vom aduce. Dar deocamdată trebuie să rămânem concentrați asupra misiunii.

— Apropo de misiune, spuse Anakin, când vrei să-i spui lui Jaklin că plecăm?

Ezită.

— Oh. Da. În legătură cu asta...

— Ce? Anakin se holbă. Vrei să aştepți convoiul până la urmă? Obi-Wan...

— Ştiu, spuse el, în timp ce Anakin se întorcea frustrat. Dar adevărul este că nu s-a schimbat nimic în ceea ce priveşte provocările cu care ne confruntăm în legătură cu întoarcerea la Lanteebba. Călătorind singuri, în plină zi, neprotejați, cu cipurile noastre de identificare inutile... Clătină din cap. Este ca şi cum am cere să fim prinşi. Mai bine să întârziem decât să cădem în mâinile lui Durd.

— Şi chestia ce ne vânează?

— Nu o mai pot simți acum, spuse el. Încerc de mai bine de o oră, dar nu-i simt prezența nicăieri în Forță.

— Asta înseamnă ce? spuse Anakin, neconvins. Ne-a pierdut? A renunțat?

— Posibil.

— Obi-Wan, e un mare risc. Şi dacă te înşeli? Dacă aşteptând aici îi dai o şansă să ne găsească?

Îşi pusese aceeaşi întrebare dificilă în ultima jumătate de oră.

— Ai dreptate. Este un risc. Dar tot cred că pericolul cel mai mare este să nu aşteptăm convoiul.

— Nu spun că nu ai dreptate, spuse Anakin, băgându-şi mâinile în buzunare. Doar că... înseamnă să rămânem blocați aici încă o zi, Obi-Wan. Şi asta îi dă lui Durd şi mai mult timp pentru a lansa primul atac.

Se împinse în picioare, simțindu-şi muşchii obosiți, amintindu-i că era departe de cea mai bună formă a sa.

— Din câte ştim noi, l-a lansat deja. Fuga noastră ar fi putut cu uşurință să-l panicheze şi să-l facă să întreprindă ceva. Dar nu ştim cu siguranță – şi nu ne putem lăsa temerile să ne panicheze şi să ne determine să facem o alegere proastă.

Anakin se gândi la asta.

— Vrei să spui că te-ai simțit panicat aseară?

— Spun că deciziile importante trebuie luate într-o stare de calm, replică el. Furtunile theta furioase, rețelele electrice care cedează şi rafinăriile care explodează nu sunt, după părerea mea, favorabile liniştii.

— Serios? zise Anakin, amuzat. Apoi clătină din cap. Cred că totul se reduce la sincronizare. Poate că nu contează dacă mai stăm aici încă o zi. Dacă Republica poate aduna un grup de luptă suficient de repede, ca să lanseze un atac total asupra Lanteebului...

— Putem spera la asta, cu siguranță, spuse el cu atenție. Dar, Anakin...

— Da, spuse Anakin, încruntându-se din nou. Din moment ce nu am stabilit niciodată contact vocal în timp real cu Templul, nu avem cum să ştim dacă au primit măcar mesajul nostru. În acest caz, Obi-Wan, nu crezi că ar trebui să...

— Ceea ce cred, spuse el, strecurându-şi sabia înapoi în buzunarul protejat al cămăşii, este că nu putem pleca nicăieri până când nu va fi coborât scutul anti-furtună. Aşa că mă duc să arunc o privire la casa de bolnavi, apoi voi lua micul dejun. Tu?

— Am spus că voi ajuta la sortarea a ceea ce a mai rămas din rafinărie, spuse Anakin, după o clipă. Încă nu era convins. Să văd dacă pot repara orice echipament

pe care nu l-a distrus explozia. Rikkard nu va renunța la ideea că poate atinge acea cotă. Se va întoarce în mină şi va lua cu el cât mai mulți săteni. I-am spus că e nebun, dar nu vrea să asculte.

Bineînțeles că nu voia. Rikkard era condus de datorie şi disperare.

— Încearcă să-şi salveze satul, Anakin. Nu-l poți învinovăți pentru asta.

— Eu nu, zise Anakin. Părea insuportabil de trist. Dar e o misiune pentru nebuni şi el ştie asta. Din clipa în care s-a apropiat furtuna, oamenii ăştia n-au avut nicio şansă.

— Dacă nu erai tu, toți aceşti oameni ar fi fost acum morți sau pe moarte. Cum te simți în această dimineață?

Anakin îşi trecu degetele prin părul murdar. Lumina care se filtra prin scutul de furtună strălucea pe barba slab aurie, scoțând în evidență umbrele vinete de sub ochii lui şi din adânciturile subtile ale obrajilor.

— Am fost mai bine, spuse el, ridicând din umeri. Şi mai rău. Tu?

— Am o durere de cap, recunoscu Obi-Wan. Pe care meditația nu a alungat-o. De asemenea, am un gust neplăcut în fundul gâtului.

— Şi eu la fel, spuse Anakin încet. Nu crezi că...

— Cred că respirăm fum toxic de ore întregi, replică el. Dar mă îndoiesc că vom cădea morți din cauza otrăvirii cu damotită. Suntem Jedi – putem ameliora cele mai grave efecte ale fumului. Dar, totuşi, ai grijă când te plimbi prin rafinărie. Fără eroisme. Asigurați-vă că purtați haine de protecție.

— O spune omul care s-a jucat cu moartea într-o centrală electrică instabilă, spuse Anakin. Devi mi-a povestit totul despre asta. Obi-Wan, eşti norocos că nu ai fost aruncat într-o minge de plasmă în flăcări.

— Norocos? Se prefăcu că se simte ofensat. Norocul n-a avut nimic de-a face cu asta! Acum pleacă. Mă voi alătura vouă cât de repede pot.

Multe dintre femeile şi copiii din Torbel încă erau în piața de afară, mâncând şi bârfind şi căpătând putere din comunitate. Câțiva bărbați stăteau alături de ele, dar se părea că majoritatea se întorseseră deja în mină cu Rikkard, sau sortau ceea ce mai rămăsese din rafinărie. Obi-Wan se uită după Greti, dar nu putu să o vadă. O văzu însă pe Teeba Jaklin, care stătea în picioare cu Sufi şi Brandeh. Ele nu îl observaseră cum se oprise pe treptele casei de închiriat, salutând lumina zilei pe chipul lui. Şi asta era în regulă. Nu ar fi făcut decât să-l bombardeze cu întrebări la care nu se simțea în stare să răspundă încă.

Se îndreptă spre casa de bolnavi – şi o găsi acolo pe Greti, tăcută şi plină de speranță, lângă mama ei adormită. Era singura din cameră care nu era pacientă. Văzându-l, se ridică în picioare, cu degetele răsucite în tunica ei zdrențuită şi peticită.

— Teeb Kenobi!

— Obi-Wan, spuse el, alăturându-i-se. Ce mai faci, Greti? Ce face mama ta?

Greti se dădu la o parte.

— Spune-mi tu asta.

Se ghemui lângă patul de campanie şi îşi puse palma pe fața subțire a lui Bohle. Culoarea ei era mai bună. Respirația, de asemenea. Şi abia dacă mai simțea vreo durere în interiorul ei. Cu blândețe, îi inspectă mâna rănită. Rana părea curată, la fel ca şi brațul ei. Ea nu se mişcă la atingerea lui.

— Teeba Sufi i-a dat o infuzie ca să o facă să doarmă, spuse Greti. Spune că oamenii se însănătoşesc repede dacă sunt lăsați să doarmă sub îngrijire.

La fel de delicat, Obi-Wan aşeză braţul lui Bohle înapoi pe pătură.

— Asta e foarte adevărat. Zâmbi. Mama ta va fi bine, Greti. Nu trebuie să-ţi mai faci griji.

Bărbia copilului se ridică. În ochii ei se citeau întrebări, şi curaj, şi speranţă atinsă de teamă.

— Am făcut şi eu ceva din toate astea, nu-i aşa? Am ajutat-o să se facă bine. Cum am făcut-o?

Putea să mintă. Ar trebui să mintă. Această fetiţă nu avea nevoie să ştie că ar fi putut fi un Jedi – poate unul mare – şi probabil că ar fi fost, dacă viaţa nu ar fi fost atât de nedreaptă.

— Teeb? Obi-Wan? insistă ea. Mi-ai făcut ceva?

— Nu, spuse el repede. Nu, îţi promit. Tot ce am făcut a fost să-ţi arăt cum poate gândi mintea ta într-un mod diferit.

Degetele lui Greti se răsuciră din nou în tunica ei.

— M-am simţit ciudat, şopti ea. Caldă şi puternică. Mă simţeam ca şi cum nu eram în propria mea piele, ca şi cum aş fi fost afară, privind.

— Şi te-a speriat asta?

Ea ezită, apoi aprobă din cap.

— Da. Şi apoi clătină din cap. Şi nu. Adică... mi-a plăcut. Vreau să o fac din nou.

— Şi poate că într-o zi o vei face, spuse el, după un moment. Cine poate spune?

— Eşti un Jedi, spuse ea. Nu poţi spune?

El o lăsă să vadă cât de rău îi părea. Merita mult mai mult decât acest biet sat de pe Lanteeb.

— Aş vrea să pot, Greti.

Rămase foarte nemişcată, iar ochii i se umplură de umbre. Apoi aprobă din cap.

— Ar fi bine să te uiţi la Arrad, Teeb. Tatăl lui a fost aici mai înainte, a stat cu el toată noaptea, dar acum s-a întors în mină. Faţa ei se strâmbă. Urăsc mina.

— Sunt sigur că da, Greti, spuse el, îndurerat, şi făcu aşa cum i se spusese.

Teeba Sufi se întoarse în timp ce el verifica progresele lui Arrad.

— Te-am văzut venind aici, Teeb Kenobi. Crezi că nu poţi avea încredere în mine cu lucrarea ta?

Era o notă tachinătoare în vocea ei care dezminţea cuvintele dure. Obi-Wan îşi ridică privirea de la braţele cu atele ale lui Arrad.

— Pare destul de bine. A vorbit deja?

— A deschis ochii de câteva minute, răspunse ea. Îşi ştia numele. Îşi ştia tatăl. E suficient pentru a continua.

Aprobând din cap, aruncă o privire spre celelalte pătuţuri.

— Văd că ai cu trei pacienţi mai puţin, Teeba.

— Sunt pe picioarele lor şi plecaţi acasă, da, spuse ea, mulţumită. Nu morţi, ceea ce este o îndurare. Iar pe ăştia cinci îi voi mai ţine adormiţi încă o zi şi apoi se vor duce şi ei. Apropiindu-se suficient de mult pentru a-i lua bărbia între degete şi a-i înclina faţa în sus, ea îşi strânse buzele. Te deranjează durerea de cap, nu-i aşa? Gura are gust de excremente de pasăre?

El clipi.

— Sunt bine, Teeba.

— Ha. Îi dădu drumul la bărbie şi făcu un pas înapoi, dispreţuitoare. Îţi place să crezi că oricine care nu e ca tine e un prost, nu-i aşa? Am auzit că Jedii sunt aroganţi.

Aroganţi?

— Teeba Sufi…

— Sunt născută şi crescută în ţara damotitei şi tu crezi că nu pot vedea un om atins de boală? Se holbă la el. Dacă asta nu e aroganţă, spune-mi tu ce este. Stai acolo unde eşti.

Aşa că se aşeză, simţindu-se ca un copil certat, şi o privi pe Teeba Sufi cum scotocea în dulapul cu provizii şi se întorcea la el cu o sticlă cu dop şi o cană de măsurat.

— Te vei simţi mai rău înainte să te simţi bine, Teeb, zise ea fără menajamente, turnând o măsură de lichid maroniu şi gros în ceaşcă. Şi nu vei fi singurul.

— Fumul toxic, spuse el, simţindu-şi nervii încordaţi. Cât de rău va fi?

— Greu de spus, spuse ea. Burta ta e goală?

El luă cana de măsurat pe care i-o întindea ea.

— Nu am mâncat încă, nu.

— Bine. Va funcţiona mai repede aşa.

— Teeba… Dintr-o dată, privirea ei directă era evazivă. Sufi. Cât de rău va fi?

Ea privi la Greti, care o ţinea de mână pe mama ei şi se prefăcea că nu îi ascultă.

— Destul de rău. Nu mă voi preface – sunt îngrijorată. Cel mai mult pentru copii. Furtuna aia… Faţa ei simplă se încordă de frică. Cu toţii am respirat prea mult fum, Teeb. Prinşi în scutul împotriva furtunii ore întregi? Nu s-a mai întâmplat niciodată. Cu o respiraţie adâncă se calmă. Bea-ţi amestecul, Teeb. Şi va trebui să-l trimiţi pe tânărul tău prieten la mine pentru doza lui. Mai bine mai curând, decât mai târziu.

El privi cu amărăciune amestecul vâscos.

— Are un gust la fel de rău precum arată?

— Mai rău, spuse ea, cu un zâmbet rapid şi sumbru. Dar o să-mi mulţumeşti.

Cum nu avea de ales, înghiţi lichidul dezgustător. Tuşi şi scuipă în timp ce lichidul îşi croia drumul lent până la burta lui care protesta. Lăcrimând, se uită fix la Teeba Sufi.

— Să-ţi mulţumesc? Mă îndoiesc! icni el. Ce este în chestia aia îngrozitoare?

— Una-alta, spuse Sufi. Acum, vei avea nevoie de mai multă purgaţie decât o singură doză, Teeb Kenobi. Fumul te-a îmbibat, într-adevăr. Jedi sau nu, vei simţi asta o vreme. Şi copiii din Torbel vor simţi. Avem nevoie să coborâm scutul de furtună şi de aer proaspăt în plămâni. Se încruntă. Şi va trebui să prepar mai mult purgativ. Sper doar să am destule ingrediente. Nu m-am gândit niciodată că îl voi da întregului sat.

Năucit, Obi-Wan se împinse de pe scaunul de lângă pat şi îi aruncă o ultimă privire lui Arrad care dormea. Nu simţea niciun pericol pentru fiul lui Rikkard. Vindecarea pe care o reuşise avusese efect. Tânărul avea nevoie doar de odihnă şi de timp. Fu conştient de o plăcere scurtă şi tăcută. Va trebui să-şi amintească să-i mulţumească lui Vokara Che – toate prelegerile ei dăduseră în sfârşit roade.

— Dacă ai nevoie de ajutor cu prepararea lichidului, Teeba, trebuie doar să ceri, spuse el. Anakin şi cu mine vom pleca din Torbel într-o zi sau două, dar până atunci… facem orice putem pentru a ajuta.

Ea îl privi de sus în jos.

— Nu m-am gândit niciodată în viața mea că o să întâlnesc un Jedi. Niciun deget de la piciorul meu nu a atins altceva decât Lanteeb. Niciodată nu am vrut să o plec. Niciodată nu o voi face. Dar chiar şi noi auzim lucruri. Sau auzeam. Îşi aşeză mâna pe brațul lui. Tu nu eşti ceea ce ni se spune. Sau… nu tot ceea ce ni se spune.

Zâmbind, el îi întinse paharul golit.

— Este cineva, Teeba Sufi?

Lăsând-o să se holbeze după el, se duse afară, în piața satului, unde Jaklin şi alte câteva femei făceau ordine în resturile micului dejun comunitar, în timp ce câțiva dintre copii dădeau cu piciorul în mingea lor de *synthafibe*. Jaklin îl văzu şi îi făcu semn să se apropie.

— Nu ai mâncat, spuse ea pe un ton acuzator, şi îi întinse o farfurie cu pâine, ouă şi carne pe ea. E rece acum, nu am ce face. Mănâncă. Şi apoi este ceaiul într-o ulcică. Îl voi turna când eşti gata.

Burta încă i se agita de la doza de purgativ, dar avea nevoie de hrană. Uitându-se la scutul de furtună care se învârtea neclar, la cerul albăstrui de dincolo de el şi la peisajul monoton din jur, mâncă mâncarea rece.

— Furtuna aproape că a trecut, spuse Jaklin, mulțumită parcă de faptul că îşi ținea cârpa de curățat în mână şi le lăsa pe celelalte femei să continue singure pentru moment. Ar trebui să respirăm aer curat în curând.

Obi-Wan aruncă o privire spre ea.

— Ai vorbit cu Teeba Sufi?

— Da. Cunosc pericolele, spuse Jaklin, sec. Le vom depăşi, Teeb Kenobi. Aşa e viața în Torbel. Probleme după probleme şi noi le depăşim. Încercând să nu cădem şi să nu fim călcați în picioare.

Durerea ei fu un val sângeros în Forță.

— Mi-aş dori să pot face ceva în privința asta, Jaklin.

Se întoarse spre el, cu furie.

— Torbel nu e al tău ca să-l repari. Torbel este al nostru şi vom avea grijă de el. Fă ceea ce ai venit să faci aici, tu şi tânărul acela. Ei ne fac să fim criminali şi nu voi permite asta. Ai auzit?

Nu mai putea să mănânce. Punându-şi farfuria pe jumătate goală pe un trepied din apropiere, aprobă din cap.

— Am auzit, Teeba. Anakin şi cu mine vom face tot ce putem. Se uită în jur. Este nevoie de mine aici? Dacă nu, o să văd dacă mai e ceva de făcut în centrala electrică.

— Dacă Devi nu are nevoie de tine, spuse Jaklin, ştiu că bărbații au încercat să repună în funcțiune pompa arteziană. Acea descărcare de energie a făcut pagube înspăimântătoare.

El o privi fix.

— Satul a rămas fără apă?

— Există apă în rezervoarele de retenție, spuse ea. Suficientă pentru a rezista până când se repară pompa. Apoi suspină. Probabil că va fi nevoie de piese. Asta va însemna să trimitem la oraş şi să cheltuim bani de care nu ne putem lipsi. Şi cu acest transport de damotită… Cu umerii căzuți, Jaklin se întoarse. Ar trebui să-i spun lui Rikkard să nu mai exploateze minele. Cum putem să le trimitem damotita când… Respiră sacadat. Dar acea damotită înseamnă hrană în burțile copiilor noştri.

Nu existau răspunsuri simple. Nimic din toate astea nu era corect sau uşor.

— Trimite-le damotita, Jaklin, spuse el. Orice vor lua de data asta nu va fi folosit pentru a face rău nimănui.

Ea se întoarse spre el, cu ochii îngroziți.

— Poți să-mi promiți asta, Jedi?

— Pot, zise el, atât de încrezător, deşi habar nu avea dacă era adevărat sau nu.

Forța nu putea – sau nu voia – să-i spună. Dar ea trebuia să creadă asta.

— Ştii unde voi fi, iar Anakin mă ajută la rafinărie. Dacă ai nevoie de vreunul dintre noi, nu ezita. Mulțumesc pentru micul dejun.

Lăsând-o pe Jaklin să-şi termine sarcinile, Obi-Wan se îndreptă spre centrala electrică. Fața lui Devi se lumină, văzându-l.

— Tu! spuse ea, traversând stația de monitorizare pentru a-l întâlni la jumătatea drumului. Un Jedi, Teeb Obi-Wan?

Zâmbea şi era tachinatoare, dar pe dedesubt era îndurerată. Servomotoarele hamului ei antigravitațional torceau mai tare ca oricând după eforturile de peste zi.

— Am venit să văd dacă ai nevoie de ajutorul meu, spuse el. Deşi se pare că ai totul sub control.

— Da, mulțumită lui Anakin, spuse ea. N-am mai văzut pe nimeni să lucreze cu maşinării aşa cum o face el. Fără supărare. Şi tu ai fost de mare ajutor, noaptea trecută. Doar că...

— Crede-mă, nu e nevoie să-ți ceri scuze sau să dai explicații, spuse el repede. În comparație cu tânărul meu prieten, eu sunt puțin mai mult decât un amator de rând. Spune-mi, Devi... cât de aproape eşti de a coborî scutul anti-furtună?

Devi aruncă o privire spre bancul de monitoare pe care îl verificase.

— Nivelurile theta sunt aproape de siguranță acum. Nu va dura prea mult. Nu e bine să fii prea nerăbdător, să ştii. După tot ce am supraviețuit, Obi-Wan, nu mi-ar plăcea să ne vedem doborâți de câteva particule încăpățânate de radiații theta.

Nici lui nu i-ar plăcea.

— Atunci, în timp ce aşteptăm, aş putea să mă uit la hamul tău? Poate că nu sunt Anakin, dar ar trebui să pot face ceva pentru a-l face să funcționeze mai bine.

Devi ezită, apoi aprobă din cap.

— Da. Mulțumesc. Fac tot ce pot cu el, dar... Ridică din umeri. Singurul manual pe care îl am este depăşit de ani de zile. Există o cutie de scule sub bancul ăla de monitoare de acolo.

Aduse cutia de scule, apoi o scoase cu uşurință din aparatul ciudat şi neeficient, ajutând-o să se aşeze pe podea. Dar, în loc să-şi îndrepte atenția spre echipament, el îi luă mâna în mâna lui şi îşi strecură cealaltă mână la ceafă.

— Ce faci? spuse ea, speriată.

Amestecul infect al lui Sufi îi atenuase considerabil durerea de cap. Putea să simtă Forța mai clar, să simtă unde o durea pe Devi şi cum o putea ajuta.

— Aş vrea să te fac să te simți puțin mai confortabil, zise el. Am permisiunea?

— Eu... ei bine... da, cred că da, spuse ea, apoi râse, părând nervoasă. Cum ai... cum ai putea...

— Jedii simt lucruri.

— Cum ar fi durerea altora? Oh. Nu ştiam asta.

Îşi strânse degetele în jurul degetelor ei.

— Nu trebuie să-ți fie teamă. Şi eu am fost vindecat de câteva ori. Este un lucru destul de simplu, de fapt.

— Poate pentru tine, spuse Devi. Ştiu că i-ai ajutat pe Bohle şi pe Arrad. Ți-aş

fi recunoscătoare dacă m-ai putea ajuta şi pe mine. Câteodată... I se tăie respiraţia. Nu-mi place să mă plâng. Asta nu schimbă nimic. Doar că uneori...

— Ştiu, spuse el cu blândeţe. Uneori ai impresia că nu vei mai simţi niciodată altceva. Ca şi cum tot restul vieţii tale te vei simţi aşa.

— Da, şopti ea. Nu-mi pot permite medicamente de la Lanteebba. Sufi face tot ce poate cu ierburile ei, dar... Îşi trecu o mână peste ochi. Nu cred că... există vreo şansă ca tu să...

Regretul lui tăie ascuţit, ca o lamă.

— Îmi pare atât de rău, Devi. Nu sunt un vindecător dedicat. În plus, rana iniţială s-a întâmplat cu ceva timp în urmă, nu-i aşa? Chiar dacă aş fi instruit, nu sunt sigur că ar putea fi reparată.

Ea închise ochii.

— Înţeleg.

— Dar te voi face să te simţi mai confortabil, promise el. Acum, respiră încet şi adânc pentru mine. Da. Asta e.

Fu o uşurare să o ajute, să se scufunde în Forţă şi să o folosească pentru o cauză atât de bună. Ştiind că nenumăraţi nevinovaţi ar fi suferit şi ar fi murit dacă el şi Anakin nu reuşeau să-i oprească pe Lok Durd şi pe Contele Dooku, acest mic act, acea scurtă şi trecătoare bunătate, căpătă o semnificaţie gravă şi foarte personală. Vindecând-o pe mama lui Greti şi pe fiul lui Rikkard, uşurând durerea acestei femei curajoase, făcea ceva semnificativ. Orice ar fi putut face pentru a-i lăsa pe aceşti oameni mai bine decât îi găsise era un balsam pentru mintea lui obosită şi agitată.

Când termină, iar durerea lui Devi era aproape alungată, o lăsă să se trezească şi îşi îndreptă atenţia spre hamul antigravitaţional. Era într-adevăr o piesă jalnică, ponosită, reparată şi dezarticulată. Făcea ce putea, dar fără îndoială că Anakin putea face mai bine. Îl va ruga să se uite la el înainte să se întoarcă în oraş.

Simţind că îl priveşte, ridică privirea. Devi zâmbea.

— Nu mă doare, spuse ea, mirată. Nu-mi amintesc când a fost ultima dată când ceva, undeva, nu m-a durut. Obi-Wan...

— Cu plăcere, spuse el. Acum, hai să vedem dacă pot schimba ceva la acest ham, bine?

Reparaţia lui nu era perfectă, nici pe departe, dar era o îmbunătăţire certă. După ce termină şi o ajută pe Devi să se lege la loc în el, ea îşi aruncă braţele în jurul lui şi îl ţinu strâns.

— Mulţumesc. Nu ştiu de ce te afli pe Lanteeb şi nici nu-mi pasă. Nu-mi pasă ce are lumea de spus despre Jedi. Îţi mulţumesc.

Şi apoi îi dădu drumul şi practic dansă spre monitoare. După ce verifică citirea nivelului theta, bătu cu pumnul în aer.

— Da! Putem coborî scutul. Zâmbind, se întoarse spre el. Vrei să faci onorurile? Arătă cu degetul. Este acel panou de acolo. Comutatorul roşu pentru a coborî scutul, iar cel verde pentru a da semnalul de alarmă.

Şi astfel, cu mare solemnitate, el dezactivă scutul de furtună care îi ţinuse în viaţă de-a lungul nopţii lungi şi sălbatice.

— Haide, spuse Devi, îndreptându-se spre uşă. Să mergem să respirăm puţin aer curat, da?

Sirena de alarmă răsună prin sat, un vuiet mai uşor, mai vesel decât bubuitul strident al pericolului. Ieşind în soarele nefiltrat, Obi-Wan văzu că el şi Devi nu erau singurii oameni care se grăbeau afară să sărbătorească. Toţi cei de la suprafaţă pe

care îi putea vedea coborâseră uneltele, se îmbrățişau şi râdeau în timp ce fumul reținut de la rafinăria arsă începea să se risipească, mărunțit de o briză vioaie. Simți un fior familiar în Forță. Da. Acolo era Anakin, deasupra clădirii ruinate, înălțimea şi părul său deschis îl făceau să iasă în evidență în mulțime. Anakin, simțindu-l la rândul său, ridică o mână deasupra capului şi îi făcu semn. El îi făcu semn cu mâna înapoi, un val neaşteptat de optimism ridicându-i morocănosul spirit asediat.

Poate că, până la urmă, putem câştiga.

Şi apoi, cineva strigă.

— Priviți! Droizi!

Îl cuprinse o teamă înghețată. Lângă el, Devi se mişcă, privindu-l.

— Ce tot spune Teiki? Convoiul a ajuns mai devreme? Rikkard o să explodeze.

Obi-Wan văzu lumina soarelui pe duroțel, sclipind răutăcios, auzi un sunetul slab al unor picioare grele de metal pe pământul tare şi uscat. Apoi se auzi un bâzâit înalt, un zumzet metalic familiar – şi un roi de droizi țânțari trecu peste o ridicătură şi începu să scuipe fulgere de blaster spre satul neprotejat.

Un sătean țipă, căzu şi se opri brusc din țipat.

Obi-Wan se întoarse, trimițându-i un apel mental frenetic lui Anakin.

Ne-au găsit. Du-i pe toți înăuntru!

Fără să aştepte un răspuns, sprintă spre centrala electrică. Ajungând la ea, se aruncă înăuntru, sări la monitorul scutului de furtună şi apăsă întrerupătorul. Habar nu avea cât de mult dura să se activeze generatoarele, dacă scutul putea respinge loviturile de blaster sau cât timp va rezista unui atac concertat. Singurul lucru pe care îl ştia era că scutul ar putea fi singura lor speranță.

Ne aşteptau. Întotdeauna a fost prea târziu.

— Obi-Wan! Obi-Wan? Ce se întâmplă, ce faci…

El se întoarse.

— Nu e vorba de convoi, Devi. Rămâi aici. Nu ieşi afară. Deviază toată energia pe care o poți găsi către scuturi şi contactează-l pe Rikkard în mină. Spune-i să-i țină pe toți sub pământ. În acest moment este cel mai sigur loc în care puteți fi.

Şocată, cu ochii larg deschişi, Devi se puse în mişcare. Îi simțea teroarea ca pe o ființă vie. Desprinzându-se de ea, îşi băgă mâna în cămaşă, îşi scoase sabia şi îi apăsă comutatorul. Lama albastră prinse viață. Ea tresări.

— Ai de gând să te lupți cu ei?

— Da, spuse el, îndreptându-se spre uşă. Toată puterea de care te poți lipsi, Devi. Nimic altceva nu mai contează.

Afară, din nou, privi în sus, numără zece-doisprezece droizi țânțari. Privind în jur, văzu mai mulți săteni morți sau răniți şi îşi închise mintea la situația lor. Anakin, care încă striga la oameni să fugă, atrăgea focul droizilor şi le devia fulgerele letale de blaster cu propria sabie, a cărei lamă era o pată.

Scutul anti-furtună încă nu fusese activat. Şi veneau şi alți droizi, strălucind orbitor în lumina soarelui. Durd trimisese o armată după ei. Droizi de luptă, rânduri întregi. Erau destul de aproape ca să-i numeri.

Cum am putut să mă înşel atât de mult? Cum de nu am simțit asta? Aceşti oameni, aceşti bieți oameni…

— Obi-Wan!

Sări în luptă, punându-se între ultimii săteni rătăciți şi o haită de droizi de vânătoare, şi doborî trei dintre ei în succesiune rapidă, chiar în timp ce se lupta pentru a ajunge la Anakin.

— Unde e scutul? strigă Anakin peste sunetul atacului droizilor. L-ai activat, nu-i aşa?

— Nu, Anakin, l-am dezactivat! strigă el înapoi în timp ce distrugea un alt ţânţar. Bineînţeles că l-am pornit!

— Atunci de ce nu a…

Cu un zumzet de putere, scutul de furtună se reactivă – dar nu suficient de repede pentru a împiedica prima linie a droizilor de luptă să intre în sat.

— Obi-Wan…

Nu se supăra aproape niciodată, dar acum se simţea bolnav de furie. *Prostule, Kenobi. Prost arogant.*

— Ştiu. Mă ocup de ei, Anakin. Tu ai grijă de ţânţarii ăia.

Şi fără să-i dea lui Anakin şansa de a argumenta, sprintă spre drumul care ducea la ieşirea din sat, unde droizii de luptă mărşăluiau spre el în pas perfect sincronizat. Câţi erau? Douăzeci. Poate mai mulţi. Îl văzură şi îşi îndreptară blasterele spre el. Alergând direct spre ei, îşi ridică sabia. Apoi îşi ridică cealaltă mână, gata să împingă cu Forţa…

— Nu trageţi! Nu trageţi! strigă comandantul droid. Ţinta a fost localizată! Capturaţi, nu ucideţi!

Ce? Dar, înainte să poată să se gândească la implicaţiile ordinului, droizii apăsară comutatoarele de pe blasterele lor şi, imediat după aceea, începură să tragă cu încărcături paralizante în el. Tot alergând, invocă Forţa şi sări peste capetele lor. Armele lor îl urmăriră, trăgând fără pauză. O încărcătură paralizantă îi atinse umărul în trecere. Ameţit, cu vederea roşie pe la margini, căzu la pământ şi se împletici. Învârtindu-se, dezechilibrat, îi împinse cu Forţa pe droizii cei mai apropiaţi de el. Aceştia zburară înapoi, încărcăturile paralizante împânzind aerul fără pericol. Cei trei droizi adunară alţi patru în timp ce cădeau. *Bine*. Încă ameţit, încercă o altă împingere cu Forţa. Nu fu la fel de eficientă de data asta – doar doi droizi zburară. Iar ceilalţi se apropiau rapid, începând să-l flancheze, să-l înconjoare. Îşi scutură capul cu putere, încercând să-l limpezească. Durerea de cap din cauza damotitei se întorsese, şi mai puternică. Sau poate că era din cauza încărcăturii paralizante. Avea să se simtă rău.

— Obi-Wan! Fă la stânga!

— Ai grijă! reuşi Obi-Wan să strige în timp ce se clătină mai mult sau mai puţin în direcţia corectă. Încărcături paralizante. Vor să ne prindă în viaţă.

— Ştiu! strigă Anakin şi trecu pe lângă el în fugă.

Şi atunci se gândi că poate chiar era inconştient şi că avea un vis nebunesc, pentru că Anakin îşi aruncase sabia, trimiţând-o învârtindu-se în mijlocul droizilor, dezmembrându-i în resturi de metal, şi folosind Forţa pentru a controla viteza şi traiectoria armei sale. Balansându-se ca un beţiv în cel mai sinistru club de noapte de pe Coruscant, îl privi pe Anakin cum îi nimicea pe droizii de luptă rămaşi. Dacă nu s-ar fi simţit atât de rău, ar fi râs sau ar fi aplaudat.

Bun băiat. Oh, ce băiat bun. Arată-le nenorociţilor.

Cu o uşurinţă arogantă, fără efort, Anakin îşi chemă sabia înapoi în mână, dădu din cap o dată către droizii distruşi, mulţumit, apoi se întoarse.

— Eşti în regulă?

Nu putu răspunde. Nu doar pentru că încă tremura din cauza atingerii încărcăturii paralizante, ci şi pentru că…

— Hei! spuse Anakin brusc. Obi-Wan. Nu este vina ta. Nu s-au teleportat aici

din Lanteebba. Trebuie să fi călătorit ore întregi. Au părăsit oraşul la un moment dat după ce am fost prinşi aici de furtuna theta. Nu aveam cum să scăpăm. Ştii asta, nu?

Încet-încet, cea mai mare parte din greață dispăru. Stând un pic mai drept, îşi dezactivă sabia.

— Poate. Dar asta nu este o consolare pentru aceşti oameni. Ne-au primit – şi uite ce le-a adus actul lor de milă.

Anakin privi în josul drumului care ducea spre ieşirea din sat. De cealaltă parte a scutului de furtună, uşor distorsionați de plasma strălucitoare, se adunau mai mulți droizi de luptă şi țânțari. Încruntându-se, Anakin chemă în mână unul dintre blasterele droizilor dezmembrați, îl trecu din nou pe modul letal, apoi îl îndreptă spre scutul anti-furtună şi trase. Fulgerul blasterului se izbi de scut, iar energia se disipă. Scutul tremură, dar rezistă.

— Ei bine, spuse Anakin, şi aruncă blasterul la o parte. Asta e o întrebare la care am primit răspuns.

Obi-Wan îşi frecă tâmplele, luptându-se să controleze durerea cruntă.

— Ăsta e un singur proiectil de blaster, spuse el. Dar dacă trag o sută? Şi dacă trag şi cu arme mai rele? Ăsta e un scut împotriva furtunii, nu o barieră de asediu.

Anakin ridică din umeri.

— Nu este în acest moment. Dar dacă îmi dai câteva ore…

— Vorbeşti serios? Anakin, vrei să spui că poți transforma un scut theta într-o barieră de asediu?

Urmă o altă ridicare din umeri.

— Pot să încerc.

Cu inima zvâcnind, Obi-Wan se uită la trupurile împrăştiate ale bărbaților şi femeilor care muriseră. *Îmi pare rău. Atât de rău*. Apoi se întoarse şi se uită din nou la armata lui Durd.

— Da, sunt sigur că poți, Anakin, murmură el. La fel cum sunt sigur că vei reuşi. Aşa că întrebarea devine nu *dacă poți…* ci *dacă ar trebui să o faci.*

Capitolul 13

— Să vă predați? Epuizat şi murdar, Rikkard se holbă la ei. Vreți să spuneți că vreți să vă predați acelor droizi?

— Dacă vrem? Obi-Wan clătină din cap. Bineînțeles că nu. Dar satul vostru nu poate rezista unui asediu prelungit, Teeb. Proviziile voastre sunt inadecvate şi nu există nicio garanție că scutul împotriva furtunii va rezista până la apus, darămite zile întregi. Sau săptămâni. În plus, aveți deja nouă morți şi şaptesprezece răniți. Anakin şi cu mine nu vă putem cere să sporiți acest număr protejându-ne.

— Crezi că va dura săptămâni până când va veni Republica? spuse Teeba Jaklin, încruntându-se.

— Nu săptămâni, nu, spuse Anakin. Ar trebui să fie…

— Problema este, zise Obi-Wan, cu o privire de tăcere, că nu putem promite că ajutorul e pe drum. De fapt, cred că trebuie să presupunem că suntem pe cont propriu.

— Oh, zise Teeba Jaklin, cu vocea slabă.

Îşi apăsă degetele pe buze, copleşită de durere şi nedumerire. Rikkard, la fel de zdruncinat, îşi aşeză o mână pe umărul ei.

Cei patru stăteau în picioare pe treapta casei de închiriat. Simțind prin Forță ecoul fricii liderilor satului şi fiind conştient de starea de spirit a lui Obi-Wan, Anakin privi prin piață. Trecuse aproape o jumătate de oră de la atacul droizilor. Oamenii din Torbel încă erau în stare de şoc, îşi plângeau morții şi încercau să-i consoleze pe cei răniți. O mână de săteni îi sfidaseră pe Jaklin şi Rikkard şi se îndreptaseră spre capătul străzii principale pentru a privi prin scutul de furtună la droizii de luptă masați de cealaltă parte a acestuia. Fără a lua în considerare stolul de țânțari care bâzâia, la o numărătoare aproximativă erau trei sute, puternic înarmați. Printr-un miracol, nu trăseseră niciun foc de armă timp de aproape zece minute. Cum majoritatea droizilor nu aveau inițiativă, probabil că aşteptau instrucțiuni suplimentare. Cel puțin scutul anti-furtună fusese coborât suficient de mult timp pentru ca aerul să se limpezească, ceea ce însemna că nu mai trebuia să respire fum toxic. Dar în afară de asta…

*De fiecare dată când cred că nu putem intra în probleme şi mai mari, o facem. Obi-Wan nu poate să creadă că cea mai bună soluție e să ne predăm. Pur şi simplu nu poat*e. Doar că, uitându-se la fața severă şi stăpânită a lui Obi-Wan, fu destul de sigur că fostul său Maestru vorbea serios. *Asta înseamnă că avem o altă problemă.*

— Eşti sigur că nu există nicio şansă să repari hub-ul de comunicații? zise în cele din urmă Teeba Jaklin. Dacă am afla când va veni ajutorul pe care l-ați cerut…

— Îmi pare rău, zise Anakin. Întregul releu central de procesare e ars. Nu aveți piesele de schimb potrivite, iar pe cele pe care le aveți nu le pot face să funcționeze.

Privirea ei acuzatoare îl pârjoli.

— Dar ai reparat tot restul! Devi spune că eşti un fel de geniu. Trebuie să repari hubul. Este singura noastră legătură cu restul Lanteebului.

— Îmi pare rău, spuse el din nou, simțindu-se neajutorat.

Nu ştia ce altceva să spună.

Rikkard scutură uşor umărul femeii.

— Jaklin, nu-l vâna pe băiat. A făcut tot ce a putut. Amândoi au făcut.

— Au făcut tot ce au putut? spuse Jaklin, neîncrezătoare, şi îi dădu mâna la o parte. Rikkard, ei au adus asta asupra noastră! Dacă nu ar fi fost ei, nu am fi avut copii care să-şi plângă mamele şi tații pierduți, nu-i aşa? Sufi nu ar fi în sânge până la coate de atâția răniți şi Brandeh – draga mea Brandeh… Vocea i se frânse. Nu ar fi moartă.

— Ştiu că suntem într-o situație proastă, Jaklin, dar fii corectă! răbufni Rikkard. Suntem în viață datorită acestor oameni. Eu încă sunt tată datorită lor. Şi tu vrei să-i aruncăm la droizii ăia ca pe carnea crudă la *spika-lupi*? Să-ți fie ruşine, femeie. Am avut o părere mult mai bună despre tine.

Teeba Jaklin păli sub noroiul şi sudoarea care-i mânjeau fața.

— Da, ne-au făcut bine, Rikkard – dar se salvau şi pe ei înşişi. Asta nu este nobil. Este doar pragmatic. Şi tu l-ai auzit pe Jedi la fel de clar ca şi mine. Scutul de furtună nu va rezista. Nu împotriva unei armate de droizi.

Anakin deschise gura să argumenteze, dar Obi-Wan îi dădu un cot să tacă. Îi aruncă fostului său Maestru o privire rapidă şi frustrată. *Obi-Wan, ascultă-mă. Faci o greşeală.* Dar Obi-Wan, care se simțea vinovat, cu mintea hotărâtă, refuză să cedeze sau măcar să recunoască faptul că auzise rugămintea.

— Ce se va întâmpla dacă vă dăm droizilor? îl întrebă Rikkard pe Obi-Wan. Vă vor ucide?

— Nu, răspunse Obi-Wan. Ne vor în viață. Ne vor duce înapoi la Lanteebba şi ne vor preda fie guvernului controlat de Separatişti, fie lui Lok Durd, care a încercat deja să ne captureze o dată.

— Şi apoi veți fi ucişi?

— Este posibil, recunoscu Obi-Wan, după o clipă. Sau ar putea încerca să ne folosească pentru a extorca concesii de la Republică.

Rikkard se gândi la asta.

— Ar putea să vă tortureze pentru a scoate informații de la voi?

— Ar putea încerca, spuse Anakin. Dar ar da greş.

— Totuşi… Rikkard îşi încovoie umerii. Dacă veți merge cu ei – ați putea scăpa între aici şi Lanteebba? Adică, sunteți Jedi. Puteți face lucruri pe care noi ceilalți nu ni le putem imagina.

— Bineînțeles că acesta ar fi scopul nostru, spuse Obi-Wan cu grijă. Dar având în vedere că am scăpat de ei o dată, mă îndoiesc că vor risca.

— Dar… sunteți Jedi, spuse Rikkard, neîncrezător, ca şi cum ar fi trebuit să fie invulnerabili.

— În mod normal, asta ar face diferența, spuse Obi-Wan, cu un zâmbet slab. Dar Contele Dooku, liderul Separatiştilor, a fost cândva Jedi. El are anumite… intuiții. Trucuri pentru a ne ține sub control.

Teeba Jaklin strâmbă din nas.

— Mie mi se pare că încerci să ne convingi să lăsăm scutul ridicat. Nu e prea eroic. Vreți să continuăm să vă adăpostim? Atunci cereți. Direct.

— Jaklin, spuse Rikkard. Nu poți…

— Ce, Rikkard? întrebă ea. Ce nu pot să fac? Să-ți spun eu. Nu pot sta deoparte şi să văd cum aceşti Jedi aduc ruina pe capul nostru.

— Cine spune că depinde de tine? spuse Rikkard, jignit. Amândoi suntem aleşi să vorbim în numele Torbelului.

Jaklin păru că vrea să-l scuture. Sau să-l pălmuiască. Sau să plângă.

— Eşti prost, omule? Eu i-am lăsat să intre. Le-am oferit adăpost. Din cauza mea suntem prinşi în bula asta, cu morți şi muribunzi în casa de bolnavi şi fără nicio speranță de scăpare. Pumnul ei murdar îi lovi pieptul. Fiecare picătură de sânge vărsat este sânge vărsat de mine.

Rikkard o trase aproape. În ciuda exasperării şi a fricii lor reciproce, chiar dacă exista supărare de ambele părți, exista şi o afecțiune profundă. Rikkard suferea, simțind durerea lui Jaklin alături de a lui.

— O voi spune din nou şi de data asta mă vei auzi, zise el. Am supraviețuit unei furtuni datorită lor. Şi Jaklin, cu ajutorul lor vom supraviețui furtunii pe care au adus-o cu ei, fără să vrea.

Ea se smulse de lângă el, apoi îşi întoarse privirea arzătoare spre Obi-Wan.

— Dacă vă duceți cu droizii ăia, ce se va întâmpla cu noi? Vor lăsa Torbel în pace sau ne vor pedepsi pentru că v-am adăpostit? Dacă le spunem că nu ştiam că sunteți Jedi, ne vor crede?

— Sunt droizi, Teeba Jaklin, zise Anakin, înainte să poată răspunde Obi-Wan. Să creadă oamenii nu este o prioritate prea mare în programarea lor.

— Deci orice am face nu are nicio importanță? Răul este făcut? Suntem pedepsiți pentru că v-am ajutat? Înăbuşindu-şi din nou durerea, Jaklin se uită la mulțimea de copii speriați din piața satului. Cum este corect aşa ceva?

— Nu este, zise el, luptând să țină durerea ei la distanță. Teeba, îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pierzi speranța, spuse Obi-Wan. Nu uita, au nevoie de damotita pe care o poate livra Torbel.

— Dar au nevoie de noi pentru a o extrage? replică ea, uitându-se în continuare la copii. Ne-ar putea ucide pe toți şi ar putea aduce mineri din alte sate.

— Ar putea, fu de acord Obi-Wan, cu reticență. Dar probabil că asta ar stârni probleme, ceea ce este ultimul lucru pe care şi-l doresc. În plus, ceea ce sugerezi tu ar necesita timp – iar timpul este un lucru pe care Separatiştii nu-l au din abundență.

Suspinând, Rikkard îşi frecă mâna pe capul plin de cicatrice.

— Dacă dăm ordin să se coboare scutul, îmi poți promite că droizii ăia nu vor deschide focul şi nu-i vor ucide pe toți cei din Torbel care nu sunt Jedi?

— Nu, nu-ți pot promite asta, spuse Obi-Wan cu tărie. Dar am face tot ce ne stă în putință pentru a împiedica asta.

— Atunci poți să-mi promiți că, dacă vă predăm fără să fim ucişi, tu şi Anakin nu veți fi condamnați la moarte?

Urmă o tăcere grea, apoi Obi-Wan clătină din cap.

— Nu, Rikkard. Nu pot promite nici asta, dar...

— O clipă. Spune-mi asta, Teeb. Ochii lui Rikkard erau fioroşi. Ce vrei de fapt?

Luat prin surprindere, Obi-Wan se holbă la el.

— Ce vreau... Rikkard, vreau ca tu şi poporul tău să fiți în siguranță. Vreau să-l opresc pe Lok Durd şi arma lui biologică.

— Şi vrei să trăieşti, spuse Jaklin. Nu...

— Şi dacă nu poți avea tot ce vrei? spuse Rikkard, cu o mână pe brațul lui Jaklin pentru a o face să tacă. Pe cine vei salva, Teeb Kenobi? Pe tine însuți şi pe Anakin? Pe noi? Sau restul galaxiei?

Obi-Wan nu răspunse. Rikkard se întoarse.

— Şi tu, Anakin? Ce vrei?

Anakin privi spre pământ. Ştia ce voia Obi-Wan. *Dar nu sunt de acord, Obi-Wan. Cred că să ne predăm droizilor ar trebui să fie ultima noastră alegere, nu prima.*

— Rikkard, pot să modific scutul anti-furtună, spuse el, păstrându-şi vocea plată şi lipsită de emoţii, şi ignorând consternarea lui Obi-Wan. Îl pot întări şi îi pot modula frecvenţa pulsului, astfel încât armele droizilor să nu-l penetreze. Şi cu aceste modificări, cred că îi putem ţine la distanţă până la sosirea ajutoarelor. Cel puţin, vom putea, dacă aveţi suficient combustibil înmagazinat.

Rikkard îşi frecă din nou scalpul înnodat de cicatrice.

— Asta depinde de ce înţelegi prin suficient, zise el încet. Avem nişte damotită lichidă stocată.

— Cât de multă?

— Ar trebui să ne ajungă pentru o lună. Nu putem stoca cantităţi uriaşe, este prea volatilă.

La naiba. Nu aveau cum să reziste o lună cu scutul modificat funcţionând fără răgaz.

— Poţi să faci mai multă dacă avem nevoie?

— Nu, spuse Jaklin, plină de teamă. Nu, decât dacă poţi să-ţi agiţi arma aia sofisticată deasupra a ceea ce a mai rămas din rafinărie şi să o faci să nu mai fie distrusă. Poţi face asta, Jedi?

— Aş vrea să pot. Anakin scoase o respiraţie ascuţită. Vrei să ştii ce vreau eu? Vreau ca predarea să fie ultima soluţie. Sunt convins că mesajul nostru a ajuns la Templu şi că ajutorul este pe drum. Cred că putem rezista până ajunge aici, dacă suntem atenţi. Rikkard, vreau să supravieţuim cu toţii. Şi cred că putem.

Rikkard îl privi în tăcere pentru o lungă perioadă de timp, speranţa şi îndoiala războindu-se în spatele umbrelor din ochii lui.

— Dar nu ştii sigur.

— Nu, spuse Obi-Wan. Nu ştie.

Răceala de sub vocea politicos detaşată a lui Obi-Wan aproape că îl făcu să tresară. *Acum am dat de belea.*

— Rikkard, dacă se dovedeşte că mă înşel, tot ne putem preda, adăugă el, fără să se uite la Obi-Wan. Dacă ajungem la punctul de rupere şi nu soseşte niciun ajutor, vom face să pară că ţineam Torbelul ostatic şi că aţi reuşit să ne copleşiţi. Te rog... ştiu că este un risc, dar cred că merită să ţi-l asumi.

Teeba Jaklin se uită la Obi-Wan.

— Nu eşti de acord.

— Oh, sunt de acord că este un risc, spuse Obi-Wan, blând de furios.

— Minte în legătură cu scutul anti-furtună? Poate să facă ceea ce spune?

Indiferent cât de furios era, Obi-Wan era întotdeauna corect.

— Da, poate.

Jaklin îşi îngustă ochii.

— Ţi-e teamă, Jedi?

Beligeranţa ei îl făcu pe Obi-Wan să clipească.

— Teeba, noi, Jedi, suntem învăţaţi că frica este periculoasă. Ne poate conduce pe căi întunecate, spre scopuri pe care nu ni le-am dori pentru noi sau pentru alţii.

— Dar eşti bărbat, nu-i aşa? întrebă ea. Ai o inimă? Ai sentimente?

Uitându-se la Obi-Wan, recunoscându-i expresia, iar Anakin îşi muşcă buza.

Haide, Obi-Wan. Dă un pic. Ea trebuie să ştie că eşti mai mult decât un Jedi misterios, că ştii cum e să te simţi singur şi speriat. Nu le va cere oamenilor ei să-şi

rişte viaţa pentru noi dacă va crede că nu suntem mai buni decât nişte droizi.

— Ştiu ce vrei de la mine, Teeba, spuse Obi-Wan în cele din urmă. Şi ştiu şi de ce. Dar nu voi pretinde că sunt ceva ce nu sunt doar pentru a te linişti. Asta ar fi o insultă. Îţi înţeleg teama şi voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a mă asigura că nu se va întâmpla lucrul de care te temi.

— Poftim, Jaklin, spuse Rikkard. Nu poţi cere mai mult de atât.

Uitându-se la Jaklin, Anakin crezu că poate şi dorea să o facă, dar privirea încruntată a lui Rikkard o făcu să se răzgândească.

— Sărmanul nostru sat, şopti ea. Oare vremurile rele nu se vor sfârşi niciodată?

— Ba da, se vor sfârşi, zise Rikkard, cu vocea nesigură. Trebuie să fie aşa. Nimic rău nu durează la nesfârşit.

Anakin simţi o mică durere, sub coaste. *Nu, doar că aşa se simte uneori.*

Rikkard şi Jaklin se priviră unul pe celălalt, pierduţi într-o conversaţie privată, fără cuvinte.

Conştient de nemulţumirea clocotitoare a lui Obi-Wan, Anakin se gândi la scutul de furtună care pulsa deasupra capetelor lor. Dinamica proiectului le asigura o alimentare osmotică cu oxigen. Era posibil ca droizii să schimbe cumva asta? Exista o modalitate de a sigila scutul din exterior, astfel încât să poată sufoca Torbel până la supunere? *Poate că da. Dar mai întâi trebuiau să se gândească la asta. Droizii nu prea gândesc. Corect. Deci, ce altceva ar mai putea merge prost? În afară de faptul că vom rămâne fără damotită lichidă, o altă criză la centrala electrică, mai multe generatoare care se strică, consumând toată apa şi mâncarea, iar mesajul nu a ajuns la Templu, sau dacă a ajuns, ajutorul nu va ajunge aici suficient de repede. Sau poate deloc.*

Începea să obosească să descopere noi şi tot mai interesante tipuri de probleme.

Ieşind din tăcere, Jaklin îşi încrucişă braţele.

— Chiar dacă am gândi la fel în această privinţă, Rikkard – şi nu o facem – nu este o alegere pe care să o putem face noi doi pentru sat.

— Sunt de acord, zise Obi-Wan. Convoacă o întâlnire, Rikkard. Dă-le prietenilor şi vecinilor tăi toate faptele şi lasă-i pe ei să decidă ce e de făcut.

— Şi tu vei respecta alegerea noastră? spuse Jaklin, din nou beligerantă. Fără trucuri fanteziste de Jedi pentru a obţine ceea ce vrei?

Anakin îl văzu pe Obi-Wan retrăgându-se, aproape imperceptibil. În ciuda eforturilor lor de a ajuta Torbel, în ciuda vieţilor pe care le salvase, Jaklin era încă atât de furioasă. Îngrozită de pericolul pe care îl aduseseră în satul ei, jignită că veniseră la ea sub pretexte false şi supărată că se lăsase înşelată. Înţelegea cum se simţea. Putea simţi ce simţea. La fel şi Obi-Wan. Câteodată asta era problema în a fi un Jedi.

Obi-Wan expiră încet.

— Bineînţeles că da, Teeba. Orice veţi decide va fi obligatoriu pentru noi. Acum, dacă mă scuzi, în timp ce tu şi oamenii tăi dezbateţi problema, eu mă voi întoarce la casa bolnavilor. Trimite după mine când se va ajunge la o decizie.

Cu o plecăciune superficială, se întoarse şi plecă. Privindu-l, Anakin scoase şi el un oftat, ştiind că acea confruntare între ei era doar amânată, nu evitată.

— L-ai nemulţumit, spuse Rikkard. A vrut ca tu să-i urmezi exemplul.

Obi-Wan intră în casa bolnavilor şi închise uşa acesteia în urma lui.

Aruncându-i o privire lui Rikkard, Anakin aprobă din cap.

— Am fost elevul lui timp de mulți ani. M-a învățat aproape tot ce știu despre cum să fiu Jedi. Da. A vrut să-i urmez exemplul.

— Dar nu ai făcut-o, spuse Jaklin. Unii ar numi asta lipsă de respect. Aroganță, chiar. Cu toate că ești înalt, te descurci cu mașinăriile și ai câteva trucuri Jedi inteligente îndesate în buzunare, ești încă un băiat. Cine ești tu să ignori ceea ce crede el? Oricine poate vedea că este un om cu experiență.

— Da, este, fu de acord Anakin. Este un mare om, Teeba Jaklin. Și s-ar putea să aibă dreptate și eu să mă înșel și să fim nevoiți să ne predăm acelor droizi de luptă. Dar, așa cum am spus – nu asta e prima mea alegere.

Rikkard își trecu o mână pe fața plină de cicatrice.

— Încearcă să ne protejeze.

— Știu. Și asta e problema. Și eu la fel.

— Anakin... Rikkard se holba ca și cum ar fi putut vedea în interiorul lui un adevăr ascuns, nerostit. Ți-e frică?

— Da, spuse el pur și simplu. Mi-e teamă că, din cauză că am venit aici, mai mulți oameni de-ai tăi vor fi răniți, sau mai rău. Mi-e teamă că, în timp ce suntem blocați în spatele scutului, ceva va merge prost și nu voi putea repara. Mi-e teamă că, nefiind de acord cu Obi-Wan, l-am rănit pe el și prietenia noastră. *Mi-e teamă că voi muri pe planeta voastră oribilă și că nu o voi mai vedea niciodată pe Padme*. Sunt un bărbat, Rikkard. Simt frică. Dar am ales să nu o las să mă domine.

O parte din tensiunea din ochii obosiți ai lui Rikkard se atenuă.

— Sinceritatea este apreciată, tinere Teeb. Dacă nu ne putem vorbi cu inima unul altuia, nu vom supraviețui. Asta te învață viața de miner. Ce învață un om ca tine în a ta? Cea mai mare parte nu am de gând să înțeleg. Dar am să-ți spun ce știu, pentru că tu și Arrad sunteți de o vârstă și știu câte ceva din ceea ce simți – și ce simte și el. Făcu semn cu capul spre casa bolnavilor. Adunați-vă într-un loc confortabil, apoi găsiți punctul comun și mențineți-l. Tu și el aveți nevoie unul de celălalt. Iar Torbel are nevoie ca voi să stați umăr la umăr dacă vrem să supraviețuim acestei situații.

— Rikkard are dreptate, spuse cu asprime Teeba Jaklin. Deci, iată o întrebare la care vreau să mi se răspundă, tinere Jedi. Poți să descâlcești ce s-a încurcat între tine și prietenul tău, astfel încât oamenii din acest sat să nu mai plătească cu sângele lor?

— Da, spuse el și speră că spunea adevărul.

Jaklin pufni.

— Atunci cel mai bine ai face bine să te apuci de descâlcit, în timp ce Rikkard și cu mine convocăm adunarea satului nostru.

* * *

Teeba Sufi lucra singură în casa bolnavilor, străduindu-se să-i așeze pe ultimii răniți pe paturile lor. Micul salon principal era înțesat de pacienți, majoritatea dormind sau inconștienți. Anakin se uită la ei, îngrozit. Chiar și el, cu lipsa lui evidentă de talent pentru vindecare, le putea simți durerea discordantă în Forță. Respirația lor era lentă și greoaie, cu expirații zdrențuite la limita gemetelor. Aerul mirosea puternic a sânge învechit și a cataplasme proaspete. Își aminti brusc, neplăcut, de consecințele de pe Kothlis, de nenumăratele zone de triaj cu care se

confruntase de la începutul războiului. Durere, pierdere şi teroare, oriunde se întorcea. Diferenţa crudă era că acele victime ale războiului, fie că erau civili sau trupe ale Republicii, aveau acces la cea mai bună expertiză medicală.

Şi ce au aceşti bieţi oameni? Nişte bandaje, nişte unguente, câteva pastile de mâna a treia şi pe Obi-Wan, care este epuizat şi nu prea ştie ce face. Obi-Wan, care nu se uitase în jur când se deschisese uşa casei de bolnavi. Care îl ignora ca şi cum nu ar fi existat. *La naiba.*

Prins nepregătit periculos de aproape de disperare, Anakin înăbuşi orice alt gând întunecat şi numără în schimb paturile ocupate. Erau douăzeci şi trei de răniţi – câţiva de la explozia rafinăriei şi restul de la atacul droizilor. Oh, şi Bohle, mama fetiţei, a cărei viaţă reuşise să o salveze Obi-Wan. Fata – Greti – nu era aici. Era o copilă ciudată, puternică în Forţă, dar irosită în Torbel. Era păcat. Obi-Wan ar trebui să o ţină departe de casa de bolnavi. Nu era un loc pentru o fetiţă. Greti nu era Ahsoka.

Aşezat pe un scăunel lângă un pat de campanie încărcat, ţinând mâna unei sătence prinsă afară de unul dintre droizii ţânţari ai lui Durd, Obi-Wan făcea tot ce putea să îi dea femeii puterea de a-şi depăşi agonia. Anakin îi putea simţi lupta în Forţă. Când venea vorba de medicină, Torbel era practic primitiv. Existau şanse mari ca oamenii de aici să moară din cauza şocului şi a durerii, din cauza unor răni pe care un droid medical le putea repara cu uşurinţă.

Mama, eu şi ceilalţi sclavi am primit un tratament medical mai bun pe Tatooine. Dar asta era o chestiune de protecţie a investiţiilor. Aceşti oameni nu sunt investiţiile nimănui. Nimănui nu-i pasă de ei, în afară de ei. Şi de mine, acum. Şi Obi-Wan.

Cu toată frustrarea lui şi teama că Obi-Wan nu-l va vedea niciodată ca pe un egal, indiferent ce ar fi făcut sau câte bătălii ar fi câştigat, fu mişcat de profunzimea compasiunii pe care o simţea la fostul său Maestru.

De ce tot uit că a fost crescut ca Jedi? Că nu va înţelege niciodată ce înseamnă să simtă o emoţie puternică fără să se simtă vinovat imediat după aceea? Tot ceea ce am fost învăţat eu să mă bazez, el a fost învăţat să reprime sau să nege. Tot uit asta.

Ridicându-şi privirea de la un pacient, Teeba Sufi îl văzu şi se încruntă.

— Eşti rănit, tinere Jedi?

— Nu, Teeba. Dar trebuie să te duci în piaţă pentru o întâlnire a satului.

— Nu fi prost, spuse ea, punându-şi mâinile în şolduri. Nu putem…

— Ar trebui să pleci, Sufi, spuse Obi-Wan încet. Voi avea grijă de oamenii tăi.

— Bine, spuse Sufi, cu reticenţă. Doar pentru câteva minute, Obi-Wan, nu mai mult. Şi cât timp sunt plecată, ar trebui să-ţi salvezi prietenul. Şi el are *rău de verdeaţă*, deşi probabil că nu va recunoaşte asta.

Când uşa din faţă se închise în urma ei, Obi-Wan ieşi uşor din transa de vindecare. Apoi eliberă mâna pacientei sale şi ridică privirea.

— Dacă ai venit să-ţi ceri scuze doar ca să aplanezi lucrurile, nu o face.

Respiră adânc, respiră adânc.

— Nu pentru asta am venit.

— Prezenţa noastră în Torbel reprezintă un pericol clar şi prezent pentru aceşti oameni, Anakin.

— Ştiu. Şi nici mie nu-mi place mai mult decât ţie, replică el. Dar lăsând la o parte şansa reală de a fi măcelăriţi dacă vom coborî scutul, gândeşte-te la asta. Dacă faptul că noi rezistăm împotriva acelor droizi chiar şi câteva zile dă o şansă părţii noastre de a ajunge aici cu un grup de luptă, atunci cum am putea să nu o facem?

După părerea mea, răul constă în a-i da lui Durd doi prizonieri pe care să-i folosească împotriva Republicii.

Obi-Wan netezi părul de pe frunte al femeii adormite şi se ridică.

— În opinia ta.

— Aşa este. Am opinii, Obi-Wan. Şi, din când în când, nu vor fi la fel ca ale tale.

— Da, Anakin, spuse Obi-Wan, aruncându-i genul de privire care îl încremenea când era încă un băiat. Ai făcut asta să fie foarte clar.

S-a terminat cu găsirea unui punct comun. În ritmul în care se lăsa condus de temperamentul lui, aveau să se afle în curând pe malurile opuse ale unui canion. Cu un efort zdrobitor, dădu emoțiile la o parte.

— Ce este *răul de verdeață*?

— Otrăvirea cu damotită, spuse Obi-Wan şi arătă spre un dulap de pe peretele din spate, lângă chiuvetă. Vei găsi acolo o sticlă de medicament şi o cană de dozare. Raftul de sus, pe dreapta. Serveşte-te.

Anakin făcu cum i se spuse, icnind în timp ce preparatul infect îi aluneca pe gât. Ignorându-l, Obi-Wan se îndreptă spre patul lui Arrad, se ghemui şi îşi aşeză mâna pe fruntea tânărului. Arrad părea destul de liniştit – dar era calmul vindecării sau lenea înfricoşătoare a morții iminente? Expresia lui Obi-Wan, distantă şi retrasă, nu dădea nimic de înțeles, în timp ce îşi concentra energia în interior.

Ceea ce sunt destul de sigur că înseamnă că nu mai vorbeşte cu mine acum.

Şi asta însemna că găsirea unui punct comun va trebui să mai aştepte. Poate că, oricum, întreaga chestiune va fi în curând irelevantă. Sătenii ar putea vota pentru a-i alunga. *Doar că vreau să-l întreb dacă a simțit ceva în Forță. Are vreun sentiment rău? Poate să vadă cum se va desfăşura această nebunie?*

Se părea că trebuia să aştepte răspunsuri. Clăti cana dozatoare în ligheanul casei de bolnavi, apoi o readuse, împreună cu sticla, la locul lor de drept.

— Dacă mai contează, îmi pare rău, Obi-Wan. Nu am vrut niciodată să te jignesc. Doar că… trebuie să-mi onorez propriile adevăruri.

Obi-Wan îşi ridică privirea. Lumina care pătrundea prin fereastră îi cădea în plin pe față, albindu-l la culoare.

— Ştiu că aşa e, Anakin. Şi ştiu că vrei să-i salvezi pe aceşti oameni. Dar adevărul este că nu toată lumea poate fi salvată.

Anakin clătină din cap.

— Eu nu cred asta.

— Ştiu şi asta. Obi-Wan se încruntă, foarte puțin. E cea mai mare slăbiciune a ta… şi cea mai mare putere.

Şi uite aşa fu prins în ambuscadă de regret. *Nu pot să las lucrurile aşa. Nu pot.*

— Nu vreau să fii supărat pe mine, Obi-Wan. Nu vom reuşi să trecem peste asta dacă tu… dacă noi…

— Nu sunt supărat. Eu nu mă enervez. Furia este o emoție contraproductivă.

Da. Da.

— Dezamăgit atunci, spuse el, pentru că nu avea rost să se certe. Nemulțumit. Orice cuvânt îți place.

— Anakin. Obi-Wan îşi frecă tâmpla. Avea o altă durere de cap în pregătire, cu scântei strălucitoare de durere dansând în Forță. După cum spui, am avut o diferență de opinie. Iar acum problema nu mai ține de noi. De ce nu te duci să te apuci să modifici scutul, pentru orice eventualitate? Când voi termina aici, mă voi

alătura ție.

Avea dreptate, amândoi aveau treabă de făcut. Doar că...

— Chiar cred că mesajul nostru a ajuns la destinație, Obi-Wan. Cred că Yoda va trimite ajutoare.

Fără să se uite la el, Obi-Wan aprobă din cap.

— Sper că da.

Piața satului era plină de oameni, cu brațe fluturând şi voci ridicate în timp ce se certau ce să facă în legătură cu Jedii. Făcând o pauză pe treapta casei bolnavilor, Anakin privi cum Rikkard şi Jaklin se mişcau printre ei, liniştindu-i, dând din cap, încercând să fie vocile calme ale rațiunii. Apoi se îndreptă spre centrala electrică. Forța era luminată de emoțiile sătenilor – primejdie şi spaimă, nesiguranță şi resentimente. Şi ei erau oamenii care, în scurt timp, aveau să decidă soarta lui şi a lui Obi-Wan, fie acordându-le o amânare, fie trimițându-i să înfrunte închisoarea şi probabil moartea. Viața lui în mâinile unor străini era deja destul de rea. Dar şi mai rău era grupul de droizi amenințător de tăcuți şi nemişcați aflați de cealaltă parte a scutului. Nu dădeau niciun semn că vor să tragă. În mod ciudat, ar fi fost mai fericit dacă ar fi început să tragă din nou.

Spre surprinderea lui, o găsi pe Devi încă în stația de monitorizare a centralei. După noaptea lungă şi dimineața teribilă, părea obosită. Doar hamul antigravitațional ponosit o mai ținea în picioare.

— Credeam că eşti acolo cu ceilalți, spuse el. Dezbătând ce să faceți cu mine şi Obi-Wan.

Ea ridică din umeri, cu o mână echilibrându-şi uşor corpul neîndemânatic pe un banc de monitoare.

— Rikkard ştie ce cred eu.

Fu uşor să o citească: frică, furie şi recunoştință în egală măsură. Zâmbea. El îi zâmbi înapoi.

— Mulțumesc, Devi. Aş vrea să-ți pot promite că nu se va întâmpla nimic rău cu Torbel dacă rămânem, dar... Veni rândul lui să ridice din umeri. Nu pot.

— Ceva rău se va întâmpla oriunde în altă parte dacă nu rămâneți, nu-i aşa? spuse ea. Ceva rău se întâmplă peste tot în altă parte, cu războiul de acum.

El se săturase de adevăruri dureroase.

— Aşa este.

Suspinând, Devi îşi trecu mâna peste rândurile de lumini şi întrerupătoare care spuneau povestea vieții firave a lui Torbel.

— Oamenii spun că nu contează ce se întâmplă acolo. Spun că nu are nimic de-a face cu noi, pe Lanteeb. M-ai urî dacă ți-aş spune că şi eu obişnuiam să spun la fel?

— Nu. Bineînțeles că nu.

— Ei bine, am spus-o, zise ea încet, cu ruşine în glas. Şi apoi v-am întâlnit pe tine şi pe Obi-Wan. Acum, lucrurile sunt atât de complicate.

Deci aşa funcționează treaba? Aşa este modificată istoria? O întâlnire întâmplătoare... o criză bruscă... doi bărbați aflați în locul nepotrivit la momentul potrivit, urmându-şi conştiința şi schimbând părerile altora... Este atât de uşor să schimbi soarta unei galaxii?

— Nimic nu este niciodată atât de simplu pe cât pare la suprafață, Devi, spuse el. Dacă nu am învățat nimic altceva ca Jedi, am învățat asta.

— Anakin... Ea ezită. Cum e să fii un Jedi?

— Minunat, spuse el. Înspăimântător. Copleşitor.

— Opresiv?

Întrebarea îl sperie.

— De ce ai spune asta?

— Nu ştiu. Doar că… Ea roşi. Uneori mă simt oprimată, ştiind că toată lumea se bazează pe mine pentru a menține această centrală electrică în funcțiune. M-am gândit că poate uneori şi tu te simți aşa. Toată lumea din Republică se aşteaptă ca voi să-i salvați, nu-i aşa?

Simpatia ei ciudată şi neaşteptată îl emoționă.

— Sunt bine, Devi. Nu-ți pierde somnul din cauza mea. Apăsă pe cel mai apropiat banc de monitoare. M-am gândit la câteva trucuri pentru a întări scutul împotriva furtunii. Aş vrea să încep, dacă nu te deranjează.

Ea zâmbi din nou, obosită, dar dispusă.

— Sigur. O să te ajut.

Aproape o oră mai târziu, Obi-Wan îi găsi în substația uzinei, reconfigurând schema de curgere a damotitei lichide. Simțindu-i apropierea, simțindu-i rapid emoțiile disciplinate de obicei – îngrijorare, vinovăție, nesiguranță, determinare – Anakin se întoarse. Privirea lui Obi-Wan spuse totul.

— Putem rămâne?

— Da, spuse Obi-Wan, stăpânit. Acum e treaba noastră să ne asigurăm că sătenii nu-şi vor regreta decizia.

— Nu vom regreta, spuse Devi. Noi… Şi apoi tresări. Oh, nu…

Droizii trăgeau din nou. Anakin se întoarse spre ea.

— Suntem în siguranță, Devi. Nu pot intra.

— Deocamdată, murmură ea. Apoi se îndreptă. În regulă. Să ne facem treaba.

* * *

În cele din urmă se opriră din ascultatul zgomotului necruțător şi zdruncinător al proiectilelor blaster care loveau scutul. După mai multe ore de verificare a conductelor de energie primară pentru detectarea scurtcircuitelor şi de înlocuire a cablurilor cele mai suspecte, Obi-Wan se întoarse la îndatoririle pe care şi le impusese singur în casa bolnavilor. La trei ore după aceea, Anakin o trimise pe Devi să se odihnească.

— Nu ne putem permite să te prăbuşeşti, spuse el, când ea protestă. Acum fă ce ți se spune. Te rog.

Era genul de atitudine autoritară pe care Padme o deplângea. Dacă ar fi fost aici, l-ar fi certat. Dar Devi cedă.

— Bine. O să dorm câteva ore, spuse ea. Şi apoi mă voi întoarce!

Bucurându-se de singurătate, cu un ochi pe monitoare, începu sarcina plictisitoare de a curăța supapele de injecție secundară de combustibil corodate ale secțiunii galbene. Din câte îşi dădea seama, acestea nu mai văzuseră o baie de ulei de luni de zile. Dar, chiar dacă sarcina era importantă, mai mult decât orice, voia să o caute pe Padme în Forță, să se asigure că era bine. Nu îndrăzni. Nu cu Obi-Wan atât de aproape. Absența ei era o durere în pieptul lui. Uneori, când îi era dor de ea, îi era greu să respire. Iar gândul de a muri aici, de a o lăsa singură într-o galaxie periculoasă, îl înspăimânta atât de mult, încât degetele abia bâjbâiau pe supapele murdare. Cu ochii închişi, evocă chipul ei frumos şi senzația de căldură a pielii ei pe

a lui. *Să fii în siguranță, dragostea mea. Nu te băga în necazuri.*

Devi își respectă amenințarea și se întoarse două ore mai târziu.

— Au încetat să mai tragă, Anakin. Ți-ai dat seama? Ce ușurare. Odihnește-te puțin – și mănâncă. Mă voi descurca și fără tine.

Găsi un zâmbet obosit pentru ea.

— Da, Teeba.

Afară, aerul nopții îi ciupi fața. Subțire și rece, îi amintea de Tatooine după apusul soarelui. Privi în sus la stelele îndepărtate, foarte rare în această parte a galaxiei. Și apoi, cu furia încolțită, se uită la droizii de luptă adunați dincolo de scutul anti-furtună. Rămăseseră fără muniție? Sau credeau acum că doar prezența lor era suficientă pentru a speria Torbelul și a-l face să se predea? Îndreptându-se spre perimetrul scutului, Anakin își ridică pumnul. *Mă întreb... Mă întreb...*

— Nu, spuse Obi-Wan, ieșind din umbră. Nici măcar tu nu poți distruge o întreagă armată. Și e mai bine să-i lăsăm neprovocați.

Regretând, își relaxă degetele.

— Știu. Mi-aș dori doar să pot...

— Și eu, spuse Obi-Wan și îi zâmbi.

— Obi-Wan...

Urmă un alt zâmbet.

— Da, Anakin. Totul e bine între noi. Acum vino să mănânci, apoi odihnește-te.

Întoarseră spatele armatei lui Durd și plecară.

Capitolul 14

Bail era prins într-o şedinţă a Subcomitetului de Finanţe, când vestea explodă în reţeaua HoloNet News.

Oraşul Hanna de pe Chandrila suferă un atac devastator cu arme biologice.

Maşinăria Senatului se opri brusc. Senatorii şi asistenţii lor, personalul şi personalul personalului lor se agitară în cerc, ameţiţi de ferocitatea atacului neaşteptat. Într-o tăcere uimită, se adunaseră în faţa ecranelor şi a holoproiectoarelor uriaşe din clădirea Senatului şi priviră cu groază cum camerele droide ale HoloNet News înregistrau cu fidelitate şi transmiteau în toată Republica imagini de suferinţă care făceau ca filmările de război să pară o joacă în parc.

Stând alături de colegii săi Senatori într-unul dintre spaţiile deschise de întâlnire din apropierea biroului său, Bail nu putu simţi decât o durere profundă şi îngheţată. Arma biologică Separatistă era o monstruozitate pe care îi era greu să o înţeleagă, chiar dacă era martor la rezultatele ei – fiinţe din cel puţin şapte specii diferite, de toate vârstele, reduse la noroi însângerat şi spumă de nisip.

Alături de el, asistenta sa personală începu să plângă. Fără să ţină cont de protocol, îşi strecură braţul în jurul umerilor Minalei. În toţi anii în care o cunoscuse, în timpul tuturor crizelor pe care le împărtăşiseră, ea nu vărsase niciodată o lacrimă în faţa lui. Dar acest atac era fără precedent.

Şi apoi îi sună comunicatorul. Răspunzând la el, auzi vocea blândă şi autocratică a lui Mas Amedda, care îl chema în biroul Cancelarului Suprem.

— Minala, spuse el încet. Trebuie să plec. Şi sunt lucruri pe care vreau să le faci pentru mine.

Ea se adună laolaltă, devenind, respiraţie cu respiraţie, femeia pe care el se baza în fiecare zi: Minala Lodilyn, riguros de eficientă şi stăpână pe sine.

— Bineînţeles, domnule Senator.

El şi Minala se întoarseră în birourile sale. Cu uşa închisă şi cu ecranele de confidenţialitate activate, el se întoarse spre ea. Durerea uluită se preda rapid furiei.

— Numai pentru ochii agentului Varrak, spuse el. Vreau să se ocupe de puricatul acestei probleme. Vreau să ştiu înainte de apusul soarelui de astăzi cum s-a putut întâmpla una ca asta. Apoi contactează-l pe Nathe la Brigada de Operaţiuni Speciale. Vreau înregistrările camerelor de securitate de la ambele porturi spaţiale publice din Chandrila şi de la toate docurile de andocare private – nu-mi pasă cine le deţine – precum şi înregistrările fiecărei străzi pe o rază de cinci kilometri de zona moartă, prelucrate cadru cu cadru.

Minala aprobă din cap.

— Cum rămâne cu filmările incidentului de pe HoloNet News?

— Şi alea, zise el. Prin ordin executiv. Nu-i lăsa să-ţi dea nicio bătaie de cap în legătură cu asta, Minala. Nu vreau să joc murdar, dar o voi face dacă va fi nevoie. Respiră adânc, încercând să îşi încetinească gândurile care se grăbeau. Spune-i lui Nathe că am nevoie de cea mai bună echipă de prelucrare a lui pentru materialul video. Am nevoie ca ei să extragă fiecare detaliu, oricât de nesemnificativ ar părea. Spune-i lui şi agentului Varrak să se coordoneze cu *Biroul de Securitate al Chandrilei*,

în funcție de nevoi. *Biroul* trebuie să își extindă întreaga cooperare către Consiliul de Securitate al Senatului şi către oricare dintre agențiile sau reprezentanții săi desemnați, din ordinul Cancelariei Supreme.

Sprâncenele perfect sculptate ale Minalei se ridicară.

— Voi obține o autorizație executivă, adăugă el. Nu îți face griji în privința asta. Oh... şi spune-i lui Varrak că s-ar putea să aibă veşti de la Templul Jedi. Acea conversație nu duce nicăieri decât la mine.

— Da, domnule Senator, spuse ea, aprobând din nou din cap.

Bail reuşi să găsească un zâmbet mic şi încordat pentru ea.

— Şi după ce vei rezolva lucrurile cu agentul Varrak şi cu Nathe, iar eu voi termina cu Cancelarul Suprem, Comitetul de Securitate va trebui să se întâlnească. Organizează şi asta, te rog. Să zicem peste trei ore. Te voi anunța dacă va trebui să se schimbe ora.

— Da, domnule, spuse Minala.

Avea o minte ca un cristal de date care înregistra permanent. Dacă el îi cerea, ea ar fi fost capabilă să-i repete textual ordinele lui, la foc rapid.

Dacă se va decide vreodată să renunțe la politică, voi fi terminat.

Ce altceva? Mintea încă i se învârtea, bântuită de holoimaginile îngrozitoare.

Gândeşte, Organa. Gândeşte.

— În regulă. Şi după ce terminăm cu asta, spuse el, vreau să alertezi Forțele Operaționale Auriu şi Verde. Vreau ca fiecare informator să fie jumulit până când va fi dezbrăcat de secrete. Succesul acestei infiltrări va face pe cineva foarte, foarte îndrăzneț. Vor încerca din nou. Şi data viitoare trebuie să fim pregătiți pentru ei.

— Auriu şi Verde, spuse Minala. Da, domnule. Domnule Senator... Doctorul Netzl ştie ce s-a întâmplat?

Oh, ai milă.

— Nu ştiu. Maestrul Yoda s-ar putea să-i fi spus. Altfel... probabil că nu. Nu a ieşit din acel laborator. Va trebui să-i spun eu. Simți că i se întoarce stomacul. Tryn se va învinovăți pe sine. Deci, amână şedința Comitetului de Securitate cu o jumătate de oră.

— Bineînțeles, domnule, spuse Minala. Şi apoi profesionalismul ei rece se clătină din nou. Domnule Senator, asta înseamnă că Maestrul Kenobi este mort?

Ar fi bine să nu fie aşa.

— Nici asta nu ştiu. Şi nu vreau să trag concluzii neplăcute.

Buzele ei tremurară.

— Dar nu arată bine, nu-i aşa? Adică, dacă el şi tânărul Skywalker ar fi putut opri acest atac teribil, ar fi făcut-o.

El nu putu să o privească în ochi.

— Ştiu. Dar faptul că nu au făcut-o nu înseamnă că sunt morți.

Ea îl cunoştea prea bine. La fel de bine ca şi Breha şi Padme.

— Bineînțeles că nu. Îmi pare rău. Voi începe să fac acele apeluri chiar acum.

— Dacă întâlneşti vreo problemă, vreo rezistență, fii tare, zise el, îndreptându-se spre uşă. Nu am chef de diplomație astăzi.

Odată ajuns în apartamentul executiv al lui Palpatine, Bail primi ordin de la Mas Amedda să aştepte în anticameră, unde intrau şi ieşeau o avalanşă de droizi şi ființe. Acum, când primul şoc îşi pierdea efectul, se simțea atât de rău încât amețea.

E vina mea? Nu se putea aşeza. Trebuia să stea în picioare, trebuia să se lupte cu dorința de a se mişca. Comunicatorul securizat al Senatului vibră brusc. Era

Padme, încă prinsă în negocierile de pe Bonadan.

— Vestea tocmai a apărut aici. Eşti în regulă?

Cât de normal pentru ea să se gândească mai întâi la sentimentele lui. Vorbise deja puțin cu Breha. Ea întrebase acelaşi lucru. Îi dădu lui Padme acelaşi răspuns.

— Nu prea.

— Mă întorc, spuse Padme, cu vocea încordată de îngrijorare. Nu mai pot face nimic aici. Bail, indiferent ce spune oricine, chiar dacă e Palpatine însuşi... asta nu a fost vina ta.

Breha îi spusese acelaşi lucru. Soția şi prietena lui erau nişte femei atât de extraordinare. Uneori se întrebă ce făcuse ca să le merite.

— Nu mă simt aşa acum, spuse el, nefiind ceea ce îi spusese Brehei.

— Prietenul tău. A făcut vreun progres?

— Nu suficient, recunoscu el. Dar va reuşi, ştiu că va reuşi. Padme...

Se întoarse când uşile anticamerei se deschiseră pentru a o primi pe Mon Mothma, cu silueta ei înaltă şi subțire îmbrăcată în mătase gri închis. La suprafață, părea neschimbată de atacul asupra planetei ei natale, dar el putea vedea în privirea ei goală profunzimea şocului.

— Îmi pare rău, Padme, trebuie să închid, spuse el. Găseşte-mă de îndată ce te întorci pe Coruscant. Nu-mi pasă cât e ceasul.

— Plec acum, spuse ea. Bail, vom trece peste asta. Ne vedem curând.

Băgând comunicatorul înapoi în buzunarul tunicii, îşi croi drum prin mulțimea de personal al lui Palpatine până la Senatoarea de Chandrila. Văzându-l, ochii i se măriră şi o mână se ridică în ceea ce era aproape o chemare.

— Mon Mothma, spuse el, ajungând la ea. Îmi pare foarte, foarte rău. Sunteți singură aici? Unde vă sunt co-Senatorii?

— În afara lumii, spuse ea, cu vocea scăzută. Se întorc acum pe Chandrila. Voi pleca şi eu imediat ce voi vorbi cu Palpatine – cu condiția să nu aibă nevoie de mine să rămân.

Sub calmul ei fremăta cea mai cumplită durere.

— Acest atac. Eşti afectată personal? Îmi pare rău. Vreau să spun, a fost cineva cunoscut de tine...

Ea scutură din cap.

— Nu am cunoştință de niciun membru al familiei sau prieten care să fi fost afectat direct. Dar soția lui Ran Harva...

Nu fu nevoie să termine propoziția. Senatorul Harva era cel mai tânăr dintre cei doi co-Senatori ai ei. Un om brusc, rareori înțelegător – şi acum era în doliu. Bail respiră adânc. Oare se va obişnui vreodată cu capriciul pur şi simplu al vieții? Seara trecută, el şi Mon Mothma sărbătoriseră la cină succesul lor discret şi ocolit în menținerea în siguranță a lumii Umgul în familia Republicii. Şi acum, această plăcere era făcută praf. *Când va afla de implicarea mea în asta, nu mă va ierta. Cum am putut să mă înşel atât de mult? Cum a putut Yoda să se înşele atât de mult?*

Şi, ca şi cum gândul ar fi fost un truc de prestidigitație, uşile anticamerei se deschiseră din nou şi cel mai bătrân şi mai venerat Maestru al Templului Jedi intră în încăpere, sprijinindu-se puternic pe bastonul său de gimer, fără ca nimic să se citească pe chipul său încremenit şi vigilent.

Conversațiile se opriră. Mişcările grăbite şi frenetice se opriră. Îndoiala cutremură încăperea aglomerată şi urmă un strigăt mental comun, usturător.

Cum de voi, Jedii, nu ați văzut asta? De ce nu am fost avertizați?

Dacă Yoda simți scrutările şi acuzațiile tăcute, nimic din comportamentul său nu dezvălui consternare sau îngrijorare.

— Domnule şi doamnă Senatori, spuse el, alăturându-se lor. Condoleanțele noastre, doamnă Senator Mothma, în această zi teribilă. În jelirea pierderii, mă alătur dumneavoastră, aşa cum o fac toți Jedii.

Puțin precaută şi cu un autocontrol rigid, Mon Mothma înclină capul.

— Mulțumesc, Maestre Yoda.

Simțind privirea lui Yoda asupra lui, Bail coborî privirea, conştient de multele emoții clocotitoare: durere, furie, dezamăgire, consternare. *Noi am făcut asta, Yoda. Tu şi cu mine. Noi am permis ca acest lucru să se întâmple. Acum ce vom face în legătură cu asta?* Yoda îi întâlni calm privirea înmărmurită. Era încă imposibil de spus dacă Jediul simțea ceva în legătură cu ceea ce se întâmplase pe Chandrila. Stăpânirea lui de sine era completă.

Mas Amedda îşi ridică privirea de la biroul său larg, cu consola de unități de comunicații ocupate, fiecare dintre ele clipind lumini codificate şi bâzâind strident pentru a atrage atenția.

— Puteți intra acum, domnule şi doamnă Senatori, Maestre Yoda.

Uşile către sanctuarul interior al lui Palpatine se deschiseră. Rămânând în spate, Bail şi Mon Mothma aşteptară ca Yoda să le deschidă drumul.

Palpatine stătea în fața ferestrei din oțel transparent a biroului, contemplând peisajul *mereu şi niciodată schimbător* al oraşului Coruscant. Îmbrăcat într-o robă purpurie închisă, discretă şi luxoasă, cu mâinile strânse la spate, în lumina amiezii, profilul său era o gravură austeră de tristețe. Uşile apartamentului se închiseră în urma lor şi aşteptară ca el să vorbească. În cele din urmă, Palpatine se întoarse de la fereastră şi îi privi, tristețea lui transmutându-se din gravura austeră în portretul lui.

— Mai întâi de toate, spuse el, cu vocea joasă şi foarte disciplinată, doamnă Senator Mothma, permiteți-mi să vă prezint cele mai sincere condoleanțe ale acestui birou. Suferința poporului Chandrilan este aproape prea mare pentru a fi suportată. Ceea ce trebuie să simțiți dumneavoastră nu pot decât să-mi imaginez. Bineînțeles că vă ofer toată asistența. Nu trebuie decât să cereți şi tot ceea ce cereți sau doriți vă va fi oferit, fără îndoială.

Mon Mothma aprobă din cap.

— Domnule Cancelar Suprem, Chandrila vă mulțumeşte.

Palpatine îşi apăsă o mână la inimă.

— Chiar în timp ce vorbim, doamnă Senator, se convoacă o sesiune de urgență a Senatului, spuse el cu gravitate. Mă voi adresa ei, fireşte, în speranța de a potoli panica generată de acest atac ticălos şi laş. Mă întrebam, totuşi, dacă nu cumva ați dori să vă adresați şi dumneavoastră colegilor noştri? Înțeleg că trebuie să doreşti să pleci fără întârziere spre Chandrila şi, fireşte, nu există nicio obligație, dar, ca unic reprezentant Chandrilan aflat în prezent pe Coruscant, m-am gândit că ar face bine poporului tău să te văd acceptând condoleanțele oficiale ale Senatului – şi ca Republica să te audă dând glas durerii Chandrilei.

Mon Mothma ezită, apoi aprobă din nou din cap.

— Mulțumesc, domnule Cancelar Suprem. Într-adevăr, mă gândisem să mă întorc acasă imediat, dar poate că o mică întârziere s-ar putea dovedi în beneficiul nostru. Poporul meu se va simți foarte bine ştiind că Republica este alături de el în aceste momente teribile.

Privirea lui Palpatine se încălzi, doar un pic.

— Nu mă îndoiesc de asta. Poporul tău va fi încurajat, aşa cum a fost încurajat şi poporul de pe Naboo când am suferit violențe neprovocate şi Regina Amidala a vorbit în numele nostru.

— Domnule Cancelar Suprem, ştiți dacă Separatiştii sunt în spatele acestei atrocități?

Bail simți că tresare când privirea lui Palpatine se răci şi se îndreptă spre el, oprindu-se pentru o clipă, apoi îndreptându-se spre Yoda şi, în cele din urmă, înapoi spre Mon Mothma.

— Din păcate, doamnă Senator, deşi pare probabil, mă tem că în acest moment nu există dovezi concrete care să susțină această teorie, răspunse el. Şi, după cum sunt sigur că ştiți, niciun grup nu a revendicat responsabilitatea. Dar nu mă îndoiesc de faptul că serviciile de securitate ale Republicii sunt chiar acum pe urmele adevărului şi ale făptaşilor. Nu-i aşa, domnule Senator Organa?

Bail îşi drese glasul.

— Da, domnule Cancelar Suprem. Am pus toate departamentele relevante în stare de alertă maximă şi mă voi întâlni cu personalul lor superior şi cu Comitetul de Securitate în cursul zilei de astăzi. Vă pot asigura, domnule, că prinderea celor responsabili de acest atac este prioritatea noastră cea mai mare.

— Da, spuse Palpatine. Ochii lui erau reci şi duri. Eram sigur că veți spune asta. Doamnă Senator Mothma – fără îndoială că veți aprecia câteva momente pentru a vă aduna gândurile înainte să vorbiți în fața Senatului. Dacă doriți să vă retrageți în anticameră, Mas Amedda vă va conduce la reşedința mea privată. Vă voi însoți acolo imediat. Mai întâi trebuie să mă ocup de o mică problemă cu Senatorul Organa şi Maestrul Yoda.

— Bineînțeles, domnule Cancelar Suprem, murmură Mon Mothma. Domnule Senator. Maestre Yoda.

După ce uşa se închise în urma ei, Palpatine se întoarse din nou spre fereastra panoramică. Bail schimbă o privire cu Yoda, care îşi strânse buzele şi clătină din cap, foarte uşor. Şi astfel, încă o dată, aşteptară ca Palpatine să vorbească.

— Mi s-a spus că numărul morților va depăşi zece mii, spuse el în cele din urmă, privind în continuare prin fereastră. Am văzut înregistrările de la ştiri. Sunt sigur că şi voi le-ați văzut. Se întoarse, iar de data aceasta fața îi era gravată de furie. Nu sunt un om naiv. Am văzut brutalitate. Cruzime. Dar niciodată… Respiră adânc. Acest lucru nu se poate – nu trebuie – să se mai întâmple. Agenții tăi de securitate, domnule Senator Organa, şi Jedii tăi, Maestre Yoda, nu pot permite ca acest lucru să se întâmple din nou. Nu ar fi trebuit să lăsați să se întâmple deloc.

Bail deschise gura pentru a răspunde, pentru a-şi cere scuze, dar mâna ridicată a lui Yoda îl opri.

— Domnule Cancelar Suprem, o tragedie, asta este, fu de acord bătrânul Jedi. Mare durere, pentru pierderea unor vieți nevinovate, cu toții simțim. Dar un război, noi ducem, pe care nu noi am ales să îl purtăm. Fără compasiune sau remuşcare, inamicul nostru este. Vinovați pentru cruzimea lui, noi nu putem fi.

— Nu, spuse Palpatine. Dar învinuiți pentru tăcerea voastră puteți fi şi veți fi. Dacă mi-ați fi spus de îndată ce ați aflat că această armă îngrozitoare era în curs de dezvoltare…

— Utilizarea ei, cum ați fi împiedicat, domnule Cancelar Suprem? spuse Yoda.

Uimit, Bail se uită la el. La ce se gândea? Nimeni nu-l întrerupea pe Palpatine. Aşteptă replica furioasă a Cancelarului Suprem – dar nu veni. În schimb, Palpatine

își strânse buzele, iar Yoda suspină.

— Răspunsul, amândoi îl știm. După mine ați fi trimis. Să distrugă această armă, Jedilor le-ați fi cerut. Să prevenim această tragedie, noi am fi încercat. Să o prevenim, noi am încercat deja.

— Şi ați eşuat, Maestre Yoda! replică Palpatine. Ați eşuat şi acum mii de Chandrilani şi alți cetățeni ai Republicii zac morți pe străzi, cu trupurile atât de oribil mutilate încât s-ar putea să nu fie niciodată identificate. Iar daunele pe care acest lucru le va face moralului Republicii – frica care va trece ca un foc de paie din lume în lume – nu sunt sigur că le înțelegi, Maestre Yoda. Frica poate fi o molimă, iar eu mă tem de o adevărată pandemie. Acum spune-mi tu – ce ai de gând să faci în privința asta?

Yoda se ridică mai drept şi își ridică bărbia.

— Încredere voi avea, că Maestrul Kenobi şi tânărul Skywalker să-şi încheie misiunea pot.

Palpatine se holbă.

— Tu crezi că sunt încă în viață?

— Asta, eu cred, domnule Cancelar, spuse Yoda. Moartea lor, eu aş fi simțit. Să credeți asta, dumneavoastră trebuie.

— Atunci aceasta este cu siguranță singura veste bună din această afacere tristă, murmură Palpatine. Şi ținând cont de asta – de acum încolo voi avea un interes activ în această afacere. Deşi am sperat că Anakin şi Maestrul Kenobi ar putea zădărnici ambițiile lui Lok Durd, este clar că optimismul meu a fost deplasat. Oricât de mult m-ar durea să recunosc – şi deşi nu pun sub nicio formă la îndoială vitejia lui Anakin sau a Maestrului Kenobi – nu am de ales decât să accept că, de data asta, sarcina de a salva situația este dincolo de ei. Prin urmare, trebuie să intervenim. Vreau ca Lanteeb să fie eliberat de sub controlul Separatist, imediat. Doar navele de război care protejează Kothlis sunt scutite de redistribuire. Această situație rămâne prea volatilă pentru a fi pusă în pericol.

Bail își uni mâinile în fața lui, asigurându-se că prezenta o ținută respectuoasă.

— Domnule Cancelar Suprem, cu toții dorim să evităm o repetare a ceea ce s-a întâmplat pe Chandrila. Dar nu sunt sigur cât de repede putem redistribui flota, mai ales având în vedere comunicațiile în curs de desfăşurare…

— Nu mă interesează scuzele dumneavoastră, domnule Senator! zise Palpatine. Se poate să nu înțelegeți gravitatea situației noastre? Ştiați că această armă era gata să fie folosită şi nu l-ați putut împiedica pe Lok Durd să o desfăşoare. Pe toate stelele, nici măcar nu ați putut să-l țineți în siguranță în custodie. Şi pentru că nu ați putut face niciunul dintre aceste lucruri, acum am sarcina de a linişti o Republică care tocmai şi-a văzut mii de cetățeni pierind într-o agonie de nedescris. Mai rău, trebuie să înfrunt Senatul şi să mint. Trebuie să le spun că nu au de ce să se teamă, pentru că am deplină încredere că Jedii îi vor vâna şi îi vor prinde pe autorii acestei crime monstruoase.

— Îi vom prinde, domnule Cancelar Suprem, zise Yoda, fără emoții. O minciună, asta nu este.

— Sunt sigur că veți încerca, zise Palpatine, părând orice, dar nu foarte convins. Dar dacă nu-mi puteți spune că ați văzut un rezultat de succes în Forță, trebuie să procedez pornind de la presupunerea că eşecul vostru continuu este la fel de probabil, dacă nu mai probabil, decât succesul vostru. Poți să-mi garantezi

succesul, Maestre Yoda?

Bail îşi lăsă privirea pe covor. Niciodată nu-l auzise pe Palpatine mustrându-l pe Yoda în felul acesta. Cât de distrus trebuie să fie ca să-l pedepsească pe cel mai important şi valoros aliat al său în lupta lor disperată pentru supravieţuirea Republicii? Cât de zdruncinată era încrederea lui în Jedi?

Cât de zdruncinată este încrederea lui în mine?

Yoda îşi reaşeză pumnul pe bastonul de gimer.

— În Forţă, rezultatul acestor evenimente nu am văzut, domnule Cancelar Suprem. Dar credinţă în capacitatea noastră de a învinge, eu am.

— Credinţa este foarte bună, Maestre Yoda, spuse Palpatine, neînduplecat, dar nu o pot flutura în faţa camerelor droide HoloNet. Şi nici nu o pot afişa în faţa Senatului ca dovadă că ne facem treaba. Prin urmare, decizia mea rămâne valabilă. Vreau ca acea planetă să fie scoasă din mâinile Separatiştilor prin orice mijloace necesare. M-am făcut înţeles?

Yoda aprobă din cap.

— Da, domnule Cancelar Suprem.

— Şi tu, domnule Senator Organa, răbufni Palpatine. Pot să am încredere că te vei asigura că nicio altă lume nu va avea aceeaşi soartă ca Chandrila?

— Puteţi, domnule Cancelar, spuse el. Nu ne vom odihni până când Lok Durd nu va fi din nou în custodia Republicii şi până când ultima picătură din acea armă biologică nu va fi contabilizată – apoi distrusă.

Buzele lui Palpatine se subţiară.

— Te voi face să te ţii de acest jurământ, domnule Senator. Acum, cum rămâne cu prietenul tău om de ştiinţă? Doctorul Netzl? Cu siguranţă că până acum a inventat o apărare împotriva armei lui Durd?

— Mă tem că încă nu, domnule Cancelar Suprem.

— Încă nu, repetă Palpatine. Atunci poate că încrederea în el este nepotrivită. Sunt mulţi, mulţi savanţi în marea noastră Republică, domnule Senator Organa. Poate că a venit timpul pentru…

— Iertaţi-mă, domnule Cancelar Suprem, dar nu, spuse Bail în mod categoric. Tryn Netzl este cea mai bună alegere. Este foarte aproape de un rezultat. Are nevoie doar de o ultimă descoperire.

Palpatine se holbă la el, fără să clipească.

— Sunteţi de acord cu Senatorul, Maestre Yoda?

— De acord, eu sunt, spuse Yoda, aprobând din cap. În Doctorul Netzl, o mare integritate şi dedicare, eu simt. Nicio milă nu-şi va arăta până când răspunsul nu va găsi.

Aproape imperceptibil, Palpatine se înmuie.

— Îţi place de el.

— Irelevante, sentimentele mele sunt, zise Yoda. Relevant, e doar ceea ce ştiu.

— Cu adevărat, domnule Cancelar Suprem, Doctorul Netzl este omul de ştiinţă potrivit pentru această sarcină, adăugă Bail. Ştie că miliarde de vieţi se bazează pe el pentru a reuşi.

— Şi eu mă bazez pe el să reuşească, domnule Senator, zise Palpatine. Spuneţi-i asta când îl veţi vedea data viitoare.

— Aşa voi face, domnule.

În tăcere, Palpatine se gândi la el şi la Yoda, mult mai obosit acum decât în ziua alegerii sale. Mai obosit, mai trist şi mai posomorât. Războiul îşi lua un tribut

neplăcut.

— Credeți că am fost dur, spuse el în cele din urmă. Credeți că nu înțeleg cât de mult munciți amândoi pentru a proteja prețioasa noastră Republică. Vă înşelați amarnic. Dar ați judecat greşit această situație de la început şi acum Chandrila a plătit prețul. Mă îndoiesc foarte mult că oricare dintre noi îşi poate permite o altă greşeală. Maestre Yoda? spuse Palpatine, schimbându-şi privirea.

Sprijinit pe bastonul său de gimer, părând chiar mai bătrân decât cei nouă sute de ani ai săi, Yoda suspină.

— Pusă la punct, această problemă va fi. Pentru asta, cuvântul meu de Jedi aveți.

— Şi îți accept cuvântul, spuse Palpatine. Nu neg că m-ai dezamăgit, Maestre Yoda – dar nu sunt un om care să poarte pică. Trebuie să lăsăm în urmă acest nefericit pas greşit şi să mergem înainte spre victorie. Pentru că eu cred că victoria este mai aproape de noi decât am putea crede. Într-adevăr, am toată credința că viitorul pe care mă străduiesc atât de mult să-l aduc se va împlini.

— Că v-am dezamăgit, mă întristează să ştiu, domnule Cancelar Suprem, spuse Yoda, coborând capul.

— Ştiu, spuse Palpatine. Şi nu mă tem că mă vei dezamăgi din nou. În realitate, mă tem de un singur lucru. Spune-mi, Maestre Yoda – poți să-l aduci pe Anakin în siguranță acasă? Mărturisesc că gândul de a-l pierde este mai mult decât pot suporta.

— Forța, cu el şi cu Obi-Wan este, spuse Yoda după o tăcere lungă. Dacă pe Coruscant trebuie să se întoarcă, atunci se vor întoarce.

Palpatine se aşeză la biroul său vast şi lustruit.

— Şi asta, presupun, este tot ce pot spera. Pentru scurt timp, îşi duse o mână la ochi. Acum, nu mă lăsați să vă mai rețin. Aveți mult de lucru, ca şi mine.

Întorcându-l pe Yoda la Templu şi ghidându-şi speederul de-a lungul şuvoaielor aglomerate de trafic de pe Coruscant, Bail riscă o întrebare personală.

— Eşti bine, Maestre?

— Acest atac asupra Chandrilei, spuse Yoda încet, frecându-şi capul. O mare tulburare în Forță, el a creat. Multă teamă, durere şi tristețe, acum simt.

Nu era singurul.

— Ştiam că Palpatine va fi supărat, dar nu mă aşteptam să fie atât de agresiv. Tu te aşteptai?

— Speranța a miliarde de ființe a devenit, spuse Yoda. Acum, la el miliarde de ființe se vor uita şi se vor întreba dacă speranța lor nepotrivită este.

Acesta era riscul inevitabil de a fi un lider popular.

— Nu l-ai provocat când ne-a învinuit pentru decizia lui de a se baza pe Obi-Wan şi Anakin.

Yoda strâmbă din nas.

— Nici tu n-ai făcut-o.

— Politica?

— Politica, fu de acord Yoda. Şi apoi pufni din nou. Pasionat de politică, nu sunt.

Şi în zile ca aceasta, Maestre Yoda, nici eu nu sunt. Bail ezită.

— Nu i-ai spus lui Tryn despre atac. Nu-i aşa?

— Nu, spuse Yoda, după o clipă. Dar să-i spun pot, dacă acum să-l vezi, tu nu poți.

— Ba pot să-l văd, spuse el, simțindu-se rău. Mi-am făcut timp. Îi datorez măcar asta.

Micuț pe scaunul pasagerului de lângă el, Yoda își strânse buzele.

— Responsabil pentru această calamitate, domnule Senator, nu sunteți. Tot ce era mai bun, la fiecare pas ați făcut. Mai mult decât atât, nimeni să vă ceară nu poate. Nici Palpatine, nici eu, nici Obi-Wan Kenobi. De la tine, mai mult decât ceea ce ai făcut, să nu aştepți.

Era un sfat înțelept. Şi-ar fi dorit să-l facă să se simtă mai bine în legătură cu deciziile pe care le luase, dar nu era aşa. Acum, în apropiere de Templul Jedi, tăcu şi trecu pe banda aproape goală a priorității Alfa. Cipurile de securitate bipăiră în timp ce senzorii înregistrau schimbarea poziției lor.

— Ştii, spuse el, aproape pentru el însuşi, nici măcar o dată în copilărie nu m-am gândit că va veni o zi în care voi ține viețile ființelor în palma mea. Când aş putea să-i spun unui Jedi *Du-te şi riscă-ți viața acolo*, iar el s-ar duce pentru că are încredere în mine. Am fost în pace atât de mult timp. Războiul era de neconceput. Şi acum nu mă gândesc decât la asta, Maestre Yoda. Am văzut lucruri, am făcut lucruri care m-au schimbat pentru totdeauna. Nu mai sunt bărbatul cu care s-a măritat soția mea. Bărbatul care a intrat în clădirea Senatului pentru prima sa şedință. Trebui să-şi dreagă glasul. Mi-e teamă.

— De ce? spuse Yoda, atât de blând, în timp ce erau înghițiți de umbrele Templului Jedi.

— Că o să uit bărbatul care am fost odată. Că voi deveni cineva care nu va şti cum să nu se gândească la război.

Yoda clătină din cap.

— Să vă temeți, nu ar trebui, domnule Senator. Să pierzi acel om, nu ai reuşit. Lăsat deoparte de vremurile întunecate, da, el este. Dar pierdut? Nu. Iubit şi cunoscut, de soția ta şi de prietenii tăi eşti. Să-l lase pe acel om, pe marginea drumului să cadă, ei nu o vor face. Şi apoi Yoda zâmbi. Să-l las să cadă pe drumuri, eu nu o voi face. Pentru că pe Bail Organa, eu îl prețuiesc.

Uimit într-o tăcerea recunoscătoare, Bail ghidă speederul în sus până când ajunse la platforma de aterizare privată a lui Yoda. Apoi, el şi Maestrul Jedi intrară în Templu.

— Informat vă voi ține, domnule Senator, cu privire la asaltul nostru asupra planetei, spuse Yoda.

— Ți-aş fi recunoscător, Maestre, spuse el, înclinându-se. Şi, bineînțeles, orice informație pe care o vor descoperi investigațiile mele vă va fi transmisă imediat.

Yoda se retrase pentru a se ocupa de treburile sale urgente, iar Bail se îndreptă spre laboratorul subteran al lui Tryn.

* * *

— Bail!

Tryn dansa practic pe podeaua laboratorului. Omul de ştiință era îmbrăcat astăzi în verde fluorescent, cu halatul său norocos de laborator atârnat pe un scaun. Părul său lung era legat dezordonat cu o bucată de sfoară, iar ochii aveau culoarea lor naturală, o nuanță spălăcită de albastru. Era clar că nu se bărbierise de câteva zile, iar după sălbăticia nervoasă din el, Bail ghici că dieta prietenului său nu consta decât în cafea foarte tare. Când dormise ultima oară era o presupunere hazardată.

— Bail, ăsta e momentul perfect, spuse Tryn, cu vocea răguşită de oboseală. Pentru reuşită. Ei bine, am reuşit. Am identificat secvenţa moleculară lipsă şi am marcat proprietăţile esenţiale necesare pentru a completa antidotul. Acum tot ce trebuie să fac este să identific o sursă pentru aceste proprietăţi şi... Făcu un pas înapoi. Lumina ferventă din ochii lui dispăru şi, odată cu ea, şi entuziasmul său. Bail, ce s-a întâmplat?

— Tryn...

Nu voia să revină la grozăvie sau să distrugă triumful fragil şi trecător al prietenului său. Nu voia să fie cel care să prăbuşească lumea lui Tryn. *Dar eu sunt acel om. Asta e ceea ce fac acum. Ca să-mi fac omleta, sparg ouăle altora.*

— Durd a folosit arma biologică pe Chandrila. Sunt, probabil, zece mii morţi.

— Oh, spuse Tryn fără vlagă. Oh.

Asta era partea în care trebuia să spună ceva încurajator, ceva reconfortant. *Nu te poţi învinovăţi, Tryn. Faci tot ce poţi. Continuă să faci treabă bună. Vom învinge în cele din urmă.* Dar platitudinile vechi şi obosite îi rămăseseră în gât. Şi deşi nu-l învinovăţea pe Tryn că nu avea deja răspunsul, totuşi...

Într-o explozie neaşteptată de furie, Tryn smulse un datapad de pe masa de lângă el şi îl aruncă prin laborator.

— De ce mi-ai spus asta, Bail? întrebă el. După zile întregi în care m-ai ignorat, de ce ai venit până aici doar ca să-mi spui că zece mii de oameni sunt morţi? Ce... credeai că mai aveam nevoie de vreun stimulent? Credeai că nu luam asta suficient de în serios? Te-ai gândit că m-ai putea prinde cu picioarele sus, bând un cocktail, fumând o ţigară şi plănuind următoarea mea vacanţă sălbatică pe Umgul?

Datapadul greu se izbise de perete, se spărsese şi acum zăcea în bucăţi pe podeaua de ferrocretă. Şocat, Bail se uită de la resturi la prietenul său.

— Tryn... nu... bineînţeles că nu, nu de asta am...

— Nu aveam nevoie să ştiu despre niciun atac asupra Chandrilei! răbufni Tryn, şi începu să meargă furios prin laboratorul său. La naiba, Bail, ceea ce mi-aţi cerut să fac este destul de greu şi fără să mă supuneţi şi mai mult la presiune! Se întoarse, cu respiraţia iritată. Cum ar trebui să continui să lucrez, hăă? Cum ar trebui să continui să fiu omul de ştiinţă, să accept limitele ştiinţei, abordarea de încercare şi eroare pentru a găsi adevărul, când acum, de fiecare dată când nu fac acea conexiune finală, crucială, te voi auzi spunându-mi că au murit zece mii de oameni!

Îşi simţea inima bătându-i prin fiecare os de sub piele.

— Nu am vrut niciodată să fac asta, Tryn.

— Atunci de ce mi-ai spus? ceru Tryn. De ce?

— Pentru că... pentru că m-am gândit că ai vrea să ştii.

— Ei bine, ghici ce, Organa! strigă Tryn. Te-ai gândit greşit!

— Tryn, îmi pare rău, spuse el. Ce pot să fac ca să îndrept lucrurile? Cum aş putea...

— Nu poţi, scuipă Tryn, sprijinindu-se de o masă de laborator aglomerată cu o colecţie năucitoare de ţevi şi pahare şi eprubete şi monitoare. Nu poţi face nimic, Bail – în afară de a pleca. Aşa că de ce nu faci asta? Şi să nu mă apelezi. Te voi apela eu.

Bail înghiţi în sec.

— În regulă. Doar că mai este un singur lucru.

Tryn îşi ridică privirea, resemnat şi ostil.

— Ce?

— Lansăm un asalt asupra Lanteebului. Luăm planeta de la Separatişti.

— Serios? Ce frumos. Deşi e păcat că nu v-ați gândit să faceți asta înainte să moară zece mii de oameni, nu-i aşa?

Şi ce ar fi trebuit să răspundă la asta? Nu avea ce să spună. Aşa că îl lăsă pe Tryn cu eprubetele sale, asigurându-se că închide încet uşa laboratorului în urma sa.

Capitolul 15

După discursul său pasionat şi perfect adresat Senatului şi Republicii în general – după ce Mon Mothma, cu o eleganță rece, răspunsese la cuvintele sale inspirate şi ridicase în picioare fiecare naiv din camera Senatului care răsuna de ecou, Palpatine se retrase în refugiul său privat sub pretextul că avea nevoie de singurătate pentru a medita la gravele probleme de stat.

Acolo îşi îmbrăcă hainele Sith şi îl contactă pe Dooku.

— Stăpâne, spuse bătrânul, înclinându-se. Cu ce vă pot fi de folos?

Sidious lăsă să îi scape un şuierat.

— Tu ai ordonat atacul asupra Chandrilei, Lord Tyranus?

Capul lui Dooku se ridică brusc.

— Atac? Ce atac?

— Vrei să-mi spui, Tyranus, că nu eşti conştient de ceea ce s-a întâmplat?

— Lord Sidious, nava mea abia a ieşit dintr-un punct mort de comunicații, spuse Dooku. Nu toate sistemele noastre de comunicații au revenit online.

Sidious simți cum îi curge furia prin vene. *Nu există puncte moarte în Forță. Cel puțin nu pentru un Sith*. Cum putea ceva atât de important să fie necunoscut celui mai important pion al său?

— Arma biologică a fost folosită în oraşul Hanna.

— Durd a acționat fără autorizație, spuse Dooku, cu ochii mari de şoc. Mă voi ocupa imediat de el. Sunt o mulțime de savanți în...

— Nu, Tyranus, spuse el. Forța îmi spune că Durd încă mai are un rol de jucat. În plus, fără să-şi dea seama, Neimoidianul ne-a făcut un mic serviciu. Nu numai că Senatul este în agitație şi Republica odată cu el, dar un grup de luptă va pleca în curând pentru a elibera Lanteebul. Trimite-l pe Grievous să-l intercepteze. Vreau ca planeta să fie blocată complet, dar nu vreau să fie distruse prea repede crucişătoarele Republicii. Ceea ce vreau este un asediu, astfel încât mai multe nave şi trupe ale Marii Armate a Republicii să fie angajate în luptă. O astfel de confruntare va avea un preț ridicat.

— Da, Stăpâne, spuse Dooku, ascultător. Şi Durd?

— Lasă-l să continue nestingherit. Când va fi momentul potrivit, vei facilita discret evadarea micului nostru General de pe Lanteeb, răspunse el. Asigură-te că îl ascunzi undeva unde să fie inaccesibil.

Dooku aprobă din cap.

— Da, Stăpâne. Apoi fața i se înăspri. Mai e problema lui Kenobi şi Skywalker.

Într-adevăr, era.

— Ne vom ocupa de ei. Nu sunt treaba ta.

— Stăpâne, zise Dooku, înclinându-se din nou. Apoi se îndreptă. Dar Durd nu poate rămâne nepedepsit. A acționat fără permisiune. Când a lansat atacul asupra lui Chandrilei, el...

— A făcut ceea ce aveam de gând să facem dintotdeauna, Tyranus, spuse Sidious cu fermitate. Nu permite ca mândria ta înțepată să te orbească. Deşi nu există decât o singură destinație, mai multe drumuri ne pot duce la ea. Ai încredere

în partea întunecată – şi urmează-mi instrucţiunile. Restul poţi să laşi în seama mea.

Dooku voia să se certe, dar se abţinu cu înţelepciune. În schimb, se înclină a treia oară, mai jos ca niciodată.

— Da, Lord Sidious.

— Tyranus, adăugă el, lăsându-şi vocea să se ascută puţin. M-ai prins într-o dispoziţie generoasă. Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş mai baza pe asta pe viitor.

Şi pe această notă ameninţătoare, tăie hololegătura.

Ai încredere în partea întunecată. Darth Sidious avea, bineînţeles. Partea întunecată era totul, căldura şi lumina, mâncarea şi vinul, promisiunea lui de măreţie şi singura lui casă adevărată. Ceea ce îi arătase se împlinise fără excepţie. Putea avea încredere absolută în ea, pentru că nu-l dezamăgise niciodată.

Arată-mi-l pe Anakin, adevăratul meu ucenic. Arată-l pe fiul inimii mele. Cu uşurinţă, triumfătoare, partea întunecată i-l arătă. Şi astfel, fiindu-i arătat, încetă să-şi mai facă griji pentru Anakin. Cum va scăpa băiatul de pe Lanteeb nu era important. Ceea ce conta era că într-adevăr va scăpa. Ceea ce conta era viitorul lui, care, la timpul potrivit, se va împlini.

Adecvat de sumbru, Cancelarul Suprem Palpatine se întoarse la muncă.

* * *

Padme fugi direct de la portul spaţial la biroul lui Bail din Senat, unde Minala Lodilyn o întâmpină cu un zâmbet încordat şi plin de scuze.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Senator Amidala, dar nu este aici, spuse ea, în timp ce consola de comunicaţii a biroului ei clipea cu şase – nu, şapte – comunicări în curs de sosire. A fost rechemat la Operaţiunile Strategice pentru o holoconferinţă.

Padme simţi că i se taie respiraţia.

— Noi informaţii?

— Da, cred că da, zise Minala, precaută. Îmi pare rău, nu încerc să fiu dificilă, dar…

— Nu eşti autorizată să vorbeşti despre asta. Nu-i nimic. Înţeleg. Frustrată, se trase de capătul împletiturii. Uite. Apreciez cât de ocupată eşti, dar te superi dacă aştept? Trebuie să-l văd şi trebuie să mă pun la curent cu ce s-a întâmplat şi nu vreau să pierd timpul lui sau al meu jucându-ne de-a v-aţi ascunselea. Îşi mângâie servieta de lucru. Am staţia de lucru portabilă cu mine, nu va fi nevoie să mă ating de a lui. Am nevoie doar de un loc liniştit în care să mă aşez şi să mă liniştesc.

— Desigur, doamnă Senator, spuse Minala, ridicându-se în picioare. Vă voi conduce. Pot să vă aduc ceva în timp ce lucraţi? O cafenea, ceva de mâncare?

Asistenta personală a lui Bail era o comoară.

— O cană de cafea tare ar fi enorm de apreciată, Minala. Şi după aceea te voi lăsa în pace. Arătă din cap spre consola de comunicaţii. E clar că nu ai nevoie de nimic altceva pentru care să-ţi faci griji acum.

Instalată la biroul ordonat al lui Bail, Padme se îngropă în munca de a răspunde la avalanşa de mesaje trimise la staţia ei de lucru şi în a răspunde la comunicaţiile vocale lăsate pe comunicator. În calitate de reprezentantă a Republicii Naboo, i se ceruse să redacteze un răspuns oficial la atrocitatea de pe Chandrila pentru aprobarea Reginei Jamillia, aşa că făcu mai întâi asta. Apoi, o puse pe Sovi, asistenta ei personală, să se ocupe de coordonarea cu Biroul Senatorial Chandrilan în ceea ce priveşte participarea Naboo la efortul de ajutorare; datorită relaţiei sale

speciale cu *Surorile Ta'fan-jirah* de pe Chandrila, Naboo se bucura de o serie de considerații speciale. Acum era timpul să răsplătească favoarea.

Şi apoi, bineînțeles, mai erau şi problemele de securitate. Blocată pe Bonadan, ratase prima rundă de şedințe de securitate. Acum trebuia să recupereze timpul pierdut cât timp va dura această criză – iar cei câțiva colegi cărora nu le plăcea de importanța ei, care credeau că Palpatine îi făcea favoruri, care credeau că o femeie de pe o planetă neînsemnată ca Naboo nu avea ce căuta în lumina reflectoarelor Senatoriale, ei bine, vor face tot posibilul ca ea să fie ținută în afara scenei.

Egoişti suflători în sticlă şi temperamentele lor artistice. O să arunc cu o vază de lux în următorul pe care-l văd. Iar în ceea ce-i priveşte pe fermecătorii mei colegi…

Ei bine, ar putea încerca să o țină pe margine, dar nu vor reuşi.

Până termină de răsfoit mesajele şi comunicațiile, punând la punct mai mult decât câteva persoane cu privire la faptele lor şi ajungând la câteva dintre contactele ei foarte private pentru a confirma sau infirma primele informații din oraşul Hanna, trecuseră aproape trei ore şi prinsese o durere de cap mai mare decât Nebuloasa Kaliida. Nici măcar cana de cafea proaspătă şi pastilele nu i-ar fi putut-o stinge.

Apoi Bail se întoarse în biroul lui, palid de nervi, de stres şi de propria lui durere de cap enormă.

— Padme, spuse el, găsind un zâmbet pentru ea. Îmi cer scuze. Minala m-a sunat pe comunicator ca să mă anunțe că eşti aici, dar nu am putut comunica cu tine şi nici nu am putut părăsi şedința de informare, iar ei nu au vrut să o oprească pentru ca tu să ni te alături. Lucrurile se mişcă prea repede.

— Nu-ți face griji, spuse ea. M-am pus la punct. Ce mai face Mon Mothma? Am încercat să dau de ea de câteva ori, dar comunicația ei este deviată.

— Este… puternică, zise Bail, după o clipă. Îşi va ajuta poporul să treacă peste asta. Se uită la ceasul din biroul său. Ar trebui să fie pe Chandrila deja.

Chandrila. Simțindu-se brusc neajutorată, Padme se uită fix la el.

— Această ultimă şedință – suntem mai aproape de a afla cum a reuşit Dooku să facă asta?

— Începe să se contureze o imagine nu foarte frumoasă, da, spuse el. Se pare că arma a fost încorporată în nişte camere de securitate mobile. Desigur că nimeni nu s-a uitat de două ori la ele – blestematele astea sunt peste tot în zilele noastre.

— Camere de securitate? reluă ea. Furnizate de cine?

— *Shield Securities.*

— *Shield?* Dar, Bail, au contracte cu aproape toate guvernele Lumilor Centrale, ca să nu mai vorbim de…

— Alderaan. El făcu o grimasă. Ştiu.

— Şi Coruscant! Simțindu-se rău, cu cafeaua în stomac, Padme respiră adânc. Acoperă aproape jumătate din principalele anexe rezidențiale, şase incinte comerciale şi districtele de producție Bonchaka, Neldiz şi F'tu. Şi nu licitează chiar acum pentru complexul de docuri al Marii Armate a Republicii?

— Licitau, zise Bail. Întregul proces de licitație a fost suspendat, în aşteptarea revizuirii.

Ramificațiile erau aproape copleşitoare.

— Deci… vrem să spunem că însuşi *Shield* a fost compromisă? La cele mai înalte niveluri? Sau este vorba de un caz de infiltrare a Separatiştilor în câteva zone cheie ale companiei?

Bail ridică din umeri.

— Nimeni nu ştie – dar pe asta se concentrează acum investigația. *Shield* ne ajută dornică în cercetările noastre.

— Este o lovitură dublă, nu-i aşa? murmură Padme, împărțită între repulsie şi o admirație reticentă pentru tacticile Separatiştilor. Suntem loviți de această armă biologică murdară şi de faptul că trebuie să investigăm nu numai *Shield*, ci şi fiecare cameră de spionaj mobilă în funcțiune. Pentru că dacă Separatiştii s-au infiltrat în *Shield*, atunci pe cine altcineva au mai compromis? Şi asta nu este ceva ce vom putea ține sub tăcere. Ceea ce înseamnă că va exista şi mai multă teamă, mai multă nelinişte, mai multă erodare a încrederii în capacitatea noastră de a menține lumea în siguranță. Îşi duse mâinile la față pentru o clipă, apoi le coborî pentru a se holba la Bail. La naiba.

— Ştiu că arată rău, spuse Bail, lăsându-se în propriul scaun de vizitator. Chiar este rău. Dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva Dooku a calculat greşit. Trebuia să fi ştiut că vom descoperi sistemul de lansare a armei şi că vom lua măsuri. Atunci de ce să irosească elementul surpriză pe un singur atac? De ce să nu lanseze o serie de atacuri simultane asupra fiecărei lumi din Nucleu unde este prezentă *Shield*? Dacă bunul nostru Conte voia cu adevărat să îngenuncheze Republica, atunci asta ar fi trebuit să facă.

Padme se dădu înapoi în scaunul ei.

— Nu ştiu dacă ar trebui să fiu impresionată sau îngrozită de modul în care gândiți, domnule Senator Organa. Ai dreptate. Acest atac este o înțepătură de ac în comparație cu genul de planuri grandioase de anihilare pe care l-am mai surprins pe Dooku punându-le la cale. Deci poate că nu a fost Dooku. Poate că vechiul nostru prieten Lok Durd are o mâncărime la degetul de pe trăgaci.

Încruntându-se, Bail se gândi la asta.

— Crezi că ar putea încerca să-i dovedească Stăpânului său valoarea sa?

— Cred că este o posibilitate, spuse ea încet. Adică, datorită lui Anakin şi Obi-Wan există toate şansele ca el să ştie că am aflat ce plănuia. Să lase doi Jedi să se apropie atât de mult de el… trebuie să fie disperat să se revanşeze pentru acea gafă.

Anakin. Simți o răsucire familiară şi nedorită în stomac.

— Apropo… Bail… ai auzit…

— Îmi pare rău, spuse Bail. Nu. Dar cei de la Templu ascultă. Dacă vor sughița măcar în direcția noastră, Jedii vor auzi – şi ne vor spune.

O cunoştea atât de bine. Prea bine. Îşi dăduse seama de secretul ei teribil. Şi totuşi, ea nu era speriată de asta. El nu ar fi trădat-o niciodată. Putea să i-o spună direct, iar el n-ar fi scos niciun cuvânt. Nu că ea ar fi făcut-o. Ar fi fost nedrept să-i spună. În plus, Anakin nu ar fi fost niciodată de acord.

Bail bătu cu degetele pe brațul scaunului, gândindu-se.

— Ştii, dacă ai dreptate, atunci poate că va fi în avantajul nostru.

— Cu grupul de luptă? spuse ea. Da, poate. Dacă Durd şi gorilele lui de pe Lanteeb sunt panicați, este probabil să mai aibă şi alte scăpări de judecată. Şi apropo de grupul de luptă – cât de mare va fi? Şi cine este la comandă?

— Amiralul Yularen. Este cel mai experimentat Comandant pe care îl avem la dispoziție în acest moment. Reparațiile lui *Indomitable* sunt accelerate şi, de îndată ce nava va fi declarată aptă de zbor, i se vor alătura *Pioneer* şi *Coruscant Sky* şi se vor îndrepta cu cea mai mare viteză spre Lanteeb.

Consternată, Padme se holbă la el.

— Doar trei nave? Pentru a recuceri o întreagă planetă? Bail, chiar dacă Durd

şi gorilele lui sunt debusolate, asta nu e...

— Crezi că nu ştiu asta? spuse el, împingându-se de pe scaun pentru a păşi prin birou. Cu o mână îşi frământa ceafa. Crede-mă, ştiu asta – dar încercăm să acoperim prea multe puncte fierbinți în Inelul Mijlociu şi Exterior în acest moment. De aceea trebuie să aşteptăm *Indomitable* şi restul grupului de luptă al lui Yularen. Scoaterea navelor din oricare dintre celelalte angajamente ne va garanta aproape sigur o nouă înfrângere. Nu ne putem permite aşa ceva.

— Dar cum rămâne cu...

— Oh, m-am certat de m-am făcut albastru ca să îi fac pe Maestrul Windu şi pe *Dagger* să fie redistribuiți, spuse Bail cu mâhnire, dar Palpatine nu vrea să audă de plecarea lor de pe Kothlis, chiar dacă situația de acolo este bine controlată. Se speră că elementul surpriză va fi de partea noastră. Cu condiția ca Yularen să plece în următoarele două zile, există o şansă bună ca oamenii lui să ajungă la Lanteeb înainte ca Separatiştii să aibă şansa de a se organiza împotriva noastră.

— Şi dacă asta nu va funcționa? spuse ea, cu inima bătându-i cu putere.

Bail se opri în fața ferestrei biroului său şi privi cu nesaț traficul nesfârşit al Coruscantului.

— Atunci o retragem pe *Dominator* de la patrularea în apropiere de Kalarba şi ținem pumnii să nu pierdem planeta în fața lui Dooku.

— Patru nave tot nu vor fi suficiente, protestă ea. Vom avea nevoie de mai multă putere de foc decât atât. Vom avea nevoie...

— Ceea ce ne trebuie, răbufni el, întorcându-se, este o soluție la această criză debilitantă a comunicațiilor, dar ultima dată când mi-am verificat buzunarele, erau goale. Ale tale?

Oh, criza comunicațiilor. Jumătate din mesajele pe care le strânsese fuseseră despre seria de viruşi care se derulau perpetuu şi care paralizau flota Marii Armate a Republicii. În momentul în care rezolvau unul, apărea altul pentru a-i lua locul. Oricine concepuse ofensiva era un geniu.

Padme îşi sprijini coatele pe biroul lui Bail.

— E ridicol. Îi lăsăm pe Dooku şi pe slugile lui să dicteze termenii răspunsului nostru. Deci Flota Marii Armate a Republicii e blocată din cauza acestei probleme cu virusul? Bine. Atunci e blocată – şi noi căutăm o altă cale.

— Ce altă cale? spuse Bail, încruntat. Nu există niciuna. Nu putem pocni din degete şi să producem din senin nave fără viruşi!

Ea îi zâmbi, încet, în timp ce o mică flacără a unei idei îi pâlpâi adânc în minte.

— Nu din nimic. Dar asta nu înseamnă că nu le putem *produce* din altă parte.

— Ce? Ce vrei să spui... Şi atunci el văzu, aşa cum făcea atât de des, la ce se gândea ea. Padme... Respiră adânc. Nu poți fi serioasă.

— Bineînțeles că sunt serioasă, spuse ea. S-ar putea să nu meargă. S-ar putea să nici nu fie nevoie să o facem, dacă ai dreptate şi Yularen poate elibera Lanteebul cu trei nave. Dar dacă nu poate, atunci eu zic că trebuie să încercăm.

Bail clătină din cap.

— Padme, eşti nebună. Să ne ridicăm propria flotă?

— De ce nu? Nu este ilegal.

— Nu, dar este extrem de neobişnuit! replică el. În plus, nu va funcționa niciodată. Timpul pur şi simplu necesar pentru a convoca o sesiune specială a Senatului – pentru a obține consens şi derogări şi...

— Cine a spus ceva despre a trece prin canale oficiale? întrebă ea. Asta ne-ar

împotmoli într-un marasm birocratic. Nu. Va trebui să lucrăm pe canale secundare de data asta, Bail. Va trebui să tragem toate sforile pe care putem pune mâna. Să apelăm la toate favorurile noastre şi să ne îndatorăm adânc. Dar după Chandrila? Nu pot să cred că nu vom găsi câteva persoane care să ne ajute. Din instinct de conservare, dacă nu altceva.

Bail se sprijini pe fereastra de oțelul transparent.

— Cum rămâne cu Palpatine?

— El rămâne în întuneric, zise ea prompt. Chiar şi menționarea ideii către el ar distruge orice speranță de negare plauzibilă şi l-ar pune într-o poziție de nesuportat. Nu. Îl lăsăm pe Cancelarul Suprem în afara acestei situații. Şi nu abordăm pe nimeni în calitate de Senatori sau de membri ai Comitetului de Securitate. Cel puțin, doar dacă nu este absolut necesar.

Bail aproape că râse.

— Atunci cum te aştepți să convingi vreun guvern să ne furnizeze măcar o navă înarmată pentru a ajuta la eliberarea Lanteebului?

— Nu mă gândesc doar la guverne, spuse ea. Din capul meu pot numi cinci corporații private care au propriile flote de nave de escortă înarmate. Cinci companii care riscă să piardă milioane dacă nu este eliminată amenințarea acestei arme biologice. Crezi că nu vor fi de acord dacă asta înseamnă să economisească bani?

— Ei bine, probabil că ar fi de acord, da, dar... Bail îşi trecu degetele prin părul scurt. Padme, ce fel de mesaj va transmite asta? Putem spune că nu acționăm ca Senatori, dar dacă nu demisionăm, suntem Senatori şi...

— Sincer, nu mi-ar putea păsa mai puțin de mesajele politice, răbufni ea. Nu atunci când sunt în joc miliarde de vieți. Dar dacă trebuie să avem un mesaj, atunci ce zici de acesta? *A venit timpul să nu ne mai aşteptăm ca Senatul să ne rezolve toate problemele*. Ne aflăm în această încurcătură în parte pentru că ne-am cedat conştiința şi independența în fața unei parade nesfârşite de comisii guvernamentale interesate. Avem nevoie de acțiune, nu de mai multe discuții. Şi avem o datorie – o obligație morală – de a ne menține în siguranță unii pe alții. Să avem grijă de cei mai slabi şi mai neajutorați dintre noi. Această Republică aparține tuturor şi trebuie să facem cu toții tot ce putem pentru a o păstra.

— La naiba, Padme. Bail suspină. Ascultă. Nu spun că te înşeli. Dar nu sunt sigur că înțelegi enormitatea a ceea ce sugerezi.

— Crede-mă, înțeleg, spuse ea. Dar nu am de gând să mă las intimidată de asta. Este prea important. Bail Organa, alături de mine eşti cea mai convingătoare persoană pe care o cunosc. Ai un rang înalt, eşti respectat şi cunoşti persoane care cunosc persoane, care cunosc persoane, de la cel mai înalt până la cel mai mic nivel al guvernelor şi al întreprinderilor private de pe fiecare planetă care contează în Republică. Şi eu însumi am făcut câteva legături interesante în ultimii ani. Împreună o putem face. Putem pune laolaltă o flotă civilă care să sprijine grupul de luptă al lui Yularen dacă are nevoie.

Clătind din nou din cap, Bail se întoarse pe scaunul său.

— Cred că mă îmbolnăvesc de ceva, pentru că încep să te cred. Eşti absolut sigură că nu eşti un Jedi care face trucuri mentale?

Ea râse.

— Nu fiți prostuț. Sunt doar o femeie căreia nu-i place să accepte un refuz.

— În regulă. El se gândi un moment. Să spunem, de dragul discuției, că sunt de acord cu acest plan nebunesc. Când propui să începem să facem aceste contacte?

Conform ceasul de pe biroul său, era aproape miezul nopții. El era epuizat şi ea la fel.

— Cât mai curând posibil, spuse ea. În şi între orice întâlniri şi şedințe de informare şi sesiuni ale Senatului care vor fi convocate. Să fii la mine în apartament nu mai târziu de mâine la ora şapte şi, la micul dejun, putem întocmi o listă preliminară cu contactele preferate din primul tur. După ce o facem, vom împărți numele şi vom începe.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa? spuse el, mirat. Chiar crezi că o putem face.

Brusc, valul de adrenalină dispăru, lăsând-o tremurândă şi mult prea conştientă de miză.

— Cred că trebuie să încercăm, spuse ea, şi auzi frângerea din vocea ei. Pentru oamenii care au murit astăzi. Pentru cei care vor muri dacă nu-l oprim pe Lok Durd. Pentru Anakin şi Obi-Wan. Pentru că trebuie să îi aducem înapoi, Bail. Nu-i putem lăsa să putrezească pe planeta aia.

Se uită la ea, sumbru.

— Nu. Nu putem. Şi apoi zâmbi, mâhnit, resemnat şi afectuos. Aşa că Padme vine din nou în ajutor. Încep să cred că această Republică se va prăbuşi fără tine.

Pe biroul lui era un electrostilou, iar ea îl aruncă spre el.

— Ha. Acum hai să plecăm de aici, bine? Trebuie să începem devreme şi avem multă treabă de făcut.

* * *

Ahsoka se uită la Maestrul Yoda, cu inima zvâcnind.

— Doar eu, Maestre? Dar… cum rămâne cu Tar… Adică, Maestra Damsin? Am ceva experiență acum, dar încă sunt doar o Padawană.

Maestrul Yoda bătu cu bastonul său de gimer pe podeaua Camerei Consiliului Jedi. Părea foarte mare şi plină de ecou cu doar ei doi în ea.

— Atribuții în altă parte, Maestra Damsin are, Padawan. De soarta ei, îngrijorată nu ar trebui să fii. Nu sunt treaba ta, faptele ei.

Probabil că se referea la faptul că Taria nu se simțea suficient de bine pentru a se alătura grupului de luptă. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta. Descurajată, îşi lăsă privirea în jos.

— Da, Maestre. Îmi pare rău.

— Singură spre Lanteeb, cu grupul de luptă vei călători, Padawan, spuse Yoda. Cel puțin un Maestru Jedi, acolo ți se va alătura. Împreună, clonele veți conduce, dacă proşti Separatiştii sunt şi să cedeze controlul asupra planetei ei refuză.

Ahsoka aprobă din cap.

— Da, Maestre. Maestre, ştii cine…

— Hotărât, nu e încă, zise Yoda. Pentru tine, să conteze nu ar trebui, Padawan.

La naiba, nimic din ce spunea nu-i ieşea aşa cum voia să spună. Sau poate că Yoda era îngrijorat? Nu îndrăzni să încerce să-l citească. Dar doar privindu-l, auzind firul de tensiune din vocea lui… *E îngrijorat. Ştiu că este. Sunt atât de multe în joc. Iar Skyguy şi Maestrul Kenobi sunt încă dispăruți.*

— Padawan, spuse Yoda, cu o voce mai blândă. Rapoarte bune, despre tine am primit. Conducerea ta în noile provocări ale echipelor în dojo… impresionantă este. Pregătită eşti, pentru responsabilități mai mari.

Ştia despre asta? Ea şi Taria organizaseră alte opt probe pe echipe după prima

– pe care o organizaseră din capriciu. Acum exista o listă de aşteptare cu tineri care doreau să participe. Trebuiau să participe prin rotaţie. Ţinuse chiar şi câteva sesiuni de antrenament de una singură, transmiţând ceea ce învăţase cu greu pe frontul războiului. Şi Maestrul Yoda ştia? *Păi, bineînţeles că ştie. Maestrul Yoda ştie totul.*

— Maestre, sunt onorată că tu crezi că fac o treabă bună, dar... chiar crezi că sunt pregătită?

— Lăudabilă, umilinţa ta este, Padawan, spuse Yoda, cu ochii lui insondabili şi calzi. Solicitată să faci mai mult decât poţi face, nu vei fi. La cazarma Marii Armate a Republicii, să te duci ar trebui acum. Un transportor de trupe către *Indomitable*, pe tine şi *Compania Torrent* vă va duce în curând. De Amiralul Yularen vei asculta, Padawan, până când un Maestru Jedi ţi se va alătura.

Ahsoka aprobă energic din cap.

— Da, Maestre Yoda. Mulţumesc, Maestre. Nu te voi dezamăgi.

— Ştiu că nu, Padawan. Poţi pleca.

Aşa că se ducea pe Lanteeb, să elibereze planeta, să-l contracareze pe Lok Durd şi să-i salveze pe *Skyguy* şi pe Maestrul Kenobi.

Totul într-o zi de muncă. Poate o zi şi jumătate.

Nu putea să părăsească Templul fără să-şi ia rămas bun de la Taria. O găsi pe Maestra Jedi în arboretum, lucrând la nişte exerciţii de meditaţie în mişcare.

— Ahsoka, spuse Taria, fără să deschidă ochii.

Era îmbrăcată într-unul dintre combinezoanele ei întunecate obişnuite şi, pentru prima dată, părul ei lung era desfăcut, răspândindu-se pe spate într-o strălucire verde-albăstruie. Stătea în echilibru pe piciorul stâng, cu cel drept tras în spate, cu ambele mâini înfăşurate în jurul gleznei, cu talpa piciorului sprijinindu-se uşor de cap. Respiraţia ei era adâncă şi lentă – nu era deloc încordată.

— Pleci.

Într-una din zilele astea voi putea şi eu să citesc Forţa atât de uşor.

— Da. Spre Lanteeb.

Taria deschise ochii. O strălucire aurie licărea în adâncurile lor cafenii.

— Nu singură, totuşi.

— Cu un grup de luptă. Nu este... nu este de notorietate, Taria.

— Cu alte cuvinte, spuse Taria, rânjind, ar trebui să-mi ţin gura? Îşi eliberă glezna dreaptă, apoi se aplecă în două, cu palmele apăsate pe iarbă. Părul i se îngrămădi şi se balansă în faţa ei ca un lac de vară. Nu-ţi face griji. Nu voi sufla nicio vorbă.

— Îmi pare rău că te las cu probele pe echipe neterminate.

Taria îşi înfăşură braţele în jurul gambelor şi îşi lipi faţa ascunsă de genunchi.

— Ba nu, nu-ţi pare. Îi vei salva pe *Skyguy* şi Obi-Wan. Eşti încântată, Ahsoka Tano. Nu încerca să negi asta.

Da, era încântată. Dar se simţea şi vinovată, pentru că Tariei îi păsa la fel de mult ca şi ei.

— Aş fi vrut să vii şi tu, spuse ea. Trimit un Maestru să mi se alăture. Nu ştiu cine. Dar aş fi vrut să fii tu.

Foarte flexibilă, Taria se îndreptă.

— Şi eu, Ahsoka. Dar picioarele mele merg pe o altă cale. Du-te la Lanteeb. Scoate-i pe prietenii noştri din pericol. Şi poate că vom continua provocările noastre cu echipele când te vei întoarce. Vreau să-ţi dau şansa de a te răzbuna.

Când mă voi întoarce, Skyguy şi cu mine vom fi trimişi înapoi la război. Iar tu vei

fi în continuare blocată aici. Dar nu o spuse cu voce tare. Nu avea rost.

— Mi-ar plăcea foarte mult asta, spuse ea. Taria, îmi pare rău, trebuie să plec. Să fii bine, da?

— O să fac tot ce pot, spuse Taria. Şi tu să fii în siguranță.

— Întotdeauna, spuse ea, şi reuşi un zâmbet mic şi tremurat. Fie ca Forța să fie cu tine, Maestră Damsin.

— Şi cu tine, Padawan Tano. Taria îşi mişcă degetele. Acum pleacă.

O durea să o părăsească. Într-un timp atât de scurt, Taria Damsin devenise o bună prietenă. Dar şi Anakin era prietenul ei, iar acum avea nevoie de ea.

— Micuțo, o salută Rex, la cazarma complexului Marii Armate aferentă *Companiei 501*. S-a dus vestea. Ne îmbarcăm. Vii cu noi, sau ne spui la revedere?

— Vin cu voi, spuse ea, şi aruncă o privire dură prin sala de mese aglomerată. Care este starea de spirit, Căpitane?

El încruntă o sprânceană la ea.

— Nu îți poți da seama?

— Ha-ha, mormăi ea. Compar notițele, bine?

Unul lângă altul, admirară camera imensă, înțesată de clone, conversațiile zumzăitoare, curentul de entuziasm, trepidație şi rezistență în timp ce luau o masă rapidă. Cei de la *501* erau pregătiți. Întotdeauna erau pregătiți.

Rex dădu din cap, mulțumit de oamenii lui.

— Ai o destinație pentru mine?

— Comandamentul nu ți-a spus?

— Nu, spuse Rex. S-a dus vestea că plecăm. Asta e tot. Este o misiune secretă?

— Nu chiar. Dar este sensibilă. Rex... Ahsoka se uită la el. Asta e doar pentru urechile tale. Mergem după *Skyguy* şi Maestrul Kenobi.

Fața marcată de cicatrice a lui Rex rămase foarte nemişcată, doar un singur muşchi săltând de-a lungul maxilarului său încordat.

— Bine.

— Au probleme, Rex. Sunt prinşi în spatele liniilor inamice.

— Corect, spuse el din nou, cu muşchiul încă săltând. Asta are vreo legătură cu ce s-a întâmplat ieri pe Chandrila?

Era un om inteligent, foarte inteligent.

— Totul, spuse ea, cu vocea aproape o şoaptă. Încercau să oprească acel atac, dar...

— Mai bine nu mai spune nimic, micuțo, îi spuse Rex, cu vocea la fel de joasă. Dar să nu-ți faci griji. Nu-i vom lăsa în spatele liniilor inamice. Arătă din cap spre camera aglomerată şi zgomotoasă. Eu şi băieții? Vom lupta până la ultimul om pentru a-i aduce din nou acasă.

Mâna lui de pe umărul ei era caldă şi puternică. Reconfortantă.

— Rex, transportorul de trupe va fi aici în curând. Zece minute, apoi să se pregătească.

— Da, doamnă, spuse el, lăsându-şi mâna să cadă. Zece minute. Mă scuzați.

Ea îl privi cum traversa spre sergentul Coric, care stătea cu Checkers, Dandy şi Flash. Checkers se întoarse, auzind apropierea lui Rex, şi dădu din cap, văzând-o pe ea. Un deget îi atinse fruntea într-un salut mic, autentic. Ea îi zâmbi şi încercă să nu se gândească la cicatricea proaspătă de pe bărbie.

Sunt prea uşor de rănit, cu toții. Şi dacă această misiune se transformă într-o bătălie crâncenă, nu se vor întoarce toți acasă. Aşa că se *îmbătă* cu fețele lor şi cu

râsetele lor, cu glumele şi tachinările şi cu curajul lor sălbatic şi nesăbuit. Pentru că aceasta putea fi ultima dată pentru unii dintre ei... şi ea nu voia să-i uite niciodată.

* * *

Una câte una, Yoda se uită la holoimaginile colegilor săi Consilieri. Nu se simțise niciodată atât de singur în locul pe care îl iubea, această Cameră a Consiliului care era o casă în cadrul casei sale mai mari, Templul Jedi. Războiul îi înghițise complet pe colegii săi. În niciun alt moment din memoria lui, Consiliul nu fusese atât de împrăştiat, iar coeziunea sa atât de periclitată. Nu era doar o chestiune de companie. În chestiuni importante, Consiliul funcționa cel mai bine atunci când membrii săi împărțeau acelaşi spațiu, acelaşi moment. Când Forța îşi putea croi drum fără efort printre ei, iar forțele şi talentele lor separate se combinau pentru a deveni ceva mai mare şi mai puternic decât fiecare dintre ei în parte. Acest lucru era imposibil atunci când erau separați de ani lumină, reprezentați doar de o adunătură de particule superficiale. Dar chiar şi cu acele limitări, ştia că în această chestiune simțeau cu o singură inimă.

— Atunci, de acord suntem, spuse el. Ca Mace Windu să plece de pe Kothlis, ar trebui să insistăm, şi la eliberarea lumii Lanteeb de Contele Dooku, el să ajute.

— Într-adevăr, spuse Ki-Adi-Mundi. Şi nu reuşesc să înțeleg de ce Palpatine este atât de intransigent în această privință. De ce nu vrea să se lase ghidat de noi în această privință? După cele întâmplate pe Chandrila, este clar că Lanteeb are o prioritate mai mare.

— Aşa ai crede, spuse el. Dar Palpatine, întotdeauna un politician va fi.

— Vă îngrijorează faptul că el caută să-şi protejeze propria funcție şi drepturile în detrimentul unor vieți nevinovate? spuse Adi Gallia de pe nava sa din adâncurile regiunii Aostai. Nu pare a fi stilul lui, Yoda.

— Îngrijorat, el este, deoarece Kothlis şi Bothawui ofensați vor fi de retragerea protecției noastre, zise el. Către Dooku crede că s-ar putea întoarce, dacă abandonați de noi se vor considera.

— Îşi face griji fără motiv, spuse categoric Mace Windu. Kothlis şi Bothawui nu vor părăsi niciodată Republica. Yoda, Cancelarul va trebui să accepte decizia Consiliului. Voi lăsa aici destule clone pentru a satisface nevoia de securitate a Consiliului Dirigent. Spune-i lui Yularen că *Dagger* şi cu mine ne vom întâlni cu el la coordonatele de apropiere a grupului de luptă.

Sobri, ceilalți consilieri aprobară, apoi se deconectară din holoconferință. În cele din urmă, rămase doar Mace, cu imaginea pâlpâind uşor.

— Nu eşti mulțumit de asta, spuse el. Ştii ceva ce eu nu ştiu?

Yoda îşi lăsă bărbia să se scufunde în piept.

— Uzurpat Palpatine se va simți, când de decizia noastră, el va fi anunțat.

— Păcat, spuse Mace, ridicând din umeri. Palpatine se înşeală. Durd este cel mai mare pericol pentru noi acum. Nu este de ajuns să sperăm că Obi-Wan şi tânărul Skywalker vor reuşi să facă un miracol pe Lanteeb. Au nevoie de ajutorul nostru – sau Chandrila va fi doar începutul.

Yoda suspină.

— Asta, eu o ştiu. Dar şi asta, eu ştiu de asemenea – la o separare între Jedi şi Cancelarul Suprem, această afacere nefericită va conduce.

— Politicienii nu le spun Jedilor ce să facă, Maestre Yoda. Iar politicienii

deştepţi ne ascultă sfaturile chiar dacă nu înţeleg întotdeauna motivele noastre. Aşa a funcţionat timp de o mie de ani şi timp de o mie de ani a funcţionat foarte bine. Mace pufni pe nas. Palpatine ar trebui să fie mai îngrijorat de faptul că ne ofensează pe noi decât pe Kothlis. Noi suntem cei care ţinem Republica împreună.

Şi asta era adevărat, deşi nu i-ar fi spus asta Cancelarului Suprem.

— Să-l văd acum, mă voi duce. Contactează-mă când de întâlnirea cu grupul de luptă, te apropii.

— Aşa voi face, spuse Mace, şi deconectă legătura.

Cuprins de o nelinişte obosită, Yoda privi pentru o clipă peisajul oraşului, apoi se retrase din Camera Consiliului pentru a se pregăti de întâlnirea cu Cancelarul Suprem al Republicii.

Şi fie ca Forţa să fie cu mine, căci mulţumit de această veste el nu va fi.

Capitolul 16

Ultimul bombardament droid începuse imediat după răsărit şi, aproape zece ore mai târziu, nu dădea semne că s-ar opri. Acoperit de fluide hidraulice şi de urme de zgârieturi, mânjit de sudoare, praf şi sânge, Anakin stătea în fața scutului de furtună al lui Torbel, şi ridică pumnii spre armata necruțătoare a lui Durd, vărsându-şi frica şi furia într-un țipăt lung şi fără sunet. *Nenorociți împuțiți! Puteți continua să trageți până când soarele lui Lanteeb va deveni supernovă! N-o să vă lăsăm niciodată să intrați!*

Gâfâind, se îndepărtă de maşinile nemiloase şi se luptă ca să-şi recapete echilibrul precar. Trecuseră aproape cinci zile de când nu mai dormea decent, nu mai luase o masă completă şi nici nu mai avusese ceva care să se apropie de o cantitate suficientă de apă de băut. Satul se afla într-o raționalizare strictă, fiecare îmbucătură fiind contabilizată. Rikkard şi Jaklin discutaseră chiar şi despre sacrificarea păsărilor de curte şi a vacilor de lapte. Nu se ajunsese încă la asta, dar se va ajunge dacă ajutorul nu va ajunge la ei în curând. Şi nu primiseră nicio veste de la Templul Jedi. Niciun fel de indiciu că nu duceau singuri această bătălie.

De fiecare dată când ridica privirea, părea că un alt transport de muniție sosea pentru ca droizii să-l toarne împotriva scutului şubred al Torbelului. De la începutul asediului, numărul crescuse de la trei sute de unități la peste patru sute. Nu existau soldați în carne şi oase în acea armată. Durd nu risca nici măcar o singură persoană. Nenorocitul nu trebuia să o facă. Putea să stea în complexul său şi să urmărească asaltul prin holotelecomenzi, înconjurat de lux, convins că victoria era deja a lui.

Amețit de oboseală, Anakin îşi îndesă microcheia înapoi în centura de scule.

Şi poate că aşa este. Am greşit când ne-am înhămat în asta? Ne-am condamnat până la ultimul dintre noi la un măcel rapid şi brutal? Sau vom muri mai întâi de foame şi de boală? Nu se simțise niciodată atât de speriat în viața lui. Fiecare clipă de veghe era petrecută muncind ca un sclav la centrala electrică şi la generatoarele scutului anti-furtună, verificând şi reverificând perimetrul scutului, peticind şi reparând şi scoțând minuni din senin pentru a împiedica echipamentul vechi şi suprasolicitat să se dezintegreze în zgură fumegândă. Modificările sale funcționau, dar prețul era unul feroce. Ardeau atât de repede damotita lichidă stocată, prăjind circuitele şi cablurile şi piesele de schimb la fel de repede. Şi toată lumea se uita la el pentru răspunsuri, aşteptând ca el să continue miracolul.

Nu ştiu cât timp mai pot continua să fac asta.

Ziua se stingea, ultima rază de lumină scurgându-se de pe cer. Dar asta nu conta. Barajul constant de plasmă şi focuri de blaster care loveau scutul transforma noaptea în zi. Era la fel de luminos aici după apusul soarelui ca şi pe Coruscant.

Gândul la casa sa îi străpunse măruntaiele – o undă tăioasă de amintiri. Până acum, Padme trebuia să ştie că el şi Obi-Wan erau prinşi pe această planetă dezastruoasă. Yoda i-ar fi spus lui Bail Organa, iar Organa cu siguranță i-ar fi spus şi ei – sau i-ar fi smuls ea vestea. Trebuia să fie bolnavă de groază pentru el. De câteva ori riscase să o simtă în Forță, încercând să vadă unde era, cum era, dar era pur şi simplu prea obosit. Toată puterea lui se revărsase pentru a menține Torbelul

şi pe oamenii săi în viaţă. Nu-i mai rămăsese nimic. Nu mai avea ce să-i dea.

Oh, iubirea mea cea dragă. Poţi să mă ierţi că te-am făcut să treci prin asta? Mă voi revanşa faţă de tine, îţi promit. Când mă voi întoarce acasă.

Blat… blat… bum… blat… bum… bum… bum…

Scutul de furtună nu putea înăbuşi zgomotul bombardamentului. Impacturile surde şi constante îi loveau pe toţi cei prinşi în sat, menţinând durerile de cap care fierbeau la suprafaţă. Temperamentele erau ridicate, bătăile izbucnind la cea mai mică provocare. Rikkard şi Jaklin confiscaseră până la ultima armă şi tot ceea ce putea fi folosit ca armă dacă nu era necesar pentru a-i ţine în viaţă. Teeba Sufi nu avea nevoie de alte victime. Avea destule pe cap, cu casa de bolnavi plină şi cu casa de închiriat transformată într-o a doua secţie.

Cu maxilarul încordat, Anakin privi cum florile de blaster şi de plasmă supraîncălzită se scurgeau pe scutul anti-furtună. Cu siguranţă că Separatiştii trebuiau să rămână în curând fără muniţie.

Se auzi un pocnet în buzunar, apoi vocea slabă a lui Devi răsună în comunicator.

— Anakin? Mă recepţionezi?

Scoase comunicatorul şi apăsă comutatorul de transmisie.

— Ce s-a întâmplat?

— Unde eşti?

Era atât de obosit încât trebui să se gândească la asta.

— Tocmai am verificat Generatorul 10. De ce?

— Am nevoie de ajutor aici.

— Nu poţi să-l întrebi pe Rikkard? Eu încă mai am…

— Rikkard a căzut. E bolnav de *verdeaţă*. Eu sunt singură şi am o supapă de combustibil blocată. O să am un ac roşu în câteva minute.

La naiba. Părea disperată. Şi dacă o pierdea pe Devi…

— Bine, spuse el, cu ochii închişi şi cu capul bubuindu-i. Vin imediat. Cu o ultimă privire la droizi, porni înapoi spre uzină. Devi, îl poţi comunica pe Tarnik? Spune-i să verifice celelalte generatoare? Ar trebui să reziste, dar…

— Am încercat. Nu-l pot contacta.

— Atunci încearcă din nou! Devi, generatoarele trebuie să fie supravegheate în permanenţă. Dacă măcar unul dintre ele cedează…

— Ştiu! strigă Devi înapoi. O să încerc. Tu doar vino aici. Grăbeşte-te!

Împingând comunicatorul în buzunar, începu să se grăbească greoi, ceea ce era cel mai apropiat lucru de alergare pe care îl putea în acest moment. Lumina se stingea mai repede, soarele Lanteebului se pierdea în spatele dealurilor care se aflau între sat şi câmpia deschisă. Dacă droizii s-ar fi oprit din tras, ar fi putut vedea primele stele slabe de pe cerul nopţii.

Nu-mi pasă dacă nu voi mai vedea niciodată stele, atâta timp cât trăiesc. Te rog, te rog, lasă scutul ăla să reziste.

Alergă pe lângă mina redusă la tăcere şi pe lângă mormanul ars al rafinăriei, care încă mirosea urât, trecu pe lângă cimitirul de maşini de teren şi ajunse la uzină. Acolo deblocă supapa de combustibil, convinse alte opt supape să funcţioneze ceva mai bine, răspunse la o serie de întrebări ale lui Tarnik, care era morocănos că fusese trezit din somn, o ajută pe Devi să recalibreze cele patru monitoare principale ale scutului şi apoi, în cele din urmă, verifică de două ori precizia indicatorului de combustibil al uzinei.

— Deci nu-mi imaginez lucruri, spuse Devi, văzându-i consternarea. Consumul nostru a mai crescut cu încă două procente.

Încercă din greu să pară încrezător.

— Trebuie să înceapă să rămână fără muniție în curând. Se va îmbunătăți. Nu-ți face griji.

— Dacă spui tu, spuse ea obosită. Anakin…

Ştia ce avea să întrebe. Aceeaşi întrebare se citea în ochii fiecărui sătean pe care îl întâlnea.

— În curând, Devi. Nu ştiu exact când, dar vor fi aici în curând.

— Nu-mi dau seama dacă tu chiar crezi asta, spuse ea, după o clipă. Sau dacă vrei doar să crezi. Sau dacă minți pentru că nu ştii ce altceva să spui.

— Nu mint! răbufni el. Ajutorul vine. Trebuie doar să mai rezistăm puțin, asta e tot.

Ea se întoarse, cu servomotoarele hamul antigravitațional scrâşnind ca nişte oase rupte. Ascultară în tăcere zgomotul monoton al salvelor împotriva scutului.

— Eu rezist, Anakin, spuse ea în cele din urmă. Cât de tare pot. Cu toții rezistăm. Dar…

— Ştiu, spuse el, aproape şoptind. Îmi pare rău. Devi, lasă-mă să mă uit la hamul tău. Servomotoarele alunecă.

— Bine, spuse ea, apatică. Dacă vrei tu. Nu-mi pasă.

Aşa că îi repară hamul, ştiind că până dimineață servomotoarele vor aluneca din nou, mai rău ca niciodată.

— Te vei descurca singură aici pentru încă o vreme? spuse el, aruncând microcheia înapoi în trusa de unelte a uzinei. Vreau să-l verific pe Obi-Wan, să mă asigur că nu exagerează.

Ea ridică din umeri.

— Sigur. O să te anunț dacă va fi o altă criză.

Când va fi o altă criză. Problema era că, în afară de el şi Obi-Wan, nimeni nu putea să o înlocuiască. Nu acum, când Rikkard era bolnav. Anakin îşi apăsă mâna de carne şi oase pe umărul ei.

— Mă voi întoarce cât de repede pot.

— Nu, spuse ea, clătinând din cap. Anakin, trebuie să te odihneşti. Ia-ți o oră. Ia-ți două. Dacă te prăbuşeşti de *verde* – dacă te prăbuşeşti din orice motiv – atunci s-a terminat pentru noi. Înțelegi asta, nu-i aşa? Fără tine murim.

Rămas mut, el se uită fix la ea. *Fără tine murim.* Avea dreptate, ştia că are dreptate, dar nu ar fi vrut niciodată să o audă spunând asta cu voce tare.

— Îmi pare rău, spuse ea, şi se ridică pe vârfuri nesigure pentru a-i săruta obrazul. Nu mai exista nicio urmă de flirt din partea ei, ci doar o afecțiune caldă, de soră. Nu am vrut să îngreunez lucrurile. Ne vedem mai târziu. Nu uita să mănânci.

În drum spre centrul satului, se întâlni cu Tarnik şi comparară notițele. Până acum totul era bine, totuşi. Generatoarele rezistau. Bătrânul promise să mai facă rondul încă o vreme.

— Mănâncă ceva şi închide ochii, băiete, spuse el. Avem nevoie de tine.

Şi dacă încă o persoană îi amintea…

Nu avu nevoie să folosească Forța pentru a-l găsi pe Obi-Wan. Când fostul său Maestru nu era în centrala electrică, era în casa de bolnavi, încercând să uşureze sarcina lui Teeba Sufi. Datorită fumului toxic de la rafinăria incendiată, mai mult de jumătate din locuitorii din Torbel sufereau de *rău de verdeață*, deşi înghițiseră o viață

întreagă pastila lor secretă. Mulțumită Forței, el și Obi-Wan reușeau să evite maladia. Nu știa dacă să se simtă recunoscător sau vinovat pentru asta.

Stând neobservat în ușa deschisă a casei de bolnavi, se uită o singură dată la fața lui Obi-Wan și înjură în sinea lui. *Prostule. Ce faci?*

Teeba Sufi ridică privirea de la îndreptarea păturii unui pacient, îl văzu și se încruntă. Apoi se uită la Obi-Wan, care stătea lângă un pat de campanie împovărat, uitând de tot, în afară de omul suferind pe care încerca să-l ajute. Cu buzele strânse, Sufi își croi drum printre celelalte pătuțuri până la ușă.

— Anakin, zise ea, apăsându-i o mână pe frunte. Avea obiceiul de a-i testa febra de fiecare dată când se întâlneau. Acum era obișnuit cu asta. Scoate-ți prietenul de aici. Du-l în ceea ce se numește aer curat în Torbel în aceste zile. Nu vreau să-l mai văd până dimineață, dar, din moment ce știu că nu se va întâmpla asta, ține-ți-l departe cel puțin o oră.

Aprobând din cap, Anakin se uită din nou la cei câțiva săteni bolnavi.

— O să fac tot ce pot, Teeba. Rikkard este aici?

— Ai auzit? Cu un oftat, Sufi făcu un gest spre colțul îndepărtat al camerei aglomerate. L-am pus cu Arrad. Mulțumită lui Obi-Wan, băiatul face progrese. Cred că îi face bine lui Rikkard să audă vocea fiului său. Dacă poate auzi ceva. E grav.

— Cât de repede vei rămâne fără remediul tău?

— Într-o zi sau două, spuse ea cu greutate. Am dezbrăcat câmpul de ierburi în această după-amiază. Ultimele se prepară acum, în spate. O diluez și o porționez în jumătăți de măsură. Dacă va fi nevoie, voi scădea la sferturi de doză, dar ce bine ne va face atunci, cine poate spune? Încruntându-se din nou, arătă cu capul către Obi-Wan. Cred că ne face mai mult bine decât poțiunea, dar nu va rezista mai mult decât ierburile mele. Nici măcar cu Greti ajutându-l – deși am oprit-o deocamdată. Așa că bagă-i mințile în cap, Anakin. Pe mine nu mă va asculta.

— Nici eu nu pot garanta că mă va asculta, zise el. E destul de încăpățânat, Sufi.

Cu brațele subțiri încrucișate, ea făcu o față ironică.

— Am observat. Trebuie să fie ceva ce are căutare când îi aleg pe Jedi.

Și apoi ezită. Rochia era largă pe ea, plină de riduri și falduri. Slăbise de când o văzuse prima dată. Anakin…

Și iată că o luăm de la capăt. Îi atinse mâna, căutând să o consoleze.

— Sufi, am luptat pe front de când a început războiul. Și dacă am învățat ceva, este că o bătălie se poate transforma dintr-o bătălie pierdută în una câștigată într-o clipă. Dar dacă renunți înainte de final? Dacă accepți înfrângerea ca fiind inevitabilă? Nu vei trăi niciodată pentru a vedea victoria.

Ea își supse obrajii, privindu-i pe toți prietenii și vecinii ei bolnavi.

— Sper că ai dreptate. Acum pleacă – și ia-ți prietenul cu tine.

— Da, Teeba, spuse el, și o lăsă să mediteze.

Obi-Wan era atât de epuizat, ieșind din transa de vindecare, încât nici nu își dădu seama că un Jedi stătea practic deasupra lui. Anakin așteptă un minut, apoi riscă să-l apuce de umăr.

— Obi-Wan. Obi-Wan. Haide. Să mergem.

Speriat, Obi-Wan ridică privirea.

— Anakin. Centrala electrică? Generatoarele scutului?

Anakin căzu în genunchi.

— Rezistă. Nu-ți face griji. Haide. Sufi vrea să pleci de aici pentru o vreme.

— Anakin… Obi-Wan se încruntă. Arăți îngrozitor.

— Aşa crezi? Atunci fă-ți o favoare, Obi-Wan. Nu te apropia de o oglindă.

— Eu? Sunt bine, spuse Obi-Wan vag. Dar ar trebui să te odihneşti puțin. Şi când ai mâncat ultima oară?

Prinzând cu o mână cotul lui Obi-Wan, Anakin îl ridică în picioare.

— Nu-mi amintesc. Dar dacă vrei să mă cicăleşti în legătură cu asta, va trebui să o faci afară.

— Imediat, spuse Obi-Wan şi se uită în jos la pacientul său bolnav. Trebuie doar să…

— Nu, nu e nevoie, insistă el. Eşti eliberat din funcție, Maestre Kenobi. Şi asta e un ordin de la Generalul Sufi.

De cealaltă parte a camerei bolnavilor, ca şi cum şi-ar fi auzit numele menționat, Sufi se întoarse, atrase privirea lui Obi-Wan şi arătă în tăcere spre uşa deschisă. Expresia ei severă era ca o comandă strigată.

— Oh, spuse Obi-Wan. Da. Înțeleg.

În afara casei de bolnavi, noaptea care cădea repede era străbătută de fulgerări strălucitoare de focuri de blaster, iar aerul rece tremura din cauza loviturilor constante. Stând pe treapta din față, Obi-Wan privi peste sat spre scutul îndepărtat, care încă rezista. Încă îi proteja.

— Cât mai durează până când va ceda? întrebă el, foarte încet, pentru ca sătenii adunați în piața din apropiere să nu-l audă.

— Nu ştiu. Anakin îşi băgă mâinile în buzunare. Ai de gând să spui *ți-am spus eu*?

— Sunt prea obosit pentru asta, spuse Obi-Wan. Haide. Hai să mâncăm.

Cu rezervele de hrană şi apă ale satului atât de periculos de scăzute, Jaklin şi Rikkard declaraseră că toate mesele vor fi gătite şi servite dintr-o locație centrală. O bucătărie improvizată fusese amenajată în piață, iar echipe de oameni găteau şi curățau acolo din zori şi până la apus în fiecare zi. Mesele şi scaunele fuseseră scoase din căsuțe şi aranjate într-o zonă mare de luat masa în aer liber. Având în vedere că aproape toată energia lui Torbel era deviată către scuturi, mâncarea era gătită pe focuri deschise, iar zona de luat masa era luminată cu torțe aprinse. În alte circumstanțe, ar fi putut părea o atmosferă festivă.

La acea oră, cei mai mulți dintre cei care luau masa erau copii. Câțiva adulți stăteau cu ei, ajutându-i pe cei mai mici şi menținând ordinea printre ceilalți. Privirile se ridicară de la farfurii, urmărindu-i pe Jedi cum se îndreptau spre zona de servire. Anakin simți teamă, nedumerire, nesiguranță, speranță – o încrengătură de emoții brute în fiecare privire neclintită. Ar fi putut cu uşurință să se clatine sub greutatea privirii lor. *Ar fi trebuit să fiu de partea lui Obi-Wan şi să ne predăm? I-am condamnat la moarte pe toți aceşti tineri?* N-avea rost să se mai gândească la asta, pentru că nu mai era cale de întoarcere. Totuşi, nu se putea abține. Fiecare față speriată, fiecare respirație tăiată şi fiecare lacrimă îi reproşa ceva.

Încă nu existau semne că bombardamentul droizilor ar fi încetat. Blat… blat… bum… blat… bum… bum… bum… bum… bum… bum…

— Nu asculta, spuse Obi-Wan când ajunseră în zona de servire. Nu te gândi la asta. Suntem unde suntem, Anakin. Cel mai bine e să ne concentrăm pe ceea ce putem face în continuare, nu pe ceea ce am făcut deja şi nu mai putem schimba.

— Ți-e uşor să spui asta, murmură el. Dar eu…

— Teebi, îi salută Jaklin, ridicând privirea din mica ei omletă de ouă. Ca toată

lumea din sat, era murdară şi obosită. Vreți să vă hrăniți?

— Jaklin, spuse Obi-Wan, şi se întinse peste bancă pentru a-i lua încheietura mâinii între degete. Ce mai faci? Este vreun semn de *rău de verdeață*?

Ea îşi trase încheietura din strânsoarea lui.

— Nu. Este vreun semn al ajutorului pe care l-ai promis?

Atât de amară era. După ce fusese constrânsă de colegii ei săteni, de credința oarbă a lui Rikkard şi de simțul său al obligației, se resemna cu fiecare sacrificiu pe care Torbel îl făcea pentru că ei nu se predaseră. Le purta pică pentru cele nouă incinerări funerare din ziua de după atacul droizilor. Îi detesta cel mai mult pentru Brandeh, prietena ei ucisă.

— Nu încă, dar în curând, sper, spuse Obi-Wan, refuzând să se lase momit. Jaklin, trebuie să vii la infirmerie dacă începi să te simți rău.

— Sunt bine, îl repezi ea, aruncând pe o farfurie ouă şi o porție zgârcită de verdețuri ofilite. Ce mai face Rikkard?

Obi-Wan luă farfuria pe care i-o împinsese ea, apoi o cană ciobită cu rația de apă.

— Ca şi Arrad, se ține pe picioare.

— Nu moare? Umplu parțial o a doua farfurie, cu bărbia tremurândă. Se spune că probabil nu va mai apuca răsăritul soarelui.

Anakin îşi luă farfuria.

— Nu te lăsa prinsă în zvonuri, Teeba. Dacă Obi-Wan spune că Arrad nu moare, atunci nu moare.

Îşi băgă lingura de servit înapoi în grămada de omletă, turnă nişte apă şi împinse cana în față.

— Şi de ce ar trebui să cred un cuvânt din gura voastră? Cu noi prinşi aici ca nişte gândaci, aşteptând să fim striviți.

Celelalte două femei care lucrau cu ea îşi încetiniră curățatul pentru a asculta. Anakin deschise gura ca să răspundă cu înflăcărare, sătul de ostilitatea ei, dar Obi-Wan îl împunse să tacă.

— Îți înțelegem furia, Jaklin, spuse el, cu vocea crăpată de oboseală şi încordare. Nimic nu a funcționat aşa cum ne-am dorit.

Ochii ei erau încețoşați de prea multă frică şi de prea puțin somn.

— Cât mai durează? Vocea ei era o şoaptă aprigă. Ați spus că, dacă se va ajunge la asta, vă veți preda. Cât timp mai trebuie să suferim până când veți face ceea ce trebuie?

— Jaklin...

— Sunt singurul lider acum. Cu Rikkard bolnav, greutatea apasă asupra mea. Şi vă dau un avertisment corect Jedi – dacă ajutorul pe care l-ați promis nu este aici într-o zi, atunci voi avea grijă să vă țineți de cuvânt. Vă veți preda.

— Teeba, spuse Obi-Wan. Te-am auzit.

În timp ce se retrăgeau să ia masa, Anakin se uită la el.

— În cât timp îl vei putea pune pe picioare pe Rikkard? Pentru că nu glumea, Obi-Wan. Ne va arunca la droizii ăia şi apoi ce va face?

— Rikkard este foarte bolnav, spuse Obi-Wan, îndreptându-se spre piață, îndepărtându-se de zona de luat masa şi întorcându-se spre stradă. S-ar putea să treacă zile întregi până când se va simți suficient de bine ca să se gândească la noi.

— Obi-Wan, ai auzit-o! Nu avem zile la dispoziție!

Obi-Wan ridică din umeri.

— Anakin, nu avem zile, indiferent de ce decide Jaklin.

Era adevărat. Deşi fiecare îmbucătură era raţionalizată, rezervele de hrană ale satului se micşorau rapid. Pompa de apă fusese deteriorată atât de rău încât nici măcar el nu o putea repara. Bolnavii şi răniţii abia se mai ţineau pe picioare. Şi consumau atât de repede damotita lichidă stocată, încât aproape că nu îndrăznea să se uite la indicatoarele de capacitate.

Este un miracol că sătenii au rămas atât de calmi. Dar nu cred că va mai dura mult până când vor intra în panică. Şi când o vor face…

— Crezi că ar trebui să renunţăm?

— Nu încă, spuse Obi-Wan, după o clipă.

— Atunci ce vrei să faci?

Din motive de siguranţă, două lumini cu baterii marcau colţul străzii. Obi-Wan se opri, apoi se lăsă pe scara din faţă a celei mai apropiate clădiri întunecate şi goale.

— Hai să mâncăm, da? Mâncarea e oarecum mai bună când nu e rece ca piatra.

Ceea ce ar putea fi adevărat, dar nu spunea mare lucru. Nimic în afară de un miracol nu avea să facă ouăle îngrozitoare ale lui Jaklin să devină acceptabile. Anakin privi mizeria de omletă cu o aversiune acută, apoi luă o îmbucătură şi o înghiţi, icnind.

— Ştii, aproape că aş fi dispus să mă predau chiar acum, dacă asta ar însemna să nu mai fiu nevoit să mănânc niciodată acest *ootlish*.

Obi-Wan chicoti.

— Ai încredere în mine, Anakin. Nu ai suferit până nu ai mâncat gundark crud.

— Tu nu ai mâncat niciodată gundark crud!

— Mă faci mincinos?

— Nu, bineînţeles că nu, dar… Obi-Wan, nimeni nu mănâncă gundark crud.

— Nu de două ori, în orice caz, spuse Obi-Wan, sardonic. Şi nu a fost din proprie iniţiativă prima dată, îţi promit.

Râse de-a dreptul, amintirea uşurând tensiunea umbrită de pe faţa lui – dar apoi începu să tuşească. Chiar şi după ce îşi bău raţia de apă, trecu mult timp până când se opri din tuşit. Anakin îi oferi propria apă, dar paharul fu refuzat.

— Uite, spuse el, după o clipă. Nu mai poţi continua aşa, Obi-Wan. Ce vrei să faci? Petreci ore întregi ajutând-o pe Devi la centrala electrică şi apoi alte ore în casa de bolnavi? Chiar şi cu ajutorul fetiţei, asta te omoară.

— Fac ceea ce trebuie să fac, spuse Obi-Wan, şi forţă încă o gură de mâncare. Oamenii ăştia sunt bolnavi şi eu îi pot ajuta şi cu asta basta.

— Ba nu, nu e aşa, replică el. Obi-Wan, de ce eşti… Şi apoi îşi dădu seama. *La naiba.* Nu e vina ta. E vina mea. Am insistat să rămânem în Torbel. Am făcut promisiuni pe care nu le-am putut ţine. Trebuie să încetezi să te mai pedepseşti pentru deciziile mele.

— Să mă pedepsesc, murmură Obi-Wan, uitându-se în altă parte. Ce prostii spui, Anakin.

Îşi puse farfuria aproape goală într-o parte, pe treaptă.

— Atunci ce se întâmplă? Tu eşti cel care îmi spui mereu să o iau mai încet, să fiu sensibil, să-mi păstrez forţele pentru o misiune de lungă durată. Şi uită-te la tine. Îţi tremură mâinile. Pulsul îţi e accelerat. Nu sunt vindecător şi tot îţi simt durerea de cap!

Obi-Wan se întoarse spre el.

— Vrei să spui că ar trebui să-i las pe aceşti oameni să moară doar ca să mă scutesc pe mine de un disconfort neînsemnat? Sunt Jedi. Am puterea de a-i ajuta, aşa că trebuie să-i ajut. Nu pot să stau – nu voi sta – deoparte şi să mă uit cum suferă. Nu le voi da dreptate criticilor noştri!

— Critici? spuse Anakin, nedumerit. Care critici? Despre ce vorbeşti?

Pentru o perioadă de timp Obi-Wan rămase tăcut. Sunetul bombardamentului droizilor continua. Permanent acordat la capriciile scutului vulnerabil, Anakin ascultă orice schimbare în zumzetul subliminal al acestuia, semn că unul sau mai multe dintre generatoare se chinuiau. Dar nu, reparațiile sale frenetice de peticire încă rezistau. Şi vor continua să reziste. Trebuiau să reziste.

În cele din urmă, Obi-Wan suspină şi îşi puse jos propria farfurie.

— E ceva ce Bail a spus odată. În drum spre Zigoola. Era supărat pentru că mă vindecasem atât de bine după explozia teroristă, în timp ce alții care fuseseră răniți lâncezeau în centrele medicale, mulți dintre ei mutilați. Voia să ştie de ce Jedii se vindecau doar pe ei înşişi şi îi lăsau pe ceilalți să se chinuie.

— Deci e vina lui Organa? spuse el, neîncrezător. Obi-Wan, haide. Nu te lăsa păcălit. Nici măcar nu te cunoştea atunci. Nu ştia nimic despre Jedi. Încă nu ştie, nu chiar. Şi acum ai de gând să...

Obi-Wan îi dădu o palmă uşoară peste genunchi.

— Calm, Anakin. A avut dreptate. Acest război m-a învățat că noi, Jedii, ne-am permis să devenim prea detaşați. Prea îndepărtați de Republica pe care am jurat să o servim. Uită-te cât de suspicioşi erau aceşti oameni din Torbel față de noi. Şi încă sunt. Ai spus-o chiar tu, de mai multe ori. Ne-am pierdut simțul comun.

— Da, ei bine, poate rămâne pierdut dacă asta înseamnă să nu încerci să te sinucizi vindecând lumea, replică el. Şi îți spun că trebuie să înceteze. În seara asta. Pentru că amândoi ştim că nu mai poți suporta mai mult.

— Anakin... Obi-Wan clătină din cap. Voi rezista atât cât trebuie. Trebuie să o fac, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru a-l pune pe aliatul tău Rikkard pe picioare.

Era o mică urmă de aciditate în această remarcă. Anakin îşi frecă mâinile peste față, simțind barba, sudoarea uscată şi murdăria grunjoasă. Cu ochii acoperiți, sunetul bombardamentului suna mai tare ca niciodată. Şi chiar şi cu ei acoperiți, încă mai putea vedea sclipirile luminoase ale plasmei care loveau scutul. *Asta e opera mea. Am greşit la fiecare pas. Şi acum e prea târziu să mai pot repara ceva.*

— Deci, spuse el, când putu să aibă încredere în vocea lui. Cred că până la urmă ai avut dreptate. Cred că sunt periculos.

— Periculos? spuse Obi-Wan fără vlagă. Despre ce vorbeşti?

— Nu-ți aminteşti? Ridică din umeri. Ei bine. A fost cu mult timp în urmă.

Coruscantul noaptea, inundat de culori strălucitoare. O platformă de aterizare aglomerată cu nava Reginei Naboo, ocupată cu personalul şi droizii, zumzăind de tensiune. Tânăr şi singur, îi era atât de dor de mama lui, era atât de furios pentru că membrii Consiliului Jedi îi făcuseră praf visele. Singura lui speranță era Qui-Gon, înalt şi puternic şi cumva stabil – un scut şi un adăpost şi un prieten nou descoperit. Nu ca Obi-Wan. Atunci fusese tânăr. Nerăbdător, cu limba ascuțită şi la fel de furios – pentru că Qui-Gon spusese că vrea să antreneze un băiat mic şi ciudat.

— Băiatul este periculos. Toți simt asta. De ce n-o simți şi tu?

Anakin se cutremură, amintindu-şi. Şi atunci nedumerirea de pe chipul lui

Obi-Wan dispăru, înlocuită cu o constatare, pe măsură ce îşi amintea şi el.

— Oh, spuse el. Oh, Anakin...

Era ruşine în vocea lui Obi-Wan. Regret. Şi şoc, la gândul că furia lui trecătoare, cuvintele lui necugetate, ar fi putut lăsa o impresie atât de puternică.

Dar au simțit-o, Maestre Kenobi. Chiar au simțit-o. Şi acum nu pot să nu mă întreb... Ai avut dreptate, până la urmă?

— Anakin, spuse Obi-Wan cu grijă. Ascultă-mă. M-am înşelat. În acel moment eram rănit, eram furios. Înghiți în sec. Anakin, am fost gelos.

O parte din el ştiuse asta dintotdeauna. Chiar şi în copilărie, abandonat în grija unui droid astromec pe acea platformă de aterizare, simțise acele emoții fierbinți în ucenicul ca argintul viu al lui Qui-Gon. Chiar şi atunci când fusese prea mic pentru a înțelege totul, înțelesese întotdeauna ce simțeau ceilalți oameni. Asta era doar o altă parte din a fi un Jedi. *Cel Ales*. Băiatul care crescuse ca ceva mai mult decât un băiat. Iar acum, ani mai târziu, eşuat pe o planetă care privea moartea în față – sau mai rău –, acel băiat era un bărbat, iar ucenicul ca argintul viu era fostul Maestru al acelui bărbat. Prietenul lui. Fratele său. Camaradul lui de arme.

Ciudate vremuri. Anakin clătină din cap.

— Las-o baltă. N-ar fi trebuit să aduc asta în discuție.

— Dar ai adus-o în discuție, spuse Obi-Wan. Anakin, tu nu eşti periculos şi nu eşti responsabil pentru problemele în care ne aflăm acum. Dacă trebuie arătat cu degetul, arată spre mine. Sunt mai în vârstă decât tine, am mai multă experiență şi, în orice moment, aş fi putut să opresc această misiune. Dar nu am făcut-o.

Anakin, tu nu eşti periculos. Îl încălzea să audă cuvintele, să audă sinceritatea din vocea obosită a lui Obi-Wan şi să o vadă pe fața lui obosită. *Dar dacă ar şti despre Tatooine şi despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat cu mama mea... Despre Padme. Despre cum mă simt uneori când Forța devine stacojie şi mă străbate precum sângele fierbinte. Dacă ar şti toate astea, ce ar spune?* Nu ştia. Nu voia să afle niciodată. Îngropând acele gânduri înainte ca Obi-Wan să le simtă, îşi drese glasul.

— Deci, de ce nu ai pus capăt?

— Pentru că am vrut să ai dreptate, spuse Obi-Wan după o lungă tăcere. Am vrut să-ți dau şansa de a-mi dovedi că mă înşel, măcar o dată. Îşi trecu o mână peste față. Te numim *Cel Ales*, dar nu-ți dăm prea des şansa de a o dovedi, nu-i aşa?

— Da, păi... Trebui să-şi dreagă glasul şi să clipească din greu pentru a-şi limpezi vederea. De data asta nu prea am dovedit-o.

Blat... blat... blat... bum... blat... bum... bum... bum... bum... şi cerul nopții de dincolo de scutul fragil ardea ca un soare muribund.

— Oh, nu ştiu, spuse Obi-Wan, foarte blând. Încă nu suntem morți, Anakin. Şi asta înseamnă...

Forța era estompată, dar amândoi simțiră. Ceva nu era în regulă. Ceva era...

— Acolo! spuse Obi-Wan, arătând spre piață. Mâna lui era nesigură. Ce sector de scut este acela? Patru? Cinci?

Anakin privi cu ochii întredeschişi prin umbră.

— Patru. La naiba. Credeam că l-am reparat. Am crezut că...

— Nu contează ce ai crezut, spuse Obi-Wan, împingându-se în picioare. Haide. Nu mai e mult timp.

Niciunul dintre săteni nu observase mica fluturare a scutului care însemna că fasciculul de particule îşi pierdea integritatea. Şi nici droizii lui Durd nu observaseră; ei continuau să tragă disparat. Dar aveau să o vadă, în orice moment, şi atunci îşi

vor îndrepta toate focurile de armă asupra acelei secțiuni vulnerabile.

Nu conta că alergarea îi durea, că gâfâiau la fiecare respirație. Potrivindu-se cu pasul lui Obi-Wan, Anakin își auzi comunicatorul trosnind și îl scoase din buzunar.

— Anakin! Generatorul Patru, este...

— Știu, Devi! zise el, împiedicându-se în întuneric și în noroiul de pe ferrocreta cu gropi în timp ce el și Obi-Wan alergau. Ne ocupăm de el. Asigură alimentarea cu energie a generatorului. Orice ai face, nu-l lăsa să se supraîncarce!

— O să încerc, zise ea, cu o voce speriată. Anakin, grăbește-te. Se va deconecta din clipă în clipă!

Fiecare pas îi înfigea o suliță de durere în coloana vertebrală. Își simțea propria durere, o simțea și pe cea a lui Obi-Wan. Nu conta. Nu aveau nicio speranță de a folosi sprintul în Forță; tot ce puteau face era să alerge. Așa că alergară, gâfâind disperați. Ajungând la generator, se opriră clătinându-se și se susținură unul pe celălalt ca să nu cadă. Pentru a economisi timp în caz de urgență, fiecare generator de scut avea propria trusă de scule adunată în grabă. În timp ce Anakin desfăcea carcasa scutului, Obi-Wan deschise trusa și o răsturnă pe iarbă. Deasupra capului, secțiunea șubredă a scutului începu să fredoneze o melodie discordantă, suficient de tare pentru ca cei mai apropiați droizi să o audă.

— Oh, la naiba, zise Anakin, cu aerul răgușit în gât. Dați-vă înapoi, nenorociților. Nu e nimic de văzut aici.

Prea târziu. Programați cu holoimaginile lor, cu ordinele de a-i captura, nu de a-i ucide, droizii își văzuseră prada și agitația scânteietoare din scut.

Se holbă la Obi-Wan, iar Obi-Wan îi răspunse cu aceeași privire.

— Maestre, ai încredere în mine?

Fără cuvinte, Obi-Wan aprobă din cap.

— Atunci fă exact ce-ți spun eu, când îți spun eu, fără întrebări. La trei. Unu-doi-trei...

Nu era timp pentru explicații. Abia avu timp să respire. Cufundat în acel alt loc în care mașinile erau lucruri vii și îi vorbeau în șoaptă, Anakin se scufundă în inima mecanică a generatorului și o lăsă să-i spună ce nu era în regulă. Ce trebuia să facă. Mai repede decât gândurile, mai repede decât sentimentele, alimentat de Forță, se predă și deveni una cu mașina. Își simțea buzele mișcându-se, lătrând ordine pe care Obi-Wan le executa imediat, dar nu auzea ce spunea. Nu putea vedea ce făcea. Era altcineva – altcineva. O fuziune între om și mașină.

De cealaltă parte a scutului șubred, droizii lui Durd trăgeau fără oprire. Simțea plasma înfloritoare ca lava în venele lui, arzându-l, pârlindu-l și topindu-i oasele. Dar nu conta. Nu mai era carne, așa că nu putea arde.

O ploaie de scântei. Un val de putere. O tresărire în Forță. Și apoi generatorul încetă să mai pâlpâie și scutul de furtună se întări.

Contracarați, droizii lui Durd își coborâră blasterele.

Cineva plângea. După o clipă, Anakin își dădu seama. *Oh. Eu sunt acela.* Și apoi genunchii îi cedară și căzu spre pământ. Obi-Wan îl prinse.

— E în regulă. Te-am prins.

Îl lăsă pe Obi-Wan să-i preia toată greutatea, pentru că era prea obosit ca să nu o facă. Totul îl durea, chiar și brațul lui mecanic. Și apoi strigă, și Obi-Wan strigă, pentru că între bătăile chinuitoare ale inimii simțiră un nou val prin Forță.

Erau Jedi sus, deasupra lor. Ajutorul venise, în sfârșit.

Capitolul 17

Stând pe puntea lui *Indomitable,* Mace Windu scuipă un şir de înjurături, niciuna într-o limbă pe care Ahsoka să o recunoască sau să o înțeleagă. Dar asta nu conta – sensul lor era perfect clar. Şi dacă ar fi fost singură, sau sub punte cu Rex şi ceilalți, şi ar fi putut vedea ceea ce vedea acum, ei bine… *Şi eu aş fi înjurat.*

Lanteeb era blocată, întreaga planetă avea o centură de nave de război Separatiste. Şi *catarama* de pe acea centură era? Uriaşul crucişător al Generalului Grievous. Amiralul Yularen, cu mâinile împreunate la spate, privi încruntat prin fereastra din oțel transparent a punții sale.

— Ei bine. Cu siguranță nu mă aşteptam la asta.

— Nu, zise Maestrul Windu, cu vocea încordată. Nici eu nu mă aşteptam.

Privirea lui Yularen alunecă în lateral.

— Ştiau că venim. Ceea ce înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă, spuse Maestrul Windu. Am nevoie de un canal prioritar codificat către Templul Jedi.

— Locotenente Avrey, zise Amiralul, peste umăr. L-ai auzit pe Maestrul Windu.

— Imediat, domnule, răspunse ea.

Smulgându-şi privirea de la priveliştea sfâşietoare a tuturor acelor nave de război Separatiste care stăteau acolo, aşteptându-i, Ahsoka privi în jurul punții. Acesta era un echipaj atât de bun – niciuna dintre fețe nu trăda o emoție nepotrivită. Dar le putea simți frustrarea şi alarma, stridente în Forță. *Şi cine îi poate învinovăți? Avem patru nave în acest grup de luptă şi avem mai mult de douăzeci şi cinci împotriva noastră.*

Se întoarse spre fereastră şi încercă să vadă dincolo de blocadă, spre planeta pe care o apărau Grievous şi masivul său grup de luptă. *Lanteeb*. Era un loc pustiu, mohorât, maro şi lipsit de interes. Ei bine, aproape lipsit.

Îl pot simți. Îl simt. Nu e în imaginația mea.

Maestrul Windu o privi de sus.

— Padawan?

O făcea nervoasă într-un mod în care niciun alt Jedi nu o făcea, nici măcar Maestrul Yoda. Prezența lui în Forță era uluitoare. Să stea lângă el era ca şi cum ar fi fost presată de o greutate uriaşă – iar el nici măcar nu încerca. Doar respira, era el însuşi. Cum era să fii lângă Mace Windu când se *străduia*? Era ceva ce nu era sigură că ar fi vrut să experimenteze vreodată.

— Maestre… Avea gura uscată. Înghiți în sec, încercând să-şi calmeze bătăile inimii. E acolo jos. Maestrul Skywalker. Îl pot simți. Nu puternic. E doar o şoaptă. Dar e acolo.

— Ştiu, spuse Maestrul Windu. Cu prima sa străfulgerare orbitoare de furie controlată, era din nou tăcut, complet stăpân pe sine. Sunt amândoi acolo. Pe undeva. Şi au probleme.

Oh. Spera că doar îşi *imaginase* asta.

— Maestre Windu? spuse Locotenentul Avrey, în spatele lor. Am pus Templul Jedi pe un canal codificat prioritar.

— Mulțumesc, spuse Maestrul Windu, şi trecu la consola de comunicații. Luând de la ea comunicatorul, îl ridică la buze şi se uită înapoi la blocadă. Aici Mace Windu. Fă-mi legătura cu Maestrul Yoda. Acum.

În timp ce Maestrul Windu explica situația, Ahsoka închise ochii şi se scufundă mai adânc în Forță. Dacă se străduia suficient de mult, poate că va reuşi să ia legătura cu *Skyguy*. Atingerea minții la o asemenea distanță era practic nemaiauzită, dar îi simțise prezența. Asta trebuia să însemne ceva. Şi aveau o legătură specială, ea şi Maestrul ei. Aşa că dacă se concentra mai mult şi mai tare decât o făcuse vreodată, dacă se imagina ca un laser şi îşi trimitea mintea prin spațiu spre el...

Maestre. Skyguy. Anakin. Sunt aici.

Îşi auzi bătăile inimii, tunătoare. Simți cum îi curge sudoarea pe frunte. Pielea ei începu să se irite de la efortul de a ajunge la el, iar durerea crescu accelerat în spatele ochilor ei închişi.

Maestre, eu sunt. Ahsoka. Te rog, spune-mi că eşti bine.

Nu primi niciun răspuns, doar acea şoaptă slabă. O gâdilare tachinătoare care îi spunea *Da, e în viață*. Gâfâind, brusc nesigură pe propriile picioare, se eliberă de Forță. Maestrul Windu încă vorbea cu Yoda.

— În regulă. Atunci, dacă nu suntem atacați direct, vom opri focul până când voi avea veşti de la tine. Dar nu ne face să aşteptăm prea mult. Şi dacă vor încerca să treacă de noi cu mai multe arme biologice – atunci nu mă voi abține. Windu, terminat.

Locotenentul Avrey închise canalul, apoi se întoarse spre Amiralul Yularen.

— Veşti bune, domnule. Au încercat să ne bruieze semnalul de patru ori, dar modernizarea contramăsurilor noastre i-a oprit.

— Excelent, spuse Yularen, permițându-şi un mic zâmbet satisfăcut. Anunțați *Pioneer* şi *Coruscant Sky*. Dar vor continua să încerce, aşa că fiți pe fază.

Maestrul Windu se întoarse.

— Vreau să se facă o legătură navă-navă. Cred că un foc de avertisment la prova lui Grievous nu ar strica.

— Eşti sigur? spuse Amiralul. De ce să nu-l lăsăm să transpire o vreme? Să-l împingem să facă prima mişcare.

— În acest moment suntem depăşiți numeric cu mai mult de cinci nave la unu, spuse Maestrul Windu. Mă îndoiesc că transpiră prea mult, Amirale. Îşi arătă dinții într-un zâmbet aprig. Dar s-ar putea să se nelinişească puțin când îşi va da seama cu cine se confruntă. Cel puțin îi voi da ceva la care să se gândească şi asta ne va da puțin timp.

— Pentru ce? întrebă Yularen încet. Chiar crezi că cei din Comandamentul Strategic ne vor trimite mai multe nave? Cu şapte fronturi de luptă majore angajate în activ şi unsprezece crucişătoare încă dezactivate din cauza virusului de comunicații?

Expresia Maestrului Windu era sumbră.

— S-ar putea să nu vrea, dar nu au de ales. Nu şi dacă vor să evite mai multe Chandrila. În plus... Grievous este cel care ne stă în cale. Prioritatea noastră cea mai mare este să-l eliminăm pe el. Lanteeb este un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a face treaba asta.

— Maestre Windu, departe de mine gândul de a dicta unui Jedi cu experiența ta, dar, sincer... Amiralul se apropie. Cred că cel mai bine ar fi să oprim focul o

vreme. Să-l facem să se gândească. Să-l dezechilibrăm, fie şi numai puțin. Nu putem face amenințări pe care să fim în măsură să le îndeplinim. Sugerez cu tărie să aşteptăm până când vom şti la ce fel de întăriri ne putem aştepta. Oricum ai privi lucrurile, aceasta va fi o luptă murdară şi brutală – dar aş prefera să ştiu exact cât de murdară şi brutală înainte de a băga un băț în acest cuib de *viespi bizikian*.

Maestrul Windu se gândi o clipă, apoi aprobă din cap.

— Voi împărți diferența cu tine, Amirale. O oră standard. Maestrul Yoda va avea un răspuns pentru noi în acest timp. Ochii lui se îngustară. Şi apoi vom porni o mică bătălie.

Ahsoka se ridică puțin mai dreaptă.

— Maestre Windu?

— Padawan?

— Aş vrea să-i spun Căpitanului Rex ce se întâmplă.

Pentru o clipă crezu că el îi va refuza permisiunea – dar apoi aprobă din cap.

— Foarte bine. Poți să informezi *Compania 501*. Lasă-mă pe mine să mă ocup de celelalte companii.

— Şi după asta, Maestre, aş vrea să meditez.

El îşi ridică sprâncenele.

— Să meditezi?

Nu era posibil să-l păcălească pe acest om. Nu că ar fi încercat măcar, desigur. Conştientă în mod inconfortabil de faptul că Yularen şi ceilalți ofițeri de pe punte o puteau auzi, îşi strânse mâinile la spate. Nu era sfidătoare. Niciodată aşa ceva. Doar… hotărâtă.

— Maestre, ştiu că e o încercare hazardată, dar vreau să văd dacă pot ajunge la Maestrul Skywalker.

— Ai dreptate, spuse Maestrul Windu. Este o încercare hazardată, Padawan. Dar nu-ți voi spune să nu încerci. S-au întâmplat lucruri mai ciudate – şi avem o oră să stăm aici fără nimic mai bun de făcut.

Încercă să-şi rețină emoția de pe față şi din voce, dar nu era sigură că reuşise. Totuşi, nimic din expresia Maestrului Windu nu sugera că era nemulțumit.

— Mulțumesc, Maestre. După ce voi vorbi cu Rex, voi fi în cabina mea, dacă aveți nevoie de mine pentru ceva.

El aprobă din cap, lăsând-o să plece, iar ea părăsi puntea pentru a se duce dedesubt, unde Rex şi restul *Companiei 501* erau echipați şi pregătiți de luptă.

Nu-ți face griji, Anakin. Suntem aici şi nu plecăm nicăieri. Nu până când nu vă vom scoate pe tine şi pe Maestrul Kenobi de pe planeta aia.

* * *

Lok Durd stătea în spatele biroului său, umflat de o satisfacție malignă. Pe birou era aşezat un holoproiector compact, pe care rula o selecție de ştiri HoloNet News despre consecințele de pe Chandrila. Cu ochii umezi şi strălucitori, urmări imaginile de nedescris, agitația din Senat, apelurile Cancelarului Suprem la răbdare şi curaj. Din când în când, chicotea şi țopăia puțin în scaun.

— Vedeți, doamnă Doctor? Vedeți? Am avut dreptate! jubilă el. Cu o lovitură mică am băgat teroarea în inima putredă a Republicii. Încă o lovitură şi o voi îngenunchea. Încă o dată mă dovedesc indispensabil pentru Contele Dooku. De unul singur voi câştiga acest război pentru el, iar el mă va copleşi cu bogății cum nu s-au

mai văzut!

Privind holoregistrarea care pâlpâia, Bant'ena nu-şi putu da seama dacă îi bătea inima sau dacă aerul uscat din birou intra şi ieşea din plămâni. Se simțea deconectată de lumea din jurul ei. Inumană. Ca şi cum cineva ar fi transformat-o din femeie în droid. *Eu am făcut asta. Uită-te la toți oamenii pe care i-am ucis.*

Maestrul Kenobi avusese dreptate. Pusese viețile familiei ei, ale prietenilor ei, mai presus de orice – mai presus de conştiința şi etica ei, mai presus de jurământul pe care îl depusese ca om de ştiință. Acum, mii de vieți erau distruse ca rezultat, iar Republica se afla în pragul haosului. *Eu am făcut asta. E vina mea.*

— Îmi pare rău, Generale, spuse ea brusc, ridicându-se în picioare. Am nevoie la baie. Puteți să mă scuzați?

El abia îşi ridică privirea de la bucuria vizionării spectacolului de groază pe care ea îl ajutase să îl creeze.

— Să fii rapidă. Avem lucruri de discutat. Vreau să perfecționez formula armei. Nu vom avea timp să folosim noul amestec pe Bespin, dar…

Biroul se înclină în jurul ei.

— Bespin? Urmează să ataci Bespin?

El chicoti din nou, atât de mulțumit de el însuşi.

— În următoarele câteva zile. De îndată ce Republica începe să se relaxeze. Ingenios, nu-i aşa? Republica se străduieşte să protejeze restul Lumilor Centrale. Este ocazia perfectă pentru a perturba piața de gaz Tibanna. Când va vedea Contele Dooku cât de mult am rănit Republica, poziția mea va fi de neatins. Plăcerea dispărând, se încruntă. Să nu te mai îndoieşti de judecata mea. Nu mai pune la îndoială expertiza mea.

Burta Bant'enei se umflă.

— Îmi pare rău. Vă rog să mă scuzați.

— Să nu întârzii mult, răbufni Durd. KD-77, du-te cu ea.

Forțată să țină pasul cu detestabilul său droid personal, care o chinuia zilnic cu holoimagini ale familiei sale, abia ajunse la baie înainte ca stomacul să i se întoarcă pe dos. În genunchi şi cu sudoarea curgându-i, se goli de mâncare şi de bilă, apoi se prăbuşi tremurând pe podeaua rece, cu gresie. Măcar îl avea ca martor doar pe KD-77. Durd renunțase la escorta ei de droizi de luptă; avea nevoie de maşinării pentru a-i trimite după Jedi. De fapt, golise complexul de droizi de luptă – dar asta nu-i făcuse niciun bine. Oriunde ar fi fost Anakin şi Maestrul Kenobi acum, reuşeau cumva să țină la distanță forțele lui Durd. Îl auzise pe Neimoidian țipând la Colonelul Barev, cerând să ştie de ce Jedii erau încă în libertate. Barev spusese ceva despre faptul că nu trebuiau să alerteze pe cine nu trebuia despre faptul că era un asediu, că nu puteau să trimită mai mulți droizi şi arme mai grele de teama întrebărilor incomode care ar fi fost puse. Îi spusese lui Durd să aibă răbdare, promițându-i că satul nu va mai putea rezista mult timp.

Dar ea refuză să creadă. Dacă cineva îl putea învinge pe Durd, aceia erau Anakin şi Maestrul Kenobi. Pentru o clipă, crezuse că retragerea contingentului de droizi de luptă i-ar fi dat o şansă să scape din acest nou complex – dar nu. Durd îi pusese o zgardă de sclav. Chestia aia blestemată nu era de mărimea potrivită – gâtul îi era iritat, pielea îi era frecată până la sânge pe clavicule. Lui Durd nu îi păsa. Avea lucruri mai importante de care să-şi facă griji, cum ar fi orchestrarea unei alte crime în masă. Dispozitivul murdar era conectat la măduva spinării ei. Dacă trecea granița complexului sau încerca să-şi scoată zgarda, dispozitivul o arunca la pământ,

paralizată. Îi demonstrase asta o dată, iar ea salivase pe jos timp de două ore.

Ca lucrurile să fie şi mai rele, avea şi o componentă de pedeapsă. Dacă spunea ceva greşit, dacă era prea lentă, dacă nu se târa suficient sau dacă-l nemulțumea pe Durd în vreun fel, el apăsa un dispozitiv de la distanță şi zgarda îi transmitea durere prin tot corpul. Nu suficient pentru a o schilodi; era încă prea utilă. Dar o făcea să plângă, iar lui îi plăcea asta. Să-i refuze plăcerea era singurul act de rebeliune pe care îl mai avea.

Droidul lui Durd sună un avertisment.

— Timpul a expirat.

Simțindu-se leşinată, Bant'ena se ridică cu greu în picioare. Cu fața spălată şi gura clătită, goală sufleteşte şi deznădăjduită, se întoarse în biroul lui Durd.

Neimoidianul renunțase la imaginile cu ştirile de pe Chandrila şi acum privea extaziat o holoimagine a structurii moleculare a armei biologice. Un nou val de greață o lovi în timp ce îi privea simplitatea elegantă şi letală.

Era cea mai mare operă a ei. Cea mai bună realizare a ei. Şi singurul lucru pe care îl ura mai mult decât creația ei era chiar ea însăşi, pentru că o creasе.

M-am înşelat. Ar fi trebuit să-i las pe toți să moară, chiar şi pe mama. Câte mame sunt moarte acum, din cauza mea?

Durd se uită la ea.

— Ei bine, Doctore, nu sta acolo. Stai jos.

Ea se aşeză, mecanic, în timp ce droidul se retrase la locul său obişnuit din colț.

— Ştim de la Chandrila, zise Durd, atingând holoproiectorul, că rata de dispersie a armei este prea lentă. Forma sa gazoasă este prea grea. Acum, asta nu va conta pe Bespin, deoarece este un mediu închis. Dar este important pentru următoarea noastră țintă exterioară. Deci, Doctore, trebuie să reducem greutatea armei astfel încât chiar şi cea mai mică briză să poată…

Întrerupt de un semnal de comunicare, înjură şi răspunse.

— Ce este, Barev? Sunt ocupat!

Deşi era doar o comunicare vocală, alarma lui Barev era inconfundabilă.

— Republica a trimis crucişătoare pentru a sparge blocada lui Grievous! Lanteeb este sub asediu, Durd.

Lok Durd sări în picioare.

— Ce? Ce? Cum e posibil aşa ceva?

— Jedii tăi dispăruți trebuie să fi cerut ajutorul Republicii!

— Cum ar fi putut, idiotule? Sunt în mijlocul pustietății! Durd îşi trânti pumnul pe birou. Barev, asta e opera ta! Căutătorul ăla medium al tău – ți-am spus că ar fi trebuit să îl ținem aici sub pază până când se termina totul. Dar nu, tu ai insistat să îl lăsăm să plece. Acel Drivok a vorbit – ne-a vândut Republicii pentru mai mulți bani! N-ar fi trebuit să…

— Nu da vina pe mine pentru asta, prost gras! Dezastrul ăsta e în întregime opera ta!

— *Prost gras?* Gâfâind, Durd lovi cu pumnul în birou. Cum îndrăzneşti?

— Nu, Generale, cum îndrăzneşti tu…

— Ajunge! strigă Durd. Acest dezastru pe care l-ai creat trebuie să fie rezolvat imediat. Întreaga mea strategie cu arme biologice atârnă în balanță! Unde eşti?

— Unde crezi că sunt? În complexul de securitate al portului spațial.

— Atunci rămâi acolo. Vreau să văd cu ochii mei această blocadă. Vreau să

vorbesc cu Generalul Grievous. Trebuie să-l fac să înţeleagă că e de datoria lui să mă protejeze. Rămâi acolo, Barev. Vin la tine acum.

Cu un efort enorm, Bant'ena îşi păstră faţa albă. Dacă Durd ar fi surprins măcar o urmă din euforia care o străbătea, s-ar fi pierdut în furie şi ar fi ucis-o pe loc.

Scuipând de furie, el se întoarse spre ea.

— Eşti la fel de vinovată ca şi Barev pentru această nenorocire! Când urgenţa se va fi terminat şi navele Republicii vor fi nişte fier vechi pe cer, am să te pedepsesc, Doctore. Îi voi ucide pe acei nepoţi ai tăi!

Luând telecomanda colierului, lovi butonul de control al acesteia. Bant'ena strigă şi căzu de pe scaun pe podea, zbătându-se şi icnind.

— Vrei să salvezi sacii ăia mici de sânge? întrebă Durd, şi aruncă telecomanda pe birou. Atunci întoarce-te în laborator şi găseşte-mi o modalitate de a îmbunătăţi rata de dispersie a armei! Fă-o în următoarea oră şi s-ar putea să le cruţ vieţile!

Ea îşi muşcă limba. Cu capul învârtindu-i-se de durere, cu gura plină de bilă, se târî în picioare.

— Da, Generale.

Durd ieşi din spatele biroului, deschise uşa încăperii, apoi o apucă de braţ şi o împinse în coridorul pustiu de dincolo.

— Ce mai aştepţi? Pleacă! KD-77? Vii cu mine!

Nesigură, ea porni pe coridor, ascultându-l cum se dezlănţuia în direcţia opusă, spre intrarea principală a complexului. Droidul zăngăni în urma lui. Corpul ei încă zumzăia de durere, iar sângele proaspăt se scurgea din rănile crude de pe claviculă. Totul în interiorul ei era haos.

Republica e aici. Asta înseamnă că Jedii sunt aici. Deci, dacă îl pot întârzia pe Durd, poate că o să pot câştiga ceva timp pentru noi toţi. Doar că mai e Bespin... ei trebuie să ştie că acolo este următoarea ţintă. Gândeşte, femeie, gândeşte. Trebuie să existe o modalitate de a le spune. Oprindu-se, se uită înapoi pe coridor. Era gol. Iar Durd... În furia lui, Neimoidianul îşi lăsase uşa biroului larg deschisă, ceea ce însemna că avea consola de comunicaţii liberă pentru utilizare. Nenorocitul neatent nu se deranjase niciodată să o asigure. *Oh, dar nu pot. Nu pot. Dacă sunt prinsă, îi va ucide pe toţi cei pe care îi iubesc*. Gemând, îşi întoarse faţa spre peretele coridorului. În spatele ochilor ei închişi văzu trupul flasc al lui Samsam prăbuşindu-se din cer. Şi-i imagină pe nepoţii ei, ucişi.

Şi apoi se îndreptă. *Fhernan, eşti o proastă. Probabil îi va ucide oricum. Şi dacă nu-i va ucide pe ei, va ucide alţi copii. Alte mii de copii. Maestrul Kenobi avea dreptate... şi nu poţi face aceeaşi greşeală de două ori*.

Tremurând, se întoarse în biroul lui Durd. Consola nesecurizată de comunicaţii avea trei canale de comunicare separate, fiecare cu suficientă putere pentru a ajunge până în Republică. Nu era o expertă în comunicaţii, dar o viaţă întreagă de muncă pe teren o făcuse destul de îndemânatică. Setă unitatea pe modul de ştergere automată a semnalului, pe modul de neînregistrare, apoi activă bruiajul şi codifică frecvenţa privată de comunicator a mamei sale.

Haide, mamă. Răspunde-mi. Orice ai face – dormi, mănânci, faci baie sau cumpărături – opreşte-te şi răspunde-mi. Măcar o dată în viaţă vreau să aud sunetul vocii tale. Nimic. I se făcu din nou rău.

— Mata Fhernan.

Bant'ena se prăbuşi peste biroul lui Durd, cu oasele şi muşchii transformaţi în

apă.

— Mamă? Mamă, eu sunt.

— Benti? Benti, zeița fie lăudată?

Oh, era mama ei. Nu moartă, ci salvată. Mama ei, o femeie pe care o iubea, dar pe care uneori îi era greu să o placă. Absurdă, certăreață şi prea dramatică, niciodată mulțumită, mereu insistentă.

— Mamă, ascultă, spuse ea, încercând să-şi păstreze vocea fermă. Este adevărat că te-au salvat Jedii?

— Da. Benti...

Simți un val de uşurare ruşinată. *Ar fi trebuit să am mai multă încredere*.

— Mamă, taci! Şi înregistrează-mă. Nu am timp să spun asta de două ori.

— În regulă, spuse mama ei. Şi ea părea slăbită de şoc. O să înregistrez.

— Spune-le Jedilor că Bespin este următoarea țintă. Spune-le că Anakin şi Obi-Wan sunt încă în viață şi au nevoie de ajutorul lor. Spune-le că arma se află la coordonatele de la care sun eu. Trebuie să distrugă complexul. Mamă, eu...

— Benti, toată lumea e în siguranță! spuse mama ei, aproape strigând. Jedii ne-au salvat pe toți. Ei bine, cu excepția lui Samsam. Îmi pare atât de rău. Benti, eşti acolo? Benti...

Şi acum nu mai era nici femeie, nici droid, ci un gol imens şi dureros. Un univers gol. *Sunt în siguranță? Deci acele holoimagini pe care droidul lui Durd mi le arată... nu sunt adevărate. Totul e o minciună. Am fost controlată cu o minciună. Anakin, iartă-mă.*

— Mamă, trebuie să plec, spuse ea slab. Spune-le tuturor că-mi pare rău şi că-i iubesc. Mamă, te iubesc.

— Benti... Benti...

Deconectă legătura. Avu nevoie de o clipă, doar o clipă, pentru a-şi pune mâinile pe față şi pentru a-şi reține jalea îngrozitoare de durere care i se aduna în gât. Apoi, când putu să aibă încredere în ea, verifică de două ori unitatea de comunicații a lui Durd, asigurându-se că nu exista nicio urmă a comunicației sale de ieşire.

Sunt în siguranță. Sunt cu toții în siguranță. Şi asta înseamnă că sunt liberă.

Coridorul din fața biroului lui Durd rămăsese gol. Se mai uită încă o dată în ambele direcții, apoi alergă spre laboratorul ei de parcă o urmărea o armată de droizi.

* * *

— Bespin? spuse Palpatine, holoimaginea lui strălucind uşor. Se afla pe iahtul său privat, în drum spre Chandrila, într-un efort de a susține moralul în cădere al Lumilor Nucleului. Maestre Yoda, eşti sigur?

Aşezat în scaunul său din Camera Consiliului, Yoda aprobă din cap.

— Foarte sigur, eu sunt, domnule Cancelar Suprem. Impecabilă, sursa acestor informații este.

— Înțeleg, spuse Palpatine, apoi îşi împreună mâinile pe birou. Atunci mă tem că nu am de ales decât să vă dezamăgesc, Maestre Yoda, domnule şi doamnă Senatori. Toate navele pe care le avem în rezervă trebuie să fie trimise pe Bespin, nu pe Lanteeb. Întreruperea aprovizionării cu gaz Tibanna ar fi absolut catastrofală pentru Republică.

Stând într-o parte, Bail Organa schimbă o privire îngrijorată cu Padme.

— Domnule Cancelar Suprem, îmi pare rău, dar nu pot fi de acord. Din ceea ce am reuşit să aflăm până acum din ancheta de pe Chandrila, dacă Bespin este următoarea țintă a unui atac cu arme biologice, atunci nici măcar crucişătoarele Republicii nu vor putea să-l oprească. O echipă de agenți şi experți în arme biologice se va dovedi mult mai eficientă decât…

— Chiar vă rog, domnule Senator, trimiteți-vă oamenii, zise Palpatine, cu vocea tăioasă ca o vibrolamă. Trebuie să luăm toate măsurile posibile pentru a preveni un al doilea atac. Dar vreau, de asemenea, ca un grup de luptă să fie desfăşurat în acea regiune.

— Domnule Cancelar Suprem, vă rog…, începu Padme, dar tăcu atunci când Palpatine îşi desfăcu mâinile şi le ridică, brusc.

— Ajunge! pocni el. Trebuie să vă reamintesc tuturor cât de grav destabilizată este Republica în acest moment? Din cauza eşecului vostru de a preveni tragedia de pe Chandrila, încrederea în această administrație nu a fost niciodată atât de scăzută – şi datorită modului secretos şi autoritar în care ați gestionat situația, încrederea mea în voi a fost pusă la grea încercare. Aşa că vă rog, nu mă dezamăgiți şi mai mult argumentând împotriva deciziei mele!

Bail se înclină.

— Bineînțeles că nu, domnule Cancelar Suprem. Vom informa Flota despre cererea dumneavoastră şi voi trimite şi eu cele mai bune echipe ale noastre. Vom face tot ce ne stă în putință pentru a proteja Bespin. Deşi… Ezită. Ar putea fi în interesul comunității dacă am ordona o evacuare.

— Şi să trimitem un semnal către Republică şi Separatişti că nu suntem în stare să ne protejăm cetățenii? zise Palpatine, neîncrezător. Nu prea cred, domnule Senator Organa.

— Sunt de acord, spuse Padme. Trebuie să liniştim lumea, nu să o alarmăm. Dar, domnule Cancelar Suprem, cum rămâne cu Lanteeb? Trebuie să fie smuls de sub controlul Separatiştilor. Nu numai că este sursa acestei arme biologice, dar şi Jedii cărora noi doi le datorăm atât de mult sunt prinşi acolo. Nu-i putem abandona.

— Draga mea doamnă Senator, ei nu sunt abandonați, replică Palpatine. Într-adevăr, odată cu adăugarea neautorizată a Maestrului Windu la grupul de luptă al Amiralului Yularen, bunăstarea lor a fost considerată mai importantă decât întreaga operațiune de spionaj de pe Bothawui şi Kothlis. Dacă asta nu este un indiciu al considerației mele pentru ei, nu ştiu cum aş putea să te conving.

Yoda îi atrase privirea lui Padme şi ridică o mână precaută. Ea aprobă din cap şi făcu un pas înapoi.

— Domnule Cancelar Suprem, spuse el, decizia dumneavoastră în această chestiune, noi acceptăm. Să vă uzurpăm autoritatea, noi nu intenționăm.

— Serios? Palpatine se încruntă. Trebuie să spun, Maestre Yoda, că tu şi colegii tăi consilieri aveți un mod ciudat de a arăta asta.

Nu avea nevoie de Forță pentru a-i arăta profunzimea nemulțumirii lui Palpatine. Dar nu putea face nimic în privința asta. Mace Windu avea dreptate: niciun politician nu putea fi lăsat să interfereze cu capacitatea Ordinului de a-şi proteja proprii membri. Nici măcar pe timp de război.

— Domnule Cancelar Suprem, spuse Bail. S-ar putea exista o altă modalitate de a sprijini grupul de luptă Lanteeb. Una care să nu implice compromiterea Bespinului. Aveți încredere în mine să o explorez?

Suspinând, Palpatine îşi coborî privirea spre biroul său.

— Bail, Bail, Bail... Îşi ridică din nou privirea. Da. Bineînţeles că voi avea încredere în tine. Acea armă biologică trebuie eliminată. Şi bineînţeles că vreau ca Anakin şi Maestrul Kenobi să fie salvaţi. Mă tem îngrozitor pentru siguranţa lor. În această privinţă, ai sprijinul meu de neclintit.

— Dar fără crucişătoare, murmură Bail după ce legătura fu întreruptă. Nu-i pot înţelege raţionamentul. Cu siguranţă, o rezolvare rapidă a situaţiei de pe Lanteeb este în interesul tuturor.

— Nu fi atât de dur cu el, Bail, spuse Padme. Fiecare guvern din Republică se uită la el pentru alinare, aşteptând ca el să promită că planeta lor nu va fi următoarea Chandrila. E treaba noastră să-l sprijinim, nu să-l criticăm şi să-l punem la îndoială.

Văzându-i pe cei doi prieteni cum se holbau unul la altul, Yoda îşi drese glasul.

— Domnule şi doamnă Senatori – că veşti aveţi pentru mine, mă mir. Ceva în legătură cu Lanteeb, cred?

— Îmi pare rău, Maestre Yoda, spuse Bail. Da. Padme şi cu mine am venit cu un plan care credem că ar putea funcţiona.

Ascultă în tăcere cum cei doi Senatori îi explicau ideea lor de a forma o flotă civilă de urgenţă care să suplimenteze grupul de luptă al Republicii de pe Lanteeb.

— Singura problemă, spuse Padme, încruntată, este că, deşi avem sprijinul de principiu al mai multor guverne şi corporaţii, nimeni nu este dispus să angajeze măcar o navă. Sunt cu toţii îngroziţi de ideea de a provoca un atac cu arme biologice ca represalii asupra propriilor planete şi cetăţeni.

— Din ceea ce a raportat Maestrul Windu, adăugă Bail, este clar că nu putem sparge blocada lui Grievous fără mai multe nave. Şi nu putem obţine mai multe nave fără a le putea promite celor care le trimit că vor fi în siguranţă.

— Poţi să ne ajuţi, Maestre Yoda? spuse Padme. Bail spune că Doctorul Netzl nu poate găsi veriga lipsă pentru a crea un antidot funcţional, iar asta înseamnă că nu va exista niciun ajutor civil pentru grupul de luptă. Şi cu Cancelarul Suprem atât de categoric împotriva redistribuirii altor crucişătoare ale Republicii... Îşi ţinu respiraţia. Nu văd cum îi vom putea scoate pe Anakin şi Obi-Wan de pe acea planetă. Sau să-i împiedicăm pe Durd şi Dooku să mai lanseze alte atacuri. Te poţi gândi la o modalitate de a ieşi din impasul în care ne aflăm?

Yoda îşi mângâie bărbia. Era interesant faptul că punea siguranţa prietenilor ei Jedi înaintea bunăstării întregii Republici. Nu era ceea ce se aşteptase de la ea. Când era vorba de Obi-Wan şi de tânărul Skywalker, era clar că emoţiile Senatoarei Amidala rămăseseră foarte implicate. *Păcat că este aşa. Numai durere, asta îi poate provoca.*

— Dilema Doctorului Netzl să rezolv nu pot, spuse el încet. Să promit acestor interese civile, că sigur este să vă ajute, nu pot. Dar un răspuns pentru Lanteeb? Hmm. Asta, aş putea avea. Domnule Senator Organa, nevoie de ajutorul dumneavoastră aş avea.

Bail aprobă din cap.

— Orice doriţi.

Deşi era obosit şi împovărat de îndoieli grave, Yoda îşi permise un mic zâmbet.

— Dar discreţi, trebuie să fim, domnule Senator. Dacă să reuşească planul meu vrem, secretul, primordial trebuie să fie. La o navă Separatistă capturată, acces aveţi?

— Am, de fapt, spuse Bail, surprins. O operaţiune sub acoperire în apropiere

de Kessel tocmai ne-a adus una dintre cele mai vechi nave Separatiste a *Uniunii Tehnologice*. Este ponosită, dar zboară, şi este echipată cu toate codurile de securitate Separatiste.

— La ce te gândeşti, Maestre Yoda? spuse Padme. Poți să ne spui?

Alunecând de pe scaun, începu să se plimbe prin Camera Consiliului. Ciocănitul bastonului său de gimer se auzea puternic în linişte.

— De acord sunt că, cu doar patru crucişătoare, să spargă blocada lui Grievous, Maestrul Windu şi trupele sale nu pot. Dar să se strecoare prin ea o navă mică ar putea, dacă Grievous crede că un aliat este.

— Vrei să mai trimiți un Jedi pe Lanteeb? spuse Bail. Maestre Yoda – iartă-mi scepticismul, dar…

— Circumstanțele s-au schimbat, spuse Yoda, reducându-l la tăcere cu o privire. Mulțumită Doctorului Fhernan, locația instalației de arme biologice o avem. Posibil este, ca în complexul lui Durd să ne infiltrăm şi să-l distrugem.

— Îmi pare rău, spuse Padme. Dacă ştim unde se află instalația, atunci de ce nu lansăm un asalt la scară largă? Cu siguranță că asta a fost întotdeauna ideea. Ştiu că ar însemna victime civile, ceea ce încercăm să evităm, dar dacă nu distrugem această armă, vom avea mai multe victime civile decât a văzut Republica într-o mie de ani. Ar trebui să ne întoarcem la Palpatine, să-i spunem asta şi…

— Asaltul era planul, când elementul surpriză noi îl aveam, spuse Yoda. Acest avantaj, noi l-am pierdut, doamnă Senator.

— Are dreptate, Padme, spuse Bail, întorcându-se spre ea. În timpul cât i-ar lua grupului de luptă să treacă de Grievous, poți paria că Durd şi-ar schimba locația. Poate chiar să scape complet de pe Lanteeb, cu suficiente arme biologice stocate pentru a măcelări jumătate din Republică. Cea mai bună speranță a noastră acum este o treabă pe furiş.

— Anakin şi Obi-Wan trebuiau să fie *o treabă pe furiş*, şi uite ce bine a ieşit! replică ea. Maestre Yoda, sugerezi serios că ar trebui să avem încredere în această Bant'ena Fhernan? Ne-a trădat deja o dată. Ce te face să crezi că nu va trăda din nou?

Îngrijorarea ei era rezonabilă, dar…

— Viața, ea şi-a riscat ca să ne spună despre Bespin, doamnă Senator. Nevoie să facă asta, ea nu avea. Că Obi-Wan şi tânărul Skywalker încă trăiesc, să ne spună ea a făcut şi să-i ajutăm ne-a cerut. Trădătoare ți se pare, hmm? De asemenea, că familia şi prietenii ei de Jedi au fost salvați, ea acum ştie. Un motiv să aibă încredere în noi, ea acum are, pentru a plăti această datorie, nu crezi?

— Presupun că da, murmură ea. Dar ceea ce propui… este teribil de riscant.

— Riscant este, da, spuse el cu gravitate. Dar singura noastră şansă de a evita un dezastru generalizat, ar putea fi, şi de a-i salva pe cei doi Jedi dispăruți.

Padme făcu un schimb de priviri cu Bail, apoi aprobă din cap.

— În regulă. Nu că ai avea nevoie de permisiunea mea, dar este în regulă. Deci Bail, în timp ce tu lucrezi cu Maestrul Yoda la acest nou plan, eu voi continua să duc mai departe negocierile pentru o flotă civilă. Pentru că, dacă prietenul tău Tryn are o revelație în următoarele ore, vom dori ca acele nave suplimentare să fie pregătite pentru orice eventualitate.

Încă păşind încet, Yoda zâmbi la podea. Oare ştiau cum funcționa Forța în ei, aceşti doi Senatori curajoşi? Puteau ei să simtă măcar o urmă din ea, aşa cum o simțea el în plin potop? Nu credea că puteau.

— De acord, spuse Bail. Numai că… Se încruntă din nou. Maestre Yoda, ai de gând să-i spui lui Palpatine ce facem?

Yoda se opri din plimbare.

— Că ar trebui să o fac, tu crezi, nu-i aşa?

— Vreau să spun că da, spuse Bail. Dar, sincer…

— Nevoie să ştie, el nu are, domnule Senator, spuse cu fermitate. Afacere Jedi aceasta este. Afacere Jedi este şi eliberarea Lanteebului. Probleme suficiente cu Chandrila şi cu Senatul, Cancelarul nostru Suprem acum are. Plăcut va fi când rezolvată, această criză va fi. Nu-i va păsa, că deranjat de detalii nu a fost. Zâmbi din nou, un pic răutăcios. În plus, permisiune v-a dat, alte soluții să căutați, nu-i aşa? Hmm?

Bail aproape că zâmbi la rândul lui.

— Păi. Da. Presupun că a făcut-o.

Apoi se uită la Padme, îngrijorat că ea va obiecta. Dar dacă avea rezerve, le ținea pentru ea.

După ce îi escortă pe Senatori până la speederul lui Bail, Yoda plecă în căutarea Tariei Damsin. O găsi într-un dojo gol, antrenându-se cu sabia, cu o telecomandă.

— O misiune? Ochii ei cafenii străluciră ca nişte focuri de tabără. Îi vom salva pe Obi-Wan şi Anakin? Maestre Yoda, bineînțeles că mă bag. Nici măcar nu trebuie să mă întrebați.

— Salvarea, obiectivul vostru principal nu va fi, zise el sever. Distrugerea instalației de arme biologice de pe Lanteeb, sarcina ta cea mai importantă este.

— Oh, spuse ea. Da, Maestre. Am înțeles.

El îi cercetă fața. Căută în Forță pentru a găsi orice indiciu că era persoana nepotrivită pentru această sarcină crucială. Simțind asta, ea căzu în genunchi în fața lui.

— Maestre Yoda, jur pe jurământul meu ca Jedi că o pot face. Nu te voi dezamăgi.

O străfulgerare bruscă de intuiție a Forței. Da. Ea era persoana potrivită – o *umbră* strălucită. Una dintre cele mai bune pe care Templul le cunoscuse vreodată. Putea face asta şi nu-l va dezamăgi. Dar prețul pe care îl va plăti… un preț teribil…

— Nu contează, spuse ea, văzându-şi viitorul pe fața lui. Nimic nu contează în afară de a face să însemne ceva. Te rog, Maestre Yoda. Nu te răzgândi. Nu acum.

Suspinând adânc, el închise ochii şi îşi plecă capul. Ce voia Forța? Cum îl ghida? Aşteptă, aşteptă… şi răspunsul veni.

— Vino cu mine, Taria, spuse el, plin de durerea ce avea să vină. Şi detaliile misiunii tale îți voi explica.

Capitolul 18

— Mincinosule! strigă Teeba Jaklin. Eşti un mincinos, Kenobi! Tu şi prietenul tău. Ne-ați păcălit să credem că vom fi în siguranță şi acum uite unde suntem, prinşi în capcană şi înfometați. Şi te aştepți să avem din nou încredere în tine?

Întors cu Anakin în piață, indiferent unde se uita Obi-Wan vedea fețe speriate şi neprietenoase. Cei câțiva săteni care nu căzuseră victime bolii se înghesuiau în jurul lui şi al lui Anakin, curajul lor fiind învins de foame şi teroare. Armata de droizi a lui Durd era liniştită pentru moment – dar efortul de a aştepta ca bombardamentul să înceapă din nou era aproape la fel de rău ca şi atunci când trebuiau să îndure oră după oră de focuri de blaster.

Ochii injectați de sânge ai lui Jaklin erau plini de lacrimi. Ruşinea şi furia o mistuiau. Striga la el, dar se învinovățea pe sine pentru toate relele care se abătuseră asupra satului ei, şi nimic din ceea ce ar fi putut spune sau face el nu ar fi schimbat asta. Cu toate acestea, trebuia să încerce.

— Jaklin, nu mințim, spuse el, dorind ca ea să îl creadă. Ajutorul pe care îl speram a sosit. Tot ce trebuie să facem este să mai rezistăm puțin. Oamenii noştri vor veni.

— Când? întrebă ea, în timp ce ceilalți săteni se mişcau, se îmbrânceau şi îşi murmurau neîncrederea. Şi unde sunt? Cu dispreț, ea înfipse un deget ascuțit spre tavanul scutului de furtună. Acolo sus? În spațiu? Nu ne pot ajuta din spațiu, Jedi. Nu ne pot ajuta deloc.

— Jaklin, ba pot, zise Anakin. Îți promit. Nu-ți pierde speranța acum. Suntem atât de aproape.

— Da, aproape de moartea noastră! scuipă ea. Pentru că Rikkard este un prost sentimental şi eu am fost o proastă că m-am lăsat influențată de el.

Obi-Wan făcu un pas spre ea, cu mâinile ridicate.

— Teeba, te rog. Aminteşte-ți de ce facem asta – vrem să-l oprim pe Lok Durd. Vrem să-l împiedicăm să folosească arma biologică împotriva unor ființe nevinovate.

— Noi suntem oameni nevinovați, spuse ea, cu o privire sălbatică. Când o să începi să îți pese de noi?

— Îi pasă! spuse Anakin furios. Dacă nu i-ar păsa, s-ar omorî în casa voastră de bolnavi, încercând să-i vindece pe cei răniți şi bolnavi? Amândurora ne pasă, Jaklin. Dar să renunțăm când suntem atât de aproape de victorie? Asta e o nebunie. Asta e frica ta care vorbeşte, Teeba. Trebuie s-o faci să tacă înainte ca toată lumea să fie ucisă din cauza ei.

Obi-Wan auzi mai multe mormăieli furioase din mulțimea de săteni şi simți în aer o undă mai ascuțită de pericol. Atinse brațul lui Anakin, trăgându-l deoparte.

— Nu, spuse el încet. Gheața este foarte subțire. Să păşim uşor sau vom cădea.

Frustrat, Anakin aprobă din cap.

— Bine. Dar dacă ai de gând să negociezi ieşirea din asta, ar fi bine să o faci repede. Trebuie să mă întorc la generatoarele scutului.

Generatoarele scutului… centrala electrică… sătenii bolnavi din casa de bolnavi… indiferent unde se întorceau, exista o criză care le cerea atenția.

Obi-Wan se uită din nou la Jaklin. *Ascultă-mă. Te rog, trebuie să mă asculţi.*

— Teeba, nu-ţi pot spune cu exactitate ce se întâmplă deasupra Lanteebului în acest moment. Forţa nu mi-a arătat. Dar pot să-ţi spun ce simt – ce ştiu că este adevărat. Sunt Jedi care încearcă să ne ajute, dar Separatiştii îi blochează. De aceea nu sunt încă aici.

— Atunci la ce sunt buni? strigă Jaklin, stârnind un acord zgomotos între sătenii ei. Ar fi putut la fel de bine să rămână acasă!

— Jaklin… Uşor, el o luă de umeri. Am luptat în acest război încă dinainte ca el să înceapă oficial. În aceste ultime luni am văzut cum au murit mai mulţi prieteni decât credeam că este posibil şi am văzut atrocităţi pe care nici măcar nu ţi le poţi imagina. Pentru fiecare viaţă pe care am salvat-o, nu am reuşit să salvez alta. Suntem prinşi într-un coşmar şi sunt zile, atât de multe zile, în care cred că nu mă voi trezi niciodată. Dar…

Ea se scutură de el, tremurând.

— Coşmarul lui Torbel este creat de voi, Jedii. Voi aţi venit aici. Voi ne-aţi adus această teroare. Şi acum…

— Şi acum Anakin şi cu mine facem tot ce putem ca să vă salvăm de ea, spuse el. Dar nu o putem face singuri. Jaklin, nu mint. Uitându-se la cercul strâns de săteni speriaţi care îi înconjurau, îşi ridică vocea. Vă jur pe viaţa mea: nu mint. Ajutorul a venit la Lanteeb şi va veni şi la Torbel cât de repede se poate.

— Şi dacă nu va fi destul de curând? spuse Jaklin, ridicându-şi propria voce deasupra murmurelor şi a suspinetelor moi din mulţime. Disperarea era un giulgiu înăbuşitor, ameninţând să-i înăbuşe pe toţi. Degetul ei împunse din nou în sus. În orice moment, Jedi, în orice moment, scutul ar putea ceda.

— Nu, nu va ceda, spuse Anakin. Nu am de gând să-l las. Scutul va rezista, Jaklin, la fel şi centrala electrică. Chiar dacă va trebui să torn sânge în ele, vor rezista.

Şi totuşi ea nu voia să-i creadă. Ochii ei erau reci şi neiertători.

— Sau am putea pune capăt acestui asediu aici şi acum. Am putea să vă dăm droizilor ca să plece şi să lase Torbel în pace.

— Nu! strigă o voce de copil. Nu, nu putem face asta! Era Greti. Făcându-şi loc prin mulţime, se opri în faţa lui Jaklin şi o privi fix. Teeba, nu e corect să…

— Ţine-ţi gura, Greti, spuse Jaklin, nerăbdătoare. Această afacere este pentru adulţi, ca să se întâlnească şi să decidă. Ar trebui să te duci să stai cu mama ta.

— Bohle e bine şi fără mine, replică Greti. Mulţumită lui Teeb Kenobi. Ar fi fost moartă dacă nu ar fi salvat-o el. La fel şi Arrad. La fel şi mulţi dintre noi. I-a ajutat pe Rikkard şi pe Moyjn, fiica bietei Brandeh, şi… şi… oh, pe toată lumea! Ştiu, pentru că eu l-am ajutat. Abia dacă doarme sau mănâncă, Teeba Jaklin. E atât de obosit încât plânge, dar nu se opreşte.

Obi-Wan înghiţi un blestem. Un moment de slăbiciune. Un moment în care se lăsase copleşit de enormitatea sarcinii. Crezuse că fata dormea. Simţind privirea acuzatoare a lui Anakin, scutură din cap în semn de avertisment. *Nu acum.*

Cu pumnii mici pe şoldurile subţiri – un ecou al lui Sufi – Greti tremura de furie.

— Cum poţi să vorbeşti de aruncarea lor la droizi, Teeba? Asta e rău. E un lucru ruşinos.

— Sunt de acord, spuse o altă voce, moale de la propria-i oboseală.

Urmă un sunet familiar, frânt, de măcinare, şi apoi mulţimea se despărţi

pentru a o lăsa pe Devi să treacă în hamul ei antigravitațional ponosit. Fiecare pas stângaci o durea în mod clar, dar strângea din dinți şi continua să meargă.

— Devi…, spuse Anakin, surprins. Ce faci…

— Nu-ți face griji, spuse ea, găsind un zâmbet şovăitor pentru el. Poolin se uită la monitoare. Ştie să mă cheme dacă vede un ac roşu. Acul roşu de aici e cel pe care vreau să-l repar. La fel ca Greti, ea se întoarse şi se holbă la Jaklin. Ce memorie scurtă ai, Teeba. Anakin aproape că s-a sinucis salvându-ne de furtuna theta.

— Şi tu crezi că ar trebui să răsplătim această datorie dându-ne viața? Jaklin clătină din cap. Dacă eşti *bolnavă* după cel tânăr, Devi, problema asta e a ta. Nu o face să fie a noastră.

Obrajii lui Devi se înroşiră.

— Nu sunt *bolnavă* după nimeni. Jaklin, nu Jedii au furat Lanteebul. Separatiştii au făcut asta. Separatiştii plănuiesc să folosească damotita noastră pentru a ucide nevinovați. Anakin şi Obi-Wan încearcă doar să-i oprească. Ai mai văzut asta înainte. Nu poți să nu vezi şi acum. Întorcându-se, se uită fix la prietenii şi vecinii ei adunați. Este uşor să lupți pentru ceea ce este corect atunci când nu există niciun cost în afară de aer cald şi cuvinte curajoase. Deci, acesta este genul de oameni care suntem noi? Oameni care vor lăsa să se întâmple fărădelegi pentru a ne scuti de un pic de durere? Se întoarse spre Jaklin, apoi scuipă pe pământ. Şi tu te numeşti profesor.

Fu rândul lui Jaklin să se înroşească.

— Devi…

Obi-Wan îşi ținu respirația, simțind cum Anakin se încordase lângă el. La o atingere pe mâna lui, îşi coborî privirea şi o văzu pe Greti, care ar fi fost un Jedi atât de magnific. Solemnă, ea îşi încolăci degetele în jurul degetelor lui, cu ochii ei bătrâni strălucitori.

Dacă mă înşel, ea va muri. Dacă mă înşel, vor muri cu toții. Nu pot suporta asta.

— Hei, spuse Anakin încet. Nu renunța acum.

— Eu zic să rămânem fermi, spuse Devi, când Jaklin nu mai vorbi. Eu zic să rezistăm.

— Pentru cât timp? spuse Jaklin, dar lupta dispăruse din ea.

Acum arăta bătrână, obosită şi tristă.

— Până când vor ajunge ajutoarele, spuse Devi. Şi vor veni aici. Nu pot să o dovedesc, dar cred în asta. Îi cred pe ei.

Jaklin se uită fix la ea, fără să spună nimic. Şi apoi plecă. Nesigură, mulțimea de săteni o privi cum se retrage, bolborosind consternată şi confuză.

Dar Devi nu se dădu bătută şi nici nu plecă.

— Ascultați-mă, toată lumea! strigă ea. Am ajuns prea departe ca să ne întoarcem. Da, suntem în genunchi, dar nu suntem încă învinşi. Doar dacă nu ne predăm. Şi atunci ne vom fi învins singuri.

Linişte. Apoi cineva din mulțime strigă:

— Promiți că e aproape gata, Jedi? Promiți că nu v-am adăpostit degeaba?

Simțind schimbarea în emoțiile volatile ale sătenilor, Obi-Wan respiră adânc.

— Aveți promisiunea noastră că vă vom apăra până la moarte. Şi da, e aproape gata.

Urmă un alt val de comentarii murmurate – şi apoi, spre surprinderea lui, locuitorii din Torbel începură să se îndepărteze de piață, întorcându-se la casele lor şi la copiii lor pentru a aştepta asediul.

Anakin zâmbi.

— Şi *Negociatorul* loveşte din nou.

Obi-Wan respiră greu pentru o clipă.

— Nu. Datorăm amânarea noastră lui Greti şi Devi.

— Ei bine, da, spuse Anakin. Şi lor. Devi...

Ea îi dădu o palmă pe piept lui Anakin, cu fața încremenită într-o mimică de încruntare.

— Poți să-mi mulțumeşti aruncând încă o privire la linia principală de alimentare a Grupului Şase. Orice i-ai fi făcut aseară, nu mai rezistă.

Amuzamentul lui Anakin dispăru.

— În regulă. Doar... lasă-mă un minut, da?

— Unul, spuse Devi, apoi îşi aruncă degetul mare spre stradă. Ne întâlnim la maşina mea de teren.

În timp ce se îndrepta spre vehiculul ei, fiecare pas fiind o provocare, Obi-Wan se uită la Greti.

— E timpul să te duci acasă şi să te odihneşti. Mama ta se va întreba unde eşti.

— Bohle ştie unde sunt, Teeb, spuse Greti, ridicând din umeri. Ştie că te pot ajuta la casa de bolnavi. Chiar vrea să o fac.

Oh, fata asta era un suflet glorios. Puterea ei îl salvase pe el şi pe mulți alții. Nu voia să o lase în urmă când plecau de aici. Dacă mai plecau.

— M-ai ajutat destul pentru moment. Greti, trebuie să te odihneşti. Cum o să mă descurc dacă te îmbolnăveşti?

Fața ei de arici făcu gropițe.

— N-o să te îmbolnăveşti.

— Nu, nu mă voi îmbolnăvi. Aşa că pleacă. Îşi trecu degetele peste părul ei murdar şi lățos. Şi îți mulțumesc, Greti.

Copila se retrase, fără să vrea, dar ascultătoare, lăsându-i pe el şi pe Anakin singuri în piața satului. În tăcere, se priviră unul pe celălalt.

— La naiba, spuse Anakin în cele din urmă. A fost cât pe ce.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Chiar aşa.

Trecuseră aproape paisprezece ore de când simțiseră pentru prima dată agitația în Forță care anunța sosirea mai multor Jedi. Paisprezece ore de îngrijire a oamenilor bolnavi, a generatoarelor de scuturi şi a centralei electrice în declinul ei lent şi inevitabil. Paisprezece ore care culminaseră cu acea confruntare disperată cu sătenii din Torbel.

— Am încercat să văd ce se întâmplă acolo, spuse Anakin. Dar nu pot. Nici măcar nu pot fi sigur cine a venit. Cred că e Ahsoka, dar... Îşi frecă ochii. Sunt prea obosit ca să fiu sigur. Nu ştiam că mă pot simți atât de obosit.

Nici eu nu ştiam, înainte de Zigoola.

— Nu-ți face griji. Vor ajunge la noi în curând.

— Chiar crezi asta? spuse Anakin.

Expresia lui era sumbră.

— Da, spuse simplu Obi-Wan. Trebuie să o cred.

Anakin privi în sus, ca şi cum ar fi putut vedea prin scutul de furtună, prin norul de droizi țânțari care pluteau, prin straturile atmosferei Lanteebului şi în golul rece şi întunecat al spațiului.

— Cred că e Grievous, spuse el, cu vocea joasă şi plină de ură. Cred că el este cel care stă între ai noştri şi această planetă.

— Chiar dacă ai dreptate, Anakin, nu contează, spuse el. Oricine ar fi, ai noştri vor învinge. Nu au bătut atâta drum pentru a fi înfrânţi la uşa Lanteebului.

Anakin se uită la el.

— Poţi spune cine este aici?

— Cu siguranţă? Clătină din cap. Nu. Dar aş vrea să spun Mace Windu.

— Maestrul Windu şi Ahsoka? Asta da echipă interesantă. Dacă sunt ei, Grievous ar face bine să înceapă să fugă. El...

În stradă, Devi sună din claxonul maşinii sale de teren.

Anakin îi făcu semn cu mâna.

— Îmi pare rău, mai bine aş pleca. Şi după ce termin la uzină, trebuie să mă mai uit o dată la generatorul ăla ciudat de aseară. Obi-Wan...

— Dacă îmi spui că arăt groaznic şi că trebuie să dorm, o să te pocnesc, zise el, foarte blând. Nu mă simt nici mai bine, nici mai rău decât oricine altcineva de aici.

— Obi-Wan...

— Anakin, chiar ai de gând să mă faci să o spun?

Frustrat, Anakin scutură din cap.

— Nu te mai obosi. O voi spune eu pentru tine. Vei face ceea ce trebuie să faci.

— Da, aşa voi face, spuse el, încă blând. Cum putea să certe, când teama lui Anakin pentru el era la fel de puternică ca un strigăt? La fel vei face şi tu. Strânse umărul lui Anakin, pentru scurt timp. Mă bucur că eşti aici. N-aş vrea să trec prin asta cu nimeni altcineva în afară de tine.

Pentru prima dată, Anakin nu avu nicio replică ingenioasă.

— Şi eu la fel, spuse el în cele din urmă. Şi dacă am nevoie de ajutor pentru a verifica celelalte generatoare?

— Ştii unde voi fi.

Obi-Wan îl privi cum traversa piaţa în fugă şi se urca în maşina de teren alături de Devi. În timp ce ei se îndreptau spre centrala electrică, droizii ţânţari care zburau deasupra lor bâzâiră la viaţă şi deschiseră din nou focul. O clipă mai târziu, masa de droizi de luptă le urmă exemplul. Obi-Wan privi în sus.

La naiba. Mace, dacă eşti acolo, grăbeşte-te. Torbel nu mai poate rezista mult timp.

* * *

În ciuda cicălelii persistente a lui Anakin, Obi-Wan nu intenţionase să doarmă, nu cu nouăsprezece săteni care încă aveau nevoie de îngrijire constantă – dar corpul său brutal de obosit îl învinse. Se trezi pe podea aproape două ore mai târziu, pentru a o găsi pe Greti ghemuită lângă una dintre tovarăşele ei de joacă, ştergând cu buretele sudoarea de pe pielea fetiţei. Auzindu-l că se agită, ea îşi ridică privirea.

— Oh – te-am trezit? spuse ea, neliniştită. N-am vrut să o fac.

Obi-Wan se ridică în şezut, cu coloana vertebrală trosnind.

— E în regulă. Pentru o clipă fu nedumerit, apoi îşi dădu seama ce era în neregulă. Când s-a oprit bombardamentul?

— Acum o jumătate de oră, aproximativ. Greti zâmbi. E bine, nu-i aşa?

El privi în jurul camerei aglomerate.

— Cu siguranţă că este. Unde este Teeba Sufi?

— S-a dus alături să pună capul jos, spuse Greti, lăsând buretele în bolul cu apă. Am rămas doar noi.

— Ei bine, nu ar trebui să fim *doar noi.* Greti... Trebui să-şi înăbuşe un căscat. Ți-am spus să te duci acasă.

— Ştiu ce mi-ai spus, Teeb. Şi m-am dus acasă. Dar nu m-am putut linişti, aşa că m-am întors.

Exasperat, scutură din cap spre ea. *E la fel de încăpățânată cum a fost Anakin.*

— O să se supere mama ta pe mine.

— Bohle înțelege. Cu blândețe, Greti îşi acoperi tovarăşa de joacă bolnavă cu o pătură. Şi tu înțelegi, Teeb.

Da, înțelegea. Nevoia de a vindeca era orbitoare în ea.

— Cum se descurcă ceilalți pacienți ai noştri?

Cu o ridicare din umeri, Greti îşi duse bolul cu apă murdară la chiuvetă.

— Nu a murit nimeni, nici măcar Ryfus. Asta e bine.

Ryfus fusese împuşcat de un droid țânțar. Poate că încă nu era mort, dar va fi în curând dacă nu ajungea la un centru medical.

— Da, asta e bine. Greti, când ți-ai înghițit ultima dată doza de medicament pentru *boala verde*?

Ea se ocupă de clătirea buretelui.

— Greti. Înghițind un mormăit de durere, Obi-Wan se ridică în picioare. Nu te voi mai primi aici dacă nu-ți iei doza.

— E oribilă, mormăi ea, în timp ce el lua sticla şi ceaşca din dulap şi îi turna lichidul. Sticla era periculos de *aproape goală*. Nu o iau.

El îi întinse paharul.

— Eu mă pot descurca şi fără medicament. Tu nu poți. Bea.

Ea bău medicamentul amar al lui Sufi, încruntându-se, apoi îşi şterse gura cu dosul mâinii.

— Bună fată.

Dar în loc să zâmbească la laudele lui, aşa cum făcea de obicei, Greti se uită pe fereastra mică de deasupra chiuvetei. Cu bombardamentul încetat, fără fulgere strălucitoare care să lumineze cerul nopții, fața ei tânără şi subțire aproape că se pierdea în umbre.

— Ai vorbit serios mai înainte, Obi-Wan? Despre faptul că ajutoarele vor veni în curând?

— Bineînțeles că am vorbit serios. N-aş minți niciodată în legătură cu aşa ceva.

Ea se uită la el.

— Atunci de ce eşti încă speriat?

Încă speriat? Şi eu care credeam că fac o treabă atât de bună ferindu-mă de ea.

— Sunt obosit, Greti. E uşor să te descurajezi când eşti obosit. Dar nu trebuie să crezi că asta înseamnă că mi-am pierdut încrederea în prietenii mei. N-am făcut-o.

Cu buzele strânse, ea clăti paharul pentru medicamente şi îl puse la scurs. Apoi îi aruncă o privire.

— Chiar ți-am fost de ajutor, Teeb?

— Da. Un ajutor enorm.

— Asta pentru că... Îşi prinse buza de jos între dinți. Obi-Wan, eu sunt diferită, nu-i aşa?

Forța să-mi dea putere.

— Toți suntem diferiți, Greti.

Şi asta o făcu să se încrunte.

— Ştii ce vreau să spun.

Bineînțeles că ştia.

— Greti…

— Bohle îmi spune tot timpul că nu ar trebui să simt lucrurile atât de tare, spuse ea, uscându-şi mâinile pe partea din față a tunicii murdare. Dar nu mă pot abține. Aşa m-am născut.

Obi-Wan înghiți în sec.

— Ştiu.

Ea se uită la el, atât de plină de speranță.

— Teeb, când pleci, poți să mă iei cu tine? Undeva unde să învăț cum e să fii diferit?

Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Ar fi trebuit să se pregătească pentru asta.

— Greti, nu pot, spuse el, cu gâtul dureros de încordat. Există… anumite modalități de a face lucrurile, acolo de unde vin eu. Reguli.

— Oh. Ea îşi ridică bărbia. Nu sunt destul de bună?

El se obligă să-i întâlnească privirea sclipitoare, cu ochii mari.

— E prea târziu.

— Oh. Buzele ei tremurară. Dar… sunt suficient de bună.

Rătăciți şi vagabonzi, Qui-Gon.

— Greti, eşti mai mult decât suficient de bună. A fost o onoare să te învăț puținul pe care îl ştiu.

— Atunci de ce nu poți… Copila îşi muşcă buza. Regulile.

Îndurerat, el scutură din cap.

— Îmi pare rău.

În penumbra cu lămpi din spatele lui, o femeie se mişcă pe patul ei şi gemu. Privirea lui Greti se mută spre ea.

— Este Teeba Yancy, spuse ea. Nu mi s-a părut că se simțea bine, înainte.

Obi-Wan se întoarse. Poate că nu era ceva plăcut, dar distragerea atenției era o uşurare.

— Atunci ar fi bine să o facem să se simtă bine, nu-i aşa?

Împreună, folosindu-se de Forță, îi scăzură febra femeii. Apoi verificară fiecare pacient, pat cu pat, uşurând disconfortul, schimbând bandaje şi aplicând unguentele din ce în ce mai puține ale lui Sufi. Obi-Wan petrecu cel mai mult timp cu Rikkard, străduindu-se să-l elibereze pe bărbat de otrăvirea cu damotită. Cu Jaklin refuzând să-şi părăsească căsuța, Torbel avea nevoie disperată de celălalt lider.

Dar fumul toxic se impregnase adânc în carnea şi oasele lui Rikkard. Dorind să o cruțe pe Greti, Obi-Wan se împinse atât de tare încât fu aproape de colaps, dar nu putu rupe strânsoarea vicioasă a bolii.

Greti îl mângâie pe braț.

— Teeb, Teeb, te doare, te doare. Nu face asta. Avem nevoie de tine.

Reținându-şi un geamăt, se eliberă de suferința lui Rikkard. Apoi, respirând greu, văzu că Arrad era treaz şi îl privea din patul de alături.

— E în regulă, Arrad, gemu el. Tatăl tău va fi bine.

Ochii înfundați ai lui Arrad se închiseră, ascunzând frica şi îndoiala.

— Obi-Wan, spuse Greti, trăgându-l de mânecă. Vino şi ia loc.

Prea obosit ca să se certe, simțindu-se bolnav şi tremurând, o lăsă pe copilă să-l împingă înapoi pe locul lui gol de pe podea şi să-l aşeze acolo, cu umerii lipiți de

perete. Apoi îi aduse o jumătate de cană cu apă şi rămase lângă el până când o bău.

Îi înmână cana goală.

— Eşti foarte autoritară.

— Asta pentru că nu vrei să asculţi.

— Spune fata care se trage cu dinţii de ea ca să nu-şi ia medicamentele!

Cu un zâmbet rapid şi şiret, Greti se lăsă pe podea lângă el şi îşi strecură braţul prin al lui. Lăsându-şi capul să cadă pe umărul lui, fata suspină.

— Are un gust rău.

— Adevărat. Dar asta nu e o scuză.

Greti chicoti.

— Acum cine e autoritar?

— Eu sunt adultul. E treaba mea să fiu autoritar.

Ea râse la asta, dar apoi tăcu. După o vreme, suspină din nou.

— Obi-Wan... dacă e prea târziu pentru mine, nu e vina ta. Înţeleg. Regulile sunt reguli.

Aproape că îl frânse faptul că ea încerca să-i uşureze vina când el o condamnase la acest exil sterp.

— Da, Greti. Aşa este.

Dar le-am ignorat pentru Anakin. De ce nu pot face acelaşi lucru pentru ea, când e o vindecătoare înnăscută şi avem nevoie disperată de abilităţile ei?

— Obi-Wan, spuse ea. Poate că aş putea...

Dar apoi droizii începură să tragă din nou, cu rafale de blaster, iar gândul ei se pierdu într-un val de teamă abia reprimată. Obi-Wan o luă de mână.

— E în regulă, Greti. Anakin nu va lăsa scutul să cedeze. Iar ajutorul va veni. Crede-mă. Va veni.

Era atât de speriată. Îi putea auzi scâncetele, prinse în gât. Dar, ca un Jedi, fata refuză să cedeze în faţa fricii.

— Te cred, Obi-Wan.

La naiba. Ce risipă.

— Bună fată, spuse el. Acum închide ochii şi meditează, aşa cum ţi-am arătat.

Având încredere în el, ea închise ochii. Când fu convins că o poate lăsa pentru o vreme, Obi-Wan se lăsă să se scufunde în Forţă. *Arată-mi ce este acolo. Arată-mi ce va urma.* Dar viitorul rămase evaziv. Tot ce-i mai rămăsese era credinţa – şi credinţa lui începea să se subţieze îngrozitor de mult.

* * *

Cu gura uscată de încordare, Ahsoka stătea pe puntea lui *Indomitable* şi privea cum *Escadrilele Auriu* şi *Săgeată* atacau inamicul. Bucuria feroce a piloţilor răsuna prin Forţă, trezind ecouri de bucurie în ea. Mai mult decât orice îşi dorea să fie acolo cu ei, doar că nu era un pilot de luptă suficient de bun. Nu încă. Dar Maestrul Windu îi promisese că va avea parte de mai multă acţiune odată ce blocada va fi spartă şi vor putea ajunge pe solul Lanteebului, iar asta îi alina dezamăgirea.

Dacă blocada va fi ruptă. Dacă vom ajunge să atingem pământul.

Maestrul Windu şi Amiralul Yularen se aflau în Sala Operaţiilor de Luptă, coordonând atacul. Până acum, Grievous nu găsise nicio modalitate de a-i bruia din nou, ceea ce însemna că existau comunicaţii complete între *Indomitable* şi piloţi. Ar fi fost binevenită să observe împreună cu ei, dar ea dorea să urmărească această luptă

în direct, în spațiul real, aşa cum urmărise şi precedentele două încăierări.

Maestrul Windu nu se supărase. O interogase cu privire la ambele confruntări, testându-i cunoştințele de tactică şi strategie, căutând slăbiciuni în evaluările ei care ar fi putut cauza probleme mai târziu. Îl impresionase. Nu ar fi trebuit să observe sau să-i pese, dar îi păsa. Să-l impresioneze pe Mace Windu însemna ceva. Era aproape la fel de satisfăcător ca şi atunci când îl impresiona pe Anakin.

Până acum nu avusese loc o confruntare totală, fără menajamente, cu grupul de luptă al lui Grievous – ci doar câteva lovituri scurte şi ascuțite în flanc, menite să-l țină ocupat şi să-l împiedice să se gândească la motivul pentru care inamicul pur şi simplu... stătea prin preajmă. Totul făcea parte din plan. Gândindu-se la asta, Ahsoka îşi simți pulsul accelerat. *Taria.* Era o nebunie. O nebunie. Femeia aceea nebună avea de gând să se lase ucisă.

Vidul de dincolo de hubloul punții se umplu şi scânteie cu foc, în timp ce un pilot al *Escadrilei Săgeată* dobora doi droizi vulturi cu o singură lovitură. Unul dintre membrii echipajului, care privea, lăsă să-i scape un *Da!* reținut, dar sincer.

Zâmbind, Ahsoka îşi păstră cea mai mare parte a atenției asupra luptătorilor din *Escadrila Aurie*. Băieții lui Anakin. Băieții ei. Ea şi Anakin îi împărțeau.

Şi atunci, mai mulți droizi vulturi ieşiră din una dintre navele de luptă ale lui Grievous, ca viespile dintr-un cuib răuvoitor. O clipă mai târziu, auzi un bâzâit de la consola de comunicații din spatele ei.

— Bine, uite că vine, anunță Locotenentul Avrey şi acționă un comutator de pe panoul ei. Maestre Windu? Domnule Amiral? Avem undă verde.

— Mulțumesc, Locotenente, zise calm Mace Windu prin stația de comunicații, ca şi cum Locotenentul i-ar fi amintit doar cât era ora. Alertați *Pioneer* şi *Coruscant Sky*.

Şi asta explica de ce erau mai mulți droizi vulturi în ofensivă. O reperaseră pe Taria, apropiindu-se în nava capturată a *Uniunii Tehnologice*. Trebuie să fi alertat Separatiştii, spunându-le că vine în forță. Iar ei trebuie să fi crezut că era una dintre ei, ceea ce însemna că planul îndrăzneț al Maestrului Yoda funcționa. Ahsoka ar fi vrut să poată ajunge prin Forță la ea, să atingă mintea noii sale prietene şi să-i spună că nu era singură. Dar nu o făcu. Nu putea. S-ar putea să existe un sensibil la Forță pe una dintre navele lui Grievous. Era prea periculos ca să rişte.

Simți un fior în mintea ei, un val de recunoaştere şi apoi văzu nava Separatistă, elegantă şi rapidă, cu Taria la comenzi, trecând pe lângă flancul stâng al lui *Indomitable*. Maestrul Windu îl alesese pe Fireball să conducă falsul atac împotriva falsului inamic. Ahsoka îşi ținu respirația, urmărind încercarea disperată a Tarei de a evita interceptarea. La naiba, era un pilot grozav. Chiar făcea să arate bine. La fel şi *Fib*. Mai multe nave ale *Escadrilei Aurii* se revărsară după el. Toți făceau să pară atât de bine, încât Grievous nu avea cum să bănuiască vreodată că era o minciună. Droizii vulturi se îngheșuiră să protejeze nava Separatistă. Jumătate din *Escadrila Săgeată* se desprinse pentru a-i ataca. Apoi – da, da, da – apărură *Ciocanele*, ieşind din *Pioneer*, şi fu o luptă în patru, vidul de deasupra Lanteebului izbucnind într-o acțiune furibundă. Cu degetele strânse în pumni, cu toate simțurile întinse, Ahsoka făcu tot ce îi stătea în putință pentru a urmări fiecare angajament individual în parte şi pentru a o privi pe Taria, urmărită de *Fib* şi de alte trei nave *Aurii*. Aproape că țipă când unul dintre băieții lui *Fib* – cine era? Oare o simțea? Sandcat? Era el? – primi o lovitură de la un vultur şi se învârti nebuneşte fără control. Dar era în regulă, era în siguranță şi acum şchiopăta spre casă.

Şi apoi altcineva nu fu la fel de norocos. Un băiat *Auriu* fu spulberat din cer. Gemetele răsunară pe punte, în timp ce durerea îi strângea gâtul. *Acela a fost Bammer. Îi plăcea tocănița de nerf şi opera. La naiba. Tocmai l-am simțit pe Bammer murind.*

Fireball trebuia să fie suferind, dar cursul lui rămase fidel. El şi camaradul său o vânară pe Taria, lăsând restul *Escadrilei Aurii* şi băieții *Escadrilelor Ciocan* şi *Săgeată* să-i țină ocupați pe droizii vulturi supraviețuitori.

Fac să pară atât de real. Dacă n-aş şti, aş fi crezut că încearcă să o omoare.

Grievous era în continuare păcălit. Trimise mai mulți vulturi să o ajute. Şi apoi, aşa cum plănuise Maestrul Yoda, cu o precizie perfectă, Fireball atinse aripioara din dreapta a Tarei. În timp ce nava Separatistă intra într-o rostogolire impresionantă, Taria aruncă în aer încărcătura falsă pe care o instalaseră în camera motoarelor din stânga. Droizii vulturi o lăsară să treacă, împrăştiind fum, apoi strânseră rândurile pentru a-i ataca pe Fireball şi pe Can, însoțitorul său, cu tunurile lor cu plasmă.

Desprinde-te acum, Fib! Desprinde-te acum!

Ahsoka voia să strige cuvintele cu voce tare. Voia să se lovească cu pumnii în fereastra din oțel transparent, apoi să alerge sub punte spre hangar, să ia o navă de luptă şi să i se alăture. Ura să privească. Supravegherea era pentru droizi.

Dar Fireball nu avu nevoie de ajutorul ei. Alături de Anakin, era cel mai bun pilot al *Escadrilei Aurii*. Împreună cu Can, se desprinseră, spulberând droid după droid în bucăți de metal fierbinte. Taria nu mai era decât o lumină care se pierdea rapid în depărtare, în drum spre o aterizare forțată pe Lanteeb.

Ahsoka râse, amețită de uşurare, dar asta nu dură mult. Mai era încă o luptă adevărată de câştigat. Nu numai că Grievous ar fi suspectat probleme dacă navele Republicii se retrăgeau brusc – restul vulturilor săi trebuiau transformați în zgură.

Închizând ochii, trimise un mesaj în zbor după Taria.

Fie ca Forța să fie cu tine, Maestră Damsin. Să nu faci vreo prostie. Vino înapoi în viață. Şi te rog să-i aduci pe Anakin şi pe Maestrul Kenobi înapoi cu tine.

* * *

În ceea ce priveşte aterizările accidentale, trecuse prin lucruri mai rele.

— Totuşi, remarcă Taria, doar ca să-şi audă propria voce, sunt destul de sigură că pot muri fericită fără să mai trec prin altele.

Carlinga îndoită a navei *Uniunii Tehnologice* se umplea rapid de fum, scântei şi mici flăcări dansând peste consola principală şi deasupra capului ei. Tuşi, gustul de circuite arse şi de plastoid topit fiind acru pe limba ei.

Era timpul să plece.

Corpul pe care Senatorul Organa îl furnizase pentru acest şiretlic era legat în scaunul copilotului. Era de la Operațiunile Special şi asta era tot ce ştia. Lucrând rapid, închizându-şi mintea la implicații, Taria o dezlegă pe femeia moartă şi o mută pe scaunul pilotului. Pentru scurt timp, îşi aşeză o mână pe capul moale.

Mulțumesc. Nu ştiu cum ai murit, dar sacrificiul tău este apreciat şi nu va fi uitat. Cel puțin nu de către mine.

Atât de aproape de oraşul Lanteebba şi de trupele Separatiste ale lui Durd, nu era sigur să folosească Forța. Ar fi fost nevoie doar de o singură persoană sensibilă la partea întunecată şi planul ar fi fost dat peste cap. Şi chiar dacă era pe cale să

distrugă nava, nu era pregătită să-şi folosească nici sabia. Semnul lamei era pur şi simplu prea distinctiv. Asta însemna să se folosească de forța brută pentru a deschide trapa avariată – iar ea avea destul de puțină putere, în aceste zile.

Stimulată de focul din ce în ce mai puternic din cabina de pilotaj, lovi cu piciorul, împinse şi iar lovi până ajunse într-o siguranță relativă.

— La naiba!

Prăbuşită pe mâini şi genunchi, vânătă şi sângerând din cauza zgârieturilor de pe obrazul stâng şi de pe dosul mâinii drepte, îşi luă câteva secunde prețioase ca să-şi tragă sufletul. Era pământ şi iarbă sub ea, cerul gol deasupra ei. În depărtare, putea distinge doar primele vaiete slabe ale unui vehicul de intervenție de urgență.

— Bine, murmură ea. Acum chiar e timpul să plec.

Clătinându-se în picioare, strânse cureaua ghiozdanului atârnat la piept şi privi în jur. Acolo – spre nord-est – acolo era oraşul, chiar acolo unde baliza ei personală de navigație spunea că ar trebui să fie. Luminile portului spațial străluceau în întuneric, aproape drăguțe. După părerea ei, era la vreo cincisprezece kilometri distanță – o alergare frumoasă şi rapidă. Respirând din nou adânc, curățându-şi plămânii afectați de fum, îşi mângâie sabia de lumină o dată, într-un mic ritual de reasigurare, apoi desfăcu buzunarul de securitate de pe coapsa combinezonului şi scoase un detonator de la distanță.

Sirena tânguitoare era mult mai aproape acum. Îndepărtându-se rapid de nava prăbuşită, Taria apăsă telecomanda. Cutremurul de avertizare străbătu Forța în timp ce semnalul ei declanşa încărcăturile explozive nedetectabile, menite să completeze efectul artistic al aterizării forțate. Lumina şi sunetul erupseră împreună când explodară cele două mini-bombe. Simți căldura mângâindu-i fața încordată şi simți energia eliberată trecându-i prin carne şi oase.

Pământul se cutremură. Aerul răsună. Nava *Uniunii Tehnologice* sări, apoi se rupse în bucăți. Ea dădu din cap aprobator şi puse telecomanda înapoi în buzunar.

— Bună treabă, domnule Senator. Foarte bună, într-adevăr.

Flirtând cu pericolul, mai aşteptă o clipă şi urmări luminile intermitente ale vehiculului de intervenție de urgență care se apropia. Doar un singur vehicul?

Asta da lene.

Dar îi făcea viața mai uşoară, aşa că nu avea de gând să se plângă. Chiar înainte ca echipa de intervenție să ajungă la fața locului, ea se retrase şi mai mult în umbrele nopții, se topi în Forță şi folosi lumina acesteia pentru a-i arăta cel mai rapid şi mai sigur drum spre oraş. Tentația de a atinge mintea lui Obi-Wan era un chin, dar îi rezistă. Fără să ştie exact unde se afla el sau în ce fel de probleme ajunsese, ar fi putut face mai mult rău decât bine.

— Dar nu-ți face griji, îi promise ea, alergând uşor. Acum sunt aici – tot ce trebuie să faci este să te ții bine.

Capitolul 19

— Îmi pare atât de rău, doamnă Padme, dar directorul de la *Bagrila Industries* nu poate prelua apelul dumneavoastră.

Suspinând, Padme îşi ciupi podul nasului. *Încă unul. Şi acum rămân fără nume şi favoruri.*

— În regulă, 3PO. Cine e următorul pe listă?

— *Corporaţia Ylti*, Stăpână, spuse C-3PO. Dar mai este o jumătate de oră standard până când pot fi contactaţi.

— Bine. În timp ce aştept, poţi să-mi aduci o altă cafea.

— Oh, spuse droidul. Stăpână Padme, sunteţi sigură că e înţelept?

În acest moment, prin venele ei curgea mai multă cafea decât sânge. Ar trebui să se răzgândească, dar...

— Adu-o, 3PO.

În timp ce droidul se retrăgea, ea se întoarse spre fereastra din sufragerie pentru a privi ploaia care cădea în pânze peste oraş. Zdrenţe de nori gri deschis pluteau printre clădiri. La o asemenea înălţime deasupra nivelului străzii, era uşor să creadă că nu exista niciun nivel al străzii, că plutea într-un balon de lux, fără nicio legătură cu pământul – sau cu realitatea. *Mă întreb dacă plouă pe Lanteeb*. Teama pentru Anakin o străpunse. Ultima comunicare de la Yoda nu era încurajatoare. *Blocada neîntreruptă rămâne, doamnă Senator*. Chiar şi atunci când apelase la toate favorurile care i se datorau, îl imploră pe Palpatine să cedeze şi să autorizeze mai multe nave ale Marii Armate a Republicii pentru a-i ajuta pe Amiralul Yularen şi pe Maestrul Windu. Dar Palpatine rămăsese încăpăţânat. *Situaţia este delicată*, susţinea el. Erau rotiţe în rotiţe, care se învârteau precar. Pentru prima dată în viaţa ei, era supărată pe el. Dezamăgită. Pentru prima dată în lunga lor prietenie, credea că o dezamăgise. *Le datorăm lui Anakin şi Obi-Wan lumea noastră natală. Ce spune asta despre noi dacă refuzăm să le plătim această datorie?*

Deşi nu aveau un antidot pentru arma biologică, curajoasa Regină Jamillia promisese cu două escadrile de piloţi. Era tot ce putea face, având în vedere că Naboo nu era o societate militarizată. Dar Palpatine era Cancelarul Suprem, comandantul suprem al Marii Armate a Republicii. *Nu poate pune politica mai presus de vieţile prietenilor noştri. Pur şi simplu nu poate*. Dar ce altceva ar fi trebuit să creadă?

— Poftim, zise Bail, venind în spatele ei. Pentru a economisi timp şi a minimiza complicaţiile, lucrau amândoi din apartamentul ei. Cafeaua ta – pe care, pe bună dreptate, ar trebui să o răstorn pe chiuvetă. Câte căni sunt de la prânz? Patru?

— Cinci, recunoscu Padme cu un zâmbet mâhnit şi îl privi. Dar cine le numără?

El îi întinse cana aburindă.

— Droidul tău de protocol. Este în bucătărie, gata să-şi ardă un releu de circuit, agitându-se din cauza ta.

— Sunt bine.

Bail îi aruncă o privire tăioasă.

— Ba nu, nu eşti.

Nu, nu sunt. Dar nu avea rost să mai insiste asupra acestui lucru.

— Deci, cum stăm?

Pentru că o cunoştea atât de bine, nu se obosi să argumenteze.

— Aştept două comunicații, spuse el, retrăgându-se pe brațul celui mai apropiat scaun. Dar nu am speranțe în privința niciunuia dintre ele.

— Cum rămâne cu Brentaal?

— Brentaal ne-a promis trei crucişătoare cu armament greu – dacă le putem garanta protecția împotriva armei biologice. Bail se încruntă. Brentaal, Anaxes, *Conglomeratul Ch'zimi-kho* – toți cântă acelaşi cântec, Padme. *Bineînțeles că vom ajuta – odată ce va exista un antidot.*

— Nu-i putem învinovăți cu adevărat, Bail, spuse ea şi luă o înghițitură de cafea pentru a-şi ascunde suferința. După Chandrila, toată lumea e îngrozită de un atac de represalii.

— Ceea ce, bineînțeles, a fost scopul. Bail se cocoță pe brațul celui mai apropiat scaun. Tocmai am vorbit cu Tryn.

— Cum rezistă?

El clătină din cap.

— Nu rezistă. Spune că se află într-o fundătură totală. Nu l-am văzut niciodată atât de supărat, Padme. Mi-aş dori...

— Nu ai avut de ales, spuse ea cu blândețe. Este unul dintre cei mai buni în domeniul lui şi singurul om în care puteai avea încredere. Trebuia să-l implici.

— Ştiu, spuse el şi îşi trecu o mână pe fața obosită. Dar îl doare. Foarte rău.

Era atât de descurajat. Nu-i stătea în fire.

— Nu te poți gândi la asta, Bail. Trebuie să ne concentrăm asupra coordonării flotei civile.

— Ei bine, asta sună bine în teorie, replică el, fulgerător, doar că fără un antidot nu va exista nicio flotă! Treizeci de nave de luptă Naboo sunt o escortă, nu o flotă!

— Ştiu, spuse ea, după o clipă. Îmi pare rău. Te rog, hai să nu ne luptăm între noi. Încă mai am oameni la care să apelez. Tu ai?

Alunecând de pe scaun, Bail aprobă din cap.

— Nu-ți face griji. Nu mă dau bătut.

— Bineînțeles că nu renunți. Şi nici eu. Bail, vom face acest lucru să se întâmple.

El voia să o creadă. *La naiba, vreau să cred.* Dar după nouă ore de tergiversări şi refuzuri categorice, încrederea era din ce în ce mai redusă.

— Continuă, spuse ea. Întoarce-te la lista ta şi lasă-mă pe mine să mă întorc la a mea.

Singură din nou, se întoarse să se uite la ploaie.

Fac tot ce pot, Anakin. Nu-ți pierde speranța.

* * *

Bant'ena stătea în picioare în spatele mesei ei de laborator, încercând să nu simtă durerea usturătoare de pe față, acolo unde Durd o lovise de trei ori pentru că nu-i plăcuse ce spusese. Avea sânge în gură, cald şi metalic. Îi slăbiseră şi câțiva dinți. Nu mai conta. Tot ce o interesa acum era să-i stea în cale. Să-l împiedice şi să-l

facă să eşueze. Deturnat de la a continua să o bată de Colonelul Barev, Neimoidianul se zvârcolea prin laborator, furios, cu comunicatorul strâns în mâna grasă şi transpirată.

— Cum adică s-a prăbuşit? Cum adică nu a rămas decât un corp carbonizat? Mi-ai spus că acest agent avea informații urgente pentru mine şi că a trecut în siguranță de grupul de luptă al Marii Armate a Republicii! Şi acum îmi spui că agentul e mort şi că nu pot primi mesajul? Barev...

Orice ar fi spus Colonelul, nu făcu nimic pentru a calma furia crescândă a lui Durd. I se refuza ceea ce îşi dorea, iar ăsta singurul lucru pe care nu-l putea tolera.

— Taci din gură, Barev! strigă el. Nu mă interesează scuzele tale! Spune-mi despre Jedi! A reuşit asediul acelui sat? Sunt în drum spre mine?

Urmară ai multe bâzâituri din partea lui Barev care provocară un țipăt incoerent din partea lui Durd.

— Nu-mi mai pasă, om prost ce eşti! Nebunia asta a durat prea mult. Goliți până şi ultimul depozit de muniție de pe planetă şi trimiteți-l în acel sat împreună cu toți droizii pe care îi mai aveți, chiar şi super droizii de luptă. Îi vreau pe Jedi în complexul meu într-o zi! Mă auzi, Barev? Fă ce-ți spun sau te voi rupe membru cu membru!

Bant'enei îi venea să plângă. Anakin şi Maestrul Kenobi erau încă în siguranță, iar Grievous nu învinsese flota Jedi. *Tot ce trebuie să fac este câştig mai mult timp – şi să distrug prețioasa armă biologică a lui Durd, în caz că Jedii eşuează.*

Durd aruncă comunicatorul pe o altă masă şi se întoarse spre ea, amenințător.

— Ei bine?

Nu era greu să pară speriată. Era speriată, chiar dacă el nu mai avea puterea de a o răni cu adevărat. Nu se mai împotrivi lacrimilor, pentru că îi făceau plăcere, şi îşi lăsă mâinile să-i tremure în timp ce-şi ridica datapadul.

— Generale, îmi pare rău, şopti ea. Încerc. Dar ceea ce îmi cereți să fac – să refac practic formula – este dificil. Ştiți cât timp a durat să o perfecționez la început. Acum vreți să o iau de la capăt. Înseamnă reechilibrarea matricei centrale, înseamnă...

O lovi din nou, atât de tare de data asta încât aproape că leşină.

— Nu-mi pasă! urlă el. Fă ce-ți cer sau îi voi aduce aici pe acei micuți saci de sânge şi îi voi decoji în timp ce tu priveşti!

Trebuia să creadă că amenințarea o îngrozea. Nu putea bănui că ea ştia că nepoții ei erau în siguranță. Aşa că se târî la picioarele lui, plângând, şi îl imploră pentru viețile lor. El o lovi.

— Ridică-te, ridică-te, promisiunile tale nu înseamnă nimic. Vreau rezultate. Vreau să-mi testez noua formulă în seara asta.

În seara asta era prea devreme. Nu era nici pe departe aproape de a reface arma astfel încât să ucidă la prima lansare – şi apoi să devină inertă după trei minute de contact cu oxigenul. Trebuia să fie trei minute, chiar dacă o mulțime de persoane puteau muri în acel scurt interval de timp. Nu putea risca ca el să-i afle duplicitatea.

Tresărind, lăsându-l pe Durd să-i vadă şi să-i audă durerea, Bant'ena se ridică cu ghearele în picioare.

— Generale, voi face ceea ce vrei, jur că voi face. Dar până diseară? Nu cred că...

Îşi înfipse fața plată şi umedă în fața ei.

— Nu-mi pasă ce crezi tu. Vreau noua mea formulă şi te închid aici până când o voi obține. Făcu un pas înapoi. Din moment ce nu pot avea încredere în Barev fără să îl văd, mă întorc la portul spațial. Ai timp până dimineață, Doctore. Dacă nu ai ceva pentru mine, atunci...

— Nu puteți pleca, zise ea. Şi dacă există o problemă? Dacă am nevoie de...

El o împinse.

— Singurul lucru de care ai nevoie este un miracol. Îți sugerez să începi să lucrezi la unul. Nu uita – viețile acelor micuți roz depind de tine.

Uşa se închise şi se blocă în urma lui. Scuipând sânge, ştergându-şi gura pe mânecă, Bant'ena se holbă după el. Apoi alungă durerea şi se întoarse la treabă.

* * *

Orele trecură. Ziua se prelungi în noapte. Durd nu se întoarse – ceea ce era bine pentru ea. Protestase doar ca să-l păcălească. Era mai uşor să se concentreze când el nu se plimba, nu urla şi nu o lovea de colo-colo. Nu i se adusese mâncare, dar asta nu conta. Nu era timp să mănânce. Avea nevoie de fiecare minut, de fiecare secundă, pentru a-şi sabota propria creație. Când auzi zăngănitul în aerisirea de deasupra capului ei, pentru o clipă crezu că visează. Apoi, grila de aerisire ieşi afară, aterizând cu zgomot pe podeaua laboratorului, iar o femeie umană cu muşchi supli, îmbrăcată într-un combinezon negru mânjit de praf, ateriză uşor pe vârfurile picioarelor lângă ea.

— Bant'ena Fhernan? Eu sunt Taria Damsin.

O sabie de lumină cu mâner argintiu era legată la şoldul femeii. Bant'ena se dădu înapoi până când picioarele ei se loviră de scaunul de laborator, apoi se aşeză.

— Eşti Jedi.

— Aşa este, zise femeia, dându-şi jos de pe umăr împletitura lungă, de culoare verde-albastră. Doctore, ştiu că este o surpriză, dar am nevoie să te concentrezi.

Dar asta era mai uşor de spus decât de făcut.

— Cum m-ați găsit? Cum ați intrat aici?

— După cum ai spus, sunt Jedi. Femeia zâmbi. Avea sânge uscat pe obraz şi pe o mână. Ne putem furişa.

— Te rog, nu...

— Bine. Explicația foarte scurtă este că mama ta s-a asigurat că am primit mesajul tău şi, datorită codului încorporat în înregistrare, am reuşit să îți aflăm locația exactă. Datorită... experienței mele anterioare... am fost aleasă să mă infiltrez pe planetă şi în această facilitate.

Amețită, Bant'ena clătină din cap.

— Oh. Înțeleg.

— Apropo, îmi place de mama ta, adăugă femeia, ştergându-şi praful de pe combinezon. Este plină de viață.

Serios? Şi atunci un instinct o înțepă.

— Tu eşti Jediul care a salvat-o.

Urmă un alt zâmbet.

— De fapt, am fost două.

Bant'ena nu putu respira pentru o clipă.

— Mulțumesc, spuse ea în cele din urmă, cu vocea aspră. Dar nu eşti aici să mă salvezi. Nu-i aşa?

— Oh, sunt mai mult decât fericită să te salvez, Doctore, spuse Jediul. Dar mai întâi trebuie să arunc în aer acest complex şi până la ultima particulă a armei pe care ai inventat-o.

— Vorbeşti serios? spuse ea fără vlagă.

— După Chandrila? spuse Jediul, cu fața schimonosită. Absolut.

Oh, Chandrila.

— Îmi pare rău pentru asta, şopti ea. Îmi pare atât de rău.

Taria Damsin o privi în tăcere, cu ochii ei de aur cafeniu foarte reci.

— Chiar aşa? Atunci ce-ai zice să o dovedeşti răspunzând la întrebările mele. Unde este depozitată arma biologică? Prin câți droizi şi ofițeri Separatişti trebuie să trec ca să ajung acolo? Unde este dragul nostru prieten Lok Durd? Şi în ultimul rând, dar nu chiar ultimul, unde sunt Obi-Wan şi Anakin? M-am gândit să-i salvez şi pe ei, dacă tot sunt aici.

Cu inima bătându-i cu putere, Bant'ena se holbă la femeia exotică din fața ei.

— Eşti serioasă? Îi poți salva?

— Niciodată nu spun ceea ce nu vreau să spun, Doctore, spuse Jediul, şi aruncă o privire spre tavanul laboratorului. Destul de departe deasupra capetelor noastre se află un grup de luptă al Republicii care aşteaptă semnalul meu. După ce voi face ceea ce am venit să fac aici, ei vor avea grijă de Separatişti în timp ce eu mă voi duce după Maeştrii Kenobi şi Skywalker. Din câte am înțeles, sunt în pericol.

Anakin. Atât de solemn şi încrezător, atât de plin de compasiune. Viața îl făcuse mai bătrân decât vârsta lui. Suferința, de asemenea. Văzuse asta în el. O simțise. Şi ea îl trădase – până la moarte, dacă Durd ar fi făcut cum voia el.

— Cum ai de gând să arunci în aer complexul?

Jedi mângâie mica geantă pe care o purta la piept.

— Am aici explozibili care vor face foarte bine treaba. Am semănat deja majoritatea gurilor de aerisire. Acum trebuie doar să mă ocup de laboratorul tău şi de locul unde este depozitată arma biologică.

Aşa, pur şi simplu? Cât de... eficient.

— Înțeleg, zise ea, cu gura uscată. Dar... în legătură ce s-a întâmplat cu Anakin şi Maestrul Kenobi? S-au ascuns într-un sat minier numit Torbel. E undeva la sud-vest de Lanteebba. La câteva ore distanță. Dar Durd i-a găsit şi acum nu mai au timp. Trimite tot mai mulți droizi şi muniție ca să le spargă apărarea. Maestră Damsin, e hotărât să-i predea Contelui Dooku.

— Serios? spuse Taria Damsin, cu o voce moale. Ei bine. Mai vedem noi asta.

Bant'ena se uită la ea. Ca şi Anakin şi Maestrul Kenobi, această femeie era înconjurată de o aură aparte, o calitate care o deosebea de ființele normale. Era putere în ea, un mare izvor țâşnea din ea. Aerul contaminat cu chimicale al laboratorului părea să vibreze în prezența ei. La fel ca Anakin şi Maestrul Kenobi, ea inspira o încredere instinctivă.

Dacă ea spune că îi poate salva, atunci o cred. Dar acum trebuie să plece.

— Maestră Damsin. Ce să fac? Ce trebuie să fac eu? Trebuie să ştii că viața mea s-a terminat. Am creat o armă care a ucis mii de ființe nevinovate. Sunt un ucigaş în masă.

— Da – dintr-un anumit punct de vedere eşti, spuse Taria încet. Dar nu prin propria alegere.

Bant'ena clătină din cap.

— Asta nu este adevărat. Asta este o poveste pe care oamenii ca mine şi-o spun

singuri pentru a nu fi răufăcători. Eu am avut de ales şi am ales vieţile familiei şi prietenilor mei în locul vieţilor străinilor.

Ceva se înmuie în privirea Tariei.

— Majoritatea oamenilor ar face-o.

— Nu pot vorbi în numele majorităţii oamenilor, spuse ea. Pot răspunde doar pentru mine. Inima îi bătea cu putere. Se simţea rece şi bolnavă. *Dar trebuie să o fac. Trebuie să o fac.* Lasă-mi explozibilii. O să pregătesc laboratorul şi unităţile de producţie şi depozitare a armelor biologice, îţi jur. Voi vedea acest complex redus la un crater fumegând. Găseşte-i pe Anakin şi pe Maestrul Kenobi. Scoate-i de pe această planetă nenorocită. Şi, te rog, spune-le că îmi pare rău.

— Bant'ena... Taria se încruntă. Nu. Putem pleca amândouă de aici odată ce explozibilii sunt pregătiţi.

— Nu. Nu putem. Îşi atinse gulerul din jurul gâtului. Dacă trec de perimetrul complexului, asta mă va ucide.

— Atunci o să ţi-l scot eu.

Bant'ena zâmbi.

— Nu mai e timp. În plus – cât de des avem şansa de a ne îndrepta cea mai mare greşeală?

Urmă o tăcere lungă, apoi Taria îşi trase ghiozdanul peste cap, îl deschise şi scoase o mică sferă neagră.

— Fiecare încărcătură este de sine stătătoare, cu prindere pe multiple suprafeţe, spuse ea prompt. Faţa ei era o mască, cu toate emoţiile blocate în spatele ei. Se vor lipi de orice. Folosiţi două aici, restul pe armele biologice. Încărcătura va vaporiza toxina. Desfăcu un buzunar al combinezonului şi scoase o telecomandă. Ăsta este detonatorul. Vedeţi comutatorul de aici? Apăsaţi-l o dată, apoi apăsaţi-l din nou şi ţineţi-l apăsat. Detonarea are loc cinci secunde mai târziu. Masca alunecă şi ea îşi ţinu răsuflarea. Bant'ena...

Bant'ena întinse mâna – şi văzu cu mândrie că era perfect stabilă.

— Sună destul de simplu, Maestră Damsin. Sunt sigură că mă voi descurca.

Taria aruncă încărcătura înapoi în ghiozdan, apoi îi înmână şi detonatorul.

— Durd este în complex?

Geanta era destul de grea, iar detonatorul surprinzător de uşor.

— Nu. S-a dus să-l hărţuiască pe Colonelul Barev – ofiţerul Separatist de legătură. Au fost destul de certaţi în ultima vreme, din cauza a tot felul de lucruri.

Taria făcu o grimasă.

— La naiba. Speram să...

— E mai bine aşa, spuse ea. În absenţa lui îmi va fi mult mai uşor să fac asta. Fără el aici, facilitatea este practic pustie. Şi-a luat droidul personal cu el şi a trimis toţi droizii de luptă din complex după Anakin şi Maestrul Kenobi.

— În regulă, spuse Taria. Ochii ei cafenii se întunecaseră. Mai e ceva ce trebuie să ştiu?

— Nu vei ajunge la Torbel la timp fără o maşină de teren rapidă. Vei găsi una parcată în partea dreaptă a clădirii. Dacă aştepţi până când explodează locul ăsta, ar trebui să poţi să o furi fără să atragi atenţia.

Taria zâmbi.

— Se pare că îndrăzneala este marca femeilor din familia Fhernan.

Mama.

— Taria...

— Nu-ți face griji, spuse Jediul, cu vocea tremurândă. Mata Fhernan va şti ce fel de fiică a avut.

Lacrimile încețoşară vederea Bant'enei, dar numai pentru scurt timp.

— Mai am nevoie de un ultim lucru de la tine. Durd m-a încuiat aici. Poți să...

— Sigur că pot, zise Taria şi, cu o mişcare a mâinii, deschise uşa laboratorului. Poftim.

Bant'ena o strânse de braț.

— Mulțumesc. Acum du-te şi salvează-i pe Anakin şi pe Maestrul Kenobi.

Cu un semn din cap şi o jumătate de zâmbet, Taria sări în gura de aerisire. Se strecură prin grila deschisă şi dispăru.

Bant'ena plasă două încărcături în laborator, apoi lipi restul pe cămaşă, îşi încheie halatul pentru a ascunde umflătura şi strecură detonatorul în buzunar. Apoi ieşi din laborator şi se grăbi de-a lungul coridorului gol spre complexul de producție al armei şi spre unitatea de depozitare.

Pentru prima dată după mult timp se simțea... complet liberă.

* * *

Lok Durd se aplecă în față, întinse mâna peste spătarul scaunului şoferului şi lovi brațul metalic al lui KD-77.

— De ce zăboveşti, maşină proastă? Condu mai repede! Vreau să văd ce face femeia aia cu arma mea.

Droidul îşi întoarse capul, dezvăluind o străfulgerare de fotoreceptori portocalii.

— Conduc la limita de viteză permisă, domnule General.

— Arăt eu ca şi cum mi-ar păsa de limitele de viteză? Crezi că limitele de viteză se aplică şi în cazul meu? Dacă nu ar fi avut nevoie de droid, i-ar fi smuls capul insolent. Condu mai repede!

— Da, domnule General, spuse KD-77, şi mări viteza maşinii de teren.

Lasându-se în spate pe banchetă, Durd îşi încrucişă mâinile peste burtă. *Droid prost.* Simțindu-se iritat şi greu de mulțumit, privi prin fereastra laterală blindată a maşinii de teren la străzile întunecate şi goale din Lanteebba. *Droidul ăsta prost, prostul de Barev, toți sunt proşti. Sunt prea important ca să sufăr în halul ăsta.*

— Nu-mi vine să cred că nenorocitul ăla de Colonel a încercat să se certe cu mine în legătură cu trimiterea restului super droizilor săi de luptă la Torbel, spuse el. Nu-mi vine să cred că a stat în spațioport şi mi-a spus în față că nevoile lui de securitate le depăşesc pe ale mele. Ce nevoi de securitate? Portul spațial nu este în pericol – Generalul Grievous are grijă de asta. Nu, eu sunt cel în pericol, cu cei doi Jedi încă în libertate. Îți spun, KD-77, vrea ca ei să scape din Torbel. Vrea ca ei să mă omoare. Nu crezi asta?

— Este un scenariu plauzibil, domnule General, spuse droidul.

De data aceasta îşi lovi degetele în ceafa lui KD-77.

— Nu e plauzibil, idiotule. Este un fapt concret. Colonelul Barev complotează să mă distrugă. Dar va da greş. Întotdeauna ei dau greş. Pentru că eu sunt Lok Durd. Îşi apăsă nasul pe fereastra de lângă el. Nu văd nimic. Cât de departe e complexul?

— Opt sute patruzeci şi doi de me...

Dar restul răspunsului droidului se pierdu într-o explozie strălucitoare alb-roşie care lumină cerul nopții în Lanteebba într-o zare falsă şi arzătoare.

KD-77 încetini brusc maşina de teren.

— Ce-a fost asta? spuse Durd. Vocea îi scârțâia ca a unei larve, dar nu-i păsa. *Nu a fost complexul. Nu se poate să fi fost complexul.* Ieşi afară! Ieşi afară şi spune-mi ce a fost asta!

KD-77 reduse viteza maşinii de teren până la staționare şi coborî. Era atât de ascultător. Dacă Barev ar fi urmat ordinele cu aceeaşi *supunere.*

După o clipă, Durd activă fereastra şi scoase capul afară.

— Ei bine, droid? Nu sta acolo! Apoi tuşi, pentru că aerul rece al nopții era plin de fum şi de duhoare. Ce se întâmplă?

Farurile maşinii de teren îl luminau pe KD-77 de la roşu închis aproape la alb. Se întoarse, cu fotoreceptorii săi înfiorători, cu corpul său metalic luminat de coloanele de fum şi de flăcările săltărețe.

— Domnule General, complexul a fost distrus.

Mama Stupilor să mă protejeze. Jedii.

— KD-77, întoarce-te aici! strigă el, în timp ce bila îi urca în gât. Du-mă înapoi la portul spațial! Grăbeşte-te! Grăbeşte-te!

Pe drumul de întoarcere trecu pe lângă două vehicule de intervenție de urgență. Durd se holbă la ele, cu stomacul încleştat. Doar două? Atât de puțin îi păsa lui Barev de siguranța lui?

Aş putea fi mort chiar acum. În doar câteva minute aş fi putut fi în incintă când a explodat. Aş fi putut fi împrăştiat prin Lanteebba în bucăți. Şi i-ar fi păsat lui Barev? Pun pariu că nu i-ar fi păsat.

Se simțea atât de rău încât îi venea să vomite. Era un dezastru. Complexul lui, arma lui, omul de ştiință captiv, totul dispăruse. Când Contele Dooku va auzi vestea, va fi furios, va... Dar nu. *Nu.* Trebuia să rămână calm. Nu panica era răspunsul. Trebuia să gândească. Exista o cale de ieşire din asta. Întotdeauna exista o cale de ieşire. *Arma nu e distrusă în întregime. Pot amâna atacul asupra lui Bespin şi pot recupera o mostră. Pot răpi un alt savant pentru a reface formula. Îmi pot reveni din asta. Îmi voi reveni din asta. Barev, pe de altă parte…*

Ignorându-i pe Separatiştii umani din complexul de securitate al portului spațial, Durd îi ordonă lui KD-77 să spargă uşa biroului lui Barev.

— Barev! mârâi el, intrând în cameră. Explică-mi cum ai lăsat să se întâmple asta!

Cu maxilarul căzut, omul se holbă.

— Durd! Eşti în viață!

Idiotul.

— Evident. Eşti dezamăgit, Colonele?

— Ce? Dai vina pe mine? Barev sări de pe scaunul din spatele biroului său. Crezi că am avut ceva de-a face cu distrugerea complexului tău?

Rânji.

— Nu în mod direct. Nu ai curaj. Nu, Jedii au făcut asta – dar din moment ce nu ai reuşit să-i capturezi, atunci da, te consider responsabil!

— Jedii? spuse Barev, neîncrezător. Jedii sunt încă prinşi în Torbel, prostule. Asta e opera ta, Durd! Din ignoranță sau incompetență – probabil ambele – ai ignorat protocoalele de siguranță şi ai pus în pericol un întreg sector al oraşului. Crede-mă, voi face un raport complet Contelui Dooku şi îi voi spune ce glumă inutilă eşti şi…

Cu degetele strânse în jurul gâtului convulsiv al lui Barev, râzând cu voce tare de teroarea de pe fața lui cenuşie, Durd îl târî pe om pe birou până când frunțile lor

aproape că se atinseră.

— Barev, spuse el încet, mă tem că nu-i vei spune nimic Contelui Dooku.

Să privească cum viața se scurgea din ochii palizi şi urâți ai lui Barev fu o plăcere viscerală. Lăsând cadavrul să cadă, Durd luă un comunicator de pe consola biroului şi i-l aruncă lui KD-77.

— Asigură-te că e securizat, apoi apelează-l pe Generalul Grievous.

Droidul era un geniu al comunicațiilor. Câteva clipe mai târziu, îi dădu înapoi comunicatorul.

— Grievous, sunt Generalul Lok Durd, zise el, uitându-se la grămada împuțită de carne şi oase care fusese Colonelul Barev. Siguranța mea nu poate fi garantată pe Lanteeb. Vin la tine, cu informații urgente pentru Contele Dooku. Cred că ți-a ordonat să cooperezi cu mine pe deplin, nu? Bine. Atunci fiți gata să-mi primiți nava.

Fără să-i dea creaturii dezgustătoare şansa de a răspunde, opri comunicatorul şi se uită la droidul său.

— Şi cred că asta e tot.

Fotoreceptorii lui KD-77 se aprinseră.

— Cum rămâne cu Jedii, domnule General?

Zâmbi.

— Ce-i cu ei? Ei nu pleacă nicăieri. Îl voi trimite pe Grievous să-i ia după ce ne ocupăm de navele Republicii.

— O idee excelentă, domnule General, spuse KD-77. Dar aş fi neglijent să nu subliniez faptul că Grievous este cunoscut pentru eşecurile sale.

Adevărat. Durd simți cum i se răsuceşte fața de repulsie.

— Atunci voi da ordinul de a-i ucide. Oricum ar fi, droidule, Jedii sunt morți.

* * *

Obi-Wan încerca să fure câteva minute de somn, când fu trezit brusc de o prezență familiară, dar total neaşteptată. *Taria.*

— Obi-Wan, spuse Greti, şi se opri din rularea bandajului pe care îl ținea. Ți-e *rău de verdeață*?

Renunțase să mai încerce să trimită copilul acasă.

— Nu, sunt bine. Greti, pune bandajele deoparte şi dormi puțin.

— Arăți ciudat, spuse ea. Eşti sigur că nu ai *rău de verdeață*?

Se ridică în picioare, cu fiecare muşchi şi os protestând.

— Am spus că sunt bine. Acum fă ce ți se spune.

— Dar… Îmbufnată, ea se prăbuşi pe patul ei. Unde te duci?

— Nu departe. Doar în stradă. Am nevoie de puțin aer proaspăt. Vino să mă chemi dacă se trezeşte vreun pacient.

Nopțile erau lungi pe Lanteeb. Exploziile de plasmă care se izbeau de scutul lui Anakin luminau întunericul, în rafale şi explozii. Sunetul bombardamentelor îi zguduia oasele, dar abia dacă observă asta. După atâta timp, devenise insensibil la sunetul furios.

Taria? Eşti acolo? Simțea cum Forța se mişcă, leneşă. *Taria.* Deci nu fusese un vis. *Taria.* Dar ceva nu era în regulă. Asta era puțin spus. O simțea secătuită şi plină de durere. Îşi făcea griji pentru el.

Încă mai respir. Taria…

Simțea ce voia să facă. Să-şi croiască drum printre droizi şi să intre în sat. Era

exact genul de plan nebunesc pe care l-ar fi visat Taria. Şi s-ar putea să funcţioneze, dar va avea nevoie de ajutorul lui Anakin. Căutându-l în Forță – şi tresărind la costul fizic al utilizării atât de firave a acesteia – îşi găsi fostul ucenic în cealaltă parte a satului, înlocuind cabluri în Generatorul Trei.

O singură privire spre el şi Anakin se încruntă, furios.

— Obi-Wan? Ce faci? Ai jurat că...

— Taci din gură, pocni el. Taria e aici şi vrea să intre. Dacă opreşti Generatorul Şapte, doar pentru o clipă, o să rețin eu droizii.

Anakin se holbă la el, cu fața destul de subțire acum pentru a fi fața unui străin.

— Nu glumeşti. În regulă. Cred că o să revin la ăsta după aceea.

Se împinseră într-o alergare şi urmară perimetrul scutului până la Generatorul Şapte. Pentru prima dată după câteva zile, Obi-Wan se uită la droizii de pe cealaltă parte a acestuia. Treizeci dintre ei în această secţiune, care trăgeau în mod constant. Simți cum creşte în el o furie fierbinte.

Anakin se uită la el.

— Ştiu. Apoi se uită prin scut şi pe lângă droizi. Nu o pot vedea, Obi-Wan. Sau să o simt. Eşti sigur că Maestra Damsin e...

— Foarte sigur. Stai lângă generator.

— Da, Maestre, murmură Anakin şi făcu cum i se spuse.

Focusându-se, Obi-Wan îşi scoase sabia de lumină din buzunarul interior al cămăşii sale murdare şi zdrențuite şi aprinse lama. Lumina albastră curată tăie strălucirea roşie a bombardamentului.

Taria? Aici. Îi simți energia explodând prin Forţă, auzi respirația rapidă a lui Anakin când o simți şi el. Apoi se auzi un zgomot de alarmă mecanică şi droizii de luptă zburară grămadă în aer, împinşi de Forţă ca nişte păpuşi nedorite.

Acum, Obi-Wan! Acum!

— Acum, Anakin, spuse el, şi se pregăti, cu sabia ridicată.

Anakin opri generatorul. Întâi veni un mârâit plâns; apoi o secţiune a barierei de plasmă se prăbuşi. Droizii împrăştiaţi se regrupară şi deschiseră focul.

— Obi-Wan! spuse Anakin. Lasă-mă...

— Nu, spuse el, dând la o parte proiectilele blaster în stânga şi în dreapta. Rămâi lângă generator!

O simți pe Taria cum se îndreaptă spre el cu Forța, dar tot nu o putea vedea. Trebuie să fi fost mult în spatele liniilor. Urmă o altă erupție de droizi. Împingea şi sprinta, femeia nebună.

Grăbeşte-te, Taria, grăbeşte-te. Nu-i mai pot ține mult timp. Sabia lui se simțea atât de grea. Îşi consumase aproape toate puterile în casa bolnavilor, vărsându-le în trupurile bărbaţilor, femeilor şi copiilor pe care nu voia să-i vadă morți. Cu vederea tulbure, îl auzi pe Anakin înjurând, simțind o înțepătură de durere în el.

— Nu-i nimic, m-a pârlit doar pe mine! Obi-Wan...

— Ştiu, ştiu, ştiu, oftă el, luptându-se să rămână în picioare, luptându-se să devieze barajul de proiectile laser. E aproape aici... aproape...

Apoi o văzu, oprindu-se din sprintul ei în Forță într-o alergare obişnuită, cu toată puterea epuizată, la fel ca el. Plină de o intensitate disperată, exact ca el. Taria, care nu ar fi trebuit să fie aici... şi cumva era.

În timp ce traversa perimetrul scutului, o lovitură de blaster o lovi în spate. Strigă şi căzu, alunecând cu fața în pământ şi iarbă.

— Taria! Îşi aruncă sabia şi se năpusti asupra ei. Anakin, ridică scutul!

Dar Anakin nu avu nevoie să i se spună. Generatorul Şapte era deja în funcțiune, un nou flux de particule de plasmă resigilând interiorul satului. Apoi, în ultima clipă, un nor de droizi țânțari se strecură prin spațiul care se închidea rapid şi coborâră asupra lor într-un roi.

— Mă ocup eu! strigă Anakin. Ai grijă de Taria!

În genunchi lângă ea, Obi-Wan privi cum Anakin lua sabia scăpată cu o mână şi îşi aprindea propria armă cu cealaltă. Cei doisprezece țânțari atacară – şi în câteva bătăi de inimă îi transformă pe toți în fier vechi.

Obi-Wan se întoarse spre Taria, atât de nemişcată pe pământul rece şi dur – şi uşurarea lui se transformă într-o durere crudă şi şocantă.

Nu, nu, nu aşa. E prea devreme. Taria…

— Rezistă, o imploră el. Sunt cu tine. Nu pleca.

Îl simți pe Anakin apropiindu-se în spatele lui.

— Obi-Wan, este…

Degetele lui erau apăsate pe pulsul din gâtul ei. Îi simțea sângele, mişcându-se. Îşi simți ochii înțepându-l.

— Nu. E în viață.

Gemând, Taria se rostogoli pe jumătate.

— Nu-ți face griji, icni ea. Nu poți scăpa de mine atât de uşor. Combinezonul e un cadou de la Senatorul Organa. Experimental. O nouă țesătură de dispersie a energiei. Este puțin pârlit, dar nu perforat. Urmă un alt geamăt. Ajută-mă să mă ridic.

Obi-Wan îşi strecură brațul sub ea şi o ridică. Când se văzu în picioare, ea scoase un oftat lung, apoi îi zâmbi.

— Bună ziua, frumosule. Ce caută un băiat drăguț ca tine pe o lume înapoiată ca asta?

Furia şi teroarea înăbuşite explodară în el.

— Taria…

— Nu țipa la mine, sunt doar rănită uşor, spuse ea, apoi îi zâmbi lui Anakin. Salutări, Maestre Skywalker. Sau pot să-ți spun *Skyguy*?

Anakin căzu într-un genunchi, ținând în continuare ambele săbii dezactivate.

— Spune-mi cum vrei, Maestră Damsin, cu condiția să ne spui ce se întâmplă.

Aerul bubui şi răsună în timp ce droizii zădărniciți îşi goleau blasterele împotriva barierei de plasmă. Cu sprâncenele ridicate, Taria se uită fix la ei.

— Spune-mi mai întâi că scutul ăla va rezista.

Obi-Wan se uită la Anakin.

— Va rezista. Îşi luă înapoi sabia şi o băgă în cămaşă. Taria, te rog. Ce cauți aici?

— Versiunea scurtă? Ea tresări, mişcându-şi uşor umărul drept. Complexul lui Durd e distrus. Rezervele sale de arme biologice au dispărut, aruncate în aer.

— Dar Durd? spuse Anakin.

— Nenorocitul e încă întreg, spuse ea. El nu era acolo.

Dezamăgirea lui Anakin fu palpabilă.

— Atunci unde este? Şi unde e cercetătoarea lui, Doctorul Fhernan?

Obi-Wan încercă să verifice rana de blaster din spatele Tariei, dar ea îi împinse mâna, nerăbdătoare.

— Durd e undeva pe Lanteeb. Cât despre Bant'ena Fhernan – îmi pare rău. E

moartă.

— Moartă? Anakin se holbă la ea. Ai aruncat-o în aer împreună cu complexul?

Fața Tariei era plină de tristețe.

— Nu, s-a aruncat singură în aer. Anakin, tot ce o interesa era să se asigure că tu şi Obi-Wan sunteți în siguranță. Şi... a vrut să se răscumpere.

Obi-Wan făcu un schimb de priviri cu Anakin, apoi suspină.

— Deci, ai lăsat explozibilii cu ea şi ai venit după noi? Taria...

— A fost alegerea ei, Obi-Wan. Eu doar am onorat-o.

Bineînțeles că da. Luându-i mâna, verifică pulsul firav al încheieturii ei.

— Vom vorbi despre asta mai târziu. Ce altceva este...

— Mai sunt şi alți droizi pe drum, spuse Taria cu tristețe. Cu multă muniție. Bănuiesc că sunt chiar în spatele meu.

— La naiba, zise Anakin şi îşi apăsă vârfurile degetelor pe ochi. Maestră Damsin, ai ales momentul nepotrivit să faci o vizită la domiciliu.

Ținându-i în continuare mâna, Obi-Wan simți durerea fierbinte şi strălucitoare a loviturii de blaster. Şi era ceva sub ea, ceva mai întunecat şi mai adânc... care o devora fără milă. *Oh, nu.*

— Obi-Wan, spuse ea, cu o voce moale. E în regulă.

Nu, nu era. Dar durerea şi furia lui trebuiau să mai aştepte.

— Spune-ne restul.

El şi Anakin ascultară, din ce în ce mai îngrijorați, în timp ce ea le spunea totul: Chandrila şi panica generalizată care urmase atacului, cum grupul de luptă al lui Mace Windu era depăşit numeric fără speranță şi cum unul dintre cei mai mari oameni de ştiință din Republică nu putuse crea un antidot pentru arma biologică a lui Durd.

— Lipseşte o anumită biosecvență, spuse ea. Cel puțin asta a spus Yoda. Ceva legat de neutralizarea damotitei brute. Nu prea înțeleg. Tot ce ştiu cu siguranță este că Doctorul Netzl este blocat. Cu toții suntem blocați şi... Privirea lui Anakin o opri. Ce este?

Ochii lui Anakin erau aprigi.

— Obi-Wan... te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

Capitolul 20

Obi-Wan aprobă din cap, cu prima speranță pe care o simțea de câteva zile încoace, trezindu-se la viață.

— Ierburile lui Sufi. E posibil. Cel puțin trebuie să fie de ajutor, cu siguranță. Anakin…

Anakin se întoarse spre Taria.

— Ai adus vreun comunicator?

— Bineînțeles, spuse ea, încruntându-se. Şi trebuie să-l contactăm pe Maestrul Windu pe *Indomitable*, să-i spunem…

— Ce fel de comunicator? ceru Anakin. Poate să transmită bio-informații?

Taria căută în buzunarul combinezonului.

— Cred că da. Conform lui Ban-yaro, poate pilota o navă de unul singur.

Obi-Wan luă comunicatorul şi îl inspectă.

— Trebuie să ajungem la casa bolnavilor. Nu doar pentru tine, Taria. E ceva ce trebuie să afle prietenul cercetător al lui Bail.

— Nu are niciun sens ce spui, zise ea, nedumerită. Ai fost lovit de un blaster?

— Nu. Haide. Poți să te ridici?

— Bineînțeles că pot, răbufni ea, dându-l la o parte. Eu nu sunt… oh.

Răvăşită de boală şi cu puterile epuizate, nu se putu ridica. Şi el nu avea cum să o poată căra, nici măcar folosind Forța. Şi nici Anakin nu putea. Amândoi erau pur şi simplu prea obosiți.

— Aşteaptă aici, spuse Anakin, băgându-şi sabia în buzunarul cămăşii. Mă duc să caut o sanie antigravitațională.

În timp ce dispărea în întuneric, Taria se uită la droizii aflați de cealaltă parte a scutului. Încă trăgeau cu blasterele.

— Nu se dau niciodată bătuți?

Obi-Wan clătină din cap.

— Din păcate, nu.

— Asta e grav. Nu e de mirare că eşti irascibil. Îl mângâie pe genunchi. Hei. Îmi pare rău că sunt o pacoste.

O pacoste? Îi dădu o şuviță de păr după ureche.

— Nu fi prostuță. Taria, lasă-mă să văd cum arde blasterul ăla.

Îi luă mâna între cele două mâini ale ei.

— Imediat. Citindu-l, ochii ei se măriră. Obi-Wan.

Chiar dacă ar fi vrut să se ascundă de ea, nu putea. Stăpânirea de sine îi fusese prea mult erodată, barierele interioare construite cu grijă erau sfărâmate. Iar ea era… ceea ce era. Putea să simtă fiecare durere din el, să simtă fiecare fior şi fiecare nerv supraîncărcat. Se forță să-i întâlnească privirea şocată.

— Nu mă certa. Nu am avut de ales.

Dându-i drumul la mână, ea îşi trecu degetele pe partea laterală a feței lui, urmărind fiecare scobitură şi împunsătură ascuțită de os.

— Aş putea să te plesnesc.

— Şi eu aş putea să te plesnesc la rândul meu. Taria, de ce ai venit?

— Cineva trebuia s-o facă. Ea încercă să-i zâmbească şi nu reuşi. Obi-Wan...

Durerea din ea devenea tot mai puternică. Ce o costase această călătorie.

— Cum i-ai păcălit pe Separatişti? spuse el, ca să-i distragă atenția. Ai reuşit să treci de blocada lui Grievous şi să intri în oraş?

Întrebarea provocă un oftat neaşteptat de amuzament.

— Asta a fost opera Maestrului Yoda. Este foarte şiret, să ştii. Cu puțin ajutor de la prietenul tău, Senatorul Organa, şi de la câțiva piloți din *Compania 501*, am organizat o trecere îndrăzneață prin grupul de luptă al Republicii într-o navă Separatistă autentică, am părut că am suferit avarii serioase, apoi am organizat o aterizare forțată aproape de complexul lui Durd. În mod tragic, nu am supraviețuit.

Acum fu rândul lui să se holbeze.

— Ai avut un cadavru în navă?

— Da. Ea se încruntă. Ştii, dacă nu ar fi atât de fermecător, cred că Senatorul Organa mi s-ar părea puțin... înfiorător.

Bail a aranjat asta? Oh, dragă prietenă, îmi pare rău.

— Taria, aş fi vrut ca Yoda să fi trimis pe altcineva.

— Nu a fost nimeni altcineva, spuse ea. Lucrurile sunt rele acolo, Obi-Wan. Apoi se strâmbă. Nu arată prea vesele nici aici.

— Asta pentru că nu sunt, spuse el, şi, spre ruşinea lui, îşi auzi vocea frântă.

— La naiba. Suspină. Brațele ei îl înconjurară, trăgându-l aproape. Ce mizerie.

— Nu, protestă el. Sunt în regulă. Şi trebuie să-l contactăm pe Maestrul Windu şi...

Ea îşi spori strânsoarea.

— Maestrul Windu poate aştepta până când vom avea ceva concret să-i spunem. Acum taci. Fă linişte. Eşti atât de obosit. Taci.

Simți că ceva se rupe în adâncul lui. Ascunzându-şi fața de ea, lăsă totul să plece.

* * *

Uimit, Anakin rămase în umbră şi o privi pe Taria Damsin cum îl alina pe Obi-Wan. Privi cum îl ținea în brațe, cum îi mângâia părul şi îl freca pe spate, mâinile ei mişcându-se, vocea ei fiind un murmur blând şi neîncetat. Văzu cum Obi-Wan se preda vocii şi atingerilor ei, şi cum lăsase garda jos în îmbrățişarea ei.

Sunt iubiți. Sau au fost. Nu mi-a spus niciodată. Nu am ghicit niciodată.

Pierduți unul în celălalt, erau nepăsători față de droizi – şi față de el.

Toate acele prelegeri despre cum să nu ai nevoie de nimeni, despre importanța de a rămâne detaşat emoțional? Şi uită-te la el. Uită-te la el. Se îneacă în ea. O iubeşte.

Şi ce însemna asta? Că tot ce îi spusese Obi-Wan era o minciună? Că trăia o minciună, negându-şi sentimentele, aplicând interdicția Ordinului asupra iubirii nu pentru că el credea în ea, ci pentru că nu era destul de puternic pentru să o sfida?

O simțea ca pe o trădare. Era o trădare. *Padme.*

Spunând ceva, cu vocea lui joasă şi indistinctă, Obi-Wan se eliberă din brațele Tarei Damsin. Apoi îi cuprinse fața în mâini şi o sărută uşor pe buze.

Înfrigurat până în adâncul sufletului, Anakin porni sania antigravitațională şi, cu un vuiet de servomotoare, o împinse înainte.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, spuse el, intrând în balta de lumină palidă aruncată de scutul de plasmă şi de generator. Ştiți cum e. Nu am putut găsi o

sanie care să-mi placă.

Obi-Wan stătea în picioare, cu fața atent goală.

— Anakin.

— Ar trebui să ne mişcăm, spuse el, ghidând sania mai aproape. Trebuie să mă întorc să verific generatoarele – şi Devi va avea nevoie de o pauză în curând.

Obi-Wan strecură comunicatorul Maestrei Damsin în interiorul cămăşii.

— Da, desigur.

O ajutară împreună să se urce pe sanie şi se întoarseră la casa bolnavilor, unde Teeba Sufi se uita la ei, uimită.

— Un pacient nou? spuse ea, fără să-şi poată ascunde consternarea. Şi apoi văzu sabia la şoldul Tarei. Un alt Jedi? De unde a...

— Îți voi explica totul mai târziu, Sufi, spuse Obi-Wan, punând-o pe Maestra Damsin pe un pat de campanie. A mai rămas ceva medicament pentru *boala verde*? Am nevoie doar de o picătură. O picătură va fi suficientă. E foarte important.

Buzele lui Teeba Sufi se strânseră.

— De ce îl vrei? Nu e destul pentru a-l risipi, Teeb.

— Sufi, îți promit – asta nu va fi o risipă, spuse Obi-Wan. Te rog.

— În regulă, zise Teeba Sufi cu părere de rău şi se duse la dulapul din spate.

Obi-Wan scoase comunicatorul Maestrei Damsin.

— Este securizat? o întrebă el.

Palidă ca moartea, ea aprobă din cap.

— Şi cu cod de prioritate pentru Maestrul Windu. În timp ce Obi-Wan deschidea comunicatorul, ea îşi mută privirea. Anakin? Eşti în regulă?

Nu era momentul sau locul potrivit pentru a vorbi despre dragoste şi minciuni.

— Sunt bine. Sunt doar obosit.

Nu o păcăli.

— Da, murmură ea. Pot să văd asta.

Comunicatorul pocni, canalul securizat fiind stabilit.

— *Indomitable*, aici Kenobi, spuse Obi-Wan. Mă recepționezi?

— Obi-Wan, sunt Mace Windu. Care este situația voastră?

Anakin închise ochii. Pentru prima dată fu bine să audă vocea gravă a lui Mace Windu.

— Rezistăm, dar pierdem repede controlul, spuse Obi-Wan. Armata de droizi a lui Durd va străpunge apărarea noastră foarte curând. Maestre, Taria Damsin a ajuns la noi şi ne-a explicat situația. S-ar putea să avem un răspuns la dilema Doctorului Netzl. Aşteptați o biotransmisie.

— În aşteptare, spuse Maestrul Windu.

Nici măcar distanța şi deceniile de severă pregătire Jedi nu puteau să împiedice emoția reprimată din vocea sa.

Întorcându-se, Obi-Wan se uită la Teeba Sufi, care venise în spatele lor cu o sticlă aproape goală de amestec din plante.

— Mulțumesc, Sufi. Anakin...

Luă sticla de la ea, o destupă şi, cu o grijă enormă, picură puțin din chestia infectă pe placa bioscaner a comunicatorului de lux. Comunicatorul bâzâi, apoi scoase un bip. Obi-Wan apăsă comutatorul de transmisie.

— Am primit, spuse Maestrul Windu. Îl conectez la Templu acum.

— Spune-i Doctorului Netzl că, oricare ar fi ingredientele active, s-au dovedit eficiente în contracararea otrăvirii cu damotită.

— Aşa voi face, spuse Maestrul Windu. Obi-Wan, nu mă voi zgârci la vorbă... suntem loviți aici sus. Fără mai multe nave, nu vom reuşi să spargem blocada lui Grievous. Nu ştiu dacă vom ajunge la voi înainte să o facă droizii lui Durd.

— Am înțeles, spuse Obi-Wan. Arma lui Durd este distrusă. Asta este ceea ce contează.

— Nu ne retragem încă, Obi-Wan, replică Maestrul Windu. Aşa că stai liniştit. Şi lasă-mă să vorbesc cu Maestra Damsin.

Luând comunicatorul, Taria Damsin îşi drese glasul.

— Maestre Windu.

— Ți-am ordonat să te ascunzi până când vom putea aranja o extracție.

— Da, Maestre, aşa ați făcut.

— Acum am trei potențiali ostatici Jedi în joc.

— Maestre Windu, niciunul dintre noi nu va lăsa să se ajungă la asta.

— Taria...

— Mace, îmi pare rău, spuse ea. Dar chiar credeai că o să le întorc spatele?

Anakin simți cum i se ridică sprâncenele. *Mace?* Se uită la Obi-Wan, care ridică din umeri. Fața şi ochii lui erau atente. Ştia, oh, da, ştia, că fostul său ucenic era nemulțumit.

— Maestre Windu, adăugă Taria Damsin. Suntem în regulă. Tu concentrează-te pe Grievous. Şi când se va termina treaba asta, poți să țipi personal la mine.

— Fii sigură de asta, spuse Maestrul Windu. *Indomitable*, terminat.

Anakin se uită din nou la Obi-Wan.

— Trebuie să plec.

— Ştiu, spuse Obi-Wan. Taria, lasă-mă o clipă. Sufi?

Speriată, Teeba Sufi înghiți în sec.

— Obi-Wan?

— Unde este Greti? Ai trimis-o acasă?

— Am încercat, spuse Teeba Sufi. Nu a vrut să plece. Doarme alături.

— Atunci îmi pare rău, dar poți să o trezeşti? Maestra Damsin e rănită.

— E doar un copil, Obi-Wan, şi e epuizată, protestă Teeba. Te-a ajutat destul. Mă pot ocupa eu de prietena ta. Tânăra Greti are nevoie...

Obi-Wan atinse brațul lui Teeba Sufi.

— Te rog. E important. Şi Greti ar vrea să ajute.

— Obi-Wan... Maestra Damsin încercă să se ridice. Poate...

— Taci, pocni Obi-Wan, privind-o fix. Stai nemişcată. Mă întorc într-o clipă.

Anakin îl conduse afară. Pe treapta casei bolnavilor, Obi-Wan îl prinse de braț.

— Anakin...

Tânărul se retrase de lângă el.

— Nu face asta.

Fața slab luminată a lui Obi-Wan era plină de înțelegere şi de durere.

— Anakin... a trecut mult timp. S-a terminat cu mult timp în urmă.

Furia lui adormită se trezi. *Serios? Mie nu mi se părea aşa.*

— O iubeşti.

— E prietena mea.

Îşi simți degetele strânse în pumn. *Nu minți. Nu despre asta. Să nu îndrăzneşti.*

— O iubeşti.

Focurile monotone de blaster umplură tăcerea dintre ei. Apoi Obi-Wan aprobă din cap.

— Da, Anakin, o iubesc. Dar nu am fost niciodată îndrăgostit. Pentru o scurtă perioadă, Taria şi cu mine am avut nevoie unul de celălalt. Şi când nu am mai avut nevoie unul de celălalt, ne-am despărţit – şi am rămas prieteni.

Deci aşa a mers, da? Rămâi distant, stai detaşat, nu te lăsa niciodată să simţi prea mult, prea profund, iar Ordinului nu-i pasă?

Deci, dacă Padme şi cu mine ne-am prefăcut că nu suntem îndrăgostiţi…

— Anakin, spuse Obi-Wan brusc. Nu face asta. Ai de gând să-mi spui că, dacă ai depăşit acea limită cu Padme, ai putea să o depăşeşti din nou? Că te vei mulţumi vreodată să fii doar prietenul ei?

Gândul era de nesuportat. *Niciodată.*

— Vrei să spui că tu eşti mulţumit?

Obi-Wan îi întâlni privirea fără să tresară.

— Da.

Era adevărul. Derutat şi cu furia domolindu-se, Anakin îşi încrucişă braţele.

— Nu te înţeleg, Obi-Wan.

Obi-Wan aproape că zâmbi.

— Ştiu.

Şi ceva îmi spune că nu voi înţelege niciodată. Nu când vine vorba de asta.

— Trebuie să plec, spuse el. Conductele de combustibil trebuie verificate şi Devi nu poate face asta singură.

— Voi veni şi eu în curând, zise Obi-Wan. Vreau doar s-o văd pe Taria că este bine. Un muşchi îi tresări de-a lungul maxilarului. Să văd dacă pot face ceva…

Forţa tremură un avertisment sumbru.

— Are probleme, nu-i aşa?

— A ieşit din remisiune, spuse Obi-Wan, cu o voce ciudat de plată. Agresiv.

Anakin simţi un val de milă – nu doar pentru Maestra Damsin, ci şi pentru Obi-Wan. Niciun fel de pregătire Jedi nu putea să amortizeze o astfel de durere. Nu ştia asta din experienţa personală amară? *Dar eu o am pe Padme pentru a atenua lovitura. Şi am fost dispus să o las să mă ajute. El nu va lăsa pe nimeni să îl ajute. Încă mai crede că trebuie să înfrunte totul singur.*

— Nu se poate intra din nou în remisie?

Privind în piaţa umbrită a satului, Obi-Wan clătină din cap.

— Nu cred. Nu de data asta. S-a forţat prea tare, prea mult.

Pentru tine. Dar nu putu spune asta. Nu cu durerea lui Obi-Wan arzând în Forţă.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.

Urmă o tăcere lungă. Apoi Obi-Wan eliberă o respiraţie tremurândă.

— Ştiu, spuse el, privindu-l. Şi mie.

— Obi-Wan… Trebuia să spună asta. Taria nu este singura care are probleme.

— Ştiu şi asta.

— Deci, ce crezi? Să aşteptăm să ajungă întăririle droizilor şi să aruncăm zarurile pentru o ultimă mare luptă?

— Cred că… Obi-Wan îşi trecu ambele mâini peste faţă. Cred că e păcat de Doctorul Fhernan.

Anakin privi în jos. *Bant'ena.* Cu defecte, greşit orientată şi, în cele din urmă, eroică. Era durere pentru ea, undeva, dar nu-şi putea permite să o simtă. Nu acum.

— A avut şansa ei. Ne vedem la fabrică.

* * *

— Ştiţi, spuse Tryn, plin de iritare, asta ar merge mult mai repede dacă voi trei aţi înceta să mai zăboviţi.

— Îmi pare rău, spuse Bail. Dar avem nişte oameni neliniştiţi care nu vor crede decât o relatare a unui martor ocular.

Tryn îşi lăsă jos datapadul.

— Bine. Dar puteţi fi martori de acolo. Arătă spre cealaltă parte a laboratorului. Serios, Bail. Îmi îngreunezi munca.

— Scuzele noastre, Doctore Netzl, spuse Yoda. Spaţiu de lucru, noi vă vom da.

— Da, îmi pare rău, adăugă Padme. O să ne dăm la o parte din calea ta.

Se mutară în cealaltă parte a laboratorului şi priviră în tăcere cum Tryn executa o serie de biosimulări complicate folosind datele furnizate de Obi-Wan.

— Încă nu-mi vine să cred, murmură Padme. Câte *salvări* de ultim moment vom mai primi?

Bail se încruntă.

— Nu suntem încă salvaţi.

— Oh, eu cred că suntem, spuse ea. Am o presimţire. Nu-i aşa, Maestre Yoda?

Sprijinindu-se pe bastonul său de gimer, Yoda suspină.

— Speranţă am, doamnă Senator. Să spun mai mult decât atât, nu voi putea.

— Poţi să spui dacă îi vom recupera pe Obi-Wan şi Anakin? întrebă Bail. Şi pe Maestra Damsin?

Padme se încordă.

— Da, o vom face. Trebuie să o facem.

Bail îşi aşeză mâna pe umărul ei. Era un avertisment, cel mai aproape de a-i spune: *Ai grijă. Ai păstrat secretul cu un motiv.*

În cealaltă parte a laboratorului, gadgeturile ştiinţifice ale lui Tryn începură să bipăie. Apoi apărură o serie de holoimagini, matrice complicate de secvenţe codificate cu mai multe ramificaţii, care se roteau încet deasupra micului dispozitiv de holoimagine al fiecărui gadget. Roşu. Roşu. Roşu. Roşu.

— La naiba, spuse Padme. Roşu e rău, nu-i aşa?

Bail privi cum se prăbuşeşte faţa epuizată a lui Tryn.

— Da. Roşu e rău.

Şi apoi o a cincea holoimagine se uni, rotindu-se încet. În loc de roşu, era un curcubeu de culori – şi Tryn zâmbea. Râdea. Bătu cu amândoi pumnii în masa de laborator.

— Asta e! strigă el. Asta e secvenţa. Asta e veriga lipsă şi funcţionează.

Bail traversă laboratorul în câteva paşi repezi.

— Eşti sigur? Tryn… eşti sigur?

— Voi sintetiza o mostră şi o voi testa, spuse Tryn, zâmbind, dar da. Sunt sigur. Am găsit antidotul. Cheia era în acele trei bioingrediente active. Toate se găsesc în mod natural, toate uşor de sintetizat. A fost doar o chestiune de a obţine echilibrul corect.

— Cât de repede vei avea rezultatele testelor?

— Dă-mi o oră.

Şi după aceea fu pur şi simplu o chestiune de fabricare în vrac, de mare viteză. Dar asta era sub control, mulţumită cooperării unei companii Corelliene cu facilităţi în incinta de cercetare ştiinţifică de vârf *Abroganto* de pe Coruscant. Aveau un întreg

complex de producție pregătit, aşteptând doar cuvântul lui.

— Doctore Netzl, sunteți bun, spuse Bail, clătinând din cap. Aşadar... Punem antidotul în producție până în după-amiaza asta – transportăm suficiente doze pentru fiecare cetățean de pe Bespin, în cazul în care echipa noastră nu-l poate opri pe Durd la timp – iar restul îl stocăm pentru asigurare. Se întoarse.

— Padme...

Ea îşi ridică comunicatorul, cu ochii ei negri strălucind de triumf.

— Sunt în aşteptare pentru primul ministru al Brentaalului. Maestre Yoda, avem o flotă civilă.

Maestrul Yoda bătu cu bastonul său de gimer pe podea.

— Atunci, să vă vedeți de treabă, eu vă las. Să iau legătura cu grupul de luptă Lanteeb, acum trebuie. Când gata să plecare flota voastră civilă este, să mă informați trebuie.

— Bineînțeles, Maestre Yoda, spuse Bail. Te vom ține la curent cu fiecare pas. După ce Yoda plecă, iar Padme era încă pe comunicator, se uită din nou la Tryn. Nu ştiu ce să spun. Ceea ce ți-am cerut să faci... a fost imposibil. Şi tu ai făcut-o.

Tryn îşi trecu degetele pătate de chimicale prin părul lui lung şi răvăşit.

— Am făcut o parte din ea. Dar fără acea verigă lipsă, fără prietenul tău Jedi... Râse. Nu-mi vine să cred cum a ieşit. Că au ajuns în singurul loc care ne putea da răspunsul? Cum se poate întâmpla aşa ceva? E o nebunie. Este imposibil. Este... este neştiințific.

Şi asta îl făcu pe Bail să zâmbească.

— Forța nu este ştiință, Tryn. Forța doar... împinge lucrurile.

Ochii lui Tryn se măriră.

— Forța? De când ai încredere în puterile mistice?

— De când mi-au salvat viața, spuse el pur şi simplu. Este o poveste lungă. Îți voi spune o parte din ea când se va termina toată treaba asta.

— În acest caz, ar fi bine să mă laşi să mă întorc la treabă, spuse Tryn. Dar apoi ezită. Bail, acest prieten al tău. Acest Jedi. Încă nu e în siguranță, nu-i aşa?

Îl trecu un fior rece de spaimă.

— Nu, spuse el. Nu este.

— Îmi pare rău.

— Anunță-mă când ai rezultatele testelor şi voi începe să fac următorul pas.

— Bail? spuse Padme, strigând prin laborator. Brentaal a confirmat. Trebuie să ne coordonăm cu toți ceilalți, apoi să organizăm o holoconferință pentru Căpitanii şi Comandanții flotei. Să mergem.

Bail îi dădu lui Tryn o îmbrățişare zdrobitoare, speriindu-i pe amândoi.

— Republica îți este datoare, Tryn, spuse el, dându-se înapoi. Şi eu îți sunt dator. Orice vrei tu. Cere şi e al tău.

Tryn îşi lăsă privirea să alunece spre Padme, care aştepta nerăbdătoare la uşa laboratorului.

— Nu m-ar deranja o cină la lumina lumânărilor cu prietena ta de acolo.

— Îmi pare rău, spuse el, dar cred că e ocupată. Zâmbi. Ce zici de o cină la lumina lumânărilor cu mine?

Tryn îi dădu afară pe amândoi pentru a se putea întoarce la muncă.

— Este important, Bail. Asta înseamnă ceva. Pot să o simt, spuse Padme în timp ce mergeau înapoi la apartamentul ei. În ciuda dificultăților şi în fața unui pericol real, poporul Republicii s-a unit. Nu pentru profituri, nu pentru putere sau

prestigiu sau orice altceva obişnuit. Ci pentru că aşa este corect. Pentru că este o şansă de a scuipa răul în ochi.

Îi plăcea încrederea ei, dedicarea ei neclintită față de orice cauză pe care o susținea. Dar, în timp ce-şi strecura speederul prin fluxul principal de trafic şi intra pe banda prioritară, care era cea mai rapidă cale spre apartamentul ei, se uită la ea şi văzu frica frământată din ochii ei.

— Îi vom aduce înapoi, Padme, spuse el, şi îi luă mâna în a lui. Nu-i vom lăsa pe Lanteeb.

— Ştiu, spuse ea. Ştiu. Băieții noştri se întorc acasă.

Părea puternică. Suna puternică. Dar degetele ei în degetele lui erau reci şi îl strângeau atât de tare încât era greu să nu tresară.

Zbură restul drumului cu o singură mână... şi încercă din răsputeri să nu se gândească la toate modurile în care salvarea Lanteebului ar putea merge prost.

* * *

După aproape patru ore de efort necontenit, Obi-Wan trebui să accepte în cele din urmă că făcuse tot ce putea pentru Taria, cel puțin pentru moment. Droizii şi muniția de care îi avertizase ea sosiseră cu puțin timp în urmă, dar, în ciuda bombardamentului reînnoit şi feroce, ea dormea. Cu toate astea, fiecare respirație era mărginită de un indiciu răguşit de durere. Sub chipul ei liniştit se afla durere. De acum înainte, pentru că fusese atât de curajoasă şi de încăpățânată, durerea avea să domine fiecare zi rămasă din viața ei.

— În regulă, spuse el, şi trase pătura uşoară peste umărul ei. E de ajuns pentru moment.

— Dar nu se simte mai bine, spuse Greti, lăsându-se să cadă pe un scăunel de lângă el.

Copila era epuizată. Nu avusese dreptul să-i ceară din nou ajutorul, dar era vorba de Taria. Şi aveau nevoie de ea în această luptă.

— E mai bine decât înainte, spuse el. Mulțumită ție, Greti. Puterea pe care mi-ai împrumutat-o a făcut diferența. Acum ar trebui să te odihneşti şi tu.

— Teeb Kenobi are dreptate, spuse Sufi, uscându-şi mâinile la chiuvetă. E mai mult decât suficient ce ai făcut, copilă.

Obi-Wan se uită la ea. Încă era furioasă pe el pentru că o trezise pe Greti, pentru că îi ceruse fetei să se lupte cu boala Tariei. O împinse pe Greti cu genunchiul.

— Ar trebui să o asculți pe Teeba Sufi.

— Dar...

— Greti.

Cu un oftat, Greti cedă.

— Amândoi aveți nevoie de odihnă, spuse Sufi, croindu-şi drum printre ceilalți pacienți pentru a i se alătura. Du-te alături şi dormi, Teeb. Te voi trezi dacă se trezeşte prietena ta.

Înăbuşindu-şi propria durere, Obi-Wan se ridică.

— Nu pot. Am întârziat mult la uzină. Te rog, asigură-te că Greti fie se duce acasă, fie doarme aici.

Ea nu se obosi să încerce să se certe cu el.

— Fă cum vrei.

— Obi-Wan…

Surprins, el se întoarse.

— Rikkard?

Minerul-şef din Torbel îşi dădu pătura la o parte, se ridică în şezut şi îşi puse picioarele pe podea.

— Dacă te duci la uzină, atunci vin şi eu cu tine.

— Nu mergi, spuse Sufi. Tu…

Rikkard se ridică în picioare, nesigur, dar hotărât.

— Ba da.

Obi-Wan se uită la el. Zilele de boală îl lăsaseră pe miner hămesit, dar nu era pe moarte.

— În regulă.

— Teeb Kenobi…

— Sufi, spuse Obi-Wan, cu mâna ridicată. Avem de luat decizii. Rikkard este purtătorul vostru de cuvânt. E dreptul lui să fie acolo.

— Dacă aveți nevoie de un vorbitor, aduceți-o pe Jaklin! Ea poate…

— Amândoi ştim că Jaklin nu-i bine, spuse el. Te rog. Trebuie să plecăm. Îşi trecu degetele prin părul lui Greti. Şi tu? Asculta de Teeba Sufi.

Rikkard se opri să sărute fruntea fiului său adormit, apoi părăsiră casa bolnavilor. Se crăpa de ziuă. Dincolo de scutul de plasmă, lumina nouă ricoşa şi scânteia pe masa de droizi de luptă, care trăgeau neîncetat. Rikkard se holbă la ei.

— Prietena ta bolnavă, Teeb. Este singurul ajutor care vine?

Nu avea rost să se prefacă.

— Poate. Sper că nu.

— Amândoi sperăm, murmură Rikkard.

Dacă ar fi fost veşti, Maestrul Windu ar fi comunicat. Mai vorbiseră o dată de la prima lor comunicare. Situația rămăsese neschimbată. Nu era ceea ce voia să audă.

— Haide, spuse Obi-Wan, lăsând îndoiala la o parte. Anakin ne aşteaptă.

* * *

Cincisprezeci minute mai târziu, se aflau împreună cu Anakin şi Devi în substația centralei electrice, examinând rezervele de damotită lichidă din Torbel.

— Asta e tot? spuse Rikkard, şocat. Asta e tot ce ne-a mai rămas? Dar… asta înseamnă că o lună bună de aprovizionare s-a dus în câteva zile.

— Nu am avut de ales, Rikkard, spuse Devi. Să menții scutul în funcțiune şi puternic – asta e o muncă *însetată*. Mai ales pentru vechea noastră uzină.

— Ştiu, spuse Rikkard, oftând. Nu te învinovățesc, Devi.

Obi-Wan făcu schimb de priviri cu Anakin.

— Dă vina pe noi, spuse el. Noi am adus asta asupra voastră.

— Mi-ar plăcea, crede-mă, spuse Rikkard, aruncând o privire încruntată. Dar apoi mă uit la fiul meu – şi mă gândesc la arma aia murdară de damotită… Îşi scutură capul. Oricum, la ce bun să dăm vina? Nu va salva vieți, nu-i aşa? Dar cu toți droizii ăia noi de acolo…

— Nu-ți face griji pentru ei, spuse Anakin. Pot să reconfigurez din nou scuturile.

Rikkard se uită la el.

— Şi să consumăm ceea ce ne-a mai rămas din combustibil de două ori mai

repede?

— Îmi pare rău. Ăsta e compromisul.

Rikkard îşi trecu o mână peste barba ţepoasă.

— Şi dacă sunt de acord, cât timp ne cumperi? O zi?

— Poate două, spuse Anakin. Ar trebui să fie de ajuns, dacă sosesc întăriri pentru grupul nostru de luptă – dacă pot străpunge blocada lui Grievous şi...

— Dacă, spuse Rikkard, dispreţuitor. Sunt numai speranţe şi presupuneri, nu-i aşa? Din câte ştii tu, Republica e gata să-şi reducă pierderile. Recunoaşte, băiete. Suntem în faţa morţii.

— S-ar putea să fie adevărat, Rikkard, spuse Obi-Wan încet, dar îţi pot promite un lucru: nu va fi din cauză că Republica ne-a abandonat.

— Rikkard. Nesigură în hamul ei antigravitaţional stricat, Devi îl apucă de braţ. Am avut încredere în ei până acum.

Îmbătrânit cu ani de zile de boala lui, doborât de durere şi suferinţă, Rikkard aprobă din cap şi se întoarse.

— Faceţi ce doriţi. Nu contează.

— Rikkard... Devi îşi muşcă buza, privindu-l cum iese din magazia de combustibil. Mă duc după el. Anakin, reconfigurează scuturile. Obi-Wan, va trebui să reverifici fiecare valvă de alimentare din compartimentele trei până la doisprezece. O să vin să te ajut când pot.

Singuri din nou, Obi-Wan se uită la Anakin.

— Eşti sigur? Ceea ce plănuieşti – generatoarele scutului pot rezista? Centrala electrică poate rezista?

Anakin făcu o grimasă.

— Nu pentru mult timp. Dar poate fi destul, dacă avem noroc. Şi ştiu că tu nu crezi în noroc. Ridică din umeri. Dar eu zic că nu strică să strângem pumnii, măcar de data asta.

Cu un zâmbet mic şi obosit, aprobă din cap.

— Doar de data asta.

Anakin părea şi el hămesit, după o altă noapte lungă fără somn.

— Ce mai face Maestra Damsin?

— Doarme.

— Obi-Wan...

Simpatia, oricât de bine intenţionată ar fi fost, l-ar fi distrus.

— Haide, spuse el. Avem o treabă de făcut.

* * *

Până când soarele ajunse la jumătatea amiezii, scuturile fură reconfigurate, valvele de alimentare vechi ale centralei energetice fuseseră curăţate de impurităţile acumulate şi şase secţiuni de circuite în scurtcircuit fuseseră înlocuite. Făcând tot ceea ce se putea face pentru moment, cei patru se întâlniră în staţia de monitorizare.

— Şi asta e tot? zise Rikkard. Părea gata să cadă. Cum rămâne cu Republica? Teeb Kenobi...

— Vor comunica atunci când lucrurile se vor schimba, spuse Obi-Wan. Ar fi o greşeală să îi deranjăm. Între timp, facem tot ce putem.

— M-am gândit la asta, zise Anakin. Dacă scutul cedează înainte ca ajutoarele să ajungă la noi, ne vom lupta corp la corp. Mulţumită acelor droizi, avem nişte

blastere. Avem vibro-târnăcoape şi alte unelte de minerit. Şi avem tot ce ne trebuie pentru a improviza grenade.

Simțindu-se rău, Obi-Wan închise ochii. *Ei sunt săteni, nu soldați. Va fi un măcel.* Apoi aprobă din cap.

— De acord.

— Vrei să luptăm? spuse Rikkard. Teeb, vom lupta. Dar nu e niciun bărbat sau femeie de aici care să fi tras vreodată cu un blaster.

— Sau să fi făcut o grenadă, adăugă Devi.

— Nu vă faceți griji, spuse Anakin. Vă vom arăta noi cum se face.

Rikkard îşi frecă cicatricele de pe cap.

— Va trebui să o faceți.

— Dar mai întâi trebuie să vă odihniți amândoi, spuse Devi. Ne-ai făcut să câştigăm puțin timp, Teeb. Acum foloseşte-l cu înțelepciune.

Obi-Wan se uită la Anakin.

— Are dreptate. Ne putem permite o oră.

— Vă puteți permite două, răbufni Devi. Mai bine chiar, trei. Sunteți o resursă pentru Torbel la fel de importantă ca şi damotita noastră lichidă. Nu vă risipiți. Nu ne putem permite asta.

— Ați auzit-o pe Teeba, spuse Rikkard. Trei ore. Putem să ne ocupăm de centrala energetică şi de scut fără voi în acest timp. Acum plecați. Asta e hotărârea mea, ca preşedinte al satului.

Prea obosiți ca să se mai certe, plecară.

* * *

Taria se trezi la durerea lui Obi-Wan în timp ce acesta încerca din nou să o vindece.

— Obi-Wan, opreşte-te, şopti ea. Nu mă ajuți şi nu faci decât să te răneşti pe tine însuți.

El clătină din cap.

— Nu. Pot să o fac. Doar că trebuie să... nu prea am reuşit să... Pumnul lui lovi partea laterală a patului ei. Nu sunt antrenat, asta e problema. Dar pot...

— Obi-Wan! Ea îi prinse încheietura mâinii. Am spus nu. Nu vreau să o faci.

Murdar şi neîngrijit, el se holbă la ea.

— Taria, nu pot să stau aici şi să nu fac nimic.

— Bineînțeles că poți, spuse ea cu blândețe. Pentru că nu poți face nimic.

În timp ce bubuiturile şi vuietele focurilor de armă zdruncinau fereastra casei de bolnavi şi uşile deschise ale acesteia, Taria se uită prin cameră. Anakin dormea într-un pătuț din apropiere, Sufi era afară, în stradă, şi nu era niciun semn de fetița Greti. Cu ceilalți pacienți adormiți de ierburi şi de boală, ea şi Obi-Wan erau ca şi cum ar fi fost singuri.

— N-ar fi trebuit să vii, spuse el, privindu-şi mâinile.

Ea îi eliberă încheietura mâinii.

— Nu vorbi prostii. Acea armă biologică trebuia distrusă.

— N-ar fi trebuit să vii aici, răbufni el. Eşti o nebună.

— Ştiu, spuse ea, şi îşi apăsă palma pe obrazul lui. Îmi pare rău. Nu am vrut să te supăr.

El se ridică brusc de pe scaun.

— Nu. Nu. Nu mă lua în seamă, Taria. Sunt doar obosit.

Obosit? Ea nu se putu gândi la un cuvânt care să descrie ceea ce era el. Gol, poate? După ce vărsase atât de mult din el însuşi în vindecarea acestor oameni, în menţinerea lor în viaţă? *Da. Este gol. Sau era gol. Dar acum iată-mă aici, umplându-l de durere.*

— Obi-Wan…

Rămase cu spatele la ea. Era atât de slab. El şi Anakin slăbiseră până la piele şi oase, trăind din Forţă. *Şi el mă face pe mine nebună?*

— Obi-Wan, spuse ea din nou. Te rog.

Încet, el se întoarse. Faţa îi era goală, fiecare sentiment păzit fiind expus. Dacă fuseseră îndrăgostiţi cândva, fusese doar pentru o clipă, în entuziasmul răsuflat şi proaspăt al descoperirii, în acel prim şoc anihilant al plăcerii. Dar trecuse, ceea ce era un lucru bun, şi în trecere se transmutase în ceva profund, sigur şi adevărat.

— Obi-Wan, trebuie să mă asculţi, spuse ea. Să mă asculţi cu adevărat. Şi să crezi fiecare cuvânt.

Pas cu pas, el se întoarse la ea şi se aşeză din nou.

— Am fost o moartă ambulantă de când m-am întors de pe Pamina Prime, zise ea, păstrându-şi vocea joasă. Dorind ca el să o asculte şi să creadă. Amândoi ştim asta. Aşa că nu a fost niciodată vorba de a trăi mai mult, ci de ceea ce trebuia să fac cu viaţa care mi-a rămas. De ce am venit aici? Îşi flutură mâna, simţind muşcătura din oase şi muşchi. Să-l opresc pe Durd, să ajut la salvarea ta, a lui *Skyguy* şi a acestui sat? Era important. Aşa că, chiar dacă asta grăbeşte ceea ce trebuie să se întâmple, Obi-Wan, cum să nu mă bucur? Şi cum poţi tu să mă iubeşti şi să nu te bucuri pentru mine?

El ridică din umeri.

— Sunt egoist, Taria. Nu vreau să te pierd.

Deşi trezi cea mai ascuţită durere din ea, se ridică în şezut.

— M-am împăcat de mult cu moartea. Nu otrăvi puţinul timp care ne-a mai rămas.

Pentru o clipă, ea îl privi cum se lupta cu asta. Apoi se aplecă înainte şi îi cuprinse faţa între mâini.

— Îţi voi spune asta acum, pentru că s-ar putea să nu mai am ocazia mai târziu, şopti ea. Ei îl numesc pe Anakin *Cel Ales*, dar şi tu ai un destin. Ai un drum lung de parcurs şi nu va fi întotdeauna uşor. Mi-aş dori să-l pot parcurge împreună cu tine, dar asta nu e menit să fie. Aşa că ţine minte ce-ţi spun, Obi-Wan. Totul se întâmplă cu un motiv. Totul. Binele, răul, indiferenţa. Toate au un scop. Nu uita niciodată cine eşti. Nu uita niciodată pe cine serveşti. Şi indiferent ce se întâmplă, ţine-ţi faţa îndreptată spre lumină.

Îşi privi cuvintele cum se scufundă prin pielea lui şi sub suprafaţa ochilor săi luminoşi. Privi cum se ridica în el durerea, furia şi disperarea. Privi cum curajul lui le îneca pe toate. Îl privi cum… le lăsa pe toate să plece.

Lângă ei, Anakin se trezi când Teeba Sufi se grăbi să intre în casa bolnavilor. Taria îşi lăsă mâinile în poală, zâmbind.

— Eşti bine?

— Ce nu este în regulă? spuse Anakin, ameţit. Ce se întâmplă?

— Nimic încă, spuse Obi-Wan, şi îl bătu pe spate. În picioare, Anakin. Am dormit destul de mult.

Capitolul 21

Uitându-se de la Amiralul Yularen la Maestrul Windu şi înapoi, Ashoka simţi cum i se agită toate instinctele de prădător. *Oh, nu. Asta nu e bine.*

— Maestre Windu, zise Amiralul, cu vocea tărăgănată, deşi apreciez dificultatea poziţiei dumneavoastră, trebuie să mă gândesc şi la trupele mele. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că accelerarea producţiei de clone nu a avut succesul pe care îl anticipa Flota. Având în vedere încetinirea numărului celor care părăsesc *fabricile* Kaminoane, nu pot fi de acord cu prelungirea acestei misiuni. *Escadrilele Ciocan* şi *Săgeată* au pierdut aproape un sfert din piloţi fiecare, iar *Escadrila Aurie* nu este departe în urma lor. E timpul să ne întoarcem acasă.

Ahsoka, care stătea pe partea îndepărtată a punţii şi fusese uitată, trase aer în piept. Putea simţi răceala Maestrului Windu în Forţă şi stăpânirea de sine nemiloasă pe care o exercita. Mai mult decât orice altceva, îşi dorea să strige *Opriţi-vă! Duşmanul e acolo, nu aici, în Sala de Operaţiuni de Luptă.* Dar nu putu spune nimic. Era o Padawană, un nimeni, în comparaţie cu cei doi oameni.

Dacă Skyguy ar fi fost aici, ar fi spus ceva. Ar fi vorbit.

Şi problema era că era destul de sigură de ceea ce ar fi spus. *Amiralul Yularen are dreptate. Nu vreau să moară altcineva pentru mine*. Şi dacă l-ar fi auzit spunând asta, ei bine, atunci ea ar fi fost cea care s-ar fi certat.

Eu sunt de partea Maestrului Windu. Nu-i putem lăsa în urmă.

Apoi veni o mare tresărire în Forţă, în timp ce Maestrul Windu îşi elibera toate emoţiile.

— Amirale, vine ajutorul. Mai avem nevoie doar de puţin timp. Dacă ne jucăm cu Grievous, dacă abandonăm această poziţie şi în schimb împrăştiem grupul de luptă, îi oferim patru ţinte dispersate în loc de...

— Nu, spuse Amiralul. Maestre Windu, îmi pare rău, dar vă cer să nu faceţi asta. Pentru binele echipajului tău, pentru binele...

— Domnule Amiral? Era Locotenentul Avrey, prin comunicaţie. Am un semnal prioritate Alfa de la Templul Jedi. Este Maestrul Yoda. Întreabă de dumneavoastră.

Amiralul Yularen apăsă comutatorul de comunicaţii.

— Fă-mi legătura, Locotenente.

Maestrul Yoda îl caută pe Amiral? Ahsoka, surprinsă în timp ce se holba, simţi că se înroşeşte când Maestrul Windu o fixă cu o privire rece.

— Ei bine, Padawan? Ce părere ai?

Ea îşi ridică bărbia.

— Maestre, cred că nu trebuie să-i lăsăm în urmă decât dacă suntem nevoiţi. Şi nu cred că trebuie să o facem. Nu încă.

Maestrul aprobă din cap, cu ochii brusc calzi.

— Bun răspuns.

Şi apoi vocea Maestrului Yoda, uşor distorsionată de distanţă, veni prin staţia de comunicaţii.

— La un acord am ajuns, cu o flotă civilă auxiliară, Amirale. În drum spre voi, acum se află. De acord au fost Căpitanii navelor, ca autoritatea temporară să vă

accepte. Să rămâneți la Lanteeb, puteți, până la sosirea lor?

Amiralul Yularen își împreună mâinile la spate.

— Maestre Yoda, poziția noastră e precară. Am suferit deja pierderi semnificative. Grievous a oprit focul pentru moment, dar asta s-ar putea schimba şi nu avem mijloacele necesare pentru a-l învinge.

— În curând veți avea, Amirale.

— Cât de curând, Maestre Yoda?

— În câteva ore.

— Maestre Yoda – care este poziția Cancelarului Suprem în această privință?

— Să-i salvăm pe Jedii prinşi în capcană, Cancelarul Suprem Palpatine ne-a cerut.

Urmă o tăcere lungă. Apoi Yularen aprobă din cap.

— Foarte bine, Maestre Yoda. Vom aştepta până când va sosi această… flotă.

— Vă mulțumesc, Amirale. Vânătoare bună.

Maestrul Windu se întoarse.

— Padawan Tano, du-te sub punte. Informează *Compania 501* că vor intra în acțiune în următoarele câteva ore. Odată ce cerul va fi senin, trupele terestre vor debarca.

— Da, Maestre Windu, spuse ea, şi fu cât pe ce să fugă din cameră.

În clipa în care Rex îi văzu fața, ridică un pumn şi reduse la tăcere întreaga sală, unde toți cei din *501*, trupe terestre şi piloți deopotrivă, se adunaseră pentru a-şi aminti de cei morți şi a aştepta acțiunea.

Greutatea privirilor clonelor era un lucru înfricoşător.

— Intrăm, spuse ea către întreaga încăpere. De îndată ce ne sosesc întăririle, vom sparge blocada pentru a-i salva pe Maestrul Skywalker şi pe Maestrul Kenobi – şi pe Maestra Damsin, de asemenea.

Cei din *501* dădură drumul unui chiot. În zgomotul de după, Rex veni să stea alături de ea.

— Eşti bine, micuțo?

Abia când o întrebă el îşi dădu seama cât de puțin *bine* era. Blocată aici sus, deasupra Lanteebului, departe de Anakin, ştiind în ce necazuri se afla, surprinzând doar frânturi trecătoare din el în Forță şi neputând să lupte alături de el. Temându-se că, în fiecare minut, vor afla vestea morții lui… sau chiar mai rău, că o va simți.

— Sunt bine, îi spuse ea lui Rex, provocându-l să o contrazică. Abia aştept să-mi pun cizmele pe pământ, ştii?

Ochii lui îi spuseră că putea vedea adevărul, dar zâmbi.

— Ştiu, Ahsoka. Nu mai contează. Nu va mai dura mult. Şi apoi vom fi jos, lovind cu piciorul în fundul fiecărei tinichele şi târându-l de gât pe Jediul nostru favorit, în siguranță.

Ea zâmbi.

— Îi voi spune că ai spus asta, Rex.

— Micuțo, replică el. Mă bazez pe tine că-i vei spune.

* * *

— Teeba, nu cred că ar trebui să faci asta, spuse Sufi. Nu cred că Teeb Kenobi ar fi de acord.

Simțind fluxul lent al sângelui, Taria se desfăşură din întinderea pe care o

făcea.

— Sufi, ştiu că nu fi. Aşa că e un lucru bun că nu sunt obligată să-l ascult.

— Va fi supărat, spuse fetița Greti, a cărei prezență surprinzătoare în Forță striga să fie remarcată. E foarte irascibil când e supărat.

Țepos chiar. Taria zâmbi.

— Poate să mă înțepe cât vrea. Nu va avea nicio importanță.

Teeba Sufi şi copilul schimbară o privire.

— E adevărat, adăugă ea şi strecură comunicatorul activat în buzunarul de la coapsă al combinezonului. Nu e nevoie să vă îngrijorați. Îl cunosc pe Obi-Wan de aproape toată viața mea. Dacă se supără pe mine, nu va fi pentru prima dată.

Greti păru gata să se certe. Apoi se răzgândi şi, în schimb, deveni brusc timidă.

— Teeba…

Taria căzu în poziția ghemuit în fața ei.

— Da, Greti?

— Părul tău, spuse fata. Este… este drăguț.

Xenofobi, aşa îi numise Senatorul Organa pe oamenii de pe Lanteeb. Având prejudecăți rigide față de oricine era diferit.

— Mă aştept să ai nevoie de puțin timp ca să te obişnuieşti, nu-i aşa? spuse Taria încet, şi cu o privire o incluse şi pe Teeba Sufi. Presupun că nu ați mai văzut niciodată păr de culoarea asta.

Fața lui Teeba Sufi era rigidă.

— Nu.

— Este doar păr. Sub el, sunt la fel ca tine.

— Ba nu, nu eşti, spuse Greti, clătinând din cap. Sub el, eşti Jedi.

În vocea copilei se simțea un regret adânc şi dureros. Privind-o, Taria îşi dădu seama că Greti înțelesese că era prinsă aici. Pentru o clipă fu furioasă pe Obi-Wan, pentru că trezise potențialul fetei când ştia că va trebui să o lase în urmă. Apoi suspină. *A făcut ceea ce trebuia să facă. Nu-l pot învinovăți pentru asta.*

Ridicându-se, se uită la Sufi.

— Trebuie să plec. Rămâneți înăuntru. Indiferent ce auziți – nu părăsiți casa bolnavilor. Doar dacă nu va exista un ordin.

Sufi se întinse spre copilă şi o trase aproape.

— Nu o vom face.

— Cum rămâne cu Bohle? protestă Greti.

— Mama ei, spuse Sufi. Voi trimite după ea, Greti. Las-o pe Teeba să-şi vadă de treburile ei acum.

Cu un zâmbet şi o atingere pe obrazul lui Greti, Taria le părăsi. Afară, piața era plină de viață cu vreo treizeci dintre cei mai sănătoşi săteni care învățau rudimentele tragerii cu blasterul şi cum să arunce ceea ce păreau a fi grenade făcute la repezeală. Curajul lor era admirabil… şi sfâşietor. Nu aveau nicio şansă împotriva hoardei de droizi aflată de cealaltă parte a scutului. Privi o vreme cum Obi-Wan şi Anakin treceau de la un grup la altul, încercând să transmită în câteva minute ani de antrenament şi luni de experiență pe front. Unii ar fi spus că era o misiune prostească, dar ce altceva puteau face? Să le spună tuturor să stea la pământ şi să aştepte ca droizii să străpungă scutul şi să-i omoare ca pe nişte nerfi?

Nu. Şi nici eu nu pot face asta.

Văzând-o că se apropie, Obi-Wan îşi întrerupse demonstrația şi veni în întâmpinarea ei.

— Taria…

Ea ridică o sprânceană la el.

— Eşti surprins? Serios?

— Nu, spuse el şi îşi ciupi podul nasului.

— Văd că ai fost ocupat să faci bombe.

— Printre alte lucruri, spuse el obosit. Suntem cât se poate de înarmați.

— Dar nu la fel de antrenați. Unde vrei să mă duc?

El se abținu în mod eroic.

— Acolo, zise el, arătând cu degetul. Grupul acela încă aşteaptă să primească instrucțiuni de bază cu blasterele.

— Excelent, spuse ea, şi se apucă de treabă.

O oră mai târziu, se opriră să se odihnească. După ce răspunse la o serie de întrebări de ultim moment, Taria îi lăsă pe săteni să-l bată la cap pe Obi-Wan.

Refuzând să-şi recunoască durerea şi oboseala, i se alătură lui Anakin în mijlocul drumului care ducea la ieşirea din Torbel, unde stătea contemplând armata de droizi. Scutul bâzâia şi pâlpâia la fiecare impact de proiectil de blaster.

— Poftim, zise Anakin, întinzându-i paharul cu apă plin pe sfert. Şi nu te certa.

Amuzată şi recunoscătoare, ea sorbi şi se uită la droizi.

— Au încetat de tot să mai tragă, astăzi?

— Doar pentru a reîncărca, spuse el, posomorât.

O văzuse consolându-l pe Obi-Wan la scut, în noaptea în care sosise. Dintr-un motiv oarecare, apropierea lor îl înfuriase, iar asta îl nelinişte pe Obi-Wan. Ea nu avea intenția de a provoca conflicte între ei.

— Anakin, trebuie să-ți cer o favoare.

Se uită la ea.

— Ce?

— Promite-mi că vei avea mereu grijă de Obi-Wan. Şi că vei fi acolo pentru el, când voi muri.

După o tăcere lungă, el aprobă din cap.

— În regulă.

Înghiți ultima gură de apă.

— El ar muri pentru tine. Ştii asta?

Încă o încuviințare din cap.

— Ştiu.

Tonul lui era uşor ostil, ca şi cum ea ar fi încălcat o regulă nerostită. Şi poate că o făcuse. Îi zâmbi.

— Doar verificam.

Când ea nu mai spuse nimic, el ridică o sprânceană.

— Ce… nu ai de gând să mă întrebi dacă aş muri pentru el?

Şi asta o făcu să râdă.

— Cât de proastă crezi că sunt?

El încă încerca să se decidă ce anume voise să spună ea cu asta când Obi-Wan li se alătură şi arătă cu capul spre rândurile de droizi de dincolo de scut.

— Ai observat ce se furişează în spatele rândului?

— Bineînțeles, spuse Anakin. Super droizi de luptă.

— Separatiştii trebuie să fi golit oraşul de droizi până acum, spuse Obi-Wan. E doar o chestiune de timp până când îşi vor intensifica bombardamentul. Anakin… suntem pregătiți?

Anakin ridică din umeri.

— Atât de pregătiți pe cât vom fi vreodată. Nu pot să fac scutul mai puternic, nu fără să supraîncarc generatoarele sau centrala electrică.

— Şi eşti sigur că nu mai putem găsi damotită lichidă? Ne-ar prinde bine nişte grenade în plus.

După expresia de pe fața lui Anakin, nu era prima dată când Obi-Wan punea acea întrebare.

— Nu şi dacă vrei să menții scutul în funcțiune.

— Damotită lichidă? spuse Taria, surprinsă. Asta este sursa voastră de combustibil? Nu este un pic cam...

— Volatilă? Anakin reuşi să schițeze un zâmbet apăsat. Ba da. Este bună, nu-i aşa? Dacă cedează scuturile, ar trebui să putem transforma câțiva droizi în fier vechi cu grenadele noastre improvizate.

Încerca să facă haz de necaz, dar ea îşi dădea seama că asta îl înspăimânta. Aşa cum ar fi trebuit. Grenadele erau borcane, sticle şi cutii de conserve umplute cu combustibil, iar detonatoarele o fâşie de pânză îmbibată în ulei de lampă. Ca bombe, erau simple, brutale şi cel mai probabil ineficiente. Riscul pentru săteni era enorm.

Dar acesta este un război, iar în război nu există siguranță.

Se uită la Obi-Wan.

— Ei bine, poate că mai este ceva ce putem...

Şi apoi sună comunicatorul ei. Îl recuperă din buzunarul de la costum şi apăsă pe el pentru a transmite.

— Damsin.

— Sunt Mace Windu. Avem întăriri şi îl atacăm pe Grievous cu toată forța, încercând să spargem blocada şi să trimitem trupe terestre la locația voastră. Ar trebui să...

Un țipăt electronic ascuțit îi înecă vocea şi apoi comunicatorul se opri.

— Ah, spuse Obi-Wan. Cred că Grievous şi-a dat seama cum să ne bruieze din nou comunicațiile. Cât de nechibzuit din partea lui.

— Da, probabil că din cauza asta nu-l plac, spuse Anakin. Nu are maniere.

Privindu-i cum îşi zâmbeau unul altuia, Taria simți înrudirea lor şi dragostea complicată. Erau un cuplu atât de ciudat la prima vedere: Obi-Wan atât de stăpân pe sine, Anakin atât de nesăbuit. Dar îşi găsiseră echilibrul, iar acum erau două jumătăți ale unui întreg. Anakin îl transformase pe Obi-Wan... iar Obi-Wan îi arătase lui Anakin ce înseamnă să fii un om bun.

Mă bucur, mă bucur atât de mult că am reuşit să văd asta.

— Obi-Wan! Obi-Wan!

Întorcându-se, Taria văzu un bărbat plin de cicatrice, de vârstă mijlocie, care se grăbea pe drum spre ei.

— Rikkard, spuse Obi-Wan, în barbă. Este minerul şef şi purtătorul de cuvânt al satului.

— Obi-Wan, spuse Rikkard, ajungând la ei. Fără suflare, aproape şchiopătând, cu sudoarea acoperindu-i fața țepoasă. Oamenii vor să ştie ce să facă în continuare. M-am gândit că poate cei mai puternici ar putea începe să blocheze străzile cu maşini de teren, aşa cum ai sugerat tu.

— Da, Rikkard, bună idee, spuse Obi-Wan. Şi toți ceilalți ar trebui să rămână calmi. Ai pus în aplicare planul de evacuare?

— Sunt unii care nu sunt prea încântați de asta, spuse Rikkard, încruntându-

se. Dar, da. Totul este pregătit.

— Rikkard... Obi-Wan apucă umărul osos al bărbatului. Credeam că am căzut de acord că mina ar fi cel mai sigur loc în care să se ascundă oamenii.

— Ştim că eşti îngrijorat de damotita brută, adăugă Anakin. Nu sunt suficiente costume de protecție, ați rămas fără pastile pe bază de plante, iar oamenii sunt deja slăbiți din cauza fumului toxic. Dar Rikkard – trebuie să ai încredere în noi. Toate astea nu sunt nimic în comparație cu un asalt complet al droizilor.

— Pe care nu va trebui să-l înfruntăm dacă nenorocitul ăla de scut rezistă, spuse Rikkard, încă încruntat. Va rezista?

Anakin îşi încrucişă brațele.

— Va rezista. Mina este o soluție de rezervă, asta-i tot. Dar când vom da semnalul – *dacă* vom da semnalul – atunci trebuie să trimiți acolo pe toată lumea, în afară de echipele de comando. Fără excepții. Ai înțeles?

— Am înțeles, mormăi Rikkard.

Taria îi urmări pentru o clipă retragerea şchioapă, apoi se uită la Obi-Wan şi Anakin.

— Echipe de comando?

— O mică ridicare a moralului, zise Obi-Wan, ridicând din umeri. O exagerare, poate, dar dacă ajută...

Avea dreptate.

— Nu i-ai spus despre asaltul terestru al lui Windu.

— N-am vrut să-i dau speranțe. Hai să fie o surpriză plăcută.

Da, într-adevăr. Să fie o surpriză plăcută pentru noi toți.

Anakin îşi înclină capul pe spate pentru a privi prin tavanul scutului de plasmă şi la cerul albastru de dincolo.

— Nu-mi dau seama ce se întâmplă acolo sus. Tu poți?

— Nu, spuse Obi-Wan. Taria?

Ea clătină din cap.

— Îmi pare rău.

Erau cu toții prea obosiți ca să simtă atât de departe. Ea spera doar că nu erau prea obosiți ca să lupte.

— Obi-Wan, mă duc să-mi adun echipa de la generatoare, zise Anakin. Să mă asigur că au înțeles clar ce semne de avertizare trebuie să caute. Eşti în regulă?

— Bineînțeles, spuse Obi-Wan, zâmbind slab. Tu?

— Mai bine ca niciodată, zise Anakin şi îl trase într-o îmbrățişare rapidă şi dură. Ai grijă de tine.

— E atât de teribil de demonstrativ, se plânse Obi-Wan, privindu-l pe Anakin cum se îndrepta, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând spre centrala electrică. A fost de la început. Şi nimic din ce spun nu pare să-l facă să renunțe la acest obicei.

Taria îşi înăbuşi un zâmbet.

— Da. E foarte ne-Jedi din partea lui. Ce dezamăgire zdrobitoare trebuie să fie pentru tine.

Obi-Wan îi aruncă o privire.

— Spune-mi... de ce va nevoie ca să te duci în mină?

— De o răpire.

— Ha! El clătină din cap. Nu mă ispiti.

— Vorbesc serios, Obi-Wan, spuse ea, dispărându-i zâmbetul. Amândoi ştim că ai nevoie de încă o sabie în lupta asta.

— Ceea ce am nevoie nu este să…

Amândoi simțiră şocul de avertizare prin Forță. O clipă mai târziu, droizii de luptă filiformi îşi coborâră blasterele şi despărțiră rândurile – şi super droizii de luptă uriaşi avansară, cu brațele întinse, gurile tunurilor laser încorporate strălucind purpurii. Urmă o bătaie de inimă de tăcere – şi apoi deschiseră focul.

Fulgerele laser de mare putere se izbiră de scut. Plasma tremură şi sclipi, devenind roşie ca sângele la impact, culoarea dispărând prea încet. Sub zgomotul bombardamentului intensificat, auziră un vuiet mecanic acut, puternic.

Obi-Wan se întoarse.

— Ăsta e Generatorul Şase. Ar fi bine să ne uităm la el, în caz că Anakin nu poate ajunge la timp.

Un alt *bum* gol. Un alt tremur prin scut. Şi apoi, ca şi cum armata lui Durd nu făcuse decât să îşi *dreagă glasul* până acum, fiecare droid de luptă şi țânțar deschiseră focul laolaltă cu super droizii de luptă – şi lumina după-amiezei deveni stacojie.

— Ei bine, zise Taria. Cred că în sfârşit au primit mesaj că Republica s-a apucat serios de treabă.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Cred că da.

O apucă de mână şi fugiră.

* * *

La un moment dat, Anakin încetă să mai audă zgomotul atacului. Simțea contuziile blasterelor pe piele, le simțea zumzăind violent prin muşchi şi oase, prin brațul şi mâna lui protetică, dar le ignoră. Avea lucruri mai importante de care să îşi facă griji. Cât timp trecuse de când deschiseseră focul super droizii de luptă? Două ore? Trei ore? Habar n-avea. Pierduse noțiunea timpului. Din câte ştia, Obi-Wan era încă la centrala electrică cu Devi, asigurându-se că maşinăria nu se prăbuşea. Taria lucra la linia de alimentare cu combustibil, menținând damotita lichidă, menținând centrala şi scutul în viață. Iar el străbătea perimetrul gemând al scutului, în jurul fiecărui generator fără să se oprească, pentru că în momentul în care scutul ceda, satul era mort. Sigur, avea o mână de ajutoare, Tarnik şi Guyne şi prietenii lor, care făceau tot ce puteau pentru a menține generatoarele în funcțiune, dar erau simpli bărbați şi femei. Maşinile nu le vorbeau, nu le şopteau în sânge.

Uitase cum era să respire fără durere, să alerge fără durere, să folosească Forța fără durere. Toată lumea lui era durere… şi nu-şi putea imagina o lume fără ea.

Restul oamenilor din Torbel erau adunați în piață sub privirea severă a lui Rikkard. Echipele de comando, cu puținele lor blastere şi cu *periculoasele* lor grenade artizanale, cu vibro-târnăcoape, cu topoare şi cu leviere, se strângeau şi aşteptau să se întâmple ce era mai rău – să cedeze scutul şi să avanseze droizii. Toți ceilalți – mamele, tații şi copiii – aşteptau ordinul pentru a fugi în subteran. Pacienții lui Sufi erau încărcați pe tărgi şi sănii antigravitaționale, pregătiți pentru o evacuare rapidă. Frica lor era opresivă. Luptând împotriva ei, Anakin strânse din dinți.

Am făcut tot ce am putut pentru ei. Nu am fi putut face mai mult.

În timp ce ajungea la Generatorul Opt pentru a cincisprezecea oară, sau a douăzecea, cine mai ştia, văzu o săteancă în genunchi, cu carcasa deschisă, scoțând frenetic firele. Se auzeau scântei şi ieşeau jeturi de fum, iar marginea sângerândă a

scutului începea să se topească…

— Dă-te la o parte! spuse el, şi pe jumătate târâtă, pe jumătate împinsă de Forță, femeia fu dată la o parte.

Scufundându-şi mâinile în măruntaiele generatorului, lăsă acel instinct ciudat să-l ghideze, îl lăsă să arate degetelor unde să se ducă, ce să vindece. Şi atunci săteanca – Chiba – țipă şi arătă cu degetul, iar el se uită şi văzu aceeaşi topire de-a lungul marginilor secțiunilor zece şi doisprezece.

Oh, La naiba. Acum e acum.

— Chiba! strigă el, pentru ca ea să-l audă peste exploziile nesfârşite. Fugi la centrala electrică şi spune-i lui Obi-Wan că scutul cedează. Şi apoi spune-i lui Rikkard că e timpul să coborâți în mină, cât de adânc puteți ajunge.

Chiba era tânără şi îngrozită.

— Dar… dar…

— Du-te! urlă el, şi folosi Forța pentru a se face înțeles.

Chiba fugi.

Amețit, auzi sunetul tot mai puternic al erorilor din scut, din generatoare. Respiră adânc, alungă orice gând şi teamă de ceea ce avea să-l coste toate astea… şi se scufundă în Forță pentru a mai câştiga timp.

* * *

Când termină de deblocat încă o conductă de combustibil, Obi-Wan o auzi pe Devi strigându-i numele. Trânti pârghiile înapoi pe poziție şi fugi în stația de monitorizare.

— Chiba a fost aici! spuse Devi, cu transpirația curgându-i pe față. Anakin spune că scutul cedează.

Îşi croi drum afară. Zgomotul bombardamentului era copleşitor, bătând şi răsunând în craniul lui. Cerul era însângerat de focuri de plasmă, iar scutul – ei bine, rezista, dar putea vedea o scânteiere amenințătoare pe suprafața lui şi ondulații suspecte în plasmă. Aveau câteva minute, asta era tot.

Sătenii curgeau spre intrarea în mină, cei în vârstă şi bolnavii fiind cărați pe targă sau împinşi pe sănii antigravitaționale. Nu existau vehicule de teren; toate fiind împinse pe străzi şi răsturnate. Obstacole pentru droizi, sperau ei, şi poate un adăpost pentru comandourile satului. Jalnic, cu siguranță, dar era mai bine decât nimic. Fugi înapoi în centrala electrică.

— În regulă, Devi. Asta e tot. Pune centrala pe funcționare automată şi du-te în mină.

Ea scutură din cap, plângând.

— Nu, Obi-Wan, eu rămân. Nu pot să te las să îi înfrunți singur.

— Devi! spuse el, şi o apucă de umeri. Nu. Ai spus că atunci când va veni timpul, vei pleca. Ai promis.

— Ştiu, dar nu pot, plânse ea. Cum pot să fug? Ce fel de persoană mă face asta?

— O persoană care se ține de cuvânt, spuse el, şi o îmbrățişă. Te rog, Devi. Rikkard va avea nevoie de tine.

Încă plângând, ea trecu maşinăria uzinei pe automat, apoi se întoarse spre el, gata să se certe din nou. Ținând cont de hamul ei antigravitațional stricat, el adună un zâmbet şi o împinse puțin.

— Du-te. Voi fi bine.

Cu fața ei simplă plină de lacrimi şi strânsă de durere, ea clătină din cap.

— Mincinosule, spuse ea, şi plecă.

Îşi luă o clipă, doar o clipă, pentru a asculta centrala electrică. Era jalnică, dar funcționa. Era tot ce putea spera. Lăsând-o să funcționeze sau să moară, plecă în căutarea Tariei.

* * *

Taria introduse ultimele patru recipiente de combustibil în conductele de alimentare şi deschise robineții. Când se asigură că tot combustibilul proaspăt curgea nestingherit, îşi luă un moment pentru a-şi uşura durerea de spate şi apoi ieşi în afara casei combustibilului, împuțită şi plină de fum pentru a lua puțin aer proaspăt înainte să plece în căutarea lui Obi-Wan.

Când respiră aerul curat, Forța o lovi cu un sentiment uimitor de pericol. Îşi ridică privirea şi văzu scutul de deasupra ei scânteind, sclipind şi tremurând în mod ciudat, ca şi cum plasma ar fi fost vie şi ar fi încercat să îşi dea jos propria piele.

Oh. Am o presimțire proastă în legătură cu asta.

Şi apoi observă fluxul de săteni care se îndreptau spre mină. Cineva dăduse semnalul de evacuare. Bine. Dar nu era nimeni care să adune comandourile săteşti – se învârteau pe stradă, părând nesiguri şi confuzi. Alergă spre ei.

— Gata, gata, liniştiți-vă! strigă ea. La echipele voastre, oameni buni. Nu mai vorbiți. Haideți!

Era ca şi cum ar fi adunat Padawanii înainte de un turneu în dojo-ul mare. *Poftim, Ahsoka. Ştiam că mica noastră competiție va fi de folos*. Când sătenii se împărțiră în cele zece echipe de câte trei, tăcuți şi holbându-se la ea, le aruncă cea mai bună privire Jedi, fără menajamente.

— Ştiu că sunteți speriați, dar ştiu şi că vă puteți descurca, zise ea, ridicându-şi vocea deasupra bombardamentului constant al droizilor. Dar acum vă apărați casa. Sunt prietenii voştri, mamele voastre, soții şi copiii voştri. Aşa că toată lumea să respire adânc, să se concentreze şi vom mai trece încă o dată prin exerciții.

Încercând din răsputeri să-şi controleze frica, comandourile din Torbel trecură rapid prin gama de exerciții ofensive pe care le învățaseră. Când terminară, le zâmbi.

— Excelentă treabă, oameni buni. Vă veți descurca bine, ştiu că aşa va fi. Țineți minte – păstrați-vă cumpătul. Nu vă lăsați duşi de val şi nu irosiți nicio bombă sau foc de armă pe un singur droid. Doar dacă este absolut necesar. Țintiți spre grupuri – veți elimina mai mulți în felul ăsta. Nu folosiți armele cu vibrații până când nu sunteți siguri că ținta voastră e la pământ şi dezarmată. Şi nu uitați să le luați blasterele dacă puteți. Aruncați-le dacă nu puteți să le folosiți voi înşivă. Şi...

— Taria!

Ridicând mâna, se întoarse. Era Obi-Wan, care venea spre ea într-o alergare târâită. O singură privire la fața lui şi ştiu. *Asta e*. Întorcându-se spre bărbații şi femeile care se oferiseră voluntari pentru a fi în prima linie împotriva armatei de droizi a lui Durd, aprobă din cap.

— A sosit timpul. Echipați-vă, oameni buni, apoi luați pozițiile. Şi fie ca Forța să fie cu voi.

Într-o tăcere solemnă, sătenii se încărcară cu armele lor şi plecară. Taria îi privi, clipind des. Dar când Obi-Wan ajunse la ea, se întoarse şi îi arătă un zâmbet.

— Maestre Kenobi! Ghici ce? Cred că suntem pe cale să avem un mic război. Îşi trecu o mână peste combinezonul ei negru şi murdar. E potrivit pentru această ocazie, sau ar trebui să-mi găsesc o rochie?

Fără cuvinte, el se uită la ea. Şi apoi începu să râdă.

— Haide, spuse ea, luându-l de braț. Hai să mergem să le dăm nişte şuturi în fund tinichelelor.

* * *

În cele din urmă, Generatorul Patru fu cel care doborî scutul. Anakin simți prăbuşirea înainte să se întâmple, simți scânteia şi flacăra în inima sa când muri. Şi din cauza modului în care reconfigurase matricea scutului, pentru că nu putea să o facă altfel, acesta doborî şi celelalte generatoare odată cu el.

În mod incredibil, când scutul începu să se prăbuşească, armata de droizi încetă să mai tragă. Ca şi cum nu-i venea să creadă ce se întâmpla chiar în fața lor.

Ca şi cum ar fi fost un truc Jedi viclean. *Aş vrea eu.*

Imobilitatea droizilor îi dădu timp să-şi scoată sabia şi să o aprindă, timp să se întindă dureros în Forță şi să-i simtă pe Obi-Wan şi pe Taria. Şi erau acolo, nu departe de rafinăria ruinată. Apoi îi simți separându-se şi luându-şi pozițiile.

Privi scutul dispărând, simțindu-se ciudat de calm. Cerul era gol. Încercarea lui Mace Windu de a ajunge la timp la ei eşuase.

Avu un singur gând. Un ultim regret. *Îmi pare rău, Padme. Te rog să mă ierți.*

Şi apoi armata lui Durd deschise focul.

* * *

— Ține-te bine, micuțo! urlă Rex, cu vocea stinsă prin vocoderul căştii sale. Pentru că intrăm mai fierbinte decât este nevoie!

Mai fierbinte decât era nevoie nu se putea descrie. Nava lor de luptă urla spre locația lui Anakin atât de repede încât Ahsoka se aştepta ca aerul să se aprindă. Încă se obişnuia cu ideea că nu era moartă. Nu-i venea să creadă că, în sfârşit, rupseseră blocada lui Grievous. Dar reuşiseră. Având de înfruntat crucişătoare, nave de luptă, nave de transport blindate, bombardiere, unsprezece escadrile de nave de luptă şi patru dintre cele mai bune crucişătoare ale Marii Armate a Republicii, laşul nenorocit îşi pierduse curajul. Se întorsese şi fugise, mişcarea fiind atât de surprinzătoare încât ajunsese în hiperspațiu înainte ca ei să-l poată opri.

Amiralul Yularen făcuse aerul de pe punte să devină albastru aprins, de atâtea înjurături. Şi apoi puse ochii pe Lanteeb.

Lăsându-l pe Yularen şi grupul său de luptă să se ocupe de eliberarea planetei, ea şi Maestrul Windu luaseră *Companiile 501* şi *95* spre Torbel, pentru a-i salva pe Anakin, pe Maestrul Kenobi şi pe Taria de droizi.

Vă rog, vă rog, nu ne lăsați să ajungem prea târziu.

— Fum! strigă pilotul lor, arătând cu degetul. Torbelul este în față.

Fum? Nesigură, Ahsoka se aplecă pe partea deschisă a canonierei şi îl văzu pe Maestrul Windu făcând acelaşi lucru pe canoniera sa, care zbura lângă ei. Pământul trecea rapid pe sub ei, aerul fiind rece şi şuierător.

Grăbeşte-te, grăbeşte-te. Mergi mai repede, Jinx. Haide, Jinx.

Zburară pe deasupra unui lanț de dealuri joase şi iată satul, plin de droizi şi

cuprins de flăcări. Văzu o mână de oameni împrăştiaţi alergând, panicaţi, văzu droizii secerându-i şi continuând să mărşăluiască. Disperată, se întinse spre Anakin în Forţă, dar tot ce simţi era haos şi teroare.

Cu un vuiet de motoare, haita formată din 30 de canoniere urlă prin Torbel. Unii dintre droizi se întoarseră şi începură să tragă. *Companiile 501* şi *95* râseră şi începură să riposteze. Şi apoi, canonierele ajunseră pe pământ, clonele cu armuri albe se împrăştiară pe solul dur, iar tinichelele zăngănitoare începură să cadă.

Ahsoka sări de pe nava ei de luptă, cu sabia scânteind. Îi simţi pe Rex, pe sergentul Coric şi pe Checkers, intrând în luptă. *Fie ca Forţa să fie cu voi, băieţi. Să nu îndrăzniţi să vă lăsaţi ucişi.* Îl simţi pe Maestrul Windu luptând cu inamicul, tăind şi împingând cu Forţa droizii la fier vechi. Nu avea nevoie de ea. Fugi în luptă.

Din trei paşi rapizi fu una cu Forţa. Respirând Forţa şi cu Forţa respirând prin ea, dansă în furtuna ei. Droizii căzură în faţa ei, dar ea rămase neatinsă. Aerul era plin de fum şi sânge. Mai mulţi oameni muriseră aici. *Nu şi Anakin. Te rog*... Şi apoi văzu cadavrele, dar el nu era printre ele. Trebuia să rămână concentrată. Ar fi simţit dacă el ar fi murit. Şi cu siguranţă ar fi simţit şi dacă ar fi murit Maestrul Kenobi. Unele dintre cadavre erau femei, dar niciuna nu avea părul verde-albastru. Putea să vadă asta în timp ce sărea, făcea salturi, se învârtea şi tăia droizii în bucăţi.

Anakin, sunt aici. Anakin, unde eşti?

Dar nu-l putea simţi. Începu să deznădăjduiască – şi apoi îi auzi vocea în memorie, adâncă şi măsurată. *Nu-ţi fie teamă, Ahsoka. Frica doar îţi stă în cale*.

Aşa că, în loc să se străduiască să-l găsească, se lăsă pradă momentului şi lăsă Forţa să o mişte aşa cum voia ea. Sabia e sclipit, străluci şi se mişcă, din ce în ce mai repede, deşi se simţea destul de lentă şi calmă – ca şi cum acesta ar fi fost un dojo şi ea nu putea muri. Fiecare droid care o provoca cădea în faţa sabiei ei. Era conştientă de Maestrul Windu, care lupta. Simţea clonele de la *501* şi *95*, în timp ce vânau în lung şi în lat prin micul sat în flăcări. Pe droizi nu-i simţea, dar prin fumul urât mirositor şi în rafale putea vedea trupele de clone tăindu-i în bucăţi. Şi se simţea plutind pe lângă vehicule abandonate şi clădiri distruse, pe alei de ferrocretă şi pe teren deschis, sărind prin căldură şi flăcări, tăind în bucăţi orice tinichea suficient de proastă să îi iasă în cale. Droizii erau acum mult mai puţini decât ei. Erau nişte deşeuri de metal ambulante.

Îşi dădu seama că trecuse ceva vreme de când nu mai dăduse peste un cadavru. *N-ar trebui să fie mai mulţi săteni? Unde au plecat?* Şi apoi uită de oameni, pentru că el era acolo, lângă un generator de scut distrus. *Anakin*. Însângerat, transpirat şi încă în viaţă. Se lupta spate în spate cu Maestrul Kenobi şi Taria, iar pe feţele lor era imprimată o determinare sumbră, disperată şi o durere comună extremă. Un inel de droizi îi înconjurau, venind să îi ucidă.

Ahsoka simţi cum buzele i se dezlipesc într-un rânjet.

Nu prea cred, nenorociţior. Nu astăzi. Niciodată.

Apoi veni o undă în Forţă şi Maestrul Windu era lângă ea. Ea se uită la el, iar el se uită la ea şi asta fu tot ce le trebui. Ştiau ce să facă.

Privirea de pe faţa lui Anakin, când o văzu, fu singura recompensă de care avea nevoie vreodată.

Epilog

După mai puţin de o oră, Ahsoka stătea tăcută în piaţa carbonizată a satului Torbel, în timp ce Maestrul Windu coordona diferitele faze ale misiunii. Deoarece Separatiştii din oraşul Lanteebba se predaseră aproape imediat, cea mai complicată sarcină era organizarea evacuării totale a sătenilor supravieţuitori din Torbel, toţi cei trei sute şi ceva de locuitori, deoarece locul fusese redus la o ruină fumegândă.

Soarele apunea rapid, aşa că Rex aranjase canonierele să fie poziţionate în jurul pieţei. Proiectoarele lor transformară amurgul în amiază. Era o acţiune tipic eficientă şi grijulie a lui Rex şi asta o făcea să-l iubească mai mult ca niciodată.

Acum, el şi restul trupelor – deşi unii erau răniţi, niciunul nu murise – treceau metodic prin ceea ce mai rămăsese din sat, adunând echipamente nedeteriorate şi obiecte personale şi stivuindu-le ordonat pe una dintre străzile care mărgineau piaţa.

Din păcate, nu erau prea multe lucruri.

Aliniaţi pe strada de pe cealaltă parte a pieţei se aflau douăzeci şi opt de saci mortuari. Sergentul Coric şi Checkers se ocupaseră de această tristă sarcină. Morţii aveau companie de la unii dintre sătenii plângând care ieşiseră din mina satului Torbel când se terminaseră luptele. Durerea lor umplea Forţa.

Anakin, Maestrul Kenobi şi Taria stăteau împreună în zona de triaj desemnată în piaţă. Nu erau singuri. Aproximativ patruzeci de săteni fuseseră separaţi de ceilalţi şi primeau şi ei tratament medical de urgenţă. Aerul crepuscular era plin de fum şi de sunetele blânde ale suferinţei. O femeie – Maestrul Kenobi îi spunea Sufi – insista să îi urmărească pe medicii clone şi să verifice de două ori fiecare pastilă, spray şi unguent pe care îl administrau. Maestrul Kenobi încercase să-i spună să nu-şi facă griji, că poate avea încredere în ei, dar femeia nu se lăsase păcălită. Şi era urmată de o fetiţă sfrijită pe nume Greti, care avea o prezenţă ciudată în Forţă şi se tot întorcea la Maestrul Kenobi pentru a se asigura că este în regulă. Ahsoka se gândi că era destul de ciudat. *Dar nu o pot învinovăţi. El chiar arată groaznic. Toţi arată aşa*.

Arătau atât de rău – tăiaţi şi învineţiţi şi pârliţi în mai multe locuri – încât de fiecare dată când îi privea, simţea cum inima îi tresare şi respiraţia i se întrerupe. Îşi aducea aminte de cât de speriată fusese pe Maridun, când *Skyguy* fusese rănit, şi cât de speriat fusese el după misiunea niciodată explicată a Maestrului Kenobi pe Zigoola. Trebuia să-şi amintească în permanenţă că trecutul era trecut – trebuia să-şi se concentreze asupra prezentului.

În prezent, sătenii din Torbel se temeau de ea. Înainte să fie luată cu forţa de trei medici, doar pentru ea, Taria o luase deoparte.

— Îi faci să se simtă inconfortabil, Ahsoka. Nu o lua personal. Oamenii ăştia nu sunt prea sofisticaţi din punct de vedere cultural.

Pe bune? Se uită la mine de parcă aş putea încerca să-i mănânc sau ceva de genul ăsta. Făcea tot ce putea, dar era cam greu să nu o ia personal. Mai ales că tocmai ajutase să le fie salvate vieţile.

— Ahsoka!

Speriată, îşi ridică privirea.

— Da, Maestre Kenobi?

El înclină un deget spre ea.

— O clipă?

— Maestre? spuse ea, alăturându-se lui, şi zâmbindu-le lui *Skyguy* şi Tariei.

Chiar dacă erau răniţi şi epuizaţi, amândoi zâmbiră înapoi, apoi se uitară la Maestrul Kenobi. La fel făcu şi ea.

Medicii îi dăduseră atât de multe chimicale încât ochii îi deveniseră înceţoşaţi.

— Padawan Tano, aş vrea să cunoşti pe cineva. Se întoarse. Greti!

Fata slabă stătea lângă unul dintre sătenii bolnavi. Auzindu-şi numele, sări în sus şi veni în fugă.

— Da, Teeb?

— Greti, ea este Ahsoka, spuse Maestrul Kenobi. Este una dintre persoanele care au salvat Torbelul de droizi.

— L-au salvat? Fata făcu o grimasă. Torbel a ars.

— Greti. Maestrul Kenobi îi atinse capătul nasului cu vârful degetului. Unde-ţi sunt manierele. Dacă nu era Ahsoka, probabil că ai fi fost moartă.

Fata slabă o privi de sus până jos în tăcere. Apoi îşi puse mâinile în şolduri şi îşi înclină capul într-o parte.

— Nu ai păr.

— Aşa este, spuse Ahsoka cu teamă. Sunt o Togruta.

— Şi pielea ta are o culoare ciudată.

— Nu acolo de unde vin eu.

Acum, Greti îşi răsucea degetele în buzunarele tunicii ei zdrenţuite.

— E departe?

Ahsoka aprobă din cap.

— Foarte departe.

— Oh, spuse Greti, şi se gândi la asta. Pot să mă duc acolo?

— Ei bine, cred că da, spuse ea. Dacă vrei.

— Are cineva păr acolo de unde vii tu, Ahsoka?

Skyguy şi Taria încercau să nu râdă. Ea le aruncă o privire, apoi se încruntă la fata slabă.

— Ştii, Greti, nu toată lumea vrea păr. Nu toată lumea are nevoie de păr. Nu tuturor le place părul. Eu nu...

— Obi-Wan, spuse Maestrul Windu, apărând fără avertisment. Tocmai am... Şi apoi se opri, pentru că până şi Maestrul Kenobi râdea. Ce este?

Greti se holbă la el.

— Şi tu eşti Togruta?

— Nu, spuse Maestrul Windu încet. Cui aparţine acest copil? Trebuie să stea cu familia ei.

Maestrul Kenobi înlemni.

— Îmi cer scuze, Maestre. Greti, du-te şi găseşte-ţi mama. Ne revedem mai târziu.

— Promiţi? spuse fata slabă şi îşi aruncă braţele în jurul lui.

Surprinsă, Ahsoka îl văzu pe Maestrul Kenobi cum o mângâia pe spate pe fată, cu blândeţe.

— Îţi promit.

În timp ce fata pleca, luând cu ea ciudata ei prezenţă în Forţă, Maestrul Windu îi fixă pe Anakin, Maestrul Kenobi şi pe Taria cu privirea sa întunecată şi intensă. Fusese atât de ocupat să fie la conducere, iar ei fuseseră atacaţi de medici atât de

repede, încât aceasta era prima dată când le vorbea de la sfârşitul scurtei şi intensei lupte.

— Tocmai am comunicat cu Senatorul Amidala, spuse el. A vorbit cu Regina Jamillia, iar ea a oferit statutul de refugiat oamenilor din Torbel.

Anakin se ridică în picioare.

— A făcut-o?

— Dacă sătenii sunt de acord, Cancelarul Suprem a autorizat *Coruscant Sky* să îi ducă de aici direct pe Naboo. Deci, cu cine trebuie să vorbesc?

Maestrul Kenobi respiră adânc şi se ridică în picioare.

— Acela ar fi Rikkard, Maestre. Mă scuzați.

Ahsoka se încruntă în timp ce Maestrul Kenobi mergea încet spre grupul de săteni bolnavi şi răniți. Anakin şi Taria se încruntară şi ei. Nu era în regulă să-l vezi pe Maestrul Kenobi fără obişnuitul lui pas vioi încrezător.

— Maestre Windu, spuse Maestrul Kenobi, întorcându-se cu un alt om care era plin de praf din cap până în picioare. Acesta este Teeb Rikkard, minerul şef şi unul dintre purtătorii de cuvânt ai satului Torbel. Rikkard, acesta este Maestrul Windu din partea Consiliului Jedi. Are o propunere pentru tine, una pe care cred cu tărie că ar trebui să o iei în considerare. La fel şi Jaklin, dacă se simte mai bine.

Maestrul Windu dădu din cap cu seriozitate.

— Teeb Rikkard.

— Maestre Windu, zise Rikkard. Avea lacrimi în ochi, iar vocea îi era nesigură. Torbel vă mulțumeşte pentru ceea ce ați făcut.

— Îmi pare rău că a fost necesar, spuse Maestrul Windu. Îmi pare rău că v-ați pierdut casa. Dar am putut să vă găsim una nouă. Te rog, Rikkard. Vino cu mine.

După ce Maestrul Windu dispăru din raza sa vizuală, Maestrul Kenobi se uită la Anakin.

— Interesant. Ai din întâmplare…

— Nu, zise Anakin rapid. Nu am comunicator. Dar cred că e soluția perfectă. Tu nu crezi?

Maestrul Kenobi se holbă la satul în ruine, apoi la grupurile de săteni nevătămați din capătul celălalt al pieței.

— Ar putea fi, da, spuse el în cele din urmă. Sper că da. Apoi suspină. Mă întreb cât timp vom mai fi blocați aici. Sunt foarte puține lucruri pe care nu le-aş da acum pentru un duş fierbinte şi un pat.

Dar Ahsoka îşi dădea seama că nu pentru el însuşi era îngrijorat, ci pentru Taria. Şi avea dreptate să fie îngrijorat. Chiar şi plină de calmante, o simțea pe Maestra Damsin… greşit.

— Ahsoka, spuse Anakin, cu ochii obosiți umbriți de îngrijorare. Dacă tot suntem pedepsiți, de ce nu te duci tu să afli?

Ea aprobă din cap.

— Da, Maestre. Cu plăcere.

Pentru că, cu cât mai repede vom pleca de pe această stâncă, cu atât mai fericiți vom fi cu toții.

Şi plecară, în cele din urmă, odată ce toate saluturile de despărțire fuseseră făcute. Greti, fata slabă, se agăță de Maestrul Kenobi, încercând din răsputeri să nu plângă. Mama ei plânse, mulțumindu-i că îi salvase mâna şi viața. Femeia autoritară Sufi îl îmbrățişă, aproape suficient de tare încât să-i rupă coastele, iar o altă femeie, într-un ham antigravitațional antic, îl îmbrățişă la fel de tare pe Anakin, dar şi pe

Maestrul Kenobi. Purtătorul de cuvânt al satului, Rikkard, fu trist să-i vadă plecând. Cu toții erau politicoşi cu Taria, dar nu era acelaşi lucru.

Privindu-i, Ahsoka îşi dădu seama că Anakin şi Maestrul Kenobi trebuie să fi făcut lucruri uimitoare în Torbel, dacă erau iubiți de sătenii ciudați şi nesofisticați.

Sper ca de data asta Skyguy să-mi spună tot ce s-a întâmplat.

Lăsându-i pe Maestrul Windu şi pe săteni cu discuțiile şi deciziile lor, zburară spre *Indomitable* cu Căpitanul Rex şi o clonă medic drept escortă. Maestrul Kenobi stătea pe un scaun portabil moale, cu Taria adormită pe umărul său. Stând alături de Anakin, Ahsoka privea prin vizorul din spate al navei de luptă spre Lanteeb, care rămânea rapid în spatele lor. Ridicându-şi mâna, Anakin îşi flutură degetele.

— La revedere şi rămas bun, murmură el.

Ceea ce spune cam tot.

* * *

La douăzeci şi douăzeci de ore după ce se îmbarcară pe *Indomitable*, după ce făcu baie, dormi şi mâncă o masă decentă pentru prima dată de la… ei bine, părea că trecuse o veşnicie… Obi-Wan se prezentă în Sala Operațiilor de Luptă pentru o holoconferință cu Palpatine. Anakin şi Taria merseră cu el, Maestrul Windu se întorsese de pe Lanteeb pentru a participa şi, bineînțeles, era şi Yularen acolo. Dar nu şi Ahsoka. Ea se întorsese pe Lanteeb cu Rex. Mai era încă multă treabă de făcut pe planetă.

Fiind din nou îngrijorat pentru Greti, Obi-Wan îşi readuse atenția acolo unde îi era locul. *La copii rătăciți.* Devenise la fel de rău ca Qui-Gon.

— …dezamăgitor că Lok Durd a reuşit să ajungă la Generalul Grievous şi să scape, spunea Cancelarul Suprem, dar, per total, cred că e bine să ne considerăm binecuvântați. Maestre Kenobi…

Obi-Wan se înclină.

— Domnule Cancelar Suprem.

— În calitate de Jedi senior în această misiune, trebuie să fii felicitat pentru succesul ei. Şi aveți cea mai sinceră recunoştință personală, pentru că ați reuşit să-l păstrați întreg pe tânărul Anakin.

Se înclină din nou, fiind foarte conştient de faptul că Anakin era lângă el.

— A fost plăcerea mea, domnule Cancelar Suprem. Deşi întreaga misiune a fost un efort comun.

— Cu siguranță a fost, spuse Palpatine. Şi mi-am exprimat aprecierea față de Căpitanii navelor care vi s-au alăturat la nevoie, Amirale Yularen. Senatorii Organa şi Amidala sunt cu siguranță de lăudat pentru ingeniozitatea lor. Dar trebuie să spun că mă îngrijorează faptul că ceea ce au făcut aici creează un precedent care ar putea reprezenta în viitor o amenințare la adresa securității Republicii. Avem o Mare Armată şi, bineînțeles, minunații noştri Jedi. Aşa că eu cred că este corect să spun că această misiune a fost una de neuitat şi că nu se va mai repeta.

— Mă bucur să vă aud spunând asta, domnule Cancelar Suprem, spuse Amiralul Yularen. Nu aş putea fi decât de acord cu privire la pericolul pe care îl implică.

— Vom mai discuta despre asta la o dată ulterioară, Amirale, spuse Palpatine. Deocamdată, să apreciem doar rezultatele unei munci bine făcute. Maestre Windu?

Chipul Maestrului Windu rămase nemişcat.

— Domnule Cancelar Suprem.

— Aş aprecia întoarcerea ta imediată pe Kothlis, spuse Palpatine. Consiliul Dirigent a fost foarte înţelegător, dar prefer să nu le mai impun bunăvoinţa.

Obi-Wan simţi iritarea Maestrului Jedi.

— O voi face, domnule Cancelar Suprem, spuse Windu. Dar, având în vedere că grupul de luptă al Amiralului Yularen este încă în curs de curăţare a Lanteebului, poate îmi permiteţi un mic ocol pe Coruscant?

— Pentru a-i aduce acasă pe Jedii triumfători? Desigur, zise Palpatine, zâmbind larg. De fapt, Maestre Windu, cred că o să insist. Anakin...

— Domnule Cancelar Suprem, spuse Anakin, aproape precaut.

Dar Palpatine se păstră cumpătat.

— Dragul meu băiat... Ce pot să spun decât *bravo*, şi mulţumesc Forţei că eşti bine.

— Mulţumesc, domnule Cancelar Suprem.

— Acum, spuse Palpatine, înainte să închei, am pe cineva cu mine care ar vrea să vă vorbească puţin.

Urmă o pauză, apoi imaginea lui Padme apăru pe holoecran. Simţind interesul rapid al lui Anakin, Obi-Wan îi aruncă o privire. *Linişteşte-te*.

Padme zâmbea. Radioasă

— Maestre Kenobi, mă bucur să vă văd. Înţeleg că locuitorii din Torbel au acceptat oferta Reginei Jamillia de a muta pe Naboo?

— Au acceptat, doamnă Senator. Şi vă mulţumesc că aţi aranjat asta.

— Măcar atât puteam să fac, după câte au făcut pentru tine şi pentru Anakin. Aştept cu nerăbdare să aud întreaga poveste la întoarcerea ta. La fel şi Senatorul Organa. M-a rugat să vă felicit pentru încă o *evadare* remarcabilă.

Obi-Wan aprobă din cap. *Pun pariu că a făcut-o*.

— Mulţumesc, doamnă Senator. Şi aşteptăm cu nerăbdare să vă povestim totul despre misiune – când ne va permite timpul.

Ceea ce nu va fi prea curând, dacă ar fi fost după el. Cu cât ea şi Anakin petreceau mai puţin timp împreună, cu atât mai bine... pentru ei toţi.

Padme era o femeie fenomenal de inteligentă. Ştia la ce se referea.

— Da, spuse ea, după un moment. Bineînţeles.

Şi pe această notă, holoconferinţa se încheie.

— Anakin, spuse Maestrul Windu. Yoda vrea să te întorci la Templu, dar aş vrea să o laşi pe Padawana ta pe Lanteeb, ca să supervizeze *Compania 501*. Cred că vei fi de acord că se poate descurca singură.

Obi-Wan aşteptă ca Anakin să obiecteze, dar în schimb el aprobă din cap.

— Da, Maestre Windu. Am încredere implicită în ea.

— Aşa cum ar trebui, spuse Windu cu vioiciune, mulţumit. Acum, trebuie să rezolv câteva lucruri cu Amiralul. Să nu plecaţi prea departe.

În timp ce Maestrul Windu îl lua pe Yularen deoparte, Obi-Wan se întoarse spre Taria.

— Încă mai ai comunicatorul?

Umplută cu substanţe chimice de către droizii medicali ai lui *Indomitable*, părea din nou aproape sănătoasă. Dar era o minciună teribilă. Îmbrăcată ca el, în salopeta cenuşie şi monotonă a Flotei, cu părul ei fabulos, curat şi strălucitor şi prins bine, niciun suflet care o privea nu ar fi ghicit că mai avea doar câteva săptămâni de trăit. *Dar nu am de gând să stric asta. Nu o voi face*.

— Comunicatorul meu? spuse ea, ridicând o sprânceană. Da. De ce?

— Anakin trebuie să-i dea vestea cea bună Ahsokăi.

Ea îi dădu lui Anakin comunicatorul ei.

— Spune-i din partea mea că a făcut o treabă bună. *Hai, Echipa Verde*. Va înțelege.

— Aşa voi face, spuse Anakin, şi se retrase pentru a comunica cu Ahsoka.

— Deci, Obi-Wan, zise Taria încet şi îşi aşeză mâna pe brațul lui. Te simți bine?

Era departe de a fi bine. Şi bineînțeles că Taria ştia asta, motiv pentru care îl şi întreba. Dar va fi timp pentru discuții la Templu. Timp pentru a se gândi la cei căzuți, pentru a-i plânge şi pentru a găsi modalități de a-i onora pe cei care făcuseră greşeli – şi care plătiseră un preț teribil pentru a le repara. Timp pentru a se împăca cu pierderea prietenilor lui. Era o călătorie pe care o începuse în casa de bolnavi a satului Torbel, dar care încă mai avea un drum lung de parcurs.

Nici măcar nu sunt sigur că este o călătorie pe care o pot termina.

Ştiind că îl va lăsa să scape, doar de data asta, minți.

— Da, sunt bine.

Ea ridică o sprânceană.

— Ai nevoie de mai multă odihnă.

— După război. Taria... Palpatine nici nu recunoscuse ceea ce făcuse ea. Ce sacrificase. Asta îl înfuria. Tu ai salvat atâtea vieți. Şi acum...

— Fără regrete, spuse ea, în sinea ei. Degetele ei se strânseră pe brațul lui, încercând să zâmbească. Cum ar putea să existe? Obi-Wan...

Apoi se întoarse Maestrul Windu, iar momentul se pierdu.

— Bine, spuse Windu, în timp ce Yularen apela puntea şi le spunea că era pe drum. Cred că am terminat aici. Anakin!

Anakin li se alătură.

— Maestre.

— Ai vorbit cu Padawana ta?

— Da, Maestre.

— Bine. Maestrul Windu zâmbi, aprig. Atunci să mergem. Vom lua o canonieră până la *Dagger* şi ne vom grăbi spre casă.

Întorcându-se, se îndreptă spre trapă, Taria veni la pas lângă el. Aruncă o privire caldă şi afectuoasă peste umăr şi apoi dispăru.

— Acasă, spuse Anakin. Sună bine. Zâmbea larg, cu o urmă de răutate în ochi şi un sentiment de emoție, repede înăbuşit. Şi apoi zâmbetul i se estompă. Deci, Obi-Wan. Am supraviețuit încă o dată.

Nu toți. Dar asta nu era problema lui Anakin. Cu un efort sfâşietor, îşi smulse mintea de la durerea şi pierderea care se ghemuiau în față, în umbră, aşteptând. De neevitat.

— Da, am făcut-o, Anakin, fu de acord. Cu greu.

— Da... Anakin clătină din cap. Ştii, încep să cred că avem nevoie de un nou hobby.

Era obosit, era trist, dar totuşi...

— Crede-mă, Anakin, zise el uşor, în privința asta, nu vei primi niciun argument din partea mea.

Şi apoi zâmbiră unul la celălalt. Nu era nevoie să mai spună nimic.

— Kenobi! strigă Maestrul Windu de pe coridor. Ați uitat ce înseamnă cea mai bună viteză?

— Ops, zise Anakin şi ridică mâna într-o fluturare. După tine, Maestre Kenobi.
— Nu, nu, Maestre Skywalker, răspunse el. Insist. După tine.
Şi ieşiră din cameră, unul lângă altul.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

